

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

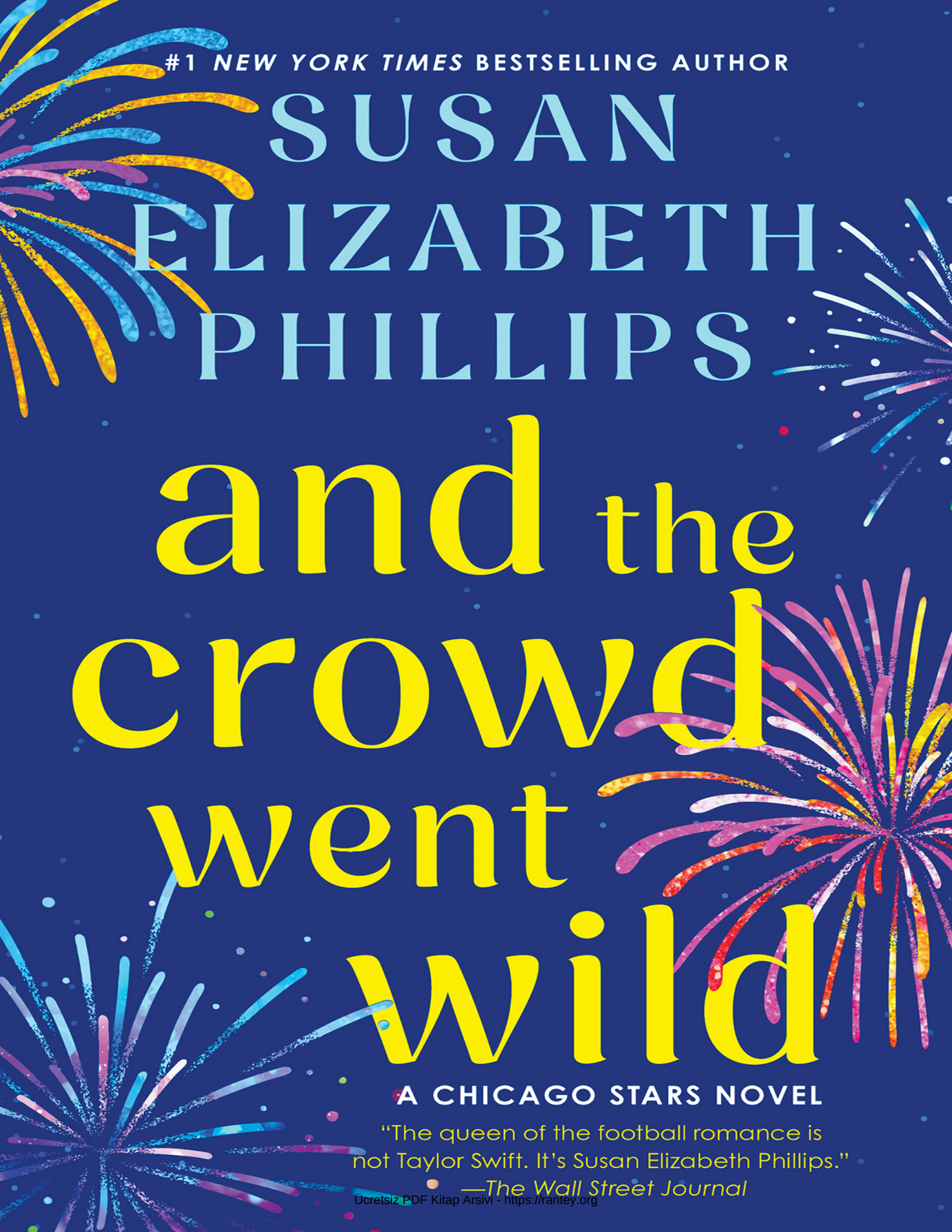
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

and the
crowd
went
wild

A CHICAGO STARS NOVEL

"The queen of the football romance is not Taylor Swift. It's Susan Elizabeth Phillips."

—*The Wall Street Journal*

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

And the Crowd Went Wild

A Chicago Stars Novel

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Beni hayatlarına bu kadar sıcak bir şekilde kabul eden Kaliforniyalı arkadaşlarıma: Emily, Francy, Gayle, Jodi, Kathy B. ve Kathy B., Roz, Tammy ve Tricia. Her biri güçlü kadınlar. Hepinizi seviyorum.

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Adanmışlık

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22

23

24

25

26

27

Epilog

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Susan Elizabeth Phillips'in diğer eserleri

Telif hakkı

Yayıncı Hakkında

Dancy Flynn geri döndü.

Chicago Sanat Enstitüsü'nün Modern Kanadı'nın önünde toplanan kalabalığa geniş bir gülümseme ve el sallayarak, kırmızı halıda zarifçe ilerledi. Bu gece, dünyanın onun yıkılmadığına inanmasını sağlayarak kariyerini yeniden başlatmanın ilk adımıydı.

Memleketindeki kalabalık Hollywood gösterisi için toplanmıştı ve o da bunu sunacaktı, başı dönüyor, midesi bulanıyor ve tek istediği son iki aydır sığınağı olan o uyuşuk, rahat koltuğa geri dönmekti. Çok fazla içmenin ve yeterince yememenin o mutluluk verici hiçliğine özlem duyuyordu. Ama evi ve koltuğu iki bin mil uzaktaydı, bu yüzden daha genişçe gülümsedi, bir kraliyet mensubu gibi el salladı ve kasıtlı olarak kırmızı halının dış kenarından, ışıkların o kadar parlak olmadığı ve askısız, buz mavisi, uçuşan etekli elbisesinin nihayet yapması gerekeni yapmaya başlayabileceği yere yerleşti. Kelimenin tam anlamıyla ışık saçmak.

Bu daha karanlık mekânda, balo elbisesinin narin Fransız organzasına dokunmuş yüzlerce minik fiber optik ışık teli onu yüksek teknolojili bir Külkedisi'ne dönüştürdü. Kaldırımında toplanan kalabalık önce nefeslerini tuttu, sonra da alkışladı; göremeyenler ise bir bakış yakalamak için çabaladı. Dikkatlice gizlenmiş pil paketleriyle elbise, el sallarken, gülümserken ve poz verirken parıldıyordu; önce ellerini beline koydu, sonra döndü, ardından çıplak omzunun üzerinden baktı; tüm bunları, bir zamanlar kendi kariyerine sahip olduğunu ve otuz beş yaşında, genç bir kadın için terk edilmiş bir Hollywood eski eşinden daha fazlası olduğunu dünyaya hatırlatacak olan masalsı ışıklı elbisesiyle kendini sergilemek için yaptı.

Cep telefonları tıklar tıklar ses çıkarıyordu. Kalabalık onun adını haykırıyordu. Görmek için geldikleri şey buydu; güzel bir Hollywood ünlüsü, tam burada, Chicago'da muhteşem bir gösteri sergiliyordu.

Bu gece, ülkenin en ünlü ikinci yardım etkinliğine ev sahipliği yapma sırası Chicago'daydı; bu alanda sadece Met Gala'dan sonra ikinci sırada yer alıyordu. Geçen yıl, her yerdeki çocuk yardım kuruluşlarına fayda sağlayan ünlü Peacock Gala Manhattan'da, ondan önceki yıl Los Angeles'ta gerçekleşmişti ve şimdi de ülkenin dört bir yanından ünlülerin görülüp, fotoğraf çektilirip ve röportaj vermek için geldiği Chicago'ya gelmişti. Dancy, kendisini terk eden eski kocası kadar ünlü değildi, ama yine de yeterince ünlüydü ve başka hiç kimsenin elbisesi bu kadar göz kamaştırmamıştı.

Kalabalığa son bir el sallamasıyla Dancy, elbisesinin daha parlak ışıktaki sadece parıldadığı kırmızı halının ortasına çekildi ve akşamki refakatçisi, ağzı laf yapan ama etkisiz menajeri Sebastian Chime'in koluna girdi. Ayakkabısız 1.78 boyunda, gümüş topuklu ayakkabılarıyla ise 1.83'ten uzun olduğu için, Chime'in yanında oldukça kısa kalıyordu. "Bunun çılgın bir fikir olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadı Chime, poz verirken tuttuğu mücevherli gece çantasını ona uzatırken. "Ama başardın. Bir bakmışsın, başa çıkabileceğin kadar çok işin olacak. Seninle gurur duyuyorum, bebeğim."

Ona "bebeğim" demesinden nefret ediyordu, ama enerjisini gerçekten önemli olan şeylere saklaması gerekiyordu: dünyaya gerçeği göstermek, boşanmasının onu mahvetmediğini ve dünyaya yalanı göstermek, yani bütün, akli başında ve yetenekli olduğunu, terk ettiği kariyerinin kalıntılarını toplamaya hazır olduğunu göstermek.

Chicago Sanat Enstitüsü'nün Modern Kanadı, cam, alüminyum ve çelikten oluşan bir vizyondur. Üç kat yüksekliğindeki kafesli tavanıyla uzun, avlu benzeri Griffin Avlusu, akşam için lüks bir etkinlik alanına dönüştürülmüştü. Beyaz masa örtüleriyle donatılmış yuvarlak masalarda, konukların masanın karşısında birbirlerini görebilmeleri için alt kısmı ince, üst kısmı ise gül, delphinium ve kiraz çiçeği şelalesini taşıyan trompet şeklinde devasa Lucite orta süsler yer alıyordu. Avlunun bir tarafında, asma bir merdiven, paha biçilmez modern sanat eserlerinin sergilendiği ek galerileri birbirine bağlayan ikinci ve üçüncü kat koridorlarının cam yarım duvarlarına çıkıyordu.

Dancy görüldüğünde yüzlerce kişi ona döndü. Korse detaylı üst kısmı ve kabarık eteğiyle buz mavisi elbise, aydınlık ortamlarda parlamıyordu ama toplanan kalabalığın tamamı yine de onun gelişini fark etti. Uzun boylu, menekşe mavisi gözlü, geniş ağzında kusursuz dişleri olan, simetrik yüz hatlarına sahip ve elbiseyi tamamlayan klasik bir topuz şeklinde toplanmış uzun sarı saçlarıyla, aslında olmadığı bir tanrıça gibi görünüyordu. Bir zamanlar her şey demek olan güzelliği, artık elinden kaçırdığı kariyerini geri kazanmak için kullandığı bir araçtan başka bir şey değildi.

"Dancy, seni tekrar görmek harika." Stüdyonun uzun süredir çalışan yöneticilerinden biri, Warhol'un Mao Başkan'ı tasvir eden gösterişli ipek baskı resminin altında onu karşıladı.

"Dancy, canım, çok uzun zaman oldu." Yaşlı bir aktris ve yapımcı kocası, yanaklarından öpüşerek birbirlerine yaklaştılar.

"Dancy, gösterinin yıldızı oldun!"

"Dancy, Los Angeles'a döndüğünde beni ara. Öğle yemeği yiyelim."

Başarıyordu. Onları sağlıklı olduğuna, çalışmaya hazır olduğuna ve son on aydır olduğu gibi artık acınacak bir durumda olmadığına ikna ediyordu.

Masalar arasında dolaşarak oyuncuları, Kardashian'ları ve moda tasarımcılarını selamladı. Moda tarihini bilenler elbiseyi tanıdı ve çarpıcı geri dönüşünü alkışladı, ancak çoğu onu daha önce görmemişti.

Kalp çarpıntısı ve titreyen bacakları zarif bir şekilde yürümesini zorlaştırıyordu, ama o bir oyuncuydu ve kokteyl saati ilerledikçe bunu bir şekilde zahmetsizmiş gibi gösterdi. Gülümsedi ve kahkaha attı, cesaret için bir yudum, dayanıklılık için bir yudum daha aldı ve karşılaştığı herkesle neşeli bir şekilde sohbet etti. Tanıdıkları da, tanımadıkları da onunla konuşmak istiyordu; kimse onun içten içe boş olduğunu tahmin etmiyordu.

Çanlar çalıp seçkin konukları masalarına çağırırken Sebastian, elbisesini düzeltmesine yardım etmek için ortaya çıktı. Kadın, eteğini toparlayıp yaldızlı sandalyelerden birine oturdu. Masada büyük bir havayolu şirketinin başkanı ve eşi, eski bir Batman, üçüncü eşi, sarhoş bir pop yıldızı, son sevgilisi ve ya karısı ya da metresi olan bir kadınla birlikte bir emlak kralı da vardı.

Elbisenin korsesi kaburgalarına batıyordu, sıkıca bağlanmış bel kısmı derin nefes almasını engelliyordu ve klimadan gelen esinti çıplak kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu, ama dudaklarında bir gülümseme vardı. Başarıyordu. Kendini toparlıyordu.

Sarhoş pop yıldızı masanın üzerinden eğilerek çok yüksek sesle konuştu: "Roth seni değiştirmekle büyük hata yaptı. Eminim şimdiden pişman olmuştur."

Dancy yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. "Roth kim?"

Diğer konuklar rahatsız bir şekilde güldüler.

Dancy şarabını bir dikişte içti ve garsonun bardağını yeniden doldurmasına izin verdi.

Sebastian fısıldayarak, "İçkiye dikkat et, sevgilim," dedi.

Onu görmezden geldi. Bunu yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı.

Son konuk cam kapılardan içeri girdiğinde kalabalık yerini almıştı. Başka biri olsaydı fark edilmeden içeri girebilirdi, ama o başka biri değildi. Eski kocası Roth Hardy'di ve odada bir elektrik akımı esti. Keskin hatlı yüzü, kusursuz fiziği ve alnına dökülen koyu saçları kadar onun bir parçası olan çocuksu gülümsemesiyle Roth. Süperstar Roth Hardy, Hollywood'un en sevilen iyi kalpli aksiyon yıldızı, bu geceki konuk listesinde yoktu ve burada olmamalıydı. Burada olamazdı.

Dancy'nin midesi bulantıdan kramp girdi. Şimdi İngiltere'de, uluslararası bir motosiklet fuarının onur konuğu olması gerekiyordu. Birkaç dakika önce klimadan dolayı üşüyordu. Şimdi ise ter içinde kalmış ve midesi bulanıyordu. İnsanlar onu tanıdıkça, Roth ile Dancy arasında bakışlar kaymaya başladı.

Bu gece, kusursuzca dikilmiş smokini, Cole Legend aksiyon serisinde giydiği kamuflej gibi üzerine tam oturmuştu, ama Dancy artık ne smokini ne de kendisini umursamıyordu. Bunun yerine, dikkatini çeken yanındaki minyon, güzel kadındı: Roth'un henüz reşit olmayan, masum bakışlı nişanlısı Bisa; son filminde tanıştığı ve Dancy'nin yerini alan makyaj asistanı.

Üzerindeki abartılı kırmızı lateks elbise, sanki vücuduna püskürtülmüş gibiydi. Elbise, Roth'un müstakbel eşinin giymesi için seçeceği herhangi bir şeye hiç benzemiyordu. Ancak...

Dancy, elbisenin gerçek amacını anladığında başı dönüyor ve midesi bulanıyordu, eteğini yumruklarıyla sıktı. Boğazı düğümlendi ve oda dönmeye başladı. Elbisenin vücuda oturan kesimi Bisa'nın yuvarlak karnını belirginleştiriyordu. Roth, bu gece, artık sevdiği bu yeni, çok daha genç kadının hamile olduğunu dünyaya duyurmayı seçmişti. Altı yıldır evli olduğu adam—bebek sahibi olma yalvarışlarını reddeden kocası—artık başka biriyle bebek sahibi olacaktı.

Ve o şerefsiz, onu önceden uyarma nezaketini bile göstermemişti.

Dancy'nin avuç içleri, elbisenin eteğinin narin kumaşında terlemişti. Etkinliğin görevlilerinden biri Roth'a yaklaştı ve onun karşısında gözleri parıldamaya başladı.

Çiftin hemen yan masaya doğru yönlendirilmesi üzerine Sebastian fısıldayarak, "Aman Tanrım..." dedi.

Roth onu fark etmemişti. Bisa ile birlikte masaların arasından geçerken konuklarla samimi bir şekilde el sıkıştı. El sıkışmalar, samimi kucaklaşmalar, kadınlar için yanak öpücükleri. Roth'un çekiciliği ve karizması tam anlamıyla sergileniyordu ve Dancy'nin güzel elbisesinin onu aydınlatığından bile daha parlak bir şekilde onu aydınlatıyordu.

Roth tatsızlıktan nefret ederdi ve Dancy'nin katılacağını bilseydi asla gelmezdi. Çok genç olan ve yakında evleneceği eşi, Roth'un asla utanç verici bir duruma düşmemesi için bu tür ayrıntıları takip etmenin önemini henüz öğrenmemişti.

Dancy'nin tüyleri diken diken oldu. Onun farkına vardığı anı tam olarak hissetti; yüzündeki şaşkınlık belirtisi yerini hızla kasılmış çenesine bıraktı. Zihninde, kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaptığı bu tür bir garipliği nasıl en iyi şekilde yöneteceğini hesaplarken neler olup bittiğini hayal etti. En iyi yolun onu görmezden gelmek olduğuna karar verdiğini görebiliyordu. Müstakbel gelini için bir sandalye uzattı ve hemen yanındaki büyük plak şirketi yöneticisiyle sohbete başladı.

İnsanların gözleri Roth ile kendisi arasında gidip geliyordu. Çok fazla kokteyl, çok fazla şarap ve dipsiz bir umutsuzluk kuyusundan dolayı kafası karışmış beyni adeta bulanıyordu. Masanın altına dalıp gece bitene kadar orada saklanmayı çok istiyordu. Bu, hayatını geri kazanmak, insanları tekrar çalışmaya hazır olduğuna, kendisi için her şey anlamına gelen kariyerini yeniden başlatmaya hazır olduğuna ikna etmek için bir fırsat olmalıydı. Boşanmanın onu mahvetmediğini kanıtlamalıydı. Bunun yerine, etrafındaki herkesin acıyan bakışları, buraya gelmek için yaşadığı her şeyin boşuna olduğunu söylüyordu. Onun yıkılmasını bekliyorlardı.

"Zavallı Dancy..."

"Gözden tamamen kayboldu."

"Onu aylardır ilk kez görenler oldu."

"Söylentilere göre tekrar oyunculuk yapmak istiyor."

"Şimdi otuz beş yaşında, iyi olduğu roller için artık çok yaşlı."

"Ama o bir Bond kızı rolü oynamıştı, hatırlıyor musunuz?"

“Ama bu yedi yıl önceydi, değil mi? Ve o zamandan beri hiçbir şey yapmadı.”

"Zavallı Dancy."

Bir garson arkasından geçti ve ne kadar içki içtiğini hesaba katmadan, gururunu geri kazanmanın ve Roth'un artık onun için hiçbir şey ifade etmediğini herkese göstermenin mükemmel yolunu gördü. Kontrolü ele alma zamanı gelmişti. Sakarca ayağa kalkarak, garsonun tepsisindeki açık şampanya şişelerinden birini kaptı.

"Dancy, otur aşağı," diye tısladı Sebastian.

Planı dahiceydi. Roth gibi sinip kalmak yerine, yakında evlenecek çift için herkesin önünde bir kadeh kaldıracaktı. Öyle zarif bir kadeh ki, herkes onun bu konuyu geride bıraktığını anlayacaktı. Mükemmeldi. Dahice.

Bıçağını şampanya şişesine sertçe vurdu. Boğuk bir ses çıktı. Önce ona en yakın olanlar sessizleşti, sonra yavaş yavaş kalabalığın geri kalanı da yerlerinde döndü ve Roth'un da dönmekten başka çaresi kalmadı. Onu yeterince iyi tanıyordu ve değerli soğukkanlılığını korumak için ne kadar çabaladığını anlıyordu, ama o eğitilmiş bir oyuncuydu ve sadece gözlerinin köşelerindeki hafif bir gerginlik rahatsızlığını ele veriyordu.

Şampanya şişesi avuçlarında kayganlaştı. Şişeyi başının üstüne kaldırırken daha sıkı tuttu. "Herkes!" Zoraki bir gülümseme takındı. "Ben..." Boğazını temizledi. "Evlenme teklifi etmek istiyorum..." Kelimeler boğazında düğümlendi. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapmak zorundaydı. "...bir kadeh kaldırmak istiyorum"—heceler birbirine karışmaya başladı—"yakışıklı damat ve güzel eşine..." Üst dudağının üzerindeki makyaj terden sızdı. "Güzel eşine..." Karşısında, pop yıldızı sahneyi kaydetmek için telefonunu kaldırdı. Sebastian, Dancy'nin elini çekiştirerek onu oturtmaya çalıştı. Dancy onu itti ve şişeyi daha yukarı kaldırdı. "Roth ve Bi-Bisa... İkinizin de çok... çok mutlu... yıllarınız olsun..." Çenesinden bir şey damladı. "Size..." Roth'un gözleri endişeyle büyüdü. İnsanlar yerlerinde rahatsızca kıpırdanmaya başladılar.

Yanağından aşağıya ıslak bir şey süzüldü ve kalabalığın üyeleri birer birer tabaklarına bakmaya başladılar.

Ağladığının farkındaydı ama yer onu yutmak istemiyordu. Sebastian oturmasına yardım etmek için yarı kalktı ama artık çok geçti. Buraya hiç gelmemeliydi. Hollywood'un hala onun için bir yeri olduğuna asla inanmamalıydı. Çıkmalıydı. Kaçmalıydı. Kaybolmalıydı.

Kadın akşam çantasını kaptı ve masadan uzaklaştı, pop yıldızı her şeyi kaydetmeye devam ederken şarap kadehinde kalanları devirdi. Unutulmuş şampanya şişesi hala elinde olan Dancy, sendeleyerek masaların arasından düştü.

Sokağa açılan kapılar kilometrelerce uzaktaydı, ama üst galerilere çıkan havada asılı duran merdiven tam önündeydi. Müzik yükselmeye başladı; bu, garipliği örtbas etme ve etkinliği tekrar kontrol altına alma girişimiydi. Gala organizatörleri açılış konuşmalarına başlamak için çiçeklerle süslü kürsüye doğru acele ederken, Dancy fırladı. Açık merdivenlerden yukarı koştu, bir elinde gece çantası, diğer elinde şampanya şişesi vardı.

Merdiven sahanlığına ulaştığında müzik yükseldi ve kürsüdeki loş ışık dışında etkinlik alanı karanlığa büründü. Ve karanlıkta, elbisesi... yüzlerce minik fiber optik ışığıyla peri masalı elbisesi... yeni hayatını simgelemesi gereken gösterişli elbise... o güzel elbise, o karanlık salonda bambaşka bir şeye dönüştü...

Tamamen ışıklandırılmış, buz mavisi bir hayalet elbisesi; giyen kişi tamamen görünmez.

İkinci kattaki koridorda, ana kata bakan cam yarım duvar nedeniyle saklanacak yer yoktu. Şaşkına dönen konuklar, kürsüdeki konuşmacıyı dinlemeden, bedensiz elbisenin koridorda kaçışını izlediler.

Tökezleyip utançtan yere yığıldı, ıslıl ıslıl eteği etrafında balon gibi kabardı. Elbiseyi yırtıp atmak, derisini yırtmak istedi. Bunun yerine, koridorun sonuna ulaşana kadar sürünerek ilerledi. Birkaç adım daha. Bir dönüş.

Buz mavisi hayalet elbisesi ortadan kayboldu.

2

Kimse onların nereden geldiğini veya kim olduklarını bilmiyordu.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Clint Garrett, kendi tasarladığı evin verandasında durmuş, Wisconsin'in huzurlu gölü üzerinde parıldayan ay ışığına bakıyordu. Yalnızdı. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Burada, Chicago'daki kamusal hayatının büyük şehir telaşı sadece bir anıydı. Kimse onu durdurup selfie çektiremez ve ne kadar harika olduğunu söyleyemezdi. Sonraki üç hafta boyunca, antrenman kampının başladığı Temmuz ortasına kadar, etrafında vızıldayan gürültüyü dinlemek zorunda kalmadı ve kendi beklentileri dışında kimsenin beklentilerini karşılamak zorunda değildi.

Ancak sorun da buydu. Kendini hayal kırıklığına uğratıyordu. Geçen sezona kadar, oyunun zihinsel zorluklarının onu etkilemesine asla izin vermemişti, ama şimdi, otuz dört yaşında, baskı onu bir boa yılanınıninki gibi sıkıca kavramıştı. Bu kavrama, geçen sezon yaptığı her hatayı -geç pas atmak, alıcılara dik dik bakmak, savunmayı yanlış okumak- zihninde tekrar tekrar canlandırmasına neden oluyordu. İşte bu yüzden burada olması gerekiyordu. Burası, kendini yeniden inşa etmek, yenilemek ve zihinsel olarak tekrar güçlenmek için yeri. Kendini toparlamak ve her zaman olduğu oyuncuyu hatırlamak için üç haftalık bir yalnızlık süresi vardı.

İçeri girdi ve duvara yerleştirilmiş yüksek teknoloji ürünü kontrol panelinden ışıkları kapattı. Ay ışığı, evin kalbini, çok katlı, açılı ve iç mekan

ile dış mekan arasındaki sınırı ortadan kaldıran şelale gibi pencereleriyle büyük salonu aydınlattı. Ev onun inine, sığınağına, manastırına dönüşmüştü. Yüksek pencereleri, sıcak ahşabı ve açık alanlarıyla bu cennette, gölün, çayırların, ormanın bir parçası olabiliyordu. Sadece burada, yeniden kendisi olabilmek için ihtiyaç duyduğu huzuru bulabilirdi.

Saat neredeyse sabah ikiydi ve evin asma merdivenlerinden en yakın olanından çıkarak, ikinci kattaki misafir odalarının etrafında kıvrılan yürüme yoluna, yatak odasına çıktı ve ay ışığında soyundu. Kimse yüzüne mikrofon uzatmıyor ya da yeni kurdukları şirkete yatırım yapması için baskı yapmıyordu. Kimse partilerine gelmesini istemiyor ya da on yaşındaki çocuklarının fırlatma yeteneğiyle övünmüyordu. Önünde göl, arkasında çayır ve orman manzarasıyla yatağına girdi. Yorucu antrenmanlar ve saatlerce süren fiziksel emekle dolu bir günün ardından birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Stadyumun hava kornasının gürültüsü onu aniden uyandırdı. Şaşkınlıkla yastığından fırladı ve karanlıkta yataktan atlayarak, bacağıyla platformun sert kenarına çarptı. Ses tekrar duyulduğunda, bunun bir hava kornası değil, neredeyse hiç çalmayan kapı ziline alışılmadık sesi olduğunu fark etti.

Zil üçüncü ve dördüncü kez çaldı. Dışarıda, gökyüzünde şafağın en ufak bir belirtisi vardı ve sadece birkaç saat uyuduğunu fark etti. Küfreterek, attığı şortunu giydi ve çıplak ayaklarının altında soğuk olan, yeniden kullanılmış kiraz ağacından yapılmış zeminin bulunduğu açık koridora doğru yürüdü. Cam ve ahşaptan yapılmış bir heykel gibi duran evin önündeki merdivenlere yöneldi. Aşağıdaki fuayeye ulaştığında, geç Haziran gecesine açılan kapıyı ardına kadar açtı ve taş ve ahşap sundurmasına adım attı.

Taş döşeli merdivenlerin dibinde Danny DeVito'ya benzeyen bir adam duruyordu. Başını, garaj yolundaki siyah Escalade SUV limuzine doğru eğdi. "Artık senin."

Clint elini yüzüne sürdü. "Yanlış eve geldiniz."

"Bayılmadan önce adresi buraya yazdım." Adam Clint'e üzerine Clint'in adresinin karalandığı bir kağıt parçası uzattı ve limuzine doğru yöneldi. "Şimdi uyanmanız gerek, Bayan."

Arabanın arka kapısından boş bir şampanya şişesi yuvarlanarak kaldırım taşlı yola kırılmadan düştü. Birkaç saniye sonra, mavi bir gece elbisesinin

kabarık eteğinden uzun, yalınayak bir bacak göründü.

Clint, ikinci bir bacağın belirmesiyle dehşet içinde baktı; bu bacağın ayağında neredeyse görünmez gümüş bir stiletto vardı ve şampanya şişesinin yanına yerleşti. Ardından eteğin daha fazla kısmı ve bir çeşit topuzdan çıkmış, dağınık bir şekilde sarkmış sarı saçlar geldi.

Clint, gözlerinin önünde gelişen akıl almaz sahneyi bir türlü anlamlandıramıyordu.

Kocaman ve tamamen gereksiz siyah çerçeveli güneş gözlükleri yüzünü kısmen gizliyordu. Dengesini sağlamak için limuzinin kapısına tutundu. Danny DeVito bir gece çantası ve kayıp topuklu ayakkabıyı buldu, ardından arka kapıyı kapatabilmek için eteğini çözdü. Ona kredi kartı okuyucusunu uzattı. "Bahşış hariç 280 dolar olacak."

Kadın akşam çantasında bir şeyler ararken, Clint felç olmuş halinden kurtuldu ve merdivenlerden aşağı fırladı. "Orada dur. Kim olduğunu bilmiyorum ama burada yerin yok ve gitmen gerekiyor."

Bakımlı tırnaklarıyla güneş gözlüklerine uzandı ve onları burnunun ucuna kadar indirdi. Üstten bakarak, "Clint, ben Dancy," dedi.

"Dans mı?" Clint şaşkına dönmüştü.

Kredi kartını şoföre uzattı.

Clint sonunda konuşabilecek kadar kendine geldi. "Dancy, burada ne yapıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Çok yüksek sesle konuşma." Güneş gözlüklerini yerine takarak elbisesini işaret etti. "Pilleri bitti."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Şoför kadının kartını geri verdi ve limuzinin diğer tarafına geçti.

"Bekle!" Clint ona doğru koştu.

Şoför ona acıyan bir bakış attı, arabaya bindi ve garaj yolundan çıktı.

Eteği hışırdarken, Darcy tek ayakkabısının üzerinde sendeleyerek Clint'in yanından geçti, ardında alkol ve kükürt kokan bir parfümün kokusunu bıraktı.

"Bir adım daha atma!" diye bağırды.

Onu görmezden gelerek, sendeleyerek verandadaki basamakları çıktı. En tepeye vardığında, araba yolunda yan yatmış şampanya şişesine baktı. "Boş mu?"

"Evet. Ve önce—"

"Trajik."

"Dans et!"

“Sonra. Çok... sonra.” Kadın sendeleyerek adamın evine girdi.

Hızlı tepkiler vermeye alışkın bir adamdı ama donakalmış, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Neredeyse yirmi yıldır görmediği, bir daha asla görmek istemediği kadın, kapısının önüne gelmişti.

Kendini toparlayarak aceleyle merdivenlerden yukarı, eve girdi; ancak kadının ortadan kaybolduğunu fark etti. Nereye gitmişti ve burada ne işi vardı?

Sessizliği boğuk bir horlama sesi bozdu. Sesi takip ederek en sevdiği kanepeye gitti; orada, ilk aşkı olan kadın, mavi bir gece elbisesi içinde derin bir uykuya dalmıştı.

Sahada dışında her yerde iyi bir adamdı ve eğer o başka biri olsaydı, üzerine örtmek için bir battaniye bulurdu. Ama eski kinler kolay kolay geçmezdi ve onun için donarak ölse bile umurunda değildi. Öfkeyle yukarı çıktı, mülkünün etrafını hiç çitle çevirmediğine ve onu dışarı atmadan önce uyuyup ayılmasını beklemek zorunda kalacağına daha da öfkeliydi.

Tekrar uyumaya çalıştı ama sığınağına girilmişti ve saat beşte pes edip uzun bir koşuya çıktı. Kilometreler akıp giderken, on altı yaşındaki halinin on yedi yaşındaki Dancy Flynn'e nasıl da tamamen aşık olduğunu, hem tiksinti hem de utançla hatırladı. Dancy sadece lisedeki en güzel kız değil, aynı zamanda hepsinin gördüğü en güzel kızdı. Onun kendisini fark edeceğini beklemiyordu ama fark etmişti ve sekiz ay boyunca ayrılmaz olmuşlardı. Ta ki Dancy onu aldatıp saf gençlik kalbini kırana kadar.

Güneş iyice yükselmişti ve koşudan döndüğünde onu boş bir kanepe karşıladı. Gitmiş olabileceğinden şüphe ediyordu ama onu aramaya da hiç niyeti yoktu, bu yüzden düş almak ve yazlık üniformasını—şort ve yıpranmış bir Chicago Stars tişörtü—giymek için yukarı çıktı. Her gün yaptığı gibi yatak odasını toplamaya başladı. Yatağını toplamamak, yarattığı mekana saygısızlık etmek gibi geliyordu.

Yatak odasının bir duvarını kaplayan geri dönüştürülmüş kiraz ağacı çitaları, sanki bir ağaç evde uyuyormuş izlenimi veriyordu. Pencereden süzülen ışık, zeytinliklerin yumuşak yeşili tonundaki döşemeli yatak başlığına ve yorgana düşüyordu. Tam istediği yatağı elde etmek için, evin tasarımında mimarla iş birliği yaptığı gibi, kaliteli bir mobilya ustasıyla çalışmıştı. Burada, Chicago'nun aksine, bir şeyler inşa edebilir ve tamir

edebilirdi. Burada, bir hata yaparsa, sonuçlarına katlanmak zorunda olan tek kişi kendisi olurdu. Ona bağlı hiçbir takım, sponsor veya taraftar yoktu.

Yatak odasından çıktı ve evin arka tarafına çıkan asma merdivene doğru yöneldi. Parlak sabah ışığı, mutfağın büyük bir bölümünü oluşturan uzun orta adanın hem önünde hem de arkasında uzanan yerden tavana pencerelerden içeri doluyordu. Dancy, balo elbisesi bar taburesini tamamen örtmüş, güneş gözlükleri ise onu güneşten korumak için sıkıca yerleştirilmiş halde tezgahın başında oturuyordu.

"Kahve," diye mırıldandı boğuk sesiyle. "Yalvarıyorum." Parmağındaki, bileklerindeki ve kulaklarındaki elmaslar güneş ışığında parıldarken, elini daha önce yaptığı dağınık saç modelinin içine soktu ve uzun sarı saç tutamları kollarının üzerinden döküldü.

Kapının ardında durdu, damarlarında buz, sözlerinde ateş vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Dirseklerini tezgâha dayadı. "Bir yere ihtiyacım var," dedi. "Sadece bir iki günlüğüne."

"Burası o yer değil." Sözleri sanki kurşun tükürür gibi ağzından döküdü. İyi hissettirdi.

Güneş gözlüklerini başının üstüne itti. Teknik olarak hâlâ güzeldi. Aynı mor-mavi gözler, düz burun ve o inanılmaz geniş ağız. Ama güzelliği onu soğuk bırakmıştı. Siyah rimel lekeleri gözlerini gölgelemişti ve sürdüğü ruj çoktan silinmişti. Çok solgundu, boynundaki çizgiler çok belirgindi ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar çok derindi. Hiçbir şeyi onu cezbetmiyordu. Lisedeki en güzel kız ve Hollywood'un en ünlü çiftlerinden birinin kadın yarısı, ışıltısını kaybetmişti. Acı bir memnuniyet hissetmekten gurur duymuyordu.

"Kahveye ihtiyacım var." Güneş gözlüklerini yerine taktı ve taburede oturan adama doğru döndü, elbisesinin dar, düz üst kısmının ünlü, dolgun göğüslerini tam olarak düzleştirmediğini açıkça gösterdi. O göğüsleri okşamanın uzak anısı ona hiçbir nostalji duygusu, hatta en ufak bir cinsel uyarılma bile hissettirmedi.

"Kahve ısmarlarım, hepsi bu," dedi soğuk bir şekilde. "Ondan sonra buradan defolup gidersin."

"Bay Tertemiz," diye mırıldandı. "Hâlâ kötü kızlarla takılmak istemiyorum."

Alaycı sözleri pek de inandırıcı gelmedi. İyi. "Kahve içelim, sonra da gidiyorsun."

“Tamam. Ne olursa olsun.” Parmaklarını saçının içine daha da derine soktu, bir saç uzantısını yerinden oynatarak diğer saçlardan daha uzun sarkmasına neden oldu.

Kahve demlenirken, telefonunu kullanarak onu dışladı, mesajlara göz gezdirdi ama sadece kız kardeşi Rory'den gelen, yeğeninin son fotoğraflarını içeren mesaja dikkat etti. O çocuğu her şeyden çok seviyordu. Çocuk sahibi olmak istemediğini ısrarla söyleyen kız kardeşi Rory'nin, büyüyen bir şirketi nasıl yönetebildiğini ve Clint'in eski spor menajeriyle olan evliliğini nasıl sağlam tutabildiğini, üstelik de yaramaz bir kızı nasıl büyüttüğünü hâlâ anlayamıyordu.

Dancy tabureden kayarak önce göle bakan pencerelere, sonra da ormana bakan pencerelere baktı. Güneş gözlüklerini burnuna daha sıkıca bastırdı. Pencere duvarları ve krem rengi, emaye kaplı lav taşı tezgahlar arasında mutfak, tam istediği gibi ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Burası akşamdan kalma olmak için berbat bir yer," dedi. "Sanki sarhoş olmak hakkında bir şey biliyormuşsun gibi."

Evet, sarhoş olmuştu. Sayısını hatırlamak istemediği kadar çok kez, ama son zamanlarda değil.

Elini güneş gözlüklerinin önüne koyarak, "Bu mutfaktan nefret ediyorum," dedi.

"Yani doğru yapmışım." Oda alışılmadık derecede uzun ve dar, paralel cam duvarlara sahipti. Ortadaki adada lavabo, ocak, fırınlar, depolama alanı ve yemek alanı bulunuyordu, ucunda ise yerleşik bir buzdolabı vardı. Mevsim ne olursa olsun, burada yediği her yemek açık havada yapılan bir piknik gibiydi. Özellikle fırtına sırasında, yağmurun iki taraftan pencerelere şiddetle vurduğu anlarda veya taze kar yağarken burada oturmayı çok severdi, ancak futbol sezonunda buraya istediği kadar sık gelemiyordu.

Etekleri hışırdarken, beceriksizce bar taburesine geri tırmandı. "Defterlerine ev resimleri çizdiğini hatırlıyorum."

Dancy gece elbiseleri çizmişti ama Clint onunla geçmişe yolculuk yapmaya niyetli değildi. "Buraya neden geldin?" dedi.

Omuz silkti, cevap vermedi. Dağınık saç uzantısı köprücük kemiğine değiyordu.

Kahve hazırды. Meşe yaprağı desenli toprak kupaları, yerel bir çömlekçi tarafından elle yapılmıştı. Birini doldurdu, ona uzattı ve parmaklarının kupanın pürüzlü, fındık kahverengisi yüzeyinde nasıl kıvrıldığını izledi.

Merakı, düşmanlığının önüne geçti. "Beni nasıl buldunuz? Bu adresi pek ilan etmiyorum."

"Bir süre önce tanıştığım takım arkadaşlarınızdan biri. Sanırım bunu annenizden kaptı. Eminim Kristin hâlâ benden nefret ediyordu."

Ona, çok uzun zaman önce yaptığı hatanın hâlâ ne kadar canını yaktığını asla belli etmemişti. "On yedi yaşında bir çocuktun," demişti sert bir şekilde. "Artık bunu atlatmanın zamanı geldi."

Başını hızla kaldırdı. "Hayır, olmaz! Ben Amerikan futbolunun azizi Clint'ten af dilemiyorum."

"Ben bir aziz değildim," diye karşılık verdi. "Ve ergenlik dönemindeki yaramazlıklarını benimle tekrar yaşamak doğru değil. Liseyi zar zor hatırlıyorum." Yalan. Her şeyi hatırlıyordu.

"O maçları hatırlıyorsundur eminim," dedi. "Lise son sınıfta 31 touchdown yapmıştın. Daha çocukken bile havada vücudunu döndürebiliyordun. Üniversite scoutları sana hayran kalıyordu."

Lise üçüncü sınıfında otuz iki touchdown yapmıştı ama onu düzeltmeye niyeti yoktu. "Ne istiyorsun, Dancy?"

"Temizlenmek için bir yer bulmak tanrıların, ya da Tanrı'nın bir lütfu olurdu." Metalik gümüş tırnağını ona doğru uzattı.

Kadın, eskiden olduğu gibi, onun sinirlerini bozuyordu. Ona karşı duyduğu içgüdüsel tepkinin ötesine geçmesi gerekiyordu. "Çamaşır odasında bir lavabo ve birkaç temiz spor kıyafeti var."

Tabureden kalktı ve ona doğru geri geri yürüdü. "Şu elbiseyi çıkarmama yardım et."

"Sana dokunmayacağım."

"Bu bir baştan çıkarma değil," diye belirtti. "Tek başıma buradan kurtulamam. Bütün bir topluluğun desteğine ihtiyacım var. Kelimenin tam anlamıyla."

Elbisenin arkası, görünürde hiçbir bağlama yeri olmayan bir tür korseye benziyordu, bu yüzden nihayet doğruyu söylüyordu. "Ortada bir düğme açıklığı var," dedi. "Kancalar altta. Şu küçük pil paketlerini görmezden gelin."

"Pil paketleri mi?"

"Elbise ışık saçıyor."

"Ne işe yarıyor?"

Kadın, elbiseyi yukarıda tutmak için ellerini elbisenin ön kısmına bastırdı, adam da onun isteğine boyun eğip kancaları aramaya başladı.

"2016'da Zac Posen, Claire Danes'in Met Gala'da giydiği fiber optik bir elbise tasarlamıştı. Bir tasarımcıya aynısını yaptırmak için servet ödedim ve onu giydiğimden beri tam nefes alamıyorum."

Moda tarihiyle ilgilenmiyordu, tek derdi onu bu elbiseden kurtarıp gitmesini sağlamaktı.

Kancalar konusunda haklıydı. Elbise kaburgalarının üzerine o kadar sıkıca oturmuştu ki, koca elleriyle sayısız küçük tokaları açmakta zorlanıyordu. Kumaş ayrılmaya başlayınca, sırtındaki soluk teninde çirkin kırmızı şişlikler gördü. Derin nefesler aldıkça kaburgaları daha da genişledi.

Geri çekildi. "Temizlenince sana bir araba çağıracağım."

"Öyle yap." Elbisesinin önünü kavrayarak, yorgun bir kraliyet mensubu gibi mutfaktan çamaşır odasına doğru hızla ilerledi, ardında kötü anılar ve yerde kıvrılmış uzun sarı saç tutamları bıraktı.

3

"Gelin! Kaçacağız," diye fısıldadı.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

İşe aldığı tek düzenli personel ev temizlikçileri ve o yokken eve göz kulak olacak bir adamdı. Bahçeyle kendisi ilgileniyor, yemeklerini kendisi pişiriyor, ampulleri kendisi değiştiriyor ve çoğu tamir işini kendisi hallediyordu. Daha iyi bir marangoz olmak istiyordu. Emekli olunca bu işi daha ciddiye alacaktı.

Tamir ettiği buz yapma makinesini yeniden monte etmeye başlarken, pencereden büyük salonuna doğru yürüyen kadını gördü. Çamaşır odasındaki yığından aldığı Yıldızlar tişörtlerinden birini giymişti, belki de başka hiçbir şey yoktu ama tişörtün altından çıkan uzun bacakları ona hiçbir şey hissettirmedi. Şaşırtıcı değildi. Son zamanlarda seksle pek ilgilenmiyordu ve Dancy Flynn onu bu bunalımdan çıkaracak kadın değildi.

Tavanın seviyelerine ve açıklarına baktı, cam ve ahşap yürüyüş yolunu inceledi ve mobilyaları gözden geçirdi; hiçbir mobilya doğrudan duvarlara yaslanmamıştı, böylece manzara engellenmemişti. Odanın her şeyi ferahlık hissini artırıyordu: geniş, derin koltuklar ve kanepeler, dağınıklıktan uzak, büyük sehpa, havada asılı şömine. Süslü pervazları, kabarık mobilyaları ve fresklerle süslü tavanları olan ilk evinin aksine, bu evde hiçbir yerde abartılı bir şey yoktu, iri bir adamın çarpabileceği hiçbir şey yoktu. O ilk ev,

bir dürtüyle satın alınmıştı ve onu kişiselleştirmek için hiç yeterince önem vermemişti. Bu ev onundu.

Clint buz makinesinin metal kapağını yerine takıp içeri girdi. Dancy'nin saçları şimdi omuzlarından aşağıya sarkmış, donuk ve dağınık bir haldeydi, yer yer sert tutamlar dışarı fırlıyordu ve pencerelerden gelen güneş ışığı yüzüne sertçe vuruyordu. Makyajından arındırılmış haliyle, otuz beş yaşının her bir belirtisini, belki de birkaç yaş daha fazlasını gösteriyordu. Görünürde hiçbir kırıklığı yoktu. Dermatoloğu, yüz bakım uzmanı ve muhtemelen bir estetik cerrah işlerini iyi yapmıştı. Bunun yerine, gözlerinin köşelerindeki yorgunluk, teninin solgunluğu, elmacık kemiklerindeki çukurluklar onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

Kadın, boru şeklindeki yer lambasına doğru baktı. "Burası, desenli kanepeleri ve fareleri olan o rutubetli eski göl evlerinden biri değil."

Öfkesi yeniden alevlendi. "Araç çağırıyorum."

"İşin aslı şu ki." Çenesini yukarı kaldırdı. "Dün gece Peacock Galasında bir olay oldu ve şu anda olmak istediğim başka hiçbir yer yok." Ona acımasını bekleyerek meydan okurcasına konuştu. Sanki acıyabilirmiş gibi.

"Her yerde arkadaşın var," dedi. "Ben senin en az olası kaynağınım."

Işık karşısında silüeti beliren kadın, bitkin görünüyordu; Dancy ve Roth Hardy'nin film galalarına katıldıkları, yatlarında keyif yaptıkları veya kahve almaya gittikleri fotoğraflardan çok farklıydı. Yine de erkek seçiminde iyi bir zevke sahip olduğunu kabul etmeliydi. Hardy düzgün bir adama benziyordu ve Clint hiçbir Cole Legend filmini kaçırmazdı.

"Şikago'da arkadaşım yok," dedi, "ve şu anda uçağa binemiyorum."

"Neredeyse yirmi yıldır konuşmadık. Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz."

"İşte mesele de bu." Kadının, ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi kanepeye yığılması hoşuna gitmemişti. "Tek istediğim, benden hoşlanmayan ve benimle konuşmayı umursamayan biriyle birkaç gün gözlerden uzak kalmak."

"Burası benim evim, inziva yeri değil," dedi öfkeyle. "Buraya kaçmak için geliyorum, başkalarının dramlarına karışmak için değil. Özellikle de seninkilere."

Başını yana eğdi. "Bak, eski kız arkadaşını öldürmekle suçlanan ben değildim. İşte asıl dram buydu."

"Eski haber." Ashley'nin eski evinde öldürülmesinin üzerinden beş yıldan fazla zaman geçmişti. Artık davanın ele alınış biçimine duyduğu acıyı

gizleme konusunda epey tecrübe edinmişti.

"Polisler çok saçmaydı," dedi küçümseyerek. "Seni tanıyan herkes bilir ki, birini öldürmektense aziz ilan edilme olasılığın daha yüksek."

Kadının kendisine aziz diye hitap etmesinden bıkmıştı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Siri. Araç servisi. Lake Isabella, Wisconsin."

Dancy bileğini ovuşturdu.

Siri yerel bir şirketin adını verdi ve Dancy sonunda koltuktan kalktı. "Haklısın." Karışmış saçlarını düzeltti. "Buraya gelmek aptalca bir fikirdi. Fark etmiş olabileceğin gibi, sarhoştum."

"Gözden kaçırmak zor."

Numarayı aradı, bir araba rezervasyonu yaptı ve varış yerini sorduklarında Dancy'ye döndü. "Özellikle gitmek istediğiniz bir yer var mı?"

"Beyefendinin tercihi. Yeter ki paparazzilerden uzak olsun."

Santral görevlisine Chicago'da bir otelin adını verdi. Dancy, görüşmeyi tamamlayıp telefonunu cebine koyarken kitap raflarını incelemek için yanına gitti. "Sophy, Hyde Park'ta, Loop'tan oldukça uzakta bulunan bir butik otel."

"Sıradan insanların cep telefonları olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sanki kendini kucaklamak istiyormuş gibi omuzları düştü.

"Bu benim sorunum değil."

"Elbette hayır." Gözlerini uzaklara dikti.

Kadın onu rahatsız ediyordu, ama artık çıkmak üzere olduğuna göre, adam cömert davranabilirdi. "Araba yarım saat sonra gelecek. Gitmeden önce bir şeyler ye."

"Aç değilim. Ama teşekkürler."

İnce kolları ve kemikli bilekleriyle uzun zamandır aç kalmış gibi görünmüyordu. "Sana iki yumurta pişireyim," dedi isteksizce.

"Aslında çok istediğim şey şu... Acaba kız arkadaşlarınızdan herhangi biri burada bir kot pantolon veya etek bırakmış mıdır?"

"Buraya kız arkadaşlarımı getirmiyorum ama kız kardeşim ve ailesi ziyarete geliyor. Bakalım bir şey bırakmış mı." Merdivenlere doğru yöneldi.

"Şarap için biraz erken," diye seslendi arkasından, eski neşesinin izlerini taşıyarak. "Ama mutlaka elinizde kahveye katabileceğim bir miktar tek malt viski vardır. Jim Beam bile olur."

"Araç geldiğinde varış noktanızı değiştirebileceğinizi ve doğrudan rehabilitasyona gidebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"İşin komik yanı, uzun zamandır alkolik değilim; o kadar çok kalori aldım ki. Bu yüzden bu benim için heyecan verici yeni bir yaşam tarzı."

Kalori fazlalığının onun sorunu gibi görünmediğini belirtmek yerine, kız kardeşi ve kocası ziyarete geldiklerinde kaldıkları misafir odasına yöneldi.

Dancy, tanıdığı en dürüst adamın uzaklaşmasını izledi. Pencereleden süzülen güneş, açık kahverengi saçlarında altın sarısı teller oluştuyordu. İnce, güçlü ve geniş omuzlu vücudu, hatırladığı sıska halinden eser taşııyordu, ancak okyanus mavisi gözleri tıpkı aynıydı; berrak, anlayışlı, zekâ dolu. Pelerin yerine krampon giyen bir Amerikan süper kahramanıydı; sağlam görünümü kadar karakteriyle de kutsanmış bir adamdı.

Karanlık galerilerde çıkış yolunu bulmaya çalışırken müze bekçilerinin peşinden koştuğunu hatırladı. Resimler gözlerinin önünden hızla geçmişti—O’Keeffe, Van Gogh, Renoir—kendisi gibi çılgın birinin yanına bile yaklaşmasına izin verilmemesi gereken başyapıtlar. Bekçiler onu ana girişe inen mermer merdivenlere ulaşana kadar yakalayamamışlardı ve hiçbir zarar vermediği için ne yapacaklarını bilememişlerdi. Sonunda, içlerinden biri limuzin çağırmasına yardım etmişti, ama içeri girdiğinde nereye gideceğini bilemiyordu. Tek istediği kaçmaktı. Sağlam ve iyi bir şeye—birine—doğru koşmak. İçindeki tüm karanlık boşlukları dolduracak kadar güçlü ve saf bir ışığa sahip, dürüst ve onurlu birine. Çılgın halindeyken, bu tanıma uyan tek kişi eski lise sevgilisiydi. Telefonunun pili bitmeden hemen önce Clint Garrett’in adresini bulmuştu.

Şimdi, alkolün etkisi altındaki beyninin hangi kısmının onu, kendisini kabul edeceğine inandırdığını anlayamıyordu. Sarhoş ve çılgın, işte o buydu. Onun mavi gözleri artık daha bilgeydi, saf değildi. Daha çok şey görmüş, daha çok şey başarmış ve birçok insanın karakterini değerlendirmişti ve o da onun kendisini nasıl değerlendirdiğini çok iyi biliyordu. Her türlü avantajla doğmuş zavallı küçük zengin kız. Yıldız olmayı hayal eden ve güzelliğın zirveye giden bileti olduğuna inanan genç kız. Ona ihanet eden kız.

Artık ona karşı şehvet duymuyordu ama ona olan saygısını asla kaybetmeyecekti. Hatırladığı Clint, yaralı insanlara karşı yumuşak bir yanı olan biriydi. Sahada sert olabilirdi ama saha dışında, lise yıllarında bile, zorbalığa uğrayan çocukları korumuş ve öğretmenlerin otoparkının yakınında takılan evsizlere hamburger almıştı. Takımdaki çocuklara

yemekhane görevlisine yemek attıkları için bağırması ve disleksili çocuklardan birini aşağılayan bir öğretmene karşı çıkmıştı.

Kaybolmuşların, yaralıların, hasar görmüşlerin koruyucusu Aziz Clint. Eğer onun ne kadar düştüğünü, ne kadar yıkıldığını anlasaydı, belki birkaç gün kalmasına izin verirdi. Tek yapması gereken gururunu bir kenara bırakıp içini dökmektir. Ona evliliğinin çöküşünü, kendi başına hamile kalma mücadelesini, düşük yaptığını anlatmalıydı. Her şeyini hak eden kariyerini mücadele etmeden elinden kaçırmamasına izin verecek kadar sorumsuz ve amaçsız bir insan olduğunu itiraf etmeliydi. Onu geri tutan tek şey gururuydu.

Merdivenlerden aşağı inerken sesini duyunca arkasını döndü.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama bulabildiğim tek şey bu," dedi Clint. Daha dikkatli bakabilirdi, ama ona hiçbir borcu yoktu.

Adam yeşil ve pembe giysiyi uzattı, kadın da giysiyi kol mesafesinde tuttu. "Ellili yıllarda bir ev hanımının kilise yemeği için yumurtalı meze yaparken giyeceği bir şeye benziyor."

Bu, kız kardeşi için oldukça uygun bir fikir gibi görünüyordu. Rory, başarılı ve sürekli büyüyen bir çikolata şirketinin kurucusu olmasına rağmen, vintage kıyafetlere bayılıyordu. "İster kabul et ister etme," dedi ona.

Başını yana eğdi. "Boyum 1.78, Clint, ve bu kısa boylu kadınlar için tek parça bir tulum. Teklifin için teşekkürler, ama senin kıyafetlerin bana daha çok yakışıyor." Tişörtünün bir kısmını kaldırarak spor şortunu ortaya çıkardı. İpini sonuna kadar bağladığı şort, kemikli kalçalarının üzerinde sönmüş balonlar gibi sarkıyordu.

Parmak arası terliklerin parmak uçlarında papatyalar vardı ve uzun, ince ayaklarını içine sokmaya çalıştığında topukları arkadan sarkıyordu. "Sekiz yaşındayken de tam olarak bu terliklerden vardı, yemin ederim." Onları çıkarıp topuklu ayakkabılarını giydi, böylece sadece bacakları ve bol bir tişörtü vardı. "Şimdi futbol delisi bir seks işçisi gibi görünebilirim."

Kendini alaycı bir tavırla belli etmesine rağmen, dudaklarının kenarlarındaki gerginlik onu kendini aptal gibi hissettirmişti. Ama bu Dancy Flynn'di ve içgüdülerinin ağır basmasına asla izin vermeyecekti. "Benden gerçekten ne istiyorsun?"

Omuz silkip başını yana eğdi. "Her şeye yeniden başlama şansı mı?" Ona yarım bir gülümseme verdi. "Adımlarımı yeniden mi takip edeyim? Nerede yanlış yaptığımı düzelteyim ki ilerleyebileyim?"

Gözlerindeki hüzne karşı kendini sertleştirdi. "Ünlü olmayı hayal ettin. Muhtemel bir alkol problemi dışında, tam olarak istediğin şeye sahipsin."

Karşılık bulmayan bir gülümseme daha. "Ne güzel."

Onun aklından geçen tüm yanılsamaları ortadan kaldırması gerekiyordu. "Eğer bunu düşünüyorsan, bizim için ikinci bir şans yok."

İlk kez güldü. "Saint Clint ve Fancy Dancy'nin tekrarı mı? Seni çoktan unuttum. Tüm o yakışıklılığına ve atletik maço tavrına rağmen, çocukken olduğun gibi sıkıcı, düzgün bir adamsın ve beni tanıyorsun. Ben çılgın bir hayat yaşıyorum."

Kadın gösteriş yapıyordu. Adam bunu çok iyi biliyordu; tıpkı ergenlik çağında aralarında hızla ve parlak bir şekilde alevlenen, ancak çoktan sönmüş olan o aşkın alevini bildiği gibi.

Kapı zili yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez çaldı. "Araba geldi," dedi. "Elmaslarınızı unutmayın."

"Sahte." Ayakkabısının topuk kayışını ayarlamak için eğildi. "Elbiseyi çöpe atın. Bir daha asla görmek istemiyorum." Mücevherli gece çantasını kaptı ve onun spor kıyafetlerini giyerek odadan çıktı, gümüş topuklu ayakkabıları buz kıracağı gibi sıcak ahşap zemine saplandı.

Bir hata yapmış olabileceği hissine karşı büyük bir mücadele vererek, kendini zorlayarak kadının peşinden dışarı çıktı.

Yerel limuzin, kaykaycı saç kesimli bir genç tarafından kullanılan eski bir Toyota Highlander çıktı. Her şey yolunda olacaktı. Onun evinin önünden, hayatından çıkmış olacaktı. Arka koltuğa binmeden hemen önce dönüp ona orta parmağını göstermeseydi her şey normale dönecekti.

Bu gülünç meydan okuma, o hüznü mor-mavi gözlerle birleşince, ona bir yumruk gibi indi. O meydan okuyan parmağın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Teslimiyetin beyaz bayrağıydı bu. Dancy Flynn pes etmişti.

"Kahretsin." İyi adamlardan biri olmaktan nefret ediyordu.

4

Paslanmış, kırık ve neredeyse tamamen kurumuş yapraklarla kaplı rayların üzerinde duruyordu.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Dancy arabanın uzaklaşmasını izledi. "Teşekkürler." Bu kelimeyi, sanki saç uzantılarından birini itiyormuş gibi umursamazca söyledi ve eve doğru döndü.

"O yöne değil." Clint parmağını araba yolunun karşısındaki patikaya doğru uzattı. "Şuraya."

Ona şüpheyle baktı, burnunu havaya kaldırdı, sonra da birkaç hafta önce döşediği talaş yoluna sivri topuklarının batmasına izin vermeden ağaçların arasına daldı. Çam ve yaprak örtüsünün kokusu, sincapların hışırtısı, kavak ve akça ağaçların arasından süzülen benekli ışık ona her zaman kilisedeymiş gibi hissettirirdi. Ama bugün değil.

Küçük bir açıklığa ulaştılar ve kadın onun önünde aniden durdu. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Konukevime hoş geldiniz."

Yan tarafında solmuş beyaz boyayla zar zor görünen BNSF yazılı, yıpranmış, kırmızı ahşap vagon, hiçbir yere çıkmayan bir ray hattının üzerinde duruyordu. Burlington Northern Santa Fe vagonunun tepesinde bir kubbe vardı. Kubbedeki küçük pencere de dahil olmak üzere her iki yanında dörder pencere ve her iki ucunda yeni boyanmış siyah metal

platformlar bulunuyordu. "Eminim rahat edeceksiniz," dedi Clint. "İçeride bir yatak ve kompostlanabilir bir tuvalet var. Ev konforunun tümü."

Kadın tren vagonuna baktı. "Ancak eviniz bir gecekonduysa!"

Onun üzüntüsü onu gülümsetti. "Şimdi de duygularımı incittin."

"Bu şey nedir? Bariz olanın dışında."

"Önceki arazi sahipleri onu restore etmek istediler ama fazla ilerleyemediler. Onu arazide bıraktılar ve ben de fırsat buldukça üzerinde çalışıyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?" diye sordu, arkasını dönerek. "Kapı açık. Bir şeye ihtiyacın olursa sakın bana söyleme."

Vicdanı rahatlayınca, evinin sessizliğine geri döndü.

Dancy, vagonun arka platformuna kendi başına çıkmak zorunda kaldı çünkü vagonun basamakları yoktu. Kapıyı açtığı anda gıcırdadı. İçeri adımını attığında, boya ve vernik kokusu burnuna çarptı. Güneş gözlüğünü Clint'in tişörtünün yakasına taktı ve her şeyin mükemmel sadeliğinin tadını çıkardı.

Mekan oldukça sadeydi, ama dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Tahta kaplı duvarlar ve tavan ince bir beyaz astar tabakasıyla kaplıydı. Oturma alanında her iki tarafta iki çıplak pencere, yıpranmış bir kanepe ve ona uygun bir koltuk vardı. Bir zamanlar arabayı ısıtan sobanın yanında, iki adet Windsor sandalyesi bulunan kare bir masa duruyordu. Sobanın karşısındaki yenilenmiş mutfak alanı, Clint'in tamirci becerilerinin kanıtıydı.

Bu vagon, Minnesota'daki büyük Tudor tarzı evinden çok farklıydı; orada anne babası dünyayı gezerken, bir dizi hizmetçi, çocuk bakıcısı ve ara sıra gelen bir au pair tarafından büyütülmüştü. Ya da Los Angeles'ın Silver Lake semtindeki küçük, İspanyol sömürge tarzı evinden, boşanmasından sonra elinde tuttuğu en önemli varlığından. Avukatı, aldığı tazminatın büyük çoğunluğunun hastanede yatan çocuklara fayda sağlayacak bir vakıf kurmaya gitmesi konusunda ısrar ettiğinde çok sinirlenmişti, ancak o hayatının sadece para harcamaktan ibaret olmasını istemiyordu ve aşırı zenginliğin arkasına saklanan bir Hollywood eski eşi olma riskini göze almak istemiyordu. Tek ihtiyacı bir ev ve ayakları üzerinde durana kadar idare edecek kadar paraydı. Tabii ki, bu düşük onu dizlerinin üstüne

çökertmeden önceydi. Yoksul değildi, ama parası istediğinden daha hızlı tükeniyordu.

Dancy akşam çantasını kanepeye bıraktı ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. Arabanın arkasındaki yarım bölmeden çift kişilik bir yatak gördü. Çıplak ayakla içeri doğru ilerleyip incelemeye başladı ama yolda durup bölmenin önündeki boy dolabını açtı. Hasarlı ahşap zemini kaplayan aynı yeni vernik, raflardaki eski tarihi lekeleri de koruyordu; raflarda artık diğer şeylerin yanı sıra masa oyunları, tuvalet kağıdı, ilk yardım çantası, boya kalemleri, çizim defterleri ve çizgi film köpekbalıkları baskılı bir sırt çantası bulunuyordu. Dolabın karşısındaki küçük banyoda yeni bir lavabo ve tuvalet vardı; Clint'in bahsettiği kompostlanabilir olanlardan.

Kadın dolaba geri döndü. Alt rafta, çocuk el sanatları setlerinde bulunan türden, özensizce dikilmiş bir bez bebek duruyordu. Sade müslin gövdesinde kıyafet yoktu, kolları ve bacaklarında el ve ayak yoktu ve saç için beş tel kahverengi iplik dikilmişti. Bir çocuk keçeli kalemlerle çarpık bir yüz çizmişti: gözler için yeşil daireler, burun için siyah bir kıvrım ve eğri, kırmızı, yarım daire şeklinde bir ağız. Dancy çirkin bebeği aldı, göğsüne çekti ve onu, merkezi kubbeye çıkan parlak siyah merdivene doğru taşıdı. Çıplak ayaklarıyla basamakları tırmandı.

Kubbe pencerelerinden süzülen güneş ışığı, neredeyse kesin olarak demiryolu işçilerinin ilk kullandığı banka düşüyordu. Solunda, ağaçların ötesinde bir çayır uzanıyordu. Sağda ise orman o kadar sıktı ki ne gölü ne de Clint'in evini görebiliyordu. Güneş gözlüğünü taktı, çatlak kahverengi deri banka oturdu ve kaba bez bebeği göğsüne bastırarak parmaklarıyla iplik tellerini okşadı.

Hayatının çarpık görüntüleri beyninin içinde minik, radyoaktif mantar bulutları oluşturunuyordu. Hem çocuk sahibi olmak hem de kötü kız, barmen kız, plaj kızı rollerinden daha ilginç roller sunacak bir kariyer istemekte açgözlü davranmıştı. Striptizci ve en yakın arkadaşının kocasını çalmaya çalışan hain kadın rollerini oynamıştı. Bir keresinde de dolandırıcı bir Wall Street zengininin aptal metresi rolüne seçilmişti. Bacakları sonuna kadar açık, işte o buydu. Göğüsleri çok büyük, saçları çok sarı, yüzü çok klasik güzellikteydi; bu yüzden oyuncu seçimi yapanlar ona daha ilginç bir rol için şans vermemişlerdi.

Yedi yıl önce Dancy, 007'nin sonunda öldürmek zorunda kaldığı hain Bond kızlarından biri olarak en büyük rolünü kapmıştı. Olumlu eleştiriler

yağmıştı ve sonunda daha zorlu roller teklif edileceğine inanmıştı. Ancak başarısı çok geç gelmişti. Roth Hardy ile çoktan tanışmıştı.

Ona aşık olmayı planlamamıştı ve kesinlikle kendi kariyerinden vazgeçmeyi de düşünmemişti, ama Roth bir süperstardı. Karmaşık programını yönetecek, mali işleriyle ilgilenecek ve onun için senaryo okuyacak, tamamen güvendiği birine ihtiyacı vardı. Dancy, kendi sınırlı ekran rollerini göz önünde bulundurursak ironik bir şekilde, onun fiili oyunculuk koçu oldu; ancak bir karakterin geçmişini yaratmada, temaları ortaya çıkarmada ve "dönüm noktaları" bulmada Roth'tan daha iyiydi. Roth, Dancy'nin çekim yerlerine onunla birlikte gitmesinde ısrar etti ve Dancy yavaş yavaş kendi hayallerini onunki için bir kenara bıraktı. Bunu isteyerek yaptı, tek bir şey hariç her konuda ona boyun eğdi: çocuk sahibi olma isteği. Ama başlangıçta bir aile kuracaklarına söz veren adam fikrini değiştirdi. Evlilikleri sona erdiğinde, Dancy'nin ne bebeği, ne kariyeri vardı ve suçlayacak kimsesi yoktu, sadece kendini suçlayabilirdi.

Kubbedeki güneş ışığı, hem ağır bir akşamdan kalma hali hem de bir türlü geçmeyen kederle boğuşan bir kadın için fazla parlaktı. Binlerce kadın düşük yapmış ve iyileşmişti, peki neden o da iyileşemesin? Merdivenden indi ve bez bebeği yatak odasına taşıdı. Eski bir gardırop dolap görevi görüyordu ve çift kişilik yatağın üzerine antika bir örtü serilmişti, yastıkların üzerine de küçük bir kitap yerleştirilmişti.

Gertrude Chandler Warner'ın "Boxcar Children" (Vagon Çocukları) adlı eseri.

Dancy çocukken, yüz yıllık o kitap onu büyülemişti. Adını unuttuğu köpekleriyle birlikte terk edilmiş bir vagonun içinde gözetimsiz yaşayan, kendi ayakları üzerinde durabilen dört Alden çocuğundan biri olmayı tüm kalbiyle istemişti.

Elinde kitapla yatağın kenarına oturdu ve hikâyenin tatlı masumiyetini düşündü. Henry, Jessie, Violet ve Benny'nin aksine, ev işlerini paylaşabileceği kardeşleri yoktu. Anne ve babası seyahatlerle yaşıyorlardı ve evlerinin yönetimini ve kızlarını büyütmeyi başkalarına bırakmışlardı. Yetim kalan Alden çocukları vagonlarının dışındaki dereyi setleyerek kendilerine bir havuz yapmışken, Dancy ise golf kulübünde yüzüyordu.

Alden ailesi, onun ihmal ettiği kariyerine, başarısız evliliğine, vücudunun reddettiği bebeğine ve interneti kasıp kavuran yeni skandala ne derdi acaba? Bu kadar şeye sahip olmasına rağmen çok az şey başarmış bir kadına zerre kadar sempati duyacaklarını hayal bile edemiyordu.

Dancy bir elinin parmaklarını kitabın etrafına sararak, diğer eliyle de bebeği kalbine bastırđı, gözlerini kapattı ve özür diledi.

Özür dilerim, Henry.

Özür dilerim, Jessie.

Üzgünüm, Violet.

Özür dilerim, Benny.

Özür dilerim... köpek.

Doğmadan önce kaybettiğı bebeğine son bir özür diledi. Asla kucağına alamayacağı, asla besleyemeyeceğı, asla unutamayacağı bebeğine.

Clint tiksintiyle bilgisayarını kapattı. Dancy'nin saklanmak istemesine şaşmamalıydı. Onun kamuoyu önündeki sinir krizi videosu her yerdeydi ve rehabilitasyon merkezine yattığına dair spekülasyonlar hızla yayılıyordu. Onun nerede olduğunu bilen tek kişi o gibi görünüyordu.

O kadar zekiydi ki, halk önünde böyle kontrolünü kaybetmesi mümkün değildi. Güzelliğinin yanı sıra, Dancy'nin zekası da vardı - ya da en azından eskiden vardı. Lise üçüncü sınıfta kimya dersinde ona özel ders veren, hatta lise son sınıfın Nisan ayına kadar ona destek olan kişi oydu. Sonra da pahalı bir yatılı okula kaçarak eğitimini orada tamamlamıştı. Ama ondan sonra, zekasını kullanarak kendine istikrarlı bir hayat kurmak yerine, Hollywood'a kaçmış, orada şehrin her ünlüsüyle çıkmış ve Bond filminde rol almadan önce uzun bir dizi aptal sarışın rolünde oynamıştı.

Dancy'yi Google'da aramak, bir saat süren, genellikle kaçındığı bir magazin dedikoduları girdabına dalmak gibiydi. Kaşlarını çatarak sandalyesine yaslandı. Dancy nereye giderse gitsin, medya ilgisi onu takip ediyordu ve buraya gelmeden önce ondan çok uzakta olduğundan emin olması gerekiyordu.

Dancy o öğleden sonra geç saatlerde uyandığında ağzı lağım gibi kokuyordu ve midesi de berbat haldeydi. Doğrulduğu sırada, "Vagon Çocukları" kitabı çıplak ahşap zemine düştü. Tuvalet gitmesi ve bir şeyler içmesi gerekiyordu. İki ay önce bebeğini kaybettiğinden beri içki içmek en sevdiği hobisi olmuştu, ona nefes aldırın tek şey buydu.

Küçük banyoda, akan suya sahip minyatür bir lavabo ve ayna vardı; aynada, diğer felaketlerin yanı sıra, saçlarını yerinde tutmak için kullandığı

tüm ürünlerden dolayı garip topaklar ve sivri uçlar halinde dışarı fırlamış saçları görünüyordu. Eskiden şampuan reklamları kirasını öderdi, ama o günler çoktan geride kalmıştı. Takma saçlarını çıkarıp çöp kutusuna attı ve donuk, karışık saçlarının sırtına dökülmesine izin verdi. Hiç bu kadar kötü görünmediğini bilmenin acı bir tatminini hissetti. Bunu hak etmişti. Kendine acımak yerine, Peacock Gala'ya katılmaktan daha iyi bir şekilde kariyerini yeniden rayına oturtmanın yolunu bulmalıydı.

Banyodan çıkan Dancy, kanepenin üzerinde beyaz havlu kumaştan bir bornoz, lacivert bir sweatshirt ve bir çift erkek duş terliği gördü. Ya Clint ya da adamlarından biri buradaydı. Kim olursa olsun, mutfak tezgahının üzerine tam buğday ekmeği, kahve ve yulaf ezmesi bırakmıştı; tezgahta ayrıca bir ocak, mikrodalga fırın ve kahve makinesi de vardı. Eski moda beyaz emaye bir leğen, ortasında bir gider deliğiyle birlikte lavabo olarak yeniden kullanılmıştı. Tezgah altındaki küçük buzdolabını açtı ve içinde bir karton süt ve plastik ambalajla kaplı, içinde dana güveci gibi görünen bir yemek tabağı buldu. Alkol yerine, birkaç kutu gazlı su ona bakıyordu.

Şerefsiz. Ona bir içki lazımdı.

Otuz dakika sonra, vagonun yatak odası tarafındaki platformda bulunduğu iki yol bisikletinden biriyle Lake Isabella kasabasına doğru pedal çeviriyordu. Kusursuzca giyinmeden asla fotoğraf çektirmezdi, bu yüzden büyük tişörtü, bol şortu ve çok uzun erkek duş tangasıyla kasabaya bisikletle gitmek büyük bir risk gibi görünmüyordu. Uzun, dağınık atkuyruğunu, yatağın altında bulunduğu kakao kahverengi bir beyzbol şapkasının arkasından geçirmişti. Pembe harflerle "Simply the Best" yazıyordu, bu Clint'in kız kardeşinin çikolata şirketinin adıydı. Daha da önemlisi, ilk yardım çantasından bir cerrahi maskeyi cebine koymuştu. Yüz maskesi takabilmek, pandeminin kalıcı faydalarından biriydi.

Sebastian'ın Chicago'daki Four Seasons otelinde odasında bıraktığı eşyaları toplayıp Los Angeles'a geri gönderip göndermediğini merak etti. Şimdilik, ödünç aldığı çizgi film köpekbalıği desenli sırt çantası, ihtiyaç duyduğu temel eşyalar için alışveriş çantası olarak idare etmek zorunda kalacaktı.

Düşük yaptıktan sonraki sekiz hafta boyunca hiç egzersiz yapmamıştı, bu yüzden son tepeyi aşarken nefes nefese kalmıştı. L şeklinde uzanan iki ana cadde, Lake Isabella'nın şehir merkezinin kalbini oluşturuyordu. 4 Temmuz'a daha bir haftadan biraz fazla zaman vardı ve kasaba henüz yaz ziyaretçilerinin akınına uğramamıştı, ancak yerel işletmeler onlara hazırды

ve kasabanın çoban değneği şeklindeki sokak lambalarını asılı saksılardaki impatiens çiçekleri süslüyordu.

Dancy bisikletini zeytinyağı ve sirke dükkanının yanındaki bir bisiklet parkına bıraktı. Maskesini taktıktan sonra, ayak parmaklarını erkekler için üretilmiş duş terliklerinin içine kıvrırarak düşmelerini engelledi ve terlikleriyle bir ATM'ye doğru yürüdü. Orada, üzerinde adı yazılı olan kredi kartlarından hiçbirini kullanmak zorunda kalmayacak kadar nakit çekti.

Kimse ona dikkat etmedi. Karışmış atkuyruğunu düzeltti, tekrar bisikletine bindi ve daha önce önünden geçtiği eczaneye doğru pedal çevirdi. Tezgahtar, diş fırçası, diş macunu, deodorant ve losyon, tarak ve dudak balmı gibi aldığı şeyleri kasadan geçirirken ona neredeyse hiç bakmadı.

Kıyafet konusunda Dancy, vitrini Green Bay Packers futbol malzemeleriyle dolu bir hediyelik eşya dükkanına gitmek zorunda kaldı. Oradan, uyumlu ipli şortlu iki takım tişörtü, birkaç bikini altı ve yeşil-altın oval içinde büyük bir G harfiyle süslenmiş birkaç spor sütyeni aldı. Son anda, üzerinde "Futbol, Bud ve Peynir Küpleri" yazan gri bir tişört de ekledi. Ayakkabı seçimi daha zor oldu. Sonunda, üzerinde dev bir yeşil-beyaz G harfi baskılı altın-yeşil Packers terlikleri aldı.

İçki dükkanının kapısının üzerinde parlak mor bir pankart dalgalanıyordu. İçeri giremezdi. Kendine bunu yapmaya devam edemezdi. Gerçi, bir içki... Hayır. Bir içki bile fazlaydı. Durmalıydı.

Eğer tam o sırada önünde taşıyıcıda güzel, koyu saçlı bir bebek taşıyan bir kadın geçmeseydi, bunu yapabilirdi. Bebek güneş gözlüklerine vurdu. Kadın güldü, küçük eli yakaladı ve öptü. Dancy'nin kalbi bir anda sızladı. İçeri sendeledi ve gördüğü ilk votka şişesini kaptı.

Tıka basa dolu sırt çantasında yer kalmayınca, içki poşetini bisikletin gidonuna astı ve kasabadan dışarı pedal çevirdi. Trenin son vagonuna vardığında, bisikletini vagonun kenarına yasladı ve içki poşetini gidondan aldı. Alden çocukları süt şişelerini soğuk tutmak için bir dereye koyarlardı, ama onun dereye ihtiyacı yoktu. İçeride küçük bir buzdolabı vardı.

Dancy vagonun arkasına bakarken, üzerine bir ağırlık çöktü. Şişeyi, vagon çocuklarının yaşamış olabileceği bir yere götürmek, bir saygısızlık gibi geldi. Bunun yerine, şişeyi açıklığın kenarına, neredeyse rahat bir oturma yeri olan yosun kaplı bir kütüğün üzerine taşıdı. Kapağını çevirerek açtı ve alkolik olup olmadığını düşündü. Düşük yapmadan önce hiç fazla içki içmemişti, ancak son sekiz haftadır neredeyse sadece içki içmişti.

Güneş ağaçların ardında alçalmaya başlamış, yaprak ve çam iğnelerinden oluşan halının üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Roth'tan ayrıldıktan bir gün sonra bir doğurganlık kliniğini ziyaret etmişti. Bir çocuk sahibi olma, kendi ailesini kurma arzusu, ilkel bir özlemden ruhunu parçalayan bir açlığa dönmüştü. Tanıdığı herhangi bir erkekle ilişkisi olmayan, yalnızca kendisine ait bir çocuk isteyen kadın, parlak bir sağlık geçmişine ve klasik müziğe olan sevgisine sahip, biraz içine kapanık bir yüksek lisans öğrencisi bulana kadar sperm donör profillerini inceledi.

Şubat ayında hamile kaldığında, hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Sonra, sekiz hafta önce, enerjisi ve iştahı geri gelmişken, kan gölü içinde uyandı. Doktor, bunun Dancy'nin suçu olmadığını, tekrar hamile kalabileceğini açıklamıştı, ama o gerçeği biliyordu. O kadar çok zamanını bir seks objesi olarak geçirmişti ki, vücudu tasarlanma amacını unutmuştu.

Düşükten sonra dünyadan kendini soyutlamış, düş almamış, neredeyse hiç yemek yememiş, bunun yerine içki içmeyi ve anlamsız reality şovları izlemeyi tercih etmişti. Sadece ocakta konserve çorba dolu bir tencereyi gözetimsiz bırakıp mutfakta küçük bir yangın çıkarması onu kendine gelmeye zorlamıştı. Kaybettiği çocuğuna takıntılı olmak yerine, terk ettiği kariyerini yeniden kurmalıydı. Peacock Galasında ses getirmek iyi bir ilk adım gibi görünüyordu.

Akşam çökmekteydi. Dancy, çirkin terliğinin ucuyla bir mantarı dürttü ve açıklığın karşısındaki yıpranmış kırmızı vagonu seyretti. Burası gezginlerin eviydi, kayıp olanların eviydi. Kayıp insanlar. Kayıp masumiyet. Kayıp çocuklar.

Dancy parmağını şişenin etiketinin üzerinde gezdirdi. Sonunda, bir yudum almadan kapağını kapattı ve üzüntüsü dayanılmaz hale geldiğinde daha sonra bulabilmek için kütüğün kenarına yasladı.

Sabahın erken saatlerinde yaptığı yüzmenin ardından temizlenen Clint, günün ilk kahvesini alıp kayıkhanenin çatı katındaki güverteye çıkan tek basamaklı merdivenden yukarı çıktı. Yeni Regal Bowrider motorlu teknesi tam altındaki tekli rıhtımda demirliydi, yelkenlisi sağda rıhtımda bağlıydı ve iskelede birkaç jet ski ile birlikte kanolar istiflenmişti. Açık hava şezlongları, puflar ve orman yeşili şemsiyeler güverteyi harika bir vakit geçirme yeri haline getirmişti ve kablo korkuluk, gölün diğer tarafından yükselen uçurumların manzarasını engellemiyordu. Bu sabah balıkçılar

dışarıdaydı ve uzakta, yelkenleri rüzgarsızlıktan dalgalanan bir yelkenli tekne görünüyordu.

Teknehanenin çatısı, ev inşa edildikten sonra buraya davet ettiği birkaç kişi için favori bir buluşma yeri idi: annesi ve üvey babası, kız kardeşi Rory, kocası Brett ve iki buçuk yaşındaki yeğeni Jemma. Arkadaşları Thad ve Olivia da iki çocuklarıyla birlikte gelmişlerdi. Çok az futbol oyuncusunun en iyi arkadaşlarından biri süperstar bir opera divasıydı, ama Clint'in vardı ve Olivia onun en sevdiği insanlardan biriydi.

Hepsi de sadece birkaç günlüğüne ziyarete gelen, kolay anlaşılır insanlardı. Bowrider'ıyla gezintiye çıktığında çocukların yanına kimin oturacağı konusunda kavgaya etmelerinden daha büyük bir sorunla hiç karşılaşmamıştı. Kimse onu gelecek sezon hakkında sorgulamamış veya bir takım arkadaşının oyunu hakkında söylediği bir şeyi yanlış aktarmamıştı. Kimse ondan maç bileti istememiş veya en çok hangi hayvanla özdeşleştiği ya da annesinin çekici olup olmadığı gibi aptalca sorular sormamıştı. Cevaplaması beklenen gerçek, lanet olası sorular. Burada, çatı katındaki terasında yalnız başına, kendini yeniden bulabiliyordu.

İskelenin yanında bir balık suya sıçradı. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla büyük bir balıktı. Ne olduğunu anlamak için şezlongdan kalktı. Kablo korkuluğuna doğru eğildiğinde, sıçramayı yapanın bir balık değil, Dancy olduğunu gördü. Neredeyse tamamen suyun içinde duruyordu, ıslak saçları çıplak omuzlarından aşağı damlıyordu, göğüslerinin üst kısımları su yüzeyinin üzerindeydi, kürek kemikleri ve köprücük kemikleri sustalı bıçak gibi keskindi.

Onu görünce suya daha da daldı, böylece omuzları su altında kaldı. "G-günaydın."

Çatıdan bile dişlerinin takırdattığını görebiliyordu. Temmuz ayına yaklaşmış olmamıza rağmen göl henüz ısınmamıştı. Vagonun içinde onun için bıraktığı bir kalıp sabun ve bornoz iskelenin ucunda duruyordu. Vagonun içindeki duşun çalışmamasının sorun yaratacak kadar uzun süre burada kalacağını düşünmemişti. Vagonda geçireceği bir gecenin onu gerçek hayatına geri döndüreceğini ummuştı, ama işte buradaydı, soğuk gölde yıkanıyordu.

"Suyun ısınması için birkaç hafta daha geçmesi gerekiyor," dedi.

"Yaz kampındaymış gibi davranıyorum." Elindeki sabunu ovuşturdu ve köpüğü saçlarına sürdü, etkisiz bir şampuan oldu. Adam, karşılaşmayı uzatmak istemediği için korkuluktan geri çekildi.

Bir balık kartalı sulu bir levrek veya turna balığı aramak için suyun üzerinde süzülürken, Clint annesinin büyük, mavi seramik saksılara diktiği birkaç sardunyanın solmuş çiçeklerini koparıyordu. Annesi, onları sulamazsa hayatıyla tehdit etmişti. Evine doğru baktı, manzaraya nasıl uyum sağladığını inceledi. Kayıkhaneve daha yakın ve solunda, spor salonunu ve kapalı saunasını barındıran cam küp vardı. Spor salonunun evinden ayrı olması, profesyonel ve özel hayatı arasında net bir ayrım olması gerekiyordu.

Suyun içinde tekme attığını duydu. Aşağıya baktığında, iskelenin ucundaki merdivene doğru yüzdüğünü gördü. Su, çıplak olduğunu görebilecek kadar berraktı, ancak hiçbir detayı seçemiyordu; bu da sorun değildi, çünkü Dancy'nin detayları artık onu ilgilendirmiyordu. Hiçbir kadının detayları onu ilgilendirmiyordu sanki.

Cinselliğe olan ilgisini kaybettiğini düşündüğünde her zaman olduğu gibi başı zonluyordu. Hiçbir zaman çapkın biri olmamıştı – bu ona hiç doğru gelmemişti – ama eğlenmişti. Bu cinsel kuraklık, playofflar sırasında Aralık ayında başlamıştı ve aklında çok fazla şey olduğu için bunu pek düşünmemişti. Sonra Ocak geldi, ardından Şubat, Mart ve Nisan. Bir de baktı ki, Haziran neredeyse bitmişti ve hala etrafını saran kadınlardan hiçbirini yatağa atmak istemiyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Cinselliği seviyordu. Kadınları seviyordu. Görünüşlerini, dokunuşlarını, kokularını.

İnternette biraz araştırma yapmış ve cinsel isteksizliğin depresyondan kaynaklanabileceğini öğrenmişti, ama depresyona girecek bir sebebi yoktu. Harika bir ailesi, arkadaşları ve hayatında hiç harcamadığı kadar çok parası vardı. Sevdiği işi yapıyordu, iyi yapmasa bile. Hayır, depresyonda değildi... tek sorun, hayatın en büyük zevklerinden birine olan ilgisinin azalmış olmasıydı. Artık video oyunları oynamayı tercih ediyordu.

Belki de depresyondaydı, ki bu da durumu daha da kötüleştiriyordu çünkü hayat ona bunca şey vermişken böyle hissetmemeliydi. Belki de Ashley'nin cinayetiyle suçlanması sonunda onu yakalamıştı. Medyanın ilgisi o kadar artmıştı ki, sanki tüm dünya yaptığı her şeyi izliyormuş gibi hissediyordu.

Burada, zihinsel olarak dünyaya yeniden girmeye ve gelecek sezonda en iyi performansını sergilemeye hazırlanabilirdi. Her şeyden kaçabilirdi; taleplerden, herhangi bir aptalın kendini spor yazarı olarak tanıtip, sadece anladığını sandığı bir oyun hakkında saçma sapan şeyler söylemesinden. Taraftarlarının rahatsız edici, abartılı hayranlığından, takım arkadaşlarının

amansız beklentilerinden ve kendine bakamadığı halde birçok insanın ona hayranlıkla bakmasının yükünden kaçabilirdi. Ancak sakinliğini yeniden kazanmak için sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacı vardı ve aşağıda suda çırpınan kadın bunu bozuyordu.

Dancy merdivene ulaştığında, "Arkana dön," dedi.

Kadının istediğini yaptı ve merdivenden yukarı çıkarken suyun şırıltısını duydu. İskelede yürürken tahtaların gıcırtısı da duyuldu. Sabahki yalnızlığını tekrar bozmasına dayanamadı. "Spor salonundaki duşu kullan," diye seslendi. "Şuradaki binada."

"Bu sorun değil."

Bu durum onun hoşuna gitmedi.

Sonunda arkasını döndüğünde, ona bıraktığı sabahlığı giymiş, ıslak saçları sırtının yarısına kadar sarkmış ve su yosunları ıslak bacaklarına yapışmış halde, taş patika boyunca gözden kaybolduğunu gördü. Kahvesini bitirmek için şezlonga geri döndü, ama o kemikli omuzların görüntüsünü aklından çıkaramadı. Belki hastaydı, ancak uyuşturucu ve alkol bağımlılığı daha olası bir sorundu.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bir gece daha kalmasına izin verecekti ve eğer sabah hala buradaysa, kemikli omuzları olsa da olmasa da onu kesinlikle kovacaktı. Tereddüt yok. Acıma yok.

Dancy Flynn'e hiçbir borcu yoktu.

5

Ve işte kaçak çocukların hikayesindeki ilk tatsız olaya geliyoruz.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Ertesi sabah talaşlı yolda attığı her adımda Clint'in öfkesi daha da arttı. Yumuşamış olduğu tek yer cinsel organı değildi. En iyi niyetine rağmen, kadının ne kadar zayıf ve bitkin görüldüğünü unutamamıştı. Arka platforma çıktı ve boşta kalan eliyle kapıyı çaldı.

“Entre” içeriden geldi.

Gördüklerine hazırlıklı değildi; Dancy, mutfak tezgahının yanında, baştan aşağı Green Bay Packers formasıyla duruyordu. Geldiğinden beri yüzünde kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen somurtkan ifadeyi fark etti. “Şimdi ne yaptım ben?”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye karşılık verdi, gözleri kadının kıyafetindeydi.

Elini Packers tişörtünün üzerinden geçirdi. “Bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Elbette, bu beni rahatsız ediyor.” İçeri doğru ilerledi. “Her şey saygı meselesi. Belli ki o kadar uzun zamandır hayal dünyasında yaşıyorsun ki, Orta Batı görgü kurallarını unutmuşsun, yoksa Chicago Stars'ın oyun kurucusunun önünde Packers forması giymezdin.”

“Yine de Chicago Stars'ın oyun kurucusu, kötü şöhretli Wisconsin eyaletinde çok pahalı bir yazlık eve sahip.” Dolapta tuttuğu iki seramik kahve fincanından birinden bir yudum aldı.

"Bu, onların takımının renklerini giyerek ortalıkta dolaştığım anlamına gelmiyor."

"Birkaç derin nefes alın. Eminim kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

"Eminim yapmayacağım." Tezgahın üzerinde bıraktığı yulaf ezmesine dokunulmamıştı ve dün gölde yıkanması yanaklarına renk vermemişti. Saçları kalıp sabunla yıkadığı için mat ve garip görünüyordu. Yüz kemiklerini daha belirgin hale getiren düşük bir at kuyruğu yapmıştı ve gözlerinin altında hala derin başparmak izleri vardı. Onu binlerce diğer güzel, dolgun sarışından ayıran şey yüzüydü; o menekşe mavisî gözleri ve o geniş, anlamlı ağzı.

Yeğeninî ya da Owens çocuklarından birinin yaptığı bez bebek, birkaç hafta önce yenilediği küçük ahşap masanın üzerinde duruyordu. İstemeyerek de olsa yanında getirdiği folyo kaplı tabağa yer açmak için bebeği kenara itti. Saha dışında acımasız olmak konusunda pek tecrübesi yoktu ve onu yemeksiz bırakmak için kemiriyordu. "Sıcakken ye." Buzdolabını açmak için eğildi. Bıraktığı güveç, sanki bir lokma bile yememiş gibi görünüyordu.

Sinirlendi. "Beni beslemenize gerek yok."

"Başka nasıl arseniği midenize sokacağım ki?" Bir çatal bulup hazırladığı huevos rancheros tabağının yanına koydu.

"Akıllı."

Alüminyum folyoyu çekti, cebinden bir şişe acı sos çıkardı ve masaya bıraktı. "Hatırladığım kadarıyla, acı yemekleri severdin."

"Beni başka bir eski kız arkadaşınla karıştırıyorsun."

"Şu lanet olası yemeği ye artık."

Sanki ona rahatsızlık veriyormuş gibi uzun ve sabırlı bir iç çekişle, kavanozda satılan salsa sosunun ve konserve fasulyeyi sevmediği için sıfırdan pişirdiği barbunya fasulyesinin üzerine konmuş iki mükemmel pişmiş yumurtayı inceledi. "Evde başka kimseyi görmedim," dedi. "Bunu sen mi hazırladın?"

"Rory yemeklerim hakkında çok fazla aşağılayıcı yorum yaptı, bu yüzden onu birkaç ders vermeye ikna ettim. Bir şekilde beni iyi bir aşçıya dönüştürmeyi başardı."

"Özel aşçınız yok mu?"

"Sezon boyunca şehirde yemek servisi bana yardımcı oluyor, ama buradayken etrafımda insanların olmasını sevmiyorum." Bu noktayı iyice vurgulamak için bir an durakladı.

Acı sosun kapağını açtı ve yumurtaların üzerine bolca döktü. "Tanrım, hâlâ iğrenç derecede mükemmelsin."

"Bunu söylemezdim."

"Sanki cennetten üzerinize parlayan kişisel bir güneş ışınıyla dolaşıyorsunuz. Sizi her yerde takip ediyor. Sokakta yürürken. Arabanıza binerken. Ve –Tanrı bilir– sahaya her çıktığınızda da orada oluyor. Müzik yükseliyor, amigo kızlar çılgına dönüyor. Ve hepimiz bundan sonra ne olacağını biliyoruz."

"Bana bir ipucu ver."

Görünmez bir trompet çaldı. "Kalabalık coştı!"

Adam ona ifadesiz gözlerle baktı. "Kesinlikle öyle."

İstediği tepki bu değildi ve yumurta sarısını bıçakladı. "Git buradan, huzur içinde yiyeyim."

Eğer o giderse, kadının yemek yiyeceğinden şüphe ediyordu ve karnı doyana kadar onu evden kovamazdı. "Ben burada bekleyeceğim. İşin bittiğinde bir toplantı yapmamız gerekiyor."

"Hâlâ kıyafetimden mi bahsediyorsun? Belli ki Lake Isabella'da hiç kıyafet alışverişi yapmamışsın. Hediyeelik eşya dükkanındaki seçenekler çok sınırlı."

Bu, Rory'nin ziyaretleri için sakladığı kıyafetlerin bulunduğu dolabı daha derine indirmemesinin cezasıydı. "Sınırlı olsun ya da olmasın, Green Bay'in renklerini giydiğin sürece, misafirperverliğimden faydalanıyorsun demektir. Şimdi sen yemek yerken ben de etrafı kontrol edip ortalığı dağıtmadığından emin olayım."

Kadın ona ters ters baktı ama gerçekten gücenmiş olamayacak kadar bencildi. İlk lokmasını alırken, adam kubbenin içine tırmandı ve manzarayı seyretti. Araziyi vagon yüzünden almamıştı ama eski vagonu görür görmez onu restore etmesi gerektiğini anlamıştı.

Ellerini top atmaktan başka bir şey için kullanmak ona iyi geliyordu. Annesi çocukluğundaki evinden sakladığı birkaç mobilya parçasını göndermişti ve o da buraya su ve elektrik bağlatırmak için büyük bir servet harcamıştı. Harcadığı hiçbir kuruşa pişman olmamıştı. Çocuklar ziyaret ettiklerinde çok mutlu oluyorlardı, o da öyle. Bugün arka platforma birkaç basamak yapmayı planlamıştı ama annesi gidene kadar bunu yapamazdı; bu da ona karşı beslediği kinler listesine bir madde daha eklemişti.

Aşağıdan seslendi, "Gitmeden önce çöpleri kontrol ediyorum, umarım o yiyecekleri atmayı düşünmüyorsunuzdur." Aklına başka bir şey geldi.

“Ciddi bir yeme bozukluğunuz yoksa tabii. Eğer varsa, başa çıkamayacağım.”

“Yeme bozukluğum yok.” Ağzı dolu gibiydi. “Sadece yemeklerimi içerek yemeyi tercih ediyorum.”

"Pek de sağlıklı bir yaşam tarzı sürmüyorsunuz."

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

Bir kadının kendi gözetiminde öldüğünü ve bunun tekrar yaşanmasını istemediğini söylemeye başladı, ancak Ashley'nin cinayetinden veya onun çirkin sonuçlarından asla bahsetmedi ve kesinlikle Dancy ile bu konuda konuşmayacaktı. "Belki de kendine çeki düzen vermelisin?"

"Sence ben neden buradayım?"

Bundan hoşlanmadı. Merdiveni görmezden gelerek kubbeden aşağı sarktı. "Burası bir tren vagonu, rehabilitasyon merkezi değil."

“Dışarıda dokunulmamış bir şişe votka var, bu yüzden rehabilitasyona ihtiyacım olmayabilir. Öte yandan, dün gecedan beri orada ve aklımdan çıkaramıyorum.” Masadan kalktı. “Geri kalanını öğle yemeğine saklayacağım.”

Fasulyeyi ve tortillayı bırakmıştı ama iki yumurtayı da yemişti, bu yüzden adam bunu bir zafer olarak saydı. "Öyle yap."

Tabağı tezgâha götürdü. “Bu toplantıyla ilgili olarak... Biliyorum, buradan gitmemi istiyorsunuz, o yüzden sanki çoktan gitmişim gibi davransak nasıl olur? Artık sizden ziyaret yok. Kesinlikle yemek siparişi de yok. Görünmez olacağım. Etrafta olduğumu bile anlamayacaksınız.”

"Bu benim için çok ucu açık bir soru."

Gümüş tırnaklarından birini kemirdi. "Diyelim ki bir hafta. Eski günlerin hatırasına bir hafta dayanabilir misin?" Başını, tam bir cilveci gibi yana eğdi ve sonra bu girişimden vazgeçti. "Eski günlerin hatırasını unut. Ben aptal bir on yedi yaşındaydım ve sürekli senden seks istiyordum. Sen istemedin, üstelik Sophie Jonas'la da birlikte olmuştun, bunu yüz yıl geçse de anlamayacağım." Gözlerinde minik kıvılcıklar parladı. "Seni kıskandırmak istedim, bu yüzden sevmediğim bir çocukla seni aldattım."

“Ve bunun hakkında yalan söyledi.” Kalçasını mutfak tezgahına dayadı. “Mick Watkins bir kaybedendi. Bana ne kadar yalancı olduğunu kanıtlamak için külotunu soyunma odasının ilan panosuna asmayacak birini seçmeliydin.”

“Ne kadar da safmıydın.” Kelimeler boğazına takılmış gibiydi. “Eğer o ilan panosunda külotumu tanımasaydın, sana hiçbir şey olmadığını

söylediğimde bana inanırdın.”

"Seni terk etmemden kesinlikle hoşlanmadın."

Kadın onun gözlerine baktı. "Çok kötüydüm. Hak ettiğimi kabul etmek yerine, herkese senin o kadar çok ot içtiğini, ereksiyon olamadığını söyledim."

"Ve seni tatmin edecek gerçek bir erkeğe ihtiyacın olduğunu hatırlıyorum. Evet, o kısmı hatırlıyorum."

"Neyse ki, Sophie Jonas beni yalancı olarak ifşa etmeden önce bile kimse bana inanmadı."

Bundan sonra sınıf arkadaşları ona değil, ona sırt çevirdiler ve okulun en çok kıskanılan kızı Dancy dışlanmış biri haline geldi, o ise yılın geri kalanını Mick Watkins'ten kaçınarak ve kırık kalbini saklayarak geçirmek zorunda kaldı.

Dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü. "Bay Popüler'in erkekliğine saldırmanın yanlış olduğunu bilmeliydim."

"Lise bir savaş alanı, ama yine de Chicago'da öne geçtikten sonra son sınıfı yatılı okulda bitirmek yerine, yerinde durup kalman gerektiğini düşünüyorum."

"Bunu hatırlamana şaşırdım. Ama Roxie Hart rolünü oynama şansı bile, hak ettiğim kamuoyu önündeki rezillige katlanmam için yeterli olmadı." Gözlerinin içine baktı. "Ve unutma, zaten tüm bu kara lekeler benim aleyhimdeydi. Okuldaki en zengin kız. En iyi kıyafetler. En çok harçlık. En az ebeveyn gözetimi."

"BMW kullanan tek çocuk olmanın önemini unutma."

"Benim açımdan çok büyük bir hata."

"Anne babana gelince... Ölümler hakkında kötü konuşmanın doğru olmadığını biliyorum, ama Minnesota'daki en sorumsuz anne ve babaya sahiptin." Dancy'nin anne babası karlı bir ithalat-ihracat işine sahipti, ancak sonunda bu işi batırdılar, ama kızlarını mahvetmeden önce değil. "Sana istediğin her şeyi verdiler ki zamanlarını dünyayı gezerek ve başkalarının seni yetiştirmesine izin vererek geçirebilsinler. Alkole yönelmene şaşmamalı."

Kuru gülüşü onu rahatsız etti. Belli ki kötü durumdaydı ve bunu gizlemeye çalışıyordu. Gizleme konusunda bir şeyler biliyordu. Bu haldeyken onu göndermek onu huzursuz ediyordu ve suçluluk duygusundan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. "Sana bir hafta veriyorum," diye neredeyse hırladı. "Bir hafta. Sonra gideceksin." Bacaklarına yapışmış su

yosunlarını hatırladı. "Ev kesinlikle yasak. Spor salonundaki duşu kullan." Çıkmak için döndü, ama durdu. "Ve yemek yemen gerekiyor."

Bunu görmezden geldi. "Peki neden Sophie ile birlikte oldun da beni reddettin?"

"Gerçekten mi? Otuz beş yaşındasın. Lise yıllarını geride bırakman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Seni görmek her şeyi yeniden hatırlatıyor."

"Bunu düzeltmek çok kolay. Benden uzak dur."

Öfkeyle dışarı çıktı. Ona ne söylemiş olursa olsun, dünyadaki onca kapı eşiği arasından Dancy Flynn'in neden özellikle onun kapısının önüne çıktığını hâlâ anlamamıştı.

Kapı, ondan sevgiden başka hiçbir şey istemeyen, tanıdığı tek adam arkasından kapandı. Yaptığı kahvaltının kalıntılarını, dün geceden kalma yemeğin yanındaki küçük buzdolabına koydu ve vagonun içine bakındı. Sonsuza dek burada kalabilmeyi diledi. Süt şişesini serin tutabileceği bir dere bulmak ve raftaki kırık bir fincanda sergilemek için kır çiçekleri toplamak istedi. Eski bir çöplükte tabaklar bulup, teneke bir fincan ve bir sopa kullanarak kepçe yapmak istedi. Tıpkı vagon çocukları gibi.

Mutfaktaki pencerenin önünde tam doğru açıyla durursa, bıraktığı kütüğe yaslanmış votka şişesini görebilirdi. Kendini zorlayarak arkasını döndü ve iyi bir ev hanımı gibi yatağını düzeltti. Arka platformdaki bisikletlerin arasına sıkışmış bulduğu süpürgeyle vagonun altını süpürdü, sonra da günün geri kalanında ne yapacağını düşünmeye başladı.

Normalde hayat kaynağı olan telefon, akşam çantasında işe yaramaz bir şekilde duruyordu. Eskiden, hayatı dibe vurmadan önce, en az bir düzine kez telefonla konuşmuş olurdu. Şimdi ise şehirdeyken şarj aleti almadığına sevinmişti, böylece hakkında yazılan tüm o korkunç şeyleri görerek kendini cezalandırmak zorunda kalmayacaktı.

Altın ve yeşil renkli Packers terliklerini giydi ve ormanda yürümek için vagonun arkasından çıktı. Los Angeles'ın patikalarındaki güneşten kavrulmuş yürüyüşlerinin aksine, bu orman Minnesota'daki çocukluğunun arazisine benziyordu. Devrilmiş bir ağacın yıldız şeklindeki kök topunun üzerinde bir sincap tünemişti ve yabani sardunyalar ile jack-in-the-pulpit çiçekleri canlı renk noktaları oluşturuyordu. Topraksı, bereketli kokular, teninde yaz havasının dokunuşu, dökülen yaprakların hışırtısı—hepsi onu,

bitmek bilmeyen hizmetçi, bakıcı ve au pair serisinin gözlerinden kaçabildiği her fırsatta oynadığı ormana geri götürdü. Diğer çocuklar onun özgürlüğünü ve harçlığını kıskanıyordu. O da evde kalan ebeveynleri olduğu için onları kıskanıyordu. Ebeveynleri on yedi yıl önce Pakistan'daki İpek Yolu'nda bir trafik kazasında birlikte öldüklerinde, onları neredeyse hiç tanımamıştı.

İnce bir su akıntısını takip ederek küçük bir dereye ulaştı ve karşıya geçmek için taşların üzerinden atlayabileceği bir yer buldu. Bir yamaca tırmandı ve dün bisikletle geçtiği, az kullanılan iki şeritli yola çıktı. Sabah hava ısınmaya başlamıştı ve ormandaki daha uzun yoldan geri dönmek yerine, vagonun arkasına giden yoldan geri dönmeye karar verdi.

Şimdi, on yedi yaşındaki kızın, on altı yaşındaki lise sevgilisine bir gencin yapabileceği gibi aşık olmasına acıyabilirdi. Clint'in özgüveni ve cömert ruhu onu büyülemişti. Gelecekleri hakkında hayaller kurduğunu hatırladı. Birlikte üniversiteye gideceklerini, mezun olur olmaz evleneceklerini, sonra Los Angeles'a taşınacaklarını, kendisinin ünlü bir oyuncu olacağını ve onun da Batı Yakası takımlarından birinde oynayacağını hayal etmişti. Çocukları için gizli bir isim listesi yapmış ve gelinlik taslakları çizmişti. Ama ne kadar tutkulu öpüşmeler de, son anda geri çekiliyordu ve bu onu korkutmaya başlamıştı. Eğer onu kendisi kadar seviyorsa, neden onunla sonuna kadar gitmiyordu, özellikle de bir önceki yaz Sophie ile bunu yapmışken? Bunu biliyordu çünkü Sophie ona içini dökmüştü. Sophie'ye vermeyi reddettiği bir şeyi vermiş olması, onunla ilgili bir şeylerin yanlış olduğunun ve onu kaybedeceğinin bir başka kanıtıydı.

“Ama neden?” diye sorardı ona. “Beni sevmiyor musun?”

"Elbette seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sadece biraz beklememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Neyi bekleyeyim?" diye sorardı.

Hiçbir zaman iyi bir cevabı yoktu, bu yüzden onu kaybetmek istemiyorsa radikal bir şey yapması gerektiğini anladı. Clint'i kıskandırmak için Mick Watkins ile flört etmeye başladı, gerçi Mick'ten pek hoşlanmıyordu. Ama Mick, basketbol ve futbol takımlarında popüler bir üst sınıf öğrencisiydi ve Clint, Mick'in ona ne kadar ilgi duyduğunu görürse, onu hafife almayı bırakacaktı.

Mick ile flörtleşmesi kısa sürede kontrolden çıkmıştı ve Clint'in aksine Mick Watkins son anda durmamıştı. Sonrasında tüm okula durumu anlatmıştı. Korkuya kapılan kız, Mick'in yalan söylediğinde ısrar etmişti ve

Clint de ona inanmıştı—ta ki Mick, Clint'in kızın iç çamaşırı olduğunu tanıdığı iç çamaşırını erkekler soyunma odasının ilan panosuna asana kadar.

Clint aynı gün okuldan sonra ondan ayrılmıştı. Kız ağlayıp onu geri alması için yalvarmış, ancak Clint ona asla affetmeyeceğini söyleyip gitmişti. Öfkeli ve panik içinde, tekrar yalan söyleyerek, Clint'in o kadar çok esrar içtiği ve onu tatmin edemediği hikayesini yaymıştı. Ama Clint'in güvenilirliği ondan çok daha fazlaydı. Sophie'nin aksini kanıtlayan ifadesi olmasa bile, çocuklardan hiçbiri ona inanmamıştı ve bu yüzden kaçmıştı.

O yıl Dancy acı bir ders aldı. Bir daha asla başkalarının duygularıyla oynamayacak ve kendi hataları için başkasını suçlamayacaktı.

Bir bebeğin neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle ağlaması düşüncelerini böldü. Donakaldı. Nefesini içine çekerek, sesin kaynağını telaşla aramaya başladı.

Otlarla dolu hendeğin içinde bir şey hareket etti. Yamaçtan aşağı doğru hızla indi ve işte oradaydı. Bebek değil, zayıflamış bir köpek. Bu iç karartıcı manzarayı idrak ederken nefes alışverişi yavaş yavaş normale döndü.

Hayvanın kaburgalarının hatları kısa, kirli tüylerinin arasından belli oluyordu ve ön bacağındaki açık yara kabuk bağlamıştı. Başının üstünde bir akbaba dönüyordu. Dancy, köpek hareket edene kadar öldüğünü sandı; ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı.

Her çocuk gibi o da bir köpek istemişti—ta ki bir hizmetçinin yaşlı basen tazısı tarafından ısırılana kadar. O andan itibaren hayvanlara karşı sağlıklı bir korku geliştirdi. Tam olarak bir fobi değil. Daha çok zekice bir güvensizlik.

Akbaba sabırla etrafında dönmeye devam etti ve köpek ona kadercı gözlerle baktı. Pes etmişti.

Dancy, hayvan diye nitelendirilebilecek o zavallı yaratığa bakakaldı. Hayvan da ona karanlık, boş gözlerle baktı; hiçbir ilgi, hiçbir umut yoktu. Dancy bu duyguları anlıyordu.

Köpeği burada, bir sonraki yemeğini bekleyen akbabanın yanında bırakacak kişi ancak bir suçlu olurdu. Kadın tekrar yola çıktı ve bir arabanın görünmesini bekledi. Dakikalar geçti ve yol boş kaldı. Önce akbabaya, sonra da ölmekte olan köpeğe baktı. Genç görünüyordu. "Bekle. Birileri gelecek."

Köpek, insan doğasının en kötü yönlerini görmüş ve daha iyisini beklemeyen gözlerle onun bakışlarına karşılık verdi.

Bir arabanın belirmesini diledi. "Hadi, hadi."

Yol, akbabanın midesi kadar bomboştu.

Güneş gökyüzünde daha da yükseldi. Köpek inlemeyi bırakmıştı. Belki de ölmüştü. Briars, kontrol etmek için dikkatlice hendeğin içine doğru ilerlerken çıplak ayak bileklerini kaşıdı.

Köpek tek gözünü açtı. Demek ölmemişti. Ne kadar uzaklaşmak istese de, o yırtıcı kuş sabah yemeğini beklerken bunu yapamazdı. Yavaşça yaklaştı. Yaralı bir hayvanın saldırması doğasında vardı. O akbaba beklerken eve dönüp yardım istemek bir seçenek değildi. Bir adım daha attı. İki gözü de yavaşça açıldı, onu izliyordu. "Güzel köpekçik," dedi gergin bir şekilde. "Bana zarar verme, tamam mı? Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Burnunun ucundan bir damla ter süzüldü. Hayvanın üzerine yavaşça eğilirken, iğrenç kokusuna karşı nefesini tuttu. Onu burada bırakacak kadar kalpsiz değildi, ama onu alıp götürmek de çok iğrençti.

Ama bunu yapmak zorundaydı.

"Beni ısırma. Lütfen beni ısırma."

Köpek onu ne ısırды ne de ona karşılık verdi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Elini pis kokan hayvanın altına uzattı, kemiklerini hissederek beceriksizce kaldırdı. Yüzünü kokudan ve sakat kalma ihtimalinden çevirdi.

Ama köpek ısırmadı. Kollarında cansız ve ağır bir şekilde asılı kalmaktan başka bir şey yapmadı. Tüylerinin kirli yerlerine dikenler yapışmış, poposuna da kurumuş köpek pisliği bulaşmıştı. Onu hendekten çıkarmaya çalışırken öğürdü. Büyük bir köpek değildi, ama arkadaşlarının çantalarında taşıdığı o minik köpeklerden de değildi. Zayıflamış haline rağmen, onu tutmakta zorlandı.

Köpeğin cansız bacakları uyluklarına değiyordu. Yolda ağır ağır yürümeye başlarken ağzından nefes almaya çalıştı. Köpeğin başı kolunun kıvrımında sallanıyordu. Patileri sarkıyordu. Dancy tişörtünden terlemişti ve çok geçmeden hayvanın pis kokusu sanki kendi kokusunun bir parçası olmuş gibiydi. "Pis, bokla kaplı bir köpek yerine bir bebeği kucağımda tutmalıydım," diye düşündü.

Güneş acımasızca başına vuruyordu. Yağmurlu günlerde bile güneş kremi sürmeye her zaman çok özen göstermişti, ama son zamanlarda bunu hiç düşünmemişti ve şimdi her adımda yüzünde kırılganlıklar beliriyor olmalıydı.

Güzel. Kırıksıklık istiyordu.

Köpeğin ağırlığı kollarını ağrıtıyordu ve akbaba da ikisinin etrafında dönmeye başlamıştı. Asfalt yolda ağır ağır ilerledi, çakıllı yola döndü ve sonunda Clint'in evi görüldüğünde rahat bir nefes aldı. Son enerjisiyle araba yolundan çıktı, köpeği ön bahçedeki çimenliğe gölgeye bıraktı ve sendeleyerek ön basamaklardan yukarı çıktı.

Kadın zile basıp Clint'i çağırdı, cevap gelmeyince tekrar zile bastı. Köpek çimenlikte acı çekerken hiçbir şey duymadı. Bir bahçe hortumu gördü, açtı ve köpeğin yanına sürükledi. Hortumun ucunu çevirerek suyun akışını yavaşlattı ve köpeğin burnuna damlattı. "İç köpek. Bunu kendin için yapmalısın."

Köpek kıpırdamadı. Emir alacak hali kalmamıştı.

Ellerine su damlattı ve ağzının altına tuttu. Yavaş yavaş dilinin ucu dışarı çıktı, sağlıklı pembe rengi yerine kuru ve griydi. Başı bir santim yukarı kalktı. Köpek yavaş yavaş elinden suyu yalamaya başladı, her seferinde biraz daha fazla, ta ki hortumu kapatana kadar. "Burada kal. Hemen geri döneceğim. Ya da git. Umurumda değil." Umurumdaydı, ama bahçe hortumuyla yapabileceği şeyler sınırlıydı. En azından akbaba gitmişti.

Hızla vagonun arkasına geri döndü; ağaçların arasında duran votka şişesi onu cezbediyordu. Arkasını dönerek, yarasını temizlemek için yeterli malzemeyi ve dünkü yemeğin küçük bir kısmını topladı.

Köpek, meraklı, duygu dolu kahverengi gözleriyle ona baktı. Islak çimenlerin üzerinde bağdaş kurarak oturmuş, Green Bay şortundan ve Packers iç çamaşırından su sızarken, onu parça parça besledi. Sonunda, yanında getirdiği kovayı sabunlu suyla doldurdu. Yaralı bacağına dokunmadan, kısa tüylerinin, kemikli kaburgalarının ve kirli poposunun üzerinden yavaşça su akıtmaya başladı. Toprağın altında, kısa, neredeyse beyaz tüyleri, bir kulağı beyaz, diğer kulağı bronz rengi ve her iki gözünün etrafında bronz lekeler vardı. Tam olarak safkan değildi. Ve kesinlikle erkekti. "Tahmin edilebilir. Başa çıkmayı bilmediğim bir adam daha."

Köpek, kadın onu yıkarken ve ona daha fazla su verirken sabırla yatıyordu. Yarasına yaklaştığında, köpek dişlerini gösterdi ve alçak, uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Kadın elini hızla çekti. "Saçmalama! Sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Zor erkeklerden bıkmıştı. "Git kangren ol. Ben seninle işimi bitirdim."

Sanki kadın onun duygularını incitmiş gibi başını yana eğdi.

"Eylemlerin sonuçları vardır, biliyorsunuz." Hem de ne kadar doğru.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve hafifçe de olsa, zaten kirli olan tişörtüne ve şortuna kirli su sıçratacak kadar titredi. Sekerek çimenlerin kuru bir yerine gitti, tekrar uzandı ve ona baktı.

Kendi kendine küfürler mırıldanarak kovayı taze sabunlu suyla doldurdu ve dolapta bulduğu ilk yardım çantasından uzun bir gazlı bez parçası çıkardı. Tek bir hızlı hareketle hayvanın üzerine çıktı ve ısırmasını engellemek için gazlı bezi iki kez burnunun etrafına sardı. Hayvan inledi ve onu üzerinden atmaya çalıştı ama gücü yetmedi. Kusmamaya çalışarak, kirli yarayı olabildiğince nazikçe temizledi. "Kusacağım. Gerçekten kusacağım."

Köpek çırpınmayı bıraktı; ya kadının ona yardım etmeye çalıştığını fark etti ya da çok güçsüz kaldı.

Yara nihayet temizlendiğinde, merhem sürdü ve gazlı bezle sardı. Muhtemelen bandajı kemirecekti, ama yapabileceği başka bir şey yoktu. "Senin için yaptıklarımın ardından sakın beni ısırmaya kalkma." Dikkatlice ağzını açtı. Köpek esnedi, dişlerini gösterdi ve topallayarak başka bir taze çimenliğe doğru gitti.

Kirli su damlacıkları bacaklarından aşağı akıyordu ve terden yapış yapış olmuş saçları yüzünden kafası kaşınıyordu. Evin yan tarafından çok tanıdık bir figür belirdi. Eskiden tertemiz olan ön bahçesindeki çamurlu lekeleri, zayıflamış köpeği ve kadının pis halini süzdü.

"Görünmez olmakta iyi iş çıkardın."

6

“Ama Henry’nin Jess’in elinde ne olduğunu görünce nasıl da şaşırdığını görmeliydin!”

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Dancy, küçük ön bahçesinde yarattığı karmaşayı inceledi. "Talihsiz bir dizi olay."

Büyük, kare yüzündeki sert çene, gençlik yıllarındakinden çok daha keskin görünüyordu. "Çok talihsiz bir durum."

Her şeyi toplamaya başladı. "Bir pislik onu yolda terk etmiş. İnsanlardan nefret ediyorum." Elinde kovayla, Clint'in kamyonetinin park edildiği araba yoluna doğru çimenlerin üzerinden ağır adımlarla ilerledi. "Artık senin."

"Kesinlikle hayır," diye seslendi Clint arkasından. "Onu kurtardın. Onu yanında tutmalısın."

"Hayvanları pek sevmem."

"Bunu ona söyle."

Aşağıya baktı ve köpek orada, acınası bir şekilde topallayarak peşinden geliyordu. Köpeğe öfkeyle baktı ve Clint'i işaret etti. "Git! O daha iyi bir insan."

Ancak köpek olduğu yerde kaldı. Kadın ayağını yere vurdu. "Ciddi söylüyorum. Köpeklerden hoşlanmıyorum, senden de hoşlanmıyorum. Git buradan!"

Köpek başını yana eğdi, kahverengi kulaklarından biri yukarı doğru kalkık, beyaz olanı ise aşağı sarkıktı.

Clint yavaşça ona doğru yaklaştı. "Görünüşe göre bir arkadaşın olmuş."
Clint yanına geldiğinde, "O benim arkadaşım değil," dedi.

Birkaç adım geri çekildi. "Adamım, berbat kokuyorsun. Bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum, mecazi anlamda değil."

"Bunun farkındayım. Birinin onu hayvan barınağına götürmesi gerekiyor ve ben sizi seçiyorum."

Bunu görmezden gelerek, kirli Packers tişörtü ve şortunu işaret etti.
"Temizlenince kıyafetlerinizi ön kapının yanına bırakın. Ben yıkayacağım."

"Asla yapmazsın. Onları dışarı atarsın."

Bunu inkar etmedi. "Sana yenilerini alacağım."

"Bunları gayet beğendim." Dancy, metalik mavi kamyonun yanından geçerek araba yolunun karşısına doğru hışımla yürüdü. Köpek de acı içinde topallayarak peşinden geldi, Dancy dayanamadı. O korkunç hayvanı kucağına aldı ve ormana doğru hışımla yürürken, her adımda küfürler savurdu, Clint'in kahkahası ise kulaklarında yankılanıyordu.

Kadın, o yaratığın vagonun içinde olmasını istemediği için, votka şişesinden güvenli bir mesafede, yosunlu bir alana küçük bir porsiyon daha güveç ve bir kase taze su koydu. Köpek güveci hızla bitirdi, biraz su içti ve yosunların üzerine uzandı. Bunu yaptıktan sonra, içeri girmek için arka platforma geri tırmandı. Köpek inledi ve ona baktı. Büyük, kahverengi, muhtaç gözleri ve kemikli, çıkıntılı kaburgaları onu azarlıyordu.

Dancy ona dik dik baktı. "Ben köpek insanı değilim," diye açıkladı.
"Bunun neresini anlamıyorsun?"

Sanki bu konuda tartışmak istiyormuş gibi başını yana eğdi.

"Kahretsin." Yere atladı, kendisine ait olmayan köpeği yerden aldı ve tekrar platforma taşıdı.

Yanağını yaladı.

"İğrenç." Omuzlarını büküp tişörtünün koluyla salyasını sildi, ancak karşılığında bir başka sevgi dolu yalama aldı. Pes edip kapıyı araladı ve onu içeri taşıdı. "Yemin ederim, eğer pirelerin varsa, seni o hendeğe geri göndereceğim."

Endişeli görünmüyordu.

Birkaç havluyla onun için bir yatak hazırladı. Bir bebek özlemi çekmişti ve evren ona bu zavallı yaratığı göndermişti.

Köpek artık ondan daha temizdi. Dancy ikinci kez buz gibi gölde yıkanmaya dayanamadığı için gururunu bir kenara bırakıp Clint'in spor salonundaki duşu kullanma teklifini kabul etti. Beyaz havlu bornozunu getirdikten sonra bir su kabı koydu ve köpeği, vagonun içine işemesi durumunda başına gelecekler konusunda ciddi bir şekilde uyardı.

Kare şeklindeki, cam duvarlı spor salonunun yan tarafını çevreleyen taş döşeli bir yol vardı; bu da ona buz küpünü hatırlattı. İçeri adımını attığında, serin, Zen benzeri sadeliği ve okaliptüs kokusuyla sarıldı. Her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmişti: düzenli bir sıra kardiyo ekipmanı, squat sehpası, serbest ağırlıklar, kettlebell'ler, hepsi.

Banyoya giderken ahşap kaplı bir saunanın yanından geçti, uzun bir duş aldı ve karışık saçlarına kaliteli bir şampuan ve saç kremi uyguladı. Ardından bornozunu giydi ve aynada kendine baktı. Roth, görünüşüne takıntılıydı. Botoks ve acı veren dudak dolguları konusunda ona boyun eğmişti, ancak kaş kaldırma ve kalça implantlarını reddetmişti. Kendi bedenine sahip olma hakkını savunmak, aralarına bir kama daha sokmuş ve evliliklerinin yorgunluğunu artırmıştı. Roth boşanmak istediğini söylediğinde, "kişilik olarak olgunlaşması" gerektiğini söylemişti. Kabul etmeyi reddettiği şey ise, kırklı yaşlarının ortalarına yaklaşırken, otuzlu yaşlarının ortalarındaki bir kadınla evli olmanın onu yaşlı göstereceğinden korkmasıydı. Şimdi Bisa'yı bulmuştu, madalya gibi takabileceği parlak, genç bir kadın.

Dancy, saç kurutma makinesini görmezden gelerek, yirmili yaşlarının başlarında çektiği şampuan reklamlarından beri adeta markası haline gelen saçlarını parmaklarıyla taradı. Yakın zamana kadar, uzman renklendirme sanatçıları ve bir dizi özel işlem, saçlarının mükemmel durumda kalmasını sağlamıştı. Roth onun saçlarını çok severdi ve Dancy ne zaman saçlarını kestirmekten bahsetse, Roth ona saçları olmadan kendisi olamayacağını söylerdi.

Havlu kumaştan yapılmış sabahlığının önünden sarkan ıslak saç tellerini parmaklarıyla yokladı. Saçları bir avantaj değil, bir yük gibi geliyordu. Çekmeceleri karıştırmaya başladı ve kısa süre sonra istediğini buldu. Bir anlık tereddütle küçük makası kaldırdı ve köprücük kemiğinden ilk kesimi yaptı.

Saçlarını düzeltmekle uğraştı, ağırlığını aldı ve uçlarını düzleştirdi. On dokuz yaşından beri kendi saçını kesmemişti; çünkü ailesinden aldığı para, çok fazla seyahat edip aldıklarını satmaya vakit bulamadıkları için aniden

ortadan kaybolmuş ve Dancy'yi yalnız bırakmıştı. Neyse ki, saçını nasıl keseceğini unutmamıştı ve her bir tutam saç düştüğünde, geçmişinden bir parçayı geride bıraktığını kendine telkin etti.

İşini bitirdiğinde, saçlarını silkeledi, ortalığı temizledi ve genel sonucu inceledi. O saç yığını olmadan, makyajdan arınmış yüzü daha karakterli görünüyordu. Elmacık kemikleri çok keskindi ve gözlerinin köşelerinde hafif çizgiler vardı. Onu diğer birçok Hollywood sarışınından ayıran geniş ağzı, ilginç bir şekilde de olsa, yüzünü ele geçirme tehdidinde bulunuyordu. Solgunluğuna rağmen, yüzünü böyle, dürüst ve olgun bir şekilde beğeniyordu. Eğer Chicago'da olanlar olmasaydı, artık bir oyuncu seçimi yönetmenini, özlediği ilginç rollerden birine şans vermeye ikna edecek kadar olgunlaşmış olabilirdi.

Dancy, kirli kıyafetleriyle ve başının etrafında, daha iyi zamanlarda özgürlük ve olasılıkları çağrıştıracak bir hafiflikle spor salonundan çıktı. Ev ile spor salonu arasında kısmi bir sınır oluşturan çalılıklara ulaştığında bir ses duydu. Clint'in bir ziyaretçisi vardı.

"O gece eğlendik mi? Ben eğlendim, biliyorum? Yani... ikimiz de eğlendik mi?" Kadının ses tonundaki yükseliş, her cümleyi bir soruya dönüştürüyordu. Bu durum, abartılı ses kısıklığıyla birleşince, genç olduğunu düşündürüyordu. Dancy kulak misafiri olmak için durdu.

"Güzel bir akşamdı," dedi Clint isteksizce.

"Aramızda bir bağ vardı, değil mi?" diye devam etti kadın. "Bunu hissetmiş olmanız gerekmez miydi?"

"Emin değilim... 'Bağlantı' doğru kelime değil." Clint'in özenle kibar cevabı Dancy'nin gözlerini devirmesine neden oldu. Belli ki ziyaretçisinden hoşlanmıyordu ve burada olmasını istemiyordu, o halde neden dürüst olmasın ki?

"Öyleyse hangi kelimeyi kullanırdınız?" diye sordu.

Dancy, bu iyi adamın bu durumdan nasıl kurtulacağını görmek için bekledi.

"Birçok insanla tanışıyorum," diye geçiştirdi.

"Bana ilginç bir bakış açım olduğunu söylemiştin, neden beni aramadın?"

Dancy, kadınların istediklerinin peşinden gitmelerinden yanaydı, ama bu şekilde değil. Clint'in çocuğa karşı dürüst olması gerekiyordu.

"Çok yoğun bir tempoda çalışıyorum."

Dancy inanmazlıkla başını salladı. Çok acınası bir haldeydi.

“Ama bunu denemeyi kendimize borçluyuz.” diye devam etti. “Bakalım nereye gidecek.”

"Şu anda oldukça meşgulüm."

Ahmak. Onun Dancy'ye karşı dürüst olmaması, Dancy'nin dikkatini kendisinden başka birine yöneltmesi için mükemmel bir fırsat yaratmıştı. Bu durumda, omurgasız, fazla kibar eski lise sevgilisi ve onun kıymetli mahremiyetini ihlal edip onunla yüzleşmeyi başaran, kendini kandırmış küçük kız çocuğu söz konusuydu.

Çalıların arasından dolaşarak evin arka tarafına yayılan ve gölün nefes kesen manzaralarını sunan, bir bölümü kapalı, diğer bölümü açık olan verandayı tam olarak görebilecek bir yere geldi. Evin ikinci katından çıkıntı yapan bir yapı, lüks bir açık hava mutfağının bulunduğu kapalı verandanın çatısını oluştuyordu. Açık bölümde ise jakuzi ve büyük bir taş şöminenin etrafını saran rahat kanepeler ve sandalyeler yer alıyordu.

Clint ve kadın spa'nın yanında duruyorlardı. Kadın tahmin edilebileceği gibi güzeldi; ortadan ayrılmış koyu saçları, pürüzsüz teni ve dolgun dudakları vardı. Bu özel gün için ince topuklu ayakkabılar ve kalçasını zar zor örten, yandan düğümlü, fazla dikkat çekici bir askılı elbise giymişti. Dancy'nin tahmin ettiği gibi, gençti.

“Misafirimiz olduğunu söylemedin.” Dancy, kirli kıyafetlerini bir sandalyeye bırakarak Clint'in yanına doğru yavaşça yürüdü. Saçları kısalmış ve makyajsız olsa bile, tanınma ihtimali hâlâ vardı, ama olsun.

Clint, Dancy kıza selam verirken saçlarına baktı. "Merhaba, ben Jess." İsmi Vagon Çocukları'ndan hatırladı. "Ve sen de..."

Kadın, Dancy'nin ıslak saçlarını, çıplak ayaklarını ve bornozun açık V yakasından görünen göğüslerinin belirginliğini, yani altındaki çıplaklığı fark edince, kavgacı tavrının yerini hayal kırıklığı aldı. "Ben... Jordan'ım."

Dancy kıza gülümsedi. "Buralarda mı oturuyorsunuz?"

“Ben— Hayır. Ben, eee, Chicago'da yaşıyorum.”

"Harika. Okula mı gidiyorsun?"

“Roosevelt.”

“Harika. Keşke ben de üniversiteye gitseydim. Hangi yılda?”

"Ben üçüncü sınıf öğrencisiyim."

Clint, tam bir korkak gibi Dancy'nin yanına geçti. Yine de, onun aksine genç kızları avlayan tüm ünlüleri -oyuncuları, sporcuları, sektörün güçlü isimlerini- düşündüğünde, ona hakkını teslim etmek zorunda kaldı.

"Bölümün ne?" diye sordu. Clint o sabah mutlaka bir tür beden işi yapmış olmalıydı çünkü kadın, bir erkeğin işe başlamadan önce duş almış gibi hafif bir terleme belirtisi yakalamıştı. Bu ona bir zamanlar tahrik olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

"Muhasebe."

Dancy, korkak eski lise sevgilisinin kendisine bir adım daha yaklaşması üzerine, "Etkileyici," dedi.

"Muhasebecilik iyi bir meslek." Konuşmaya yaptığı bu beceriksiz ekleme işte böyleydi.

Gerçekten mi? Bunca yıldır kadınlar ona kendilerini atmışken, o hala sınır koymayı öğrenmemiş mi?

Jordan topuklarının üzerinde rahatsızca kıpırdandı, bulunduğu yerden başka her yerde olmak istiyordu. "Ben... ben en iyisi gideyim."

"Buraya arabayla geldin, değil mi?" dedi Dancy. "Clint antibiyotiğini alırken ben de seni arabanın yanına kadar götüreyim." Clint'in göğsüne hafifçe vurdu. "Sürekli unutuyorsun canım, bir dozu kaçırmamak çok önemli." Ondan uzaklaşarak kızın koluna elini geçirdi ve onun duyabileceği kadar yüksek sesle, gizli bir fısıltıyla, "Vajina enfeksiyonum var. Ona da bulaştı. İlaçlara şükürler olsun, değil mi?" dedi.

Clint hırıltılı bir ses çıkardı ve Dancy, Jordan'ın kolunu sıktı. "Bu tarafa."

Bahçede kırmızı bir Corolla duruyordu. Dancy, mutsuz kızı arabaya götürürken, gençken yanlış adama aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırladı. Koruma içgüdüleri devreye girdi. "Bir tavsiyem var Jordan. Belli ki zekisin ve çok güzelsin. Daha iyisini hak ediyorsun. Bırak onlar peşinden gelsinler."

Jordan başını öne eğdi. "Onun benden gerçekten hoşlandığını sanıyordum."

"Herkesi seviyor. Sorunu bu. Bu da kadınlara yanlış bir izlenim veriyor." Bornozunun bağını düzeltti. "Eğer bir erkek gerçekten seninle birlikte olmak istiyorsa, peşinden koşmana gerek yok. Bunu, bu dersi zor yoldan öğrenmiş bir kadın olarak söylüyorum." Tam tersini de öğrenmişti. Çok fazla erkek, temel nezaketin kadının onlara kur yapması anlamına geldiğine inanıyordu. "Ayrıca, sporcularla, rock yıldızlarıyla veya oyuncularla ilişkiye girme. Bana güven."

Jordan araba kapısını hızla açtı. "Erkekler aptal."

"Konu bu değildi, ama neyse."

Kız direksiyonun başına geçti, ama kapıyı kapatmak yerine Dancy'yi daha dikkatlice inceledi. "Biliyor musun, şuna benziyorsun-"

"Dancy Flynn'in ablası. Bunu sürekli duyuyorum."

"Margot Robbie diyecektim."

"Şey... evet. O da. Keşke onun parası bende olsaydı, değil mi?"

"Evet."

"İyi şanslar, Jordan." Dancy arabadan geri çekildi, günün ikinci iyiliğini yapmış gibi hissediyordu, ancak ne kızın ne de köpeğin bunu takdir ettiğinden şüpheliydi. Ya adam? Kesinlikle hayır.

Kaybolmuş ve muhtaç görünen köpek, Dancy'yi vagonun kapısında karşıladı. "Bana öyle bakmayı bırak. Kendime bile bakamıyorum, sana nasıl bakabilirim ki?"

Neyse ki, içeride tuvaletini yapmamış gibi görünüyordu, gerçi susuz ve aç olduğu için yapacak bir işi de olmayabilirdi. Yine de şansını zorlamamalıydı. Ona daha fazla yemek verdi, sonra temiz Green Bay şortu ve tişörtünü giydi. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak arka perona açılan kapıyı açtı. Köpek de onu takip ederek dışarı çıktı.

Yük vagonundaki çocuklar inip çıkarken basamak olarak kullanabilecekleri kullanışlı bir ağaç kütüğüne sahipti, ama Dancy atlamak zorundaydı. Köpek platformun kenarında bekliyordu. Kaçınılmaz olanı hissederek, onu kucağına aldı ve yere indirdi. Köpek etrafı kurcalarken, o da votka şişesinin yanındaki en sevdiği kütüğün üzerinde oturdu.

Köpek uygun bir ağaç buldu, bacağını ağaca dayadı ve işedi.

"Aferin sana, Watch."

"İzlemek mi? Ona isim mi verdin?"

Clint, tam da "Watch"ın Benny Alden'in yük vagonunun yanına gelen köpeğe verdiği isim olduğunu hatırladığı sırada yoldan çıktı.

"Ona Beelzebub demekten bıktım," dedi. "Çok fazla hece var."

"Saçını kestirmişsin." Elinde giysiye benzeyen bir yığın vardı ve bunları vagonun platformuna koydu.

"Yapmamız gereken konuşmayla alakasız." Kütüğün üzerinden kalktı. "O kız hâlâ üniversitedeydi."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ona dokunmadım. Onunla tanıştığımı bile zar zor hatırlıyorum."

"Yine de seni burada buldu."

“Adresi tıpkı senin yaptığın gibi arkadaşlarımdan birinden sızdırdı, buna bir son vereceğim.” Votka şişesine baktı.

Kadın ona tiksintiyle baktı. "Doğrudan davranıp ilgilenmediğini söylemeliydin, dolambaçlı yollara başvurmak yerine."

"Oraya doğru gidiyordum."

"Ne zaman? Gizlice dinlemek işkenceydi. Senin adına utandım."

"Üzerinde çalışıyorum, tamam mı?"

"Otuz dört yaşındasın ve ünlüsün. Artık işin aslını anlamış olman gerekirdi."

"Zor işte, hepsi bu, ukala gibi görünmemek." Trenin peronuna çıktı ve kapının etrafındaki çerçeveyi inceledi. "O bornozun altında gerçekten çıplak mıydın? Çünkü öyle görünüyordu."

Ona doğru bakarak, "Belki hatırlarsın, gardırobum sınırlı," dedi.

"Artık daha da kısıtlı." Kibirli tavrı, verandasında unuttuğu Packers kıyafetlerine ne yaptığını ona açıkça gösterdi.

"Hiç hakkın yoktu."

Platformdan atladı. "Eşyalarını ortalıkta bırakman senin suçun. Ve eşya derken, şunu kastediyorum..." Giydiği yeni Packers formalarına işaret etti. "Neyse ki, Rory'nin birkaç kıyafetini daha buldum." Başını platforma koyduğu yığına doğru eğdi. "Biliyorum, üzerinize uymayacak diyeceksiniz, bu yüzden size birkaç otel dikiş seti de getirdim. Yoksa dikiş becerilerinizi mi kaybettiniz?"

Dancy eskiden dikiş dikmeyi çok severdi, ama terzisi için bir kıyafet taslağı çizmekten öteye geçeli çok uzun zaman olmuştu. "Dikkat et, dur!" Bacağındaki bandajı çiğnemeye başlamıştı.

Köpek ona özür dileyen gözlerle baktı ve çiğnemeyi bıraktı. Gerçekten de bir hayvan için zekiydi.

Clint bu konuşmayı gözlemledi ve dikkatini tekrar ona çevirdi. "Lise son sınıfta kış balosu için diktiğin o elbiseyi hatırlıyor musun? Hani bizi balodan attıran elbise?"

Dancy burnunu çekti. "Ortopedik sandalet giyen ve baştan aşağı çiçek desenli kıyafetler giyen bir kadının benim tarzımı eleştirmeye nasıl cüret ettiğine hâlâ inanamıyorum. O elbise harikaydı. Bugün bile giyerdim."

Clint'in gülümsemesini bastırmaya çalıştığını izledi. "Bayan Tomkins'e haksızlık etmemek gerek, belki de göğüs kısmına biraz daha kumaş ekleyeseydiniz, bu kadar öfkelenmezdi."

“Sakın oraya gitme. Bütün görünümü mahvederdi. İzle, hayır!” Köpek yine bandajı bıraktı ve burnunu tekrar yosunların arasına soktu.

"Eminim ki burada olmayan bir yerlerde sizi bekleyen yarım düzine harika gardırobunuz vardır," dedi Clint. "İsterseniz ben de o taksi servisini arayabilirim."

Kadın elini sallayarak onu gönderdi. "Dans salonundan atıldığımda benimle birlikte ayrılman çok nazik bir davranıştı. Çoğu erkek kalırdı."

"Kalmaya çok utandım."

"Hesaplarımız eşitlendi. Arkada çocuk sahibi olmak isteyen sevgilinle ilgili dürüst davranmadığını duyduğumda ne kadar utandığımı anlatamam."

Ürperdi. "Bunu söylemeyi bırak."

"Eğer o, kadınlarla başa çıkma şeklinizin korkakça bir örneğiye, kendinizden utanmalısınız." Daha da yaklaştı. "İşte böyle yapılır: ‘Jordan, harikasin ama aramızda bir bağ kuramıyorum.’ Ya da ‘Jordan, birbirimize uygun değiliz.’ Ya da ‘Açıkçası, en az yirmi yaşında birini arıyorum.’"

"O yirmi yaşında."

"Aynen! Çok gençsin." Tıpkı Roth’un bebek taşıyıcısı gibi. "Özetle, çok yumuşaksın. İyi davrandığını sanıyorsun ama değilsin. Daha sert olmalısın. Benim gibi."

Clint kibar olmayı unuttu. "Benim bulunduğum yerden bakınca, son zamanlarda pek de sert biri gibi görünmüyorsun."

Onun için üzülmelerini istediği son kişi oydu. "Hemen geri döneceğim." Watch'a doğru işaret etti. "Ondan kurtulmanız gerekiyor. Buralarda mutlaka bir hayvan barınağı vardır. Tercihen öldürme yapmayan bir barınak, gerçi..."

"Sen bile bu kadar kalpsiz olamazsın."

"Bir kere yaramaz kız olan, her zaman yaramaz kız kalır."

Başını salladı. "Sen ıslah olmazsın."

Hiç de kalpsiz değildi. Watch genç bir köpek gibi görünüyordu ve iyi bir yuvayı hak ediyordu, ama bir başkasının gözünde kötü kız olduktan sonra, öyle kalmak en iyisiydi. Clint'in peronda bıraktığı küçük giysi yığınınına baktı. "Kız kardeşin nasıl biri? Onu zar zor hatırlıyorum."

Platforma yaslandı. "Kendinle ilgili her şeyi ele al ve tersine çevir."

Ona yapabildiği hiçbir şey yoktu ki kız kardeşi başa çıkamasın. "O zaman gergin, çirkin ve sıkıcıymış. Zavallı kız kardeşin."

"Hiç de gergin biri değil." Clint ayak bileklerini çaprazladı. "Ve senin gibi çok güzel olmayabilir ama sevimli."

Dancy burnunu havaya kaldırdı. "Herkes güzel doğamaz."

Kadının kasten yaptığı kışkırtmaya kaşını kaldırdı. "Rory sadece bir çikolata ustası değil. Sana söylemiştim, harika bir aşçı."

Dancy, film yıldızları gibi dudaklarını büzdü. "DoorDash'i aramak çok daha kolay."

Dik durdu. "alışkan bir kadın. Ellerini kirletmekten korkmuyor."

"El emeği manikür için ölümcül bir şeydir."

"Ve o harika bir anne."

Acı bıçak gibiydi, kalbine saplanan bir kesik gibiydi. Sıkılmış bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdi. "ocuklar mikrop dolu küçük cüceler. Watch'ı ne zaman hayvan kurtarma merkezine götüreceksin?"

"Onu hayvan kurtarma merkezine götürüyorsun. Yarın arabamı ödünç alabilirsin."

"Ne yazık ki ehliyetimi diğer antamda unuttum."

"Burası neresi?"

"Hiçbir fikrim yok."

“Bu eski yük vagonunu yatakları, sandalyeleri, masası ve tabaklarıyla çok şirin bir eve dönüştürebilirim.”

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Şanssızlık eseri, Watch'ın arabalarla ilgili kötü anıları vardı.

"Beni ısıracak!" diye bağırdı Dancy ertesi sabah, onu Clint'in Range Rover'ının arka koltuğuna bindirmeye çalışırken. "Yemin ederim, eğer ısırırsan, sonsuza dek pişman olacaksın."

“Umarım onunla konuşuyorsundur, benimle değil.” Clint dirseğini sürücü kapısının üzerine dayadı, mücadeleyi izledi ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadı.

Kadın, çırpınan köpeği kollarının arasına alıp zapt etmeye çalıştı ve karşılığında yüzünden tırmalandı. "Dur! Bu yüz benim servetim." Çırpınan arka bacağını tuttu. "Bırak ben süreyim. Sen onunla ilgilen."

"Senin Cujo ile güreşmeni izlemeyi özleyecek misin? Asla!" Clint kollarını göğsünde kavuşturdu, açıkça keyif alıyordu.

“Tanrı şahidim olsun, bir daha asla iyi bir insan olmayacağım!” O ve köpeği sonunda arka koltuğa yığıldılar. Açık araba kapısından Clint'e öfkeyle baktı. “Bundan zevk alıyorsun, değil mi?”

Aptal sporcu suratına kocaman bir sırıtış yayıldı. "Benim gibi dürüst bir adamın, aldatan eski kız arkadaşının acısından zevk alması mı? Çok büyük bir hakaret."

"Sür git artık. Şu işi bir an önce bitirelim."

Ona alaycı bir selam verdi, direksiyonun başına geçti ve arabayı öyle sert bir şekilde geri vitese taktı ki kadın yere düşmekten son anda kurtuldu.

"Pislik!"

Gülerek karşılık verdi.

Yolculuğun geri kalanında onunla konuşmayı reddetti.

Hayvan barınağı, ön cephesinde neşeli hayvanların resmedildiği bir duvar resmi bulunan beyaz beton blok bir binaydı. Bir tavşan çimenlerde yuvarlanırken, bir kaplumbağa karahindiba yaprağı yiyordu. Yavru köpekler yavru kedilerle oynuyor, bir hamster yuvasından dışarı bakıyor ve çoban köpekleri, güneşin altında kelebekleri kovalayan terrierlerin bulunduğu bir çayırda koşuşturuyordu.

Clint arabayı girişin görüş alanının dışında bir yere park etti. "Kendi başınasın. Buralarda dikkat çekmemeye çalışırım." Kısa saçlarına, makyajsız yüzüne, çizik kollarına ve köpek salyasıyla bulaşmış Packers tişörtüne bakışlarını dikti. "Kimsenin seni tanıyacağından ciddi anlamda şüpheliyim."

Neyse ki, Watch'ı arabadan indirmek, onu arabaya bindirmekten daha kolay oldu. O maskesini takarken, Watch da topallayarak güvenle binaya doğru onu takip etti.

Clint arabasının kaputunun yanında duruyordu. Moda ikonu, Hollywood eşi, Bond kızı Dancy Flynn'in o zavallı köpeği arabasına sokmaya çalışmasını izlemek, yazının şu ana kadarki en güzel anı olmuş olabilir.

Telefonunu çıkardı ve birkaç arama yaptı. Ardından, Dancy'nin Instagram gönderilerini tekrar kontrol etmek için Instagram'da gezinmeye başladı, ancak gönderiler silinmişti. Roth Hardy ile evlenmeden önce, medya siteleri onu bir rock yıldızıyla NBA maçlarında ring kenarında veya ünlü bir futbolcuyla İspanyol plajında keyif yaparken göstermeyi çok severdi. Hala lise yıllarından kalma bir kin beslediğine inanıyordu, ancak ihanetin acısı yıllar önce geçmişti, ancak ona olan güvensizliği geçmemiştir.

Üniversite yıllarında onu bazen gösterişli reklamlarda ya da zekâsı yerinde bir kadının oynamaması gereken aptal sarışın rollerinde ekranda görmek onun için zor olmuştu. Ama Bond filminde görüldüğünde artık duyarsızdı, yine de 007'nin onu güvenilir Walther PPK'sıyla öldürmesini izlemekten keyif almıştı. Hardy ile evlendikten sonra ekranlardan çekilmişti, ama fotoğrafları hala her yerde karşımıza çıkıyordu; her zaman

en son moda kıyafetler içinde, kusursuz makyajıyla ve o güzel saçları kusursuz yüzünün etrafında dalgalanırken. Şimdi ise saçları kesilmiş, yüzü artık eskisi kadar kusursuz olmayan ve hediyeleşik eşya dükkanından alınmış kıyafetler giymişti. İşin tuzu biberi ise, bir hendekten kurtardığı bir sokak köpeğiyle baş başa kalmış olmasıydı.

Bunu kabul etmekten nefret etse de, onun etrafında olması düşündüğü kadar kötü değildi. Genellikle kendi halinde takılıyordu, ayrıca kendini küçümseyen mizah anlayışı da yeniydi. Onun kim olduğu konusunda da yeterince açık fikirliydi, bu yüzden karmaşık duygular beslemiyordu. Eski sevgilisi Ashley Hart gibi, Dancy de her zaman sadece kendi çıkarını düşünecekti.

Sonunda ortaya çıktı, binanın yanından hışımlla yürüyerek, o çirkin yeşil, beyaz ve altın renkli Packers terlikleri topuklarına çarparak, perişan haldeki köpek de hemen arkasından geliyordu. Arka kapıyı açıp arabasına binerken tıslayarak, "Tek kelime etme," dedi. "Tek kelime etme."

Köpek açık araba kapısının dışında durmuş, ona bakıyordu. Kadın kollarını kavuşturmuş, sırtını koltuğun arkasına yaslamış, dümdüz ileriye bakıyordu. Köpek başını yana eğmiş, onu bekliyordu. Kadın onu görmezden geldi. Sonunda Clint pes etti ve köpeği kucağına aldı.

"Anneciğin kötü bir günü var. Ona karşı sabırlı olmalısın."

"İkinizden de nefret ediyorum," diye homurdandı Dancy.

Köpeğin başını okşadı ve kahverengi kulağının arkasını kaşıdıktan sonra onu arka koltuğa yerleştirdi. "Uslu durmazsan, annen de senin hakkında kötü dedikodular yaymaya başlar."

Ne yazık ki, onun iğneleyici sözleri onu hiç etkilemedi. "Onu çip için taramışlar!" diye öfkeyle bağırdı. "Sanki onu yola atan o ahlaksız herif önce çip takmış gibi."

Sormak zorunda kaldı. "Onu içeride bırakmadınız çünkü...?"

"Doluydular," diye mırıldandı, göz teması kurmaktan kaçınarak.

"Anlıyorum." Ve gerçekten de anlamıştı. Hızlı bir araştırma sayesinde, Wisconsin yasalarının bir barınağın terk edilmiş bir hayvanı geri çevirmesini engellediğini biliyordu. Bu köpeğin hâlâ onunla birlikte olmasının tek nedeni, onu terk etmeye gönlünün el vermemiş olmasıydı.

Eğlencesi kayboldu. Daha birkaç dakika önce, onu ne kadar iyi anladığı için kendini tebrik ediyordu, ama Dancy'nin köpeği barınakta bırakamaması, tanıdığı bencil kıza hiç uymuyordu.

Köpek başını kadının bacağına yasladı. "Onu kontrol ettiler," dedi kadın. "Bana köpek maması alabileceğim bir yere uğramanız gerek." Elinde, köpeğin bakımıyla ilgili talimatlar olduğunu tahmin ettiği bir kağıdı salladı. "Ve kurtçuklara karşı da onu kontrol etmem gerek!" Sanki kurtçuklar kendisindeymiş gibi, oldukça kırgın bir ses tonuyla konuştu.

Ön koltuğa oturdu. "Sizi tanıyan var mı?" diye sordu, sadece sorun çıkarmak için.

"Tek bir kişi bile değil. Sizin de çok kaba bir şekilde belirttiğiniz gibi, pek de iyi görünmüyorum."

Ona çok güzel görüldüğünü düşündü; yapmacık seksi, plastik bir sarışın değil, gerçek bir insan gibiydi.

Dikiz aynasına baktı. "Buradan yaklaşık on mil uzaklıkta bir Walmart var. Orada köpek maması bulunur."

"Walmart mı?"

"Bu bir mağaza zinciri ve orada—"

"Walmart'ın ne olduğunu biliyorum. Bu kadar insanın olmadığı bir yerde duramaz mıyız?"

"Maalesef, bölgedeki evcil hayvan maması satan dükkanları bilmiyorum."

"Yani diyorsun ki, kız arkadaşlarından hiçbiri gece misafirliğine geldiklerinde kedilerini yanlarında getirmedi mi?"

"Sadece battaniyeleri."

Burunundan bir ses çıkardı.

Birkaç kilometre boyunca sessizce yolculuk ettiler, ama kız konuyu bırakmadı. "Bana neden ergenlerle çıktığını açıkla. Senin neyin var?"

"Onlar değil—"

"Sen tam anlamıyla bir aile babasısın. Ahlaklı, güvenilir. Amerikan erkekliğinin zirvesi. Kalçana Amerikan bayrağı dövmesi yaptırmalısın. Muhtemelen yaptırmışsındır bile."

Kadının onu sürekli örnek bir insan gibi görmesinden iyice sinirlenmişti ve içindeki asi taraf ortaya çıkmıştı. "Ayrıca internette her yerde alkol problemim olduğunu da hatırlıyorum."

"Ciddi söylüyorum Clint. Burada temelden yanlış bir şeyler var. Şimdiye kadar evlenmiş, birkaç çocuk sahibi olmuş ve antrenmandan eve geldiğinde ayaklarını ovacak, Instant Pot'unda ev yapımı yemekler hazırlayacak, yaşına uygun bir eşin olmalıydı."

"Instant Pot mu? Sizi biraz anlamakta zorlanıyorum."

“O, yoğun gönüllülük hayatı yüzünden düdüklü tencere kullanmak zorunda, aptal herif. Çocukların okuldayken, o gıda yardımı kampanyaları düzenliyor, Özel Olimpiyatlar'da çalışıyor, hastaneleri ziyaret ediyor ve, bilmiyorum, alt geçitlerden grafiti temizliyor. Tabii ki bunların hepsini senin adına yapıyor. Anaokulu çocuklarıyla yatmak yerine böyle biriyle evlenmelisin.”

Dikiz aynasından ona bir göz attı. "Yüzeysel bir şey söylemek istemem ama hayali karım çekici mi acaba?"

“Elbette çok güzel. Sence seni çirkin bir eşle mi baş başa bırakacağım?” Saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. “Gerçekten mi, Clint? Burada bir tür münzevi gibi saklanıyorsun. Senden hayal kırıklığına uğradım.”

Köpek arka koltukta sanki Clint onu da hayal kırıklığına uğratmış gibi miyavladı. İnsanları hayal kırıklığına uğratma hissi çok tanıdıktı ve bu duyguyu üzerinden atmak için elinden geleni yaptı. "Yorumlarınızı dikkate alacağım."

"Olacaksın?"

"Kesinlikle hayır."

İçini çekti. "Başkalarının kusurlarını işaret etmek, kendi kusurlarınızı düşünmekten çok daha kolay."

İşte yine o rahatsız edici açıklık. Hatırladığı Dancy Flynn, kendisinde kusur olduğuna inanmıyordu.

Hayvan barınağında şanslıydı ama tüm o kötü şöhretiyle birileri onu mutlaka tanıyacaktı ve dünyadaki ucube sayısını göz önünde bulundurursak, riske giremezdi. Walmart otoparkının en uzak köşesine park etti ve şapkasını taktı. Göl evini inşa ettiğinden beri kaçınmayı başardığı şeyi yapmak zorunda kalacaktı. Dişlerini sıktı. "İçeri gireceğim. Ve bana çok şey borçlusun."

Ona teşekkür etmek yerine, "Hazır oradayken vagonun içini boyamak için ne gerekiyorsa al," dedi.

Ona uzun uzun baktı.

"Yumuşak bir sarı istiyorum," dedi. "Parlak bir şey değil. Karahindiba değil. Limon değil. Göze çarpan bir şey değil. Daha çok muhallebi veya açık renkli tereyağı gibi."

Onu doğru duyduğuna inanamadı. "Arka vagonumu boyamak mı istiyorsun?"

“Aynen söylediğim gibi.”

“Burada sadece dört gün daha kalacaksınız.”

"Aklımı bir şeye odakladığımda neler yapabileceğime inanamıyorum. Telefonunun kilidini aç ve bana ver."

"Telefonumu mu istiyorsun?"

"Lisede de pek zeki bir öğrenci değildin ve hâlâ da derslere ayak uydurmakta zorlanıyorsun gibi görünüyor."

Şapkasını hızla çıkardı. "Sınıfımın en başarılı yüzde beşlik diliminde mezun oldum!"

"Sana özel ders vermek için burada kalmadığımı düşünürsek, bu bir mucize." Elini uzattı. "Telefon."

Hem lise hem de üniversite not ortalamalarını savunma ve vagonun içini koruma dürtüsünü bastıran Clint, telefonunun kilidini açıp uzattı. Kadın telefonu karıştırdı, istediği şeyi buldu ve ekrana işaret ederek telefonu ona geri verdi. "Gördün mü? Muhallebi. Şu sarı tonu."

Geçen sezon Eagles'ın ona yapamadığını tam olarak yapmıştı. Oyun dengesini bozmuştu. "Arka vagonu boyamanıza gerek yok."

"Sıkıldım." Köpek burnunu onun kasıklarına bastırdı. "Aman Tanrım! Dur artık!"

Keyfi neredeyse yerine gelen Clint, beyzbol şapkasını tekrar başına taktı, güneş gözlüğünü de taktı ve kaçınılmaz olana doğru, dükkana yöneldi.

Arabanın içi sıcaktı. Clint anahtarlarını bardaklıkta bırakmıştı, bu yüzden Dancy camları indirmek için direksiyona geçti. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde onun arabasını ödünç alması gerekecekti, bu yüzden ehliyetinin yanında olmadığını söylediğinde düpedüz yalan söylememeliydi, ama hayvan barınağında biraz duygusal desteğe ihtiyacı olduğunu itiraf etmek istememişti. Motoru durdurdu ve barınak kafesi yerine arka koltukta rahatça uzanmış köpeğe baktı. Roth köpekleri veya kedileri sevmezdi.

Dancy, Bond filminin çekimlerindeyken Roth bir tanışma ayarlamıştı. İlk randevularında, Roth onları Van Nuys havaalanına götürmüş, orada özel jeti onları Napa'ya uçurmak için bekliyordu. Üç Michelin yıldızlı bir restoranda mezeler yerken, Dancy ona uçağının çevresel etkisini ve yerel yemek yeme seçeneğini göz ardı etmesini hatırlatmıştı. Bu uyarısı, onu gücendirmek yerine, ona olan ilgisini artırmıştı.

Roth, çekicilik konusunda uzmandı ve akşam yemeği hızla büyülü bir hale gelmişti. Kadının söylediklerinin hepsini dikkatle dinlemiş ve çeşitli

filmler ve performanslar hakkındaki görüşlerini sormuştu. Kadın, kendisine genellikle verilen rollerin ötesine geçmeyi ne kadar çok istediğini itiraf ettiğinde, Roth onu cesaretlendirmiş ve kendi çalışmaları hakkında da aynı şeyi hissettiğini paylaşmıştı. Cole Legend'dan daha fazlası olmak istiyordu. Boylarındaki fark onu gereğinden fazla rahatsız etse de, evlenmişlerdi.

“Her şeyi hep kendinle ilgili yapmak istiyorsun!” Öfkeyle yükselen bir adamın sesi dikkatini çekti. Yakınlarda, alışveriş arabasının yanında bir çift duruyordu. Dancy'nin yaşına yakın görünen kadın, birkaç yaş daha genç, zayıf yapılı bir adamın yanında dimdik duruyordu. Adam, koyu renk dağınık saçlarının üzerine örgü bir bere, koyu renk bir tişört ve chino pantolon giymişti. Camlar açık olduğundan, Dancy onun bağırdığını duyabiliyordu.

"Ben bir şairim!" diye bağırdı yumruğunu göğsüne vurarak. "Bunu nasıl anlamazsınız?"

Kadın etrafına bakındı, belli ki utanmıştı. "Shane, şşş... burada olmaz."

Kadının koluna koyduğu eli itti. "Bana sus deme! Senin kafanda bir tek beyin bile yok!"

“Tek yapmaya çalıştığım yardım etmek.” Dancy, arabadan bile sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. “Neden böyle davranıyorsun?”

“Senin yüzünden!” Kollarından yakaladı, “Sürekli şikayet etmenden bıktım!” Onu sarstı. “Şimdi ağlayacaksın. Sanki büyük bir mağdurmuşsun gibi!”

Dancy çoktan arabadan inmiş, onlara doğru koşuyordu. "Bırakın onu!"

O herif ona saldırdı. Eğer o surat asık hali olmasaydı, yakışıklı bir adam olurdu. "Kendi işine bak!"

Dancy, onun testislerine tekme atmayı çok istiyordu ama otoparkın bu ucunda yardım edebilecek başka kimse yoktu, bu yüzden onun yerine kurbanına odaklandı. Lekeli tenine ve gözyaşlarıyla dolu ela gözlerine rağmen, ondan birkaç yaş büyük olan kadın, yuvarlak yanakları ve bol kesimli beyaz dantelli yazlık elbisesiyle oldukça güzeldi. Küçük elmas güneş ışını küpeleri, kısa kesilmiş saçlarının açık kahverengi kaküllerinin arasından parlıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Dancy usulca.

"İyiyim," dedi aceleyle.

Dancy sesini sakın tutarak sadece ona hitap etti: "İyi olduğunu düşünmüyorum."

"Bizi rahat bırakın." O şerefsiz, bileği ip bilekliklerle çevrili bir kolunu salladı. "Bu özel bir konuşma."

Dancy, onu görmezden gelerek kadının gözlerine baktı. "Neden benimle gelmiyorsun?"

Alt dudağını ısırды ama kıpırdamadı.

Adam ağırlığını değıştirdi. "Defol git hanımefendi, bu işe karışma."

Kadın umutsuzca Dancy'ye baktı. Dancy elini nazikçe kadının omzuna koydu. "Gel, köpeğimle tanış."

Genç adamın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Sakın kıpırdama, Erin!"

Dancy'nin şaşkınlığına, kadın—Erin—ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Birlikte bağırان adamdan uzaklaşarak Range Rover'a doğru yürüdüler.

"Buraya geri gelin!" diye bağırdı. "Bununla işimiz henüz bitmedi!" Su bufalosı derisinden yapılmış sandaletlerinin tabanları asfaltı şapırdatarak onların peşinden koştu.

Dancy hızla arkasına döndü ve kolunu savurdu. "Bir adım daha atma, pislik herif, yoksa seni yere sererim!" Kendini altı metrelik bir Amazon savaşıısına dönüştürdü ve dudağını büktü. Dublörlerden öğrendiğı savunma numaralarının hiçbirini yıllardır uygulamamıştı, ama bu alçak herif bunu bilmiyordu.

Geri çekildi.

Kadın, Erin'i Watch ile birlikte Range Rover'ın arka koltuğına zorla bindirdi ve direksiyonun başına geçti. Bu sırada o alçak da Toyota'sına bindi ve gözünü Range Rover'dan ayırmadı.

Erin, "Peşimden gelecek," dedi isteksizce.

"Bunu göreceğiz." Dancy arabayı geri vitese takıp park yerinden hızla çıktı ve otoyola girdi.

Clint, köpeğı için ihtiyacı olan her şeyi fark edilmeden buldu, ancak şansı boya bölümüne geldiğinde kaçınılmaz olarak tükendi ve çok geçmeden etrafını saran kalabalık ona sorular sormaya ve selfie çekmeye başladı. Boya, köpek maması, koruyucu örtüler ve Dancy'nin vagonun içini mahvetmek için kullanabileceğı her şeyle dolu alışveriş arabasını sürerken, keyfi kaçmıştı.

Arabasının ve eski lise sevgilisinin yerinde olmadığını fark etti.

Erin'in kaskatı duruşu ve omuzunun üzerinden gizlice attığı bakışlar dışında gözlerini dümdüz ileriye dikmesi, Dancy'ye Scumbag'in onları geçmesini beklediğini gösteriyordu, ancak Dancy onu birkaç mil geride bırakmıştı. Dikiz aynasından bakışlarını kaçırdı. Clint, arabasının yerinde olmadığını görünce haklı olarak çok sinirlenecekti, ama bu kadını yalnız bırakamazdı.

Kadın, ifadesiz bir şekilde Watch'ın başını okşadı.

Dancy sessizliği bozmak için, "Köpeğin adı Watch," dedi. "Kasık koklama konusunda çok hassas, bu yüzden kendini koru." Clint'in hayranlarından biri onu eve bırakabilirdi ya da Uber çağırabilirdi. "Erkek arkadaşın mı yoksa kocan mı?"

"Partnerim." Erin, onurunu geri kazanarak koltuğunda daha da dik oturdu. "Anlamalısın ki o her zaman böyle değil. O zeki bir adam, bir entelektüel ve bazen hayal kırıklığına uğruyor."

"Seni hedef tahtası haline getiriyor."

"Bununla başa çıkıyorum," dedi kararlı bir şekilde ve daha fazla sorgulanmak istemediğini açıkça belirtti.

Solda bir tahıl silosunun, sağda ise bir tarım ekipmanı satıcısının yanından geçtiler. Erin daha kararlı bir şekilde konuştu: "Gördüklerinizin rahatsız edici olduğunu biliyorum, ama Shane bana asla gerçekten zarar vermezdi. O bir yazar ve son zamanlarda zor zamanlar geçiriyor. Muhtemelen ona olabildiğince destek olamadım." Kadın alt dudağını dişleriyle çekiştirdi. "Beni şehir merkezine bırakabilirseniz çok sevinirim."

"Yanında kalabileceğiniz birisi var mı?"

"İyiim ben. Kendi evim var. Hem o bir istismarcı değil, sadece sinirleri bozuk."

"Kötü bir alışkanlığı var, sürekli senden çıkarıyor." Dancy erkekler konusunda sık sık aptalca davranırdı ama hiç bu kadar aptalca davranmamıştı. Watch arkasından homurdandı. Tekrar denedi. "Onunla birlikte kalmanı sağlayan ne?"

"Yardımanız için teşekkür ederim, ama bu konuda konuşmayı tercih etmem."

Dancy, bunun nasıl sonuçlanacağını iyi biliyordu. Erin ona geri dönecekti, o da stresli olduğuyla ilgili saçma bir bahane uydurarak özür dileyecekti, Erin onu affedecekti ve istismar döngüsü yeniden başlayacaktı.

Bir bildirim sesi duyuldu. Dancy omzunun üzerinden baktı ve Clint'in telefonunun arka koltukta, ona istediği sarı tonunu gösterdikten sonra bıraktığı yerde durduğunu gördü. Taksi ya da Uber çağırma hayali suya düşmüştü. Hiç iyi değil. Hiç de iyi değil.

O alçak çoktan gitmiş olmalıydı. Hızlıca geri dönmek zorundaydı.

Clint, Walmart otoparkında en az elli heyecanlı insanla çevriliydi; insanlar sorular soruyor, taleplerde bulunuyorlardı. Örümcek dövmesi olan bir kız neredeyse kulak zarını patlatacaktı. "Bir selfie daha!"

Birisi kalçasını sıktı. Başka birisi de kolunu tuttu.

"Rodgers mı daha iyiydi, yoksa Brady mi?"

"Her hafta yeni bir oyun planı mı ezberliyorsunuz?"

"Packers takımı hakkında ne kadar endişelisiniz?"

Onu itip kakıyorlar, etrafını sarıyorlardı ve telefonu da yanında değildi. Dancy'den bir şey beklememesi gerektiğini biliyordu ama arabasını keyif için alıp onu ortada bırakacağını hiç tahmin etmemişti. Onu yakaladığı anda, onu tamamen kovmaya karar verdi. İlişkileri bitmişti.

"Yıldızlar arasında en çok laf atan kim?"

"Matthews senin en sevdiğin geniş alıcı mı?"

Sakin kalmaya, sorularını yanıtlamaya çalıştı ama onlar daha da yaklaştıkça terlemeye başlamıştı.

"Taraftarların antrenman kampına gelmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Onun yaşlarında bir kadın cebine bir kağıt parçası sıkıştırdı. "Beni ara!"

"Eğer emekli olmamış olsalardı, Manning mi yoksa Montana mı ile oynamayı tercih ederdiniz?"

"Gelecek sezon için ana hedefiniz nedir?"

Arabasının otoyoldan döndüğünü fark etti ve elini kaldırdı. "Affedersiniz. Özür dilerim, arkadaşlar. Affedersiniz." Kalabalığın arasından ilerledi, tek savunmacısı o lanet olası alışveriş arabasıydı. Arkasından biri "Pislik!" diye bağırdı.

Dancy arabayı yanaştırdı. İçeri her şeyi fırlatıp yolcu kapısına doğru ilerlerken, etrafındakiler ona doğru bastırmaya devam ediyordu. O da bagaj kapağını hızla açtı ve içeri atladı.

"Açıklayabilirim," dedi arabasını sürerken.

Dişlerini sıktı. "Yüz yılda bile olmaz."

"Sabaha kadar uzaklaşmış olmalıyız, yoksa bizi yakalayacaklar."

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Dancy başıyla arka koltuğu işaret etti. "Clint, bu Erin."

Clint, Watch ile birlikte oturan tuhaf kadını fark ettiğinde, Dancy'nin sözleri aceleyle ağzından döküldü: "Erin'in sevgilisi onu otoparkta taciz ediyordu. Onunla birlikte gelmesini önerdim."

Önce köpek, şimdi de bu. Dancy ne zaman sokak hayvanlarını kurtarmaya başlamıştı ve eskiden tanıdığı kız neredeydi? Öfkesi, şişirilmiş bir balonun içindeki sızıntı gibi sönmeye başladı.

Erin adlı kadın, "Bana kötü davranmıyordu," dedi kararlılıkla. "Son zamanlarda bazı sorunlar yaşadı ve bu da onu çabuk sinirlenen biri haline getirdi."

"Çok kısa." Dancy bacağına hafifçe vurdu. "Kötü bir gün geçirdiğinde kadınlara karşı nasıl davranırsın?"

Dancy'ye soğuk bir bakış fırlattı. "Sanırım bu kadına bağlı."

Kadın gözlerini kısarak ona baktı, sessizce onunla dalga geçmeyi bırakıp ciddileşmesi gerektiğini ima etti. Pes eden adam, bu konuşmanın nereye varacağını bilemeden arka koltuğa baktı. "Bahse girerim Erin, düzgün erkeklerin kötü ruh hallerini eşlerine yansıtmadığını zaten biliyordur. Ve bahse girerim onun kendisine iyi davranmadığını da biliyordur. Ama belki de ona maddi olarak destek oluyordur."

Erin savunmacı bir tavırla, "Hayır, değil," dedi. "İyi bir işim ve kendi evim var. Birlikte yaşıyoruz."

"Belki de yalnızdır ya da daha iyisini yapamayacağından korkuyordur. Ya da belki de iyi muamele görmeyi hak etmediğine inanıyordur? Kadınların neden bu kadar aşağılık insanlarla birlikte kaldığını anlamıyorum."

Dancy, bir karavan taşıyan kamyonun arkasında yavaşladı ve Erin, anlaşılan yeterince azar işittiğine karar verdi. "Beni Main Caddesi'ndeki kahve dükkanına bırakabilirseniz çok memnun olurum."

Dancy'nin bu yeni hali belli ki mutlu değildi. "Telefonum şu an çalışmıyor, ama yardıma ihtiyacınız olursa kahve dükkanında bana bir mesaj bırakın."

"Yardıma ihtiyacım olmayacağından eminim."

"Ama eğer öyleyse... Ben... Jessie. Jessie Alden."

Bu ismi nereden bulmuştu?

Eve doğru arabayla dönerlerken, "Jessie Alden mi?" dedi. Dancy, yüzünü yalamaya çalışan Watch'ın yanına arka koltuğa oturmuştu ve direksiyonun başında da Clint vardı.

"Edebi gönderme." Köpeği itti. "Bahse girerim o sapığın yanına geri döner."

"Belki de değil."

"Kendilerine güvenmeyen kadınlar erkekler hakkında aptalca kararlar alırlar," dedi.

"Roth'la yaptığınız gibi mi?"

"Hayır. Tıpkı sana yaptığım gibi."

Bu onu şaşırttı ve aklına korkunç bir düşünce geldi. "Bütün bu olay... senin buraya gelmen. Bana doğruyu söyle. Gerçekten benden intikam almaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"O kadar da aklım yok." Gerçekten de eğlenmiş gibiydi. "Üstelik istesem de aklım başında olmazdı. Senin için çok yaşlıyım."

Rahatladı. "Güzel. Çünkü sana karşı sinirlenme dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Yemin ederim, önümde çıplak yürüsen bile beni bir şekilde etkilemez." Bu sözler, onun asla bilemeyeceği kadar doğrudu.

"Gerçekten mi?" Sesi gerçekten meraklıydı. "Ya senin yatağında çıplak yatıp başımın üstüne bir yastık koysaydım, böylece benim olduğumu göremezdin? O zaman nasıl olurdu?"

"Konuşacak mısınız?" İlçe yoluna saptı.

"Mutlak sessizlik."

O da havaya girerek başını salladı. "Yani, açıklığa kavuşturmak gerekirse, yatağımda sadece çıplak, başsız bir kadın mı olacaktın?"

"Bu doğru."

"O zaman bile olmaz. Göğsündeki o iki küçük ben seni ele verirdi. Senin olduğunu anlardım."

Öne eğildi, çenesini yolcu koltuğunun arkasına dayadı. "O iki küçük benin hâlâ durduğunu nereden biliyorsun?"

"Her şey rötuşlanmıyor ve mayo giymiş ya da giymemiş halinizin fotoğraflarından kaçınmak zor."

"Geçmiş günler," diye iç çekti.

Ona şöyle bir baktı. "Birkaç sağlıklı öğünle, eminim yine de başarabilirsin."

"Yapamayacağımdan eminim." Dancy koltuğuna yaslandı. "Mayo çekimi yapmanın ne kadar stresli olduğunu biliyor musun?"

"Benim bildiğimi söyleyemem."

"Sports Illustrated çekimlerinden önce bir ay boyunca marul ve buharda pişmiş balıktan başka neredeyse hiçbir şey yemedim." diye inledi. "Günde üç galon su içmiş olmalıyım, ayrıca en az iki saat kardiyo, burpee, lunge, sadist antrenörümün bana verdiği her şeyi yaptım. Ve sonra çekim günü için susuz kalmam gerekiyordu. Futbolcuların zorlandığını mı düşünüyorsunuz? Bir de sadece hindistan cevizi yağı ve tanga ile kamera karşısında poz vermeyi deneyin."

Sırıttı. "Bunu sana bırakıyorum." Clint bu konuşmadan çok keyif alıyordu, bu yüzden gülümsemesini bastırdı ve radyoyu açarak Dancy'nin tanga giymesine ilgili daha fazla konuşmayı engelledi.

Clint arabayı vagonun sonuna giden patikanın yanına park etti. Dancy, Range Rover'ın bagaj kapağını açarken köpeği arka koltuktan çıkardı. Köpek maması torbasını omzuna attı, bir boya kutusu kaptı ve vagonun sonuna doğru yola koyuldu. Dancy, kollarında aldığı diğer eşyalarla, köpek de peşinden geldi. Clint köpek maması torbasını arka platforma koydu.

Hayvanın atalarının bir zamanlar sahip olduğu soyluluk ne olursa olsun, tarihe karışmıştı. Onda güzel ya da asil hiçbir şey yoktu: kısa, neredeyse beyaz tüyler, bronz göz lekeleri, uyumsuz kulaklar (biri sarkık, diğeri dik) ve cılız vücuduna göre çok büyük bir kafa.

Clint köpekleri severdi. Emekli olunca mutlaka bir köpek edinmeyi planlamıştı. Dalmaçyalı, Alman çoban köpeği ya da belki de tazi gibi, egzersiz arkadaşı olabilecek ciddi bir köpek. Bu köpek pek bir işe yaramıyordu. Yine de Clint, hayvanın ruhuna hayran kalmıştı. Başına gelen her şeye rağmen, hayattan soğumuş gibi görünmüyordu.

Dancy taşıdığı her şeyi platforma, köpek mamasının yanına bıraktı. "Sophie ile birlikte olmanın senin için sorun olmadığını ama benimle birlikte olmanın neden sorun olduğunu hâlâ söylemedin."

Gökyüzüne baktı. "Ve... işte yine başlıyoruz."

"Sadece merak ediyorum, hepsi bu." Bir elini boya kutusunun üzerine, diğerini de kalçasına dayadı. "Kolay bir hedeftim. Sana tamamen aşık oldum ve neredeyse hiç yetişkin gözetimi altında değildim."

"Sophie ne yaptığını biliyordun, sen bilmiyordun, bu yüzden." Platformdan uzaklaştı. "İnan bana, tekrar yapmam gerekseydi, ikinizi de görmezden gelir ve zamanımı Call of Duty oynayarak geçirirdim."

Ona doğru yaklaştı. "Cidden bana, on altı yaşında azgın bir oğlan çocuğu olarak, bakirelere karşı bir kin beslediğini mi söylüyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Gerçekten bu konuda konuşmak istiyor musun?"

"Bilmem gerekiyor, hepsi bu."

"Şey, çok kötü çünkü hatırlamıyorum." Aslında hatırlıyordu. Ne kadar aşık olsa da, Dancy'de onu korkutan bir muhtaçlık, tatmin etmeyi bilmediği dipsiz bir onaylanma ihtiyacı hissetmişti. O zamanlar bunu açıklayamamıştı ama bir şekilde onunla daha ileri gitmenin onu bir genç erkek için çok derin sulara sürükleyeceğini biliyordu.

"Akıllıydın," dedi usulca.

Ona sorgulayıcı bir bakışla baktı. Kadın gerildi ve başını yola doğru eğdi. "Git buradan. Seninle işim bitti."

Ertesi gün onu ya da köpeğini hiç görmedi, tam da istediği gibiydi, ama bu onu huzursuz etti. Eğer onu kontrol etmek için vagonun arkasına giderse, kendi koyduğu temassızlık kuralını çiğnemiş olacaktı. Yine de o gece iyi uyuyamadı ve ertesi sabah, uzun ve soğuk bir yüzmenin ardından spor salonunu kontrol etti. Duş ıslaktı, yani oradaydı, ama neredeyse hiç yiyecek yememişti. Acaba bir şey yiyor muydu?

İkinci fincan kahvesini bitirdiğinde, aklına bir plan gelmişti.

Dancy temiz hava almak için vagonun arkasından çıktı. Watch, Clint'in Walmart gezisinde aldığı, yumuşak kahverengi boynuzlu, tüylü kahverengi bir yakla birlikte en sevdiği yosunlu alanda uzanıyordu; yanında bir tasma ve Watch'ın umursamadığı birkaç oyuncak daha vardı. Köpek, ağzında yakla ayağa kalktı ve onu suçlayıcı bir şekilde süzdü.

"Bunu sana açıkladım," dedi ona. "Boya buharlarını solumanı istemiyorum, bu yüzden burada kalmalısın."

Platformdan aşağı atladı ve yanına oturmaya gitti. Votka şişesi, karşısındaki ağaç köklerinde hâlâ dokunulmamış halde duruyordu. Çok meşgul olduğu için bunu pek düşünmemişti. Sabah altıdan beri ayakta olan kadın, sabahın erken saatlerinden ne kadar keyif aldığına şaşırılmıştı. Kuşlar o kadar yüksek sesle cıvıldıyordu ki, sanki seslerini yeni keşfetmişlerdi ve temiz, çiğli koku ona aylardır hissetmediği bir enerji veriyordu. Okuyacak bir kitabı, telefonu veya televizyonu olmamasına rağmen sıkılmamıştı. Yalnızdı, evet, ama Watch şaşırtıcı derecede iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlıyordu. Ama sıkılmamıştı.

Hâlâ bisikletle kasabaya gidip telefon şarj aleti almamıştı. Belki korkakçaydı, ama bunun ne avantajı vardı ki? Okumak istemediği düzinelerce mesaj ve e-postayla karşılaşmak mı? Watch, burnunu boya lekeli uyluğuna dayadı, salyalı yak çıplak tenine süründü. Onu ittiğinde, üç tırnağının kırıldığını ve ojesinin çoğunun döküldüğünü fark etti. Ne kadar istese de, bu göl kenarındaki belirsizlikte sonsuza dek kalamazdı. Los Angeles'a dönüşü için bir plana ihtiyacı vardı, ama Peacock Galası'ndan sonra kimsenin ona şans vermeye istekli olacağını hayal edemiyordu. Umabileceği en iyi şey, ya gözden düşmüş ünlüleri ıssız bir adaya gönderip hamamböceği yediren ya da kadınların birbirlerine kötü davrandığı bir reality şovdu.

Ürperdi ve Watch'ın çenesinin altını okşadı; buranın onun özellikle hoşuna giden bir yer olduğunu keşfetmişti. Bu sabah, ona hırlamadan bandajını değiştirmesine izin vermişti. Arka vagona baktı ve gönüllü olduğu işi düşündü. Yatak odasını bitirmiş ve oturma odasının tavanına başlamıştı. Şimdiye kadar hiçbir şeyi bozmamıştı. En azından bunu doğru yapmak iyi hissettiriyordu.

Clint, omzunda bir düzine uzun tahta parçasını kibrit çöpü gibi kolaylıkla taşıyarak ortaya çıktı. Kalbi beklenmedik bir şekilde hızlandı ve içinde

sıcak bir şey kıpır kıpır etti. O ince kas kütlesi... harika omuzlar... sıkı kalçalar... Uzun zamandır tahrik olmamıştı, neredeyse nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

"Hâlâ burada mısın?" Clint onu görünce şaşırmış gibi yaptı.

"Ve her anından zevk alıyorum." Kollarındaki boya lekelerini sildi.

"Çok bağlanma. Sadece dört günün kaldı." Keresteleri yere yığı ve patikadan yukarı doğru geri çekildi.

Dancy, Clint'in yetişkin halinin aşık olabileceği türden bir adam olmasını diledi. Sağlam, onurlu ve inanılmaz derecede seksi, onu saçları, yüzü, göğüsleri için değil, sadece kendisi için sevecek biri.

"Ahmak," diye mırıldandı kendi kendine.

Clint bir takım testere sehpasıyla tekrar ortaya çıktı, onları yere koydu ve tekrar ortadan kayboldu.

Watch'a baktı ve omuz silkti. "Bana sorma. Ne yaptığını bilmiyorum."

Watch da Clint'in neyin peşinde olduğunu bir türlü anlayamadı.

Geleceği hakkında düşünmek yerine tavanı bitirmeye odaklanabildiği için memnun bir şekilde vagonun arkasına döndü. Endişelerine rağmen, Clint duvarlar için tam doğru tereyağı sarısını seçmişti; sıcak ve neşeli, hem rahat hem de davetkar bir ton. Boya kutusuna uzanırken, mekanik bir gıcırtı sessizliği bozdu. Kapıya koştu.

Clint, vagonun arkasına bağlı bir elektrikli testereyle bir tahta parçasını kesiyordu. Kadın gürültünün arasından bağırdı: "Ne yapıyorsun?"

"Platforma çıkan merdivenleri yapıyorum." Cevap verebilmek için testereyi bir süreliğine susturdu. "Birkaç gün önce başlamayı planlamıştım, ama istenmeyen bir ziyaretçi planımı bozdu."

Adam işine devam ederken, kadın testere sehpaalarına, kerestelere ve aletlere baktı ve adamın merdiven yapmayı bildiğine hayran kaldı. Kaskına bir altın yıldız daha. Ama vagonun arkasına dönmek üzereyken, Watch'ın uyuklamayı sevdiği yosunlu yerde terk edilmiş bir yak gördü. Platformdan atlayıp, "Köpeğim nerede?" diye bağırdı.

Clint testereyi durdurdu ve etrafına bakındı. "Bir dakika önce buradaydı."

"Kol saati!"

Geriye ne güven verici bir havlama sesi ne de çalılıkların arasında bir koşuşturma sesi geldi. Panik içinde Clint'e döndü. "Onu korkuttun!"

Clint, ormana doğru koşarken testereyi yere bıraktı. "Dikkat et! Dikkat et, buraya gel!" Onu daha üç gün önce bulmuştu. Adını bilmesi için

yeterince uzun bir süre miydi? Bir ağaç köküne takılıp düştü, kendini son anda kurtardı. "Dikkat et! Buraya!"

Barınakta kendisine verilen bilgilendirme broşüründe köpeklerin bağlanmasının sakıncalı olduğu belirtilmişti ve köpeği hiç kaçmadığı için onu dışarıda bırakmaktan endişelenmemiştir. Tecrübeli hiçbir köpek sahibinin yapmayacağı korkunç bir hata.

"Bak!" Sonunda onu bulduğu yere yakın yola ulaştı. Hiçbir şey yoktu. Tırnaklarını avuç içlerine sapladı. Önce bebeğini kaybetmişti, şimdi de köpeğini. Çok fazla kayıp. Evlilik, kariyer, itibar. Buna dayanamıyordu.

Clint ormandan çıktı ve yanına geldi. "Düşünmüyordum."

Acısının bir hedefe ihtiyacı vardı. Herhangi bir hedef. "Zaten ürkek olan bir köpeğin yanında elektrikli testereyi çalıştıran ne tür bir ahmak olur ki!"

Clint ellerini ceplerine soktu. "Özür dilerim. O bacağıyla çok uzağa gitmiş olamaz. Arabamı alayım."

"Öyle yapacaksın," diye tersledi.

Ama adam uzaklaşmaya başlarken kadın ona seslendi. "Bekle." Kendine dayanamıyordu. "Bu senin suçun değil, sen çalışırken onu içeride yanımda tutmalıydım."

Durdu ve ona garip bir şekilde baktı. "Korkarım bu benim hatam."

"Hayır, değil." Onun sürekli değerli eşyalarını kaybeden biri olduğunu bilmiyordu. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak onu ormana doğru takip etti. Adam sağa doğru saparken, kadın soldaki daha küçük bir patikayı izledi. Kadın Gözcü'yü çağırırken, onun da aynı şeyi yaptığını duydu.

Yolun kenarına doğru geri döndü, her adımda daha da umutsuzluğa kapılıyordu. Bu köpeği kaybedemezdi. Kesinlikle kaybedemezdi. Clint diğer taraftaki ormandan gelirken ana patikaya geri döndü. Saçına bir yaprak takılmıştı ve uyluğunun yan tarafında dikenli bir çizik vardı. İkisi de konuşmadı. Söyleyecek bir şey yoktu.

Ormanın kenarına yaklaştılar ve ağaçlar açılarak vagonun durduğu açıklığa ulaştılar.

Ve Watch işte oradaydı. En sevdiği yerde uzanmış, pençelerinin altında yak, bakışları testere sehpalarının altında duran elektrikli testereye şüpheyle dikilmişti.

"İzle!" Dancy aptal köpeğe koştu ve yanına diz çöktü. "Bunu bir daha asla yapma." Bacağındaki bandajı kemirmişti ve dikenler tüylerine yapışmıştı, ama Dancy umursamadı. Köpeğin nefesine aldırmadan alnıyla

burnuna sürdü ve başparmaklarıyla başının yanlarını okşadıktan sonra geri çekildi. "Sana bak. Perişan haldesin." Dikenleri yolmaya başladı.

"İyi misin?"

Ancak o zaman ağladığının farkına vardı. Başını eğdi. "İyiyim." Sesi titriyordu. "O sadece bir melez köpek."

Clint, duygusal bir kadını görünce çoğu erkeğin yaptığı gibi sessizce uzaklaşamazdı. Hayır, Aziz Clint öyle yapmazdı. Onun yanına diz çökmek zorundaydı. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim."

"O benim sorumluluğum." Islak yanaklarını tişörtünün omuzuna sildi. "Gerçekten. Sorun yok."

"Elbette ki öyle değil." Ayağa kalktı ve keresteleri ve sehpaları işaret etti. "Bunları buradan çıkaracağım."

"Hayır, öyle yapmayın. Merdivenler olsa güzel olurdu."

"Ancak . . ."

Söylemeyi asla niyet etmediği kelimeler ağzından döküldü: "Bebeğimi kaybettim."

Elini uzatıp Watch'ın kemikli omurgasını okşadı. "Hayır, yapmadın. O iyi."

Kendine bunu unutmamasını, tek kelime daha etmemesini söyledi. Ama sessizliği kafese kapatılmış bir kuşa dönüşmüştü. "Hayır. Bebeğimi kaybettim," dedi boğuk bir sesle. "Sadece on haftalıktı."

Yanına çömeldi. "Bebek mi doğurdun?"

"Düşük yaptım." Clint ile konuşmak bir rahiple konuşmak gibiydi. Bunu yapması gerekiyordu. Ona söylemeliydi. Acısı ve utancı içindeki tüm umudu yiyip bitirmeden önce bunu dışarı atmalıydı. "Ben—gerçekten kız mıydı bilmiyorum, ama kalbim öyle dedi."

Yavaş ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu çok zor olmalıydı."

Yosunların arasına yaslandı, dizlerini kucakladı, ona bakmadı. "Roth çocuk istemiyordu. Nişanlısı hamile olduğuna göre bu ironik."

"Öyle mi yaptınız?"

"Kesinlikle." Burnunu bileğine sildi. "Sperm donörlerinin profillerine bakmaya başladığımda boşanma bile sonuçlanmamıştı." Watch'ın başını okşadı. "Sonunda hamile kaldığımda, hayatımın en mutlu günüydü." Yutkundu. "Sonra öyle olmadı."

Başını kaldırıp, başkalarının ne dediğini anlatmasını bekledi. Bu en iyisiydi. Her zaman tekrar deneyebilirdi. Gerçek bir bebek değildi. En azından daha ileri bir aşamada değildi—ya da insanların söylediği ve

duymak istemediği başka saçmalıklar da yoktu. Ama adam onu şaşırttı. "Bunu söylemek beni şaşırtıyor ama harika bir anne olursun."

"Tek eksik olan bir bebek." Bu kadar çok şeyi ifşa ettiği için utanan kadın, konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordu.

Her zamanki gibi anlayışlıydı, kadının rahatsızlığını hissetti ve daha fazla sempatiye dayanamayacağını anladı. Ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı ve gülümsedi. "Sana yardım etmemi bekleme."

Anladığı için minnettar bir şekilde boğuk bir kahkaha attı. "Bu milyon dolarlık sperm olurdu. Ciddi söylüyorum Clint. Zaten milyarlarca doların var ama eşyalarını satarsan fazladan bir yat daha alabilirsin."

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Finans danışmanım bana portföyümü çeşitlendirmem gerektiğini söylüyor."

"Profilinizi şimdi görebiliyorum." Ayağa kalktı. "Profesyonel sporcu. 1.88 boyunda. Kaslı. Sağlıklı. Uyuşturucu kullanmıyor."

"Esrar da sayılır mı? Sadece sezon dışında," diye açıkladı.

"Neredeyse hiç içki içmez."

"İçki içerim. Ama senin yanında içmem."

"Üniversite diploması. Kusursuz karakter. Zengin."

"Zenginlik bir kişilik özelliği değildir," diye belirtti.

"Orta derecede yüksek zekâ seviyesi."

"Çok yüksek zekâ seviyesi."

"Biraz sıkıcı olabilir, ama doğru kadınla kolayca düzeltilebilir."

"Anlam?"

"Otuz veya üzeri." Anlayışına duyduğu minnettarlığı kelimelerle ifade edemeden koluna hafifçe vurdu. "İzle, ben göle doğru gideyim ve seni testerenle çalışmaya bırakayım. Tekrar başlamadan önce takım elbise giymek için birkaç dakika ver bana."

"İstedığınız kadar zaman ayırım."

Clint, Dancy'nin söylediklerinden sandığından çok daha fazla sarsılmıştı. Dancy'nin dünyası güzel görünmek etrafında dönüyordu, anne olmak ve çocuk yetiştirmek etrafında değil. Bu yeni kişiye alışması biraz zaman alacaktı.

Annesi kibirli ve bencil biriydi, kızının akademik başarısından çok görünüşü ve giyim tarzıyla ilgilenirdi; babası da aynıydı. Onların yokluğuna ve çarpık değerlerine rağmen, Dancy okulda her zaman çok çalışmıştı ve

bunun ancak kendi iyiliği için mümkün olduğunu, çünkü ebeveynlerinin ona hiç ilgi göstermediğini anlamaya başlıyordu.

Dancy, boya lekeleriyle kaplı ve Rory'nin getirdiği mayo ile vagonun arkasından çıktı. Mayo, kırmızı çilek desenli beyaz iki parçalı bir mayoydu. Rory'nin üzerinde mütevazı durmuştu, ama Dancy'nin üzerinde üst kısmı göğüslerini örtemiyor, alt kısmı ise sivri kalça kemiklerinin altında kalıyordu.

Hiç beklemediği bir anda, ani bir sıcaklık dalgası tüm vücudunu sardı.

Şaka mı yapıyorsun?! Ereksiyon olmuştu! İnanamıyordu. Evrenin ona oynayabileceği tüm şakalardan en acımasızı buydu. Dancy'yi mayo içinde gördüğü anda, mayoyu üzerinden yırtıp altındakini görmek istedi. Aylarca erkekliğini kaybettiğinden endişelenmişti ve şimdi işte buradaydı, sanki on altı yaşındaymış gibi ona karşı şehvet duyuyordu.

Onun bu uyarılması kabul edilemez, gülünç ve düpedüz yanlıştı. Buna dayanamıyordu.

Dancy platformdan atladı, göğüslerinin üst kısmı askılı bluzunun üzerinden sallanıyordu. Uzun bacaklarının üzerine zarıfçe indi. "Bana garip garip bakıyorsun."

Kendini zar zor toparlayabildi. "Üzerin boya içinde. Ve gölde yüzmek için çok soğuk."

"Çok sıcakladım."

Kesinlikle doğru. Gözlerinin altındaki koyu halkalar solmaya başlamıştı, ama o kemikli omuzlar onu rahatsız etmeye devam ediyordu. "Dün doğru dürüst bir şey yedin mi?" Bu bir sorudan çok bir hırıltıydı.

"İyiyim."

"Bundan şüpheliyim." Ona öfkeyle bakarken, kontrol edemediği bir dürtü onu ele geçirdi ve yapabileceği en büyük hatayı yaptı. "Bu akşam verandada hamburger pişiriyorum. Saat yedide orada buluşalım. Sadece verandada. Eve girmen yasak."

Gözleri neşeyle parladı. "Hatırlıyorum. Ev kötüydü. Yemekler iyiydi. Hadi, Watch. Göle gidelim." Kerestelere doğru işaret etti. "Bu basamaklar kendi kendine yapılmayacak, dostum. Hadi işe koyul."

"Evime girmeyin!" diye bağırdı.

Omuzunun üzerinden ona cüretkar bir öpücük gönderdi ve göle doğru yola koyuldu.

9

"Bir içki istiyorum," diye duyurdu Benny.

Henry, "İçecek bir şeyler alacağım," diye söz verdi, "ama iyice karanlık olana kadar beklemeniz gerekecek."

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Dancy o gün daha fazla resim yapamadı ama Watch ile geçirdiği zamandan keyif aldı, ta ki onun göle yaptığı beklenmedik dalışa kadar. İskelede yürürken, Watch suya atladı. Yüzebileceği bir plaj olmadığı için kendi başına sudan çıkamadı, bu yüzden Dancy de onun ardından soğuk suya atlamak zorunda kaldı.

"Ne kadar da kurnazsın, değil mi?" demişti onu iskeleye geri çekerken. "Su köpeğim olduğunu kim bilebilirdi ki?" Onu çatı katındaki terasa götürmüş, orada ısınmışlar ve tekrar ıslanmadan hem güneşin hem de manzaranın tadını çıkarmışlardı.

Dancy, hem boya kalıntılarını hem de göl suyunu temizlemek için spor salonunda hızlıca duş aldıktan sonra, Watch ile birlikte vagonun arkasına döndüler. Clint ortadan kaybolmuştu, ancak dört yeni basamak yerleştirilmişti ve bu da Watch'ın arka platforma yardımsız erişmesine olanak sağlıyordu. Yeni fırçalanmış ve temiz bir bandaj takmış olan Watch, Dancy'nin ayaklarının dibinde uyuklarken, Dancy de kanepede bağdaş kurarak oturmuş, iğne ve iplikle Rory'nin pembe mayo örtüsüne son dikişleri atıyordu.

Dancy gençliğinde kendi kendine dikiş dikmeyi öğrenmişti ama uzun zaman önce bırakmıştı. Ancak, örtüyü düzensiz etekli ve bir omuzundan bağlanan, diğer omuzu açıkta bırakan mini bir elbiseye dönüştürmek zor değildi. Elleriyle bir şeyler yapmak ona iyi gelmişti. Altmışların renkleri onun tarzı değildi ve tasarım pek yaratıcı sayılmazdı, ama bu saçma elbiseyi dikmek hem onu neşelendirmiş hem de eski dikiş makinesini özlemesine neden olmuştu. Belki de oyunculuk hayalinden vazgeçip bir ünlü moda markası kurmalıydı.

Bu fikir ona hiç çekici gelmedi. Kendisi için tasarım yapmayı seviyordu ama başkası için kıyafet dikmekle ilgilenmiyordu. Belki de çocuğu hariç.

Yeter artık! Dikkatini zorla yeni diktığı mini elbisesine verdi. Elbise ya kısa botlarla ya da şirin bir çift sandaletle giyilmeyi hak ediyordu, ama ikisi de yoktu, bu yüzden ayaklarını çirkin ama rahat terliklerine geçirdi. En azından ayak tırnaklarındaki oje, el tırnaklarından daha iyi durumdaydı.

O ve Watch eve doğru yola koyuldular. Bakımlı saçları ve sadece renkli dudak balmıyla makyaj yapmış olan kadın, yaşından belli görünüyordu ve bunu umursamıyordu. Temiz, sade bir yüzün, topuklu olmayan ayakkabılarla ayak parmaklarını oynatmanın ve korse gerektirmeyen bir elbise giymenin özgürlüğünü seviyordu. Roth bundan nefret ederdi.

Derin bir nefes alarak ağaçların ve malçın kokusunu, gölün hoş küf kokusuyla birlikte içine çekti. Bu gece tek bir fotoğraf için poz vermesine veya kimseyi etkilemesine gerek yoktu. Vagonun boyanması sırasında yaptığı tüm esneme ve çömelmelerden kasları hoş bir şekilde ağrıyordu ve şaşırtıcı bir şekilde acıkmıştı.

Şömineli ve jakuzili açık veranda da, çatılı açık hava verandası da bomboştı. Boston eğrelti otlarının asılı saksılarının altındaki taş zemindeki birkaç su birikintisi, yakın zamanda sulandığını gösteriyordu. Clint düzenli bir yardımcısı olmadığını söylediğine göre, sulama işlemini kendisi yapmış olmalıydı.

Dış mekan mutfağı, çoğu insanın iç mekan mutfağından daha lükstü; iç mekan mutfağında olduğu gibi krem rengi, sırlı lav taşından yapılmış büyük, L şeklinde bir tezgahı vardı. Mutfak, ankastre aletler, yerleşik bir ızgara ve taş şömine ile pizza fırınının birleşimiyle tam donanımlıydı. Uzun, dikdörtgen bir masanın yanında, tamamı pütürlü yulaf ezmesi rengi minderlerle döşenmiş iki minderli sandalye ve bir kanepeden oluşan küçük bir oturma grubu bulunuyordu.

Watch'ın tekrar göle doğru koşacağından korktuğu için onu tasmaına bağlamıştı, ama şimdi iskeleye yakın değillerdi ve Watch onun yanında kalmaktan memnun görünüyordu. Tezgahın üzerine yabani sardunya, hanımeli ve eğrelti otu dallarıyla dolu bir seramik fincan koydu. Sadeliği, evini eskiden Roth'un çiçekleriyle dolduran gösterişli çiçek aranjmanlarının asla yapamadığı bir şekilde onu memnun ediyordu.

Kadın kanepeye yaslandı, Watch da onun yanındaki taş zeminde oturuyordu ve batan güneşin uzun gölgelerinin göl üzerinde dalgalanmasının tadını çıkardı. Bir ayağını serbest bırakarak, parmak uçlarıyla Watch'ın kemikli sırtını okşadı. Watch da memnuniyetle bir köpek mırıltısı çıkardı.

Sorunları ortadan kalkmamıştı. Bebeğini ve gururunu kaybetmişti, iş bulamamıştı ve bunu nasıl değiştireceğine dair hiçbir fikri yoktu, ancak düşükle ilgili taşıdığı kederin bir kısmı hafiflemeye başlamıştı. Anlatabileceği tüm insanlar arasında Clint en beklenmedik kişiydi, yine de en iyisi oydu. Ne klişe sözler söylemiş ne de yargılamıştı. Sadece konuşmasına izin vermişti ve şimdi sakladığı sır gücünü kaybetmeye başlamıştı.

Evin arka tarafındaki temperli cam kapı açıldı. Clint elinde dolu bir tepsiyle dışarı çıktığında, Watch onu karşılamak için koştu. Clint tepsiyi tezgâhın üzerine koydu, kulaklarının arkasını kaşıdıktan sonra ızgarayı açtı ve tekrar evin içine girdi. İki kez daha tepsilerle dışarı çıktı ve Watch her seferinde onu sevinçle karşıladı.

"Yardım etmeyi teklif ederdim," diye seslendi kanepeden, "ama o asil evinize girmek kesinlikle başınıza bela getirir."

Ona ters ters baktı. Watch ayaklarının dibine tekrar yerleşirken, Clint tabakları tepsilerden indirmeye başladı ve onları tezgâhın üzerine gerekenden daha sert bir şekilde bıraktı. Bir tabakta şişte yarım düzine kebab, diğerinde ise kabuklarıyla birlikte mısır koçanı vardı. Bir paket patates cipsi, birkaç çilek ve uğursuz bir çeşit gazlı su gördü.

"Akşam yemeğinden önce şarap içilmez mi?" diye sordu.

Tereddüt etti. "İster misin?"

Geçen yıl bu zamanlarda bir iki bardak içip daha fazlasını istemezdi, ama şimdi kendine güvenmiyordu. "Hayır, teşekkürler. Gerçekten istediğim şey lezzetli bir bardak gazlı su." Gazlı sudan nefret ediyordu. Şampanya dışında, gazlı içeceklerin çoğunu sevmiyordu. "Ama sen dilediğin gibi içebilirsin."

“Yemek hazırlarken bir bira içtim. İyiyim.”

"Bu zaten aşık. Yani senin iyi olman gerekiyor."

Ona ters davranmak yerine, mısırları ızgaraya koymaya başladı. Mısır koçanları eline aldığı anda su damlıyordu, demek ki onları ıslatmıştı. "Güzel çiçekler," dedi başıyla kır çiçeği aranjmanına bakarak.

"Bir meze getirmek isterdim ama gerekli malzemelerim yok. Ve motivasyonum da yok."

Tezgah altındaki dolaptan iki bardak aldı, dört gün önce üzerinde çalıştığını gördüğü buz kutusundan buz ekledi ve gazlı su kutularına uzandı. "Siyah kirazlı, pembe greyfurtlu veya hindistan cevizli limonlu?"

“Siyah kiraz veya hindistan cevizi-limon hariç her şey olabilir. Seçim sizin.”

Ona kaşını kaldırarak baktı, iki bardak doldurdu ve birini ona getirdi. Bardaklar, dış mekan eğlenceleri için mükemmel, sağlam plastiktendi. Koltuğa oturdu, aralarına bir minder koydu. O ayak masajına devam ederken Watch, Clint'in ayakkabısını burnuyla yokladı. "Watch'un bir su köpeği olduğu ortaya çıktı. Onu gölden çıkarmak zorunda kaldım."

Clint homurdandı. Uzun bir gece olacaktı.

Yeniden tasarladığı mini elbisesi bacağından biraz daha yukarı kaymıştı. Clint bunu fark etmedi. Bir süre kararan göle baktılar, ta ki Clint en beklenmedik şekilde sessizliği bozana kadar. "Ashley Hart'ın cinayeti nedeniyle tutuklandığımı duyduğunda ne düşündün?"

Sorusu onu şaşırttı. Belki de onunla düşük yapması hakkında konuşmak, onun da içini dökmesine olanak sağlamıştı. "Üzgünüm ama telefonumda haber bülteni çıktığında güldüm. Ölümüyle ilgili değil. O korkunçtu. Ama senin bu yüzden tutuklandığın fikri saçmaydı. Ancak bunun doğru olduğunu anlayınca gülmeyi bıraktım ve anneni aramaya çalıştım. Açmadı ama eminim çok üzölmüştür."

“Rory de öyleydi.” Uzaklara daldı. “İkisi de bir an bile benim yaptığımı inanmadı.”

Elbisesini uyluklarının üzerinden aşağı doğru çekti. "Seni tanıyan biri buna nasıl inanabilir ki?"

"Şaşıracaksınız."

Watch sırt üstü döndü, böylece kadın ayak parmaklarıyla karnını okşayabildi. "Gazetelerin yazmadığı şeylerle ilgilenmediğimi iddia etmeyeceğim," dedi. "Bana tüm hikayeyi anlatırsan, söz veriyorum, sessizlik yemini edeceğim."

Izgaraya yeni koyduğu mısırları kontrol etmek için kalktı, küçük bir kaseye su doldurdu ve Watch için yere koydu. Sonunda, "Rory beni Ashley ile tanıştırdı," dedi. "Ashley çok güzeldi. Kızıl saçlı, harika gözlü, inanılmaz bir vücuda sahipti. Ama beni ona aşık eden şey, bana bakış şekliydi. Sanki sadece ünlü bir sporcu değil, gerçek kişiyi görüyordu." Koltuğa geri çöktü, bacaklarını uzattı ve şömineye doğru baktı. "Sonunda, bir şey istediği herkese o şekilde baktığını öğrendim, ama o zamana kadar çok geç olmuştu."

"Bunu fark etmemenize şaşırdım."

"Sanırım öyle olurdu ama beni öyle bir pohpohladı ki, hemen içine çekti. Bana sadece bir futbolcudan daha fazlası olduğumu hissettirdi, ne kadar seçici ve anlayışlı olduğumu söyledi." Alaycı ve neşesiz bir kahkaha attı. "Hatta o zamanlar yaşadığım o gösterişli evi bile övdü. Doğal olarak ona aşık oldum."

Clint her zaman bir futbol oyuncusundan daha fazlası olmuştu ve onun bunu onaylamak için başka birine ihtiyaç duyması onu üzüyordu.

Az önce baktığı mısırları bir kez daha kontrol etti. "Rory beni Ashley'nin sadece paramı istediği konusunda uyarmaya çalıştı, ama ben bir liderim, değil mi? İnsanları değerlendirme yeteneğimle gurur duyuyorum. Bu da ne kadar kibirli bir davranış, değil mi?" Izgaranın kapağını gerekenden daha sert kapattı.

Dancy teselli edici bir şeyler söylemek istedi. Hepimiz insanız. Herkes hata yapar. Ama o ona böyle bir şey söylememişti ve Dancy de ona söylemeyecekti.

Kanepeye geri döndü. "Bundan sonraki kısım Rory'nin anlatacağı bir hikaye, ama bunun sonucunda Ashley beni terk etti." Sanki tekrar ayağa kalkmak istiyormuş gibi bacağını salladı. "Hiç bu kadar mutsuz olmamıştım. Tek başıma kaçtım, ama ben yokken Ashley, Rory'nin ona yalan söylediğini anladı. Beni geri kazanmak istedi ve beni aramak için eski evime geldi." Yine sesinde o acı ton vardı. "Oradan sağ çıkamadı."

Dancy ürperdi. "Bu korkunç."

Öne eğildi, kollarını uyluklarına dayadı ve taş zemine baktı. "Kısa süre sonra tutuklandım. Polislerin görüşüne göre, benim bir nedenim vardı ama bir mazeretim yoktu."

"Senin karakterin de bir değeri olmalıydı!" dedi Dancy öfkeyle.

"Sistem böyle çalışmıyor." Omuz silkti ve tekrar ayağa kalktı. "Neyse, umursamıyorum."

“Öyle misin?” Ayağa kalktı. “Konuştuğun kişi benim.” Sonunda ona baktı. Dancy başını yana eğerek daha alçak sesle konuştu. “Hâlâ onu seviyor musun?”

Kuru bir kahkaha attı ve ızgaranın başına döndü. "Pek sayılmaz. Ancak, insan karakterini değerlendirme konusunda sandığım kadar iyi olmadığını öğrendim."

Elindeki dokunmadığı gazlı su bardağını alıp verandayı geçerek tezgaha doğru gitti. "Tahminime göre, şu anki çocukça flört alışkanlığın sana kendini güvende hissettiriyor çünkü hiçbirisiyle ciddi bir ilişkiye girmeyeceğini biliyorsun."

Ona bıkkınlıkla baktı. "Bu hikâyeden anladığın tek şey bu mu? Yaş meselesi mi?"

“Kendim bir çocuk tarafından yerime geçirilmiş biri olarak, bu hassas bir konu.” Bar taburesine yaslandı. Elbisesi uyluklarına kadar sıyrılmıştı ama o bunu göremiyordu, zaten umurunda da olmazdı. Izgarada bekleyen kebab tepsisine baktı. “Hamburger yapacağınızı sanıyordum.”

"Hiç keyfim yoktu."

Sebze şişlerinde kırmızı biber, mantar, sarı kabak, soğan ve— "Bu tofu mu?"

"Tofu ile ilgili bir sorunuz mu var?"

“Gerçek erkekler tofu yemez.”

"Erkekliğim konusunda fazla endişelenmiyorum."

Zaten yapmamalıydı.

Uzun masanın bir ucunda oturdular, Clint ızgaraya en yakın tarafta, o da karşısında. Yemek çok lezzetliydi. Mısır koçanı hem tatlı hem de isliydi ve şişlerde kullandığı marine sosu tuz, limon suyu ve zeytinyağının mükemmel dengesini içeriyordu. Tabağındaki her şeyi bitirdi ve ikinci porsiyonu da aldı. Yemek yerken, Clint ona göl kenarındaki evi inşa etmesinden bahsetti, o da ona Los Angeles'taki Silver Lake'deki küçük evinden bahsetti. Eski lise arkadaşlarını ve dinledikleri müzikleri anımsadılar. Yemeklerden ve yaptıkları yürüyüşlerden konuştular. Tatlı olarak, Clint balzamik sirke ile sırlanmış ve pudra şekeri serpilmiş iri kırmızı çilekleri ızgarada pişirdi. Çenesinden aşağı damlayan suyu sildi. "Bunlar bu kadar iyi olmamalı. Kim çilek ızgarada pişirir ki?"

"Denemeler yapmayı severim."

Gölün üzerine karanlık çöktü ve ay yükseldi. Clint onu dışarı atmak yerine ateş çukurunu yaktı ve açık verandadaki kanepelere geçtiler. Dancy terliklerini çıkardı ve bacaklarını altına topladı. Kafeinsiz kahvelerini yudumlarken, modern politikanın durumunu ve teknolojinin hızlı temposunu düşündüler. Sonunda, "Benim o videom..." dedi, "eminim şu anda dünyanın dört bir yanındaki insanları eğlendiriyordur. Çöl çadırlarında beni izleyen göçebeleri kahkahalarla izleyebiliyorum."

Gördüğünü inkar etmedi. "İnsanların hafızası kısa."

"Bu çok utanç verici." Kendini kurban gibi gösterdiğinden korkuyordu. "Ancak hayatta kalacağım."

"İnsanın neleri atlatabileceğine şaşıırıyorsun. Hiç düşünmemiştim—" Evin yan tarafından gelen ayak seslerini duyunca sözü kesildi.

Karanlığın içinden bir figür belirdi. Bir adam.

"Seni bulmak zor olacak, Dancy." Kolunu uzatarak ışıklı verandaya doğru yürüdü, Clint'e doğru ilerliyordu. "Merhaba. Ben Roth Hardy."

10

"Çocukları seven, sizi ziyarete gelen bir arkadaşınızmış gibi davranabilirim."

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Clint yıllar içinde o kadar çok ünlüyle tanışmıştı ki, artık hiçbirinden etkilenmiyordu, ama Roth Hardy bambaşka bir kategorideydi. Hardy'nin yıldız kalitesi geceleri bile ışıldıyordu. Keskin hatları başka bir erkeği kadınsı gösterebilirdi, ama Hardy'nin fiziğinde yumuşak hiçbir şey yoktu. Ortalama boyun biraz altındaydı—belki 1,75 metre civarında—spor salonunda şekillenmiş bir vücudu, kırıksız bir yüzü ve alnına düşen bir tutam koyu renkli gür saçları vardı.

Roth, hem görünüşü hem de yetenekleriyle yeni neslin Tom Cruise'u olarak kabul ediliyordu. Pilot lisansı vardı, sigorta şirketinin izin verdiği ölçüde nefes kesen dublörlik sahnelerinin çoğunu kendisi yapmakta ısrar ediyordu ve Cruise gibi, küstahlık ile özgüven arasındaki ince çizgide mükemmel bir şekilde ilerliyordu. Dünyayı ele geçirmeye çalışan haydut uluslardan oluşan bir koalisyonla savaşıyor profesyonel bir paralı asker rolünü oynadığı Cole Legend serisiyle gişe rekorları kırmıştı.

Roth, Clint'in elini güçlü bir şekilde sıktı ve ıslıl ıslıl, hafifçe çarpık gülümsemesini sundu. "Futboldaki en iyi hücum dehasıyla tanışmak bir onur. Büyük bir hayranınızım."

"Teşekkürler. Ben de aynı şeyi söyleyebilirim."

Hardy uzanıp onun pazusuna hafifçe vurdu. "İçtenlikle söylüyorum. Sahada seni izlemek bir zevk. Bu kadar geç ve davetsiz bir şekilde içeri daldığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Her zaman." Clint bunu ironik bir şekilde bile söylemedi. Cole Legend filmleri Clint'in en sevdiği aksiyon filmi serisiydi ve Roth Hardy'nin ortaya çıkması, sarhoş bir yabancıнын gelmesinden çok daha havalıydı.

"Burada ne işin var?" Dancy'nin öfkesi, herkesin aynı derecede misafirperver olmadığını hatırlattı ona.

Bir yamaçtan aşağı yuvarlanan oyma bıçakları topu gibi ağır adımlarla ilerledi. Ateş çukurundan gelen ışık bacaklarında parıltıyordu. O bacaklar bütün akşam ona işkence ediyordu çünkü nereye götürdüklerini düşünmekten kendini alamıyordu. Daha önce Rory'nin mayosuyla vagonun arkasından çıktığında aldığı şokun bir istisna olduğunu düşünmüştü, ama hayır. Kesinlikle hayır! Verandaya adım attığı ve tam olarak elbise olmayan o elbiseyi gördüğü an, cinsel bir bomba daha yemişti.

Bütün akşam, her hareketinde elbisesinin uyluklarından yukarı kaymasını izlemek zorunda kaldı, bu yüzden konuşmalarına neredeyse hiç odaklanamadı. Eteğinin vücuduyla nasıl oynadığını fark etmiyor gibiydi. Ya da fark ettiyse de umursamıyordu. Muhtemelen Aziz Clint'in şehvete karşı bağışıklığı olan bir tür hadım olduğunu düşünüyordu; bu birkaç gün önce doğru olabilirdi ama bugün kesinlikle doğru değildi.

Onun yanında iyice örtünmesi gerekiyordu. O kadınların istedikleri gibi giyinip, istedikleri kumaş parçalarını seçme özgürlüğüne sahip oldukları ve bunun kimsenin işi olmadığı hakkındaki söylediklerini umursamıyordu. Dancy Flynn yarı çıplak bir şekilde verandasına gelip, onun fark etmeyeceğini beklediğinde, bu onun işi haline gelmişti.

Hardy'nin çekici, çarpık gülümsemesi eski karısına yöneldi. "Seni bulmak zor. Senin için endişeleniyorum."

"Kendin için endişelen!"

Clint, Dancy'nin en azından kibar davranmaya çalışmasını diledi.

Watch, Hardy'nin ayakkabılarını kokladı. "Bu kim?"

"Adı Çene ve ısıtır," diye homurdandı Dancy. Çıplak ayakla bile eski sevgilisinden birkaç santim daha uzundu ve Clint izlerken omurgasını dikleştirerek bir santim daha uzadı.

Ancak Hardy, korkmuş görünmüyordu. "Menajerinizi beni arıyor. Basın. Herkes endişeli." Hardy gerçekten endişeli gibiydi. İyi bir koca

olmayabilirdi, ama Clint'e göre iyi bir adamdı.

Dancy şiddetle karşı çıktı. "Özel bir ana müdahale ediyorsun." Hiçbir uyarıda bulunmadan, Dancy Clint'in yanına sokuldu, bir kolunu sırtına, diğerini beline doladı.

Yapmazdı.

Evet, yaptı. Clint'in göğsüne yaslanarak, onun cinsel isteğini yeniden tetikledi. Kendini kurtarmaya çalıştı ama kadın tişörtünün üzerinden onu sertçe çimdikledi. "Ouch!"

"Ah bebeğim, sırtın yine mi ağrıyor?" Onun şefkatli sesi, sıcak bir kayganlaştırıcı gibi üzerine yayıldı.

"Sırtım iyi," diye homurdandı.

Karnını okşadı. "Ne kadar cesur."

Hardy ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Limuzin şoförünü bulmak birkaç günümü aldı, ama bildiğin gibi ben asla pes etmem. Zor zamanlar geçirdin ve ben bunu daha iyi hale getirmek istiyorum." Clint'e baktı. "İzinle Dancy ile konuşmam gerekiyor. Kişisel bir şey değil."

"Elbette."

Uzaklaşmaya çalıştı ama Dancy buna izin vermedi. "Boşa giden bir yolculuk," diye tersledi. "Gördüğün gibi, ben yoluma devam ettim ve yıllardır olduğumdan daha mutluyum."

Yalancı, diye düşündü Clint. Aynı anda sedir ağacı kokulu vücut yıkama jeli ve Oribe şampuanı burnunu gıdıkladı. Onun gibi kokuyordu ama onda bu koku egzotikti. Seksi. Bir kez daha uzaklaşmaya çalıştı ama tırnakları tişörtünün içinden derisine saplandı.

"Bana söylemek istediğiniz başka bir şey varsa," diye devam etti, "avukatımı arayın. Anladınız mı?"

"Özür dilerim." Hardy, azarlanmış bir çocuğa o kadar benziyordu ki, Clint adama acıdı.

Dancy, Clint'in karnına iki sert vuruş yaptı. "Şimdi yatıyorum sevgilim. Çok geç saate kadar ayakta kalma. Hadi, izle."

Anlaşmalarına tamamen aykırı olarak, o ve köpeği doğruca adamın evine girdiler.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışınları vagonun yatak odası penceresinden içeri girerken, Watch dışarı çıkmak için sızlandı. Dancy ayaklarını terliklerine sokarken, Roth'u bir daha görmemiş olmayı diledi. Belki de

gerçekten onun için endişeleniyordu, ama daha olası olan, basına onu bulmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını, artık evli olmamalarının onun için endişelenmeyi bıraktığı anlamına gelmediğini, vesaire vesaire—boşanmanın iyi adam imajına verdiği darbeyi düzeltmek için ne gerekiyorsa söylemek istemesiydi.

Dışarıya öfkeyle çıktı. Clint'in yaptığı basamaklar sayesinde artık Watch'ı platformdan taşımasına gerek kalmamıştı. Bunun yerine metal korkuluğa yaslandı ve o işini hallederken bekledi. Votka şişesine doğru baktı. Dün gece onu açmaya karşı koymakta zorlanmıştı. Görmezden gelmek kolaylaşmak yerine, onu kendine çağırıyordu.

Dün gece Clint'in evine izinsiz girdiği için başı büyük dertte olacaktı, gerçi içeride otuz saniyeden fazla kalmamıştı. Arka veranda kapısından girip ön kapıdan çıkmış, hiçbir yere mikrop bulaştırmamıştı. Ama Clint kurallara çok önem veren biriydi ve kız onun en büyük kuralını çiğnemişti.

Yine de, başka ne yapabilirdi ki? Eğer her zamanki gibi evin yanından dolaşıp vagonun arkasına gitseydi, Roth onun ve Clint'in gerçekten birlikte olduklarına inanmazdı ve onun buna inanması gerekiyordu. Roth'u kıskandırmak umurunda değildi, ama ona aklı başında olduğunu ve galada olanların bir istisna olduğunu göstermek çok önemliydi.

Watch'ın mama kabını platforma koydu ve Watch iştahla yedi. Clint ona bir hafta süre vermişti ve bugün dördüncü gündü. Dün akşamki yemek yulaf ezmesinden hoş bir değişiklik olmuştu ama o bile azalmaya başlamıştı. Clint, yemek siparişi verirse çıldırırdı ve onu zaten yeterince sınamıştı, bu yüzden bugün daha sonra market alışverişi için bisikletle şehre gidecekti.

Pencereleri açtı ve oturma odasını boyarken Watch'ı yatak odasına kapattı. Öğleden sonra erken saatlerde işi bitirdi. Koruyucu örtüyü topladı ve Watch'ı yatak odasından çıkardı. Market alışverişine gitmeden önce duş alması ve saçındaki boyayı yıkaması gerekiyordu.

"Hadi dostum, hadi biraz temizlenelim."

Üzerinde boya lekeleri olan "Futbol, Bud ve Peynir Küpleri" tişörtü ve şortuyla, evin etrafından dolaşarak Clint'in buz küpü şeklindeki spor salonuna gitti. Watch banyo zemininde uyuklarken, duş aldı, saçlarını şampuanladı ve dün gece lavaboda yıkadığı temiz şort ve tişörtünü giydi. Watch, onu kapıya kadar takip ederken ayak tırnaklarının tıktırtısı spor salonunun zemininde yankılandı. Tam kapıya vardığında, kapı açıldı ve Roth'un henüz reşit olmayan, hamile nişanlısı içeri girdi.

Dancy donakaldı, Bisa da öyle. Bisa, Dancy'ye Zendaya'nın minyatür bir versiyonunu hatırlattı: iri gözler, kare alın ve elmacık kemikleri, mükemmel bir üçgene doğru incelen bir yüz. Koyu, kıvrıkcık saçları dağınık bir topuzda olsa bile, Dancy'nin kulağının hizasını zar zor geçiyordu; bu da Bisa'nın Roth'la dışarı çıktığında topuklu ayakkabı giyebileceği anlamına geliyordu, ki Dancy'den bunu asla yapmaması istenmişti. Roth'un Bisa'yı yanında getirmeyi uygun bulması akıl almazdı.

Bisa, yuvarlak karnını koruyucu bir şekilde eliyle kapattı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Dancy, Roth'un arabasının ön tarafta park edilmiş olduğunu görmemişti, ama Bisa buradaysa Roth da hâlâ buradaydı. Clint—Bay Beni Rahat Bırak—onları evde kalmaya davet etmiş olabilir miydi? Dışarıya bakmadan önce bir dakika daha bekledi. Kimse görünürde yoktu.

Clint'i bulması gerekiyordu ama muhtemelen Roth'la takılıyordu. Hayal kırıklığına uğrayarak arkasını döndü ve bir adamın kürek sörfü tahtasıyla kayıkhanenin yanından süzülerek gölün daha da ilerisine doğru gittiğini gördü. Boyu, omuz genişliği, ince kalçaları ve güçlü bacakları ona bunun Clint olması gerektiğini söylüyordu. "En kısa sürede geri döneceğim," dedi Watch'a.

Ona masum bakışlarla baktı. "Bana öyle bakmayı bırak. Seni yanımda götüremem." Kadın plastik bir kase buldu, hızla suyla doldurdu ve onu spor salonunda bıraktı.

Kayıklar kayıkhanenin güvertesinde üst üste dizilmişti. Duvardaki kancalardan bir kürek aldı ve tek kişilik kayıklardan birini suya indirdi, sürüklenmeden önce ipi bağladı. Kayık sallandı, sonra dengelendi ve o da içine girdi. Küreği iskeleden aldı, ipi çözdü ve suya doğru ilerledi.

Minneapolis'teki yazlarını Harriet Gölü'nde kano yaparak geçirdiğinden beri on yedi yıl geçmişti, ama kısa sürede ritmini buldu ve kürek tahtasının peşinden gitti. Güneş suyun üzerinde dalgalanıyor, hafif bir esinti ıslak saçlarını okşuyordu, ama Clint'e ulaşip onu Roth ve Bisa'dan hemen kurtulmaya ikna edene kadar bu hislerin tadını çıkaramıyordu.

Uzun ve zahmetsiz kürek çekişi onu gölün ortasına doğru itti. Bir sürat teknesi hızla yanından geçti, kürek tahtasını salladı ama zarif ritmi etkilenmedi. Su üzerinde yürüyen İsa gibiydi.

Kürek tahtasını gölün kuzey ucuna doğru çevirdi. Kadın akıntıya karşı daha derine indi, ama ne kadar hızlı kürek çekerse çeksin aralarındaki mesafe neredeyse hiç değişmedi. Tam onu asla yakalayamayacağından

emin olduğu anda, adam küreği tahtanın arkasına sabitledi ve sürüklenmeye başladı. Kadın izlerken, adam ellerini tahtanın önüne indirdi, bacaklarını düzelitti ve ağırlığını mükemmel bir aşağı bakan köpek pozisyonuna kaydırđı.

Ciddi misin? Bütün o spor salonu ekipmanları yetmedi mi? Bir de yoga mı yapması gerekiyordu? Hem de gölün ortasında, kürek sörfü tahtasının üzerinde!

Kürek tahtasının sallanmasından etkilenmeden, aşağıya bakan köpek pozisyonundan düz duruş pozisyonuna geçti ve sanki bu pozisyonu sonsuza dek koruyabilecekmış gibi görünüyordu. Güneş selamlamaları serisini yapmaya başladığında kadın ona daha da yaklaştı; her bir hareket o kadar kusursuz bir şekilde hizalanmıştı ki, kadının beyni kaşınmaya başladı.

Güneş tepeden vuruyordu ve Clint'e yaklaştıkça, bir sürat teknesinin yarattığı dalgaların onu göle savurmasını daha çok istiyordu. Şortunun altında, bacaklarındaki her kas ve tendon belirgindi. Hiçbir yeri sallanmıyordu. İğrenç derecede yakışıklıydı.

Kadın nihayet yanına yaklaştığında, adam adını unuttuğu karmaşık bir pozun tam ortasıdaydı. "Eğer baş aşağı durursan," diye seslendi, "bir daha asla seninle konuşmam."

Tahtanın dış kenarlarını kavradı, başının üst kısmını üzerine yerleştirdi ve ayaklarını içeri doğru yürütmeye başladı. Bir sonraki anda, dengesini sağlamak için dizlerini üst kollarına dayamış ve yavaşça bacaklarını kaldırarak baş üstü duruşuna geçmişti.

"Şerefsiz," diye tısladı.

Kader bir mucize gerçekleştirdi: Bir dalga sörf tahtasına çarptı ve onu dengesizleştirecek kadar dalgalanma yarattı. Bir bacağı suya değdi, geri kalan vücudu ise tahtaya tutundu. "Kahretsin!" diye küfretti. "Çok yakındım."

Kendi kendine gülümsedi. Gerçekten de sinir bozucu derecede muhteşemdi.

"Yalnız kalmak için buraya geldim. Sen neden buradasın?" Bağdaş kurarak oturdu. Burnunda ve elmacık kemiklerinde oluşan beyaz lekeler, onun aksine güneş kremi sürdüğünü gösteriyordu. "Bana laf atmadan önce," dedi, "başka ne yapacaktım ki ve sen neden can yeleş giymiyorsun?"

"Unuttum. Eğer birazcık bile sadakatiniz olsaydı, Roth'a tanıştığımıza memnun olduğunuzu söyler ve onu arabasına kadar götürürdünüz. Bu arada, arabası nerede?"

“Garajda. Bir Ferrari 488 kiraladı.”

“Elbette öyleydi.” Clint, eski kocasının tüm sporlarına rağmen sahip olmadığı otantik bir erkekliğe sahipti. Clint'in göğsü tıraş edilmemişti. Bunun yerine, hafif tüyler onu Hollywood yapımı gibi değil, gerçek gösteriyordu. Gözleri, şortunun içine doğru kaybolan daha koyu tüy çizgisine kaydı. Bunu gençlik yıllarından hatırlamıyordu. Kendini gerçekliğe geri çekti. “Onun kalmasına neden izin verdiğini anlamıyorum. Etrafında insan olmasından nefret ediyorsun. Bu arada, bunun sebebi ne?”

“Çünkü öyle. Git buradan.”

Daha fazlasını öğrenmek istiyordu, ama eldeki probleme odaklanması gerekiyordu. "Roth neden hâlâ burada?"

"Neden hâlâ buradasın?"

“Çünkü beni sen davet ettin.”

“Seni davet etmedim ve eski kocan seninle konuşana kadar gitmeyecek, bunu dün gece halletmeliydin. Eğer bir otelde kalacak kadar paran yoksa, özellikle küçük bir kasabada, onu düşün. Ayrıca, iyi birine benziyor.”

"Bunu, onunla hiç evlenmemiş insanlar söylüyor."

Clint cevap vermek yerine, küreği alıp bıçağını incelemekle ve gereğinden fazla abartmakla meşgul oldu. Kadın onu şüpheyle süzdü, ta ki aklına dank edene kadar. "Sen bir oyuncuya hayran kalmışsın! NFL'nin en büyük oyuncularından biri olan sen, bir aktöre hayran kalmışsın!"

"Roth Hardy sıradan bir oyuncu değil," dedi kendini savunarak. "O, Cole Legend."

"Aman Tanrım, çok acınası bir haldesin!"

"Bak, dün gece eski sevgilisiyle konuşmaya cesaret edemediği için evime kaçan ben değildim."

“Onunla konuşmak zorunda değilim! Ne dün gece ne de bugün. Hangi adam hamile kız arkadaşını eski karısını ziyarete beklenmedik bir şekilde getirir ki?”

"Bisa'yı kahvaltıda yiyebilirsiniz. Buraya geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmadı."

“Dikkat etmeniz gerekenler, sessiz ve aptal olanlar!” Dancy şikayetlerini dile getirmeye devam etti. “Sen ve ben sevgili olmalıyız. Dün gece senin kutsal yatak odanda kalmadığımı anladım mı?”

"Bilmiyorum."

“Ona doğruyu söyledin mi? Ona doğruyu söylemedin, değil mi? Ona benden nefret ettiğini söyledin mi?”

“Senden nefret etmiyorum, Dancy. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun.”

Bu, olması gerekenden çok daha fazla acıttı. Belki de onun irkildiğini gördü çünkü bakışlarını kaçırdı ve küreği uyluklarının üzerine koydu. "Söylediklerim duyulduğu gibi değildi. Demek istediğim, senin sorunların senin. Benim zaten yeterince sorunum var."

“Ne gibi? Sen Chicago'nun gözdesisin. Herkes seni seviyor. Herkes senin gibi olmak istiyor!” Ondan uzaklaşıyordu ve olduğu yerde kalmak için küreği suya sapladı. “Mükemmelsin.”

“Değilim.” Kürek tahtasının burnuna dik dik bakarken çenesinin köşesindeki seğirme, keşke bunu söylemeseydim diye düşündürdü ona. Çocukken orada olmayan bir gölge etrafında dolaşıyordu, gerçi aradan geçen bunca zamanı düşününce bu pek de şaşırtıcı değildi. Bir kez daha, iki adam arasındaki farklar onu şaşırttı. Roth'un biçimli yüz hatlarında düzensiz kenarlar yoktu, oysa Clint'in çenesi biraz fazla kareydi, ağzı hafifçe çarpıktı ve sol kaşı diğerinden biraz daha yukarıdaydı. Tüm bu küçük düzensizlikler Clint'e Roth'un ancak taklit edebileceği bir otorite havası veriyordu. “Sadece bazen her şey çok fazla olabiliyor demek istiyorum,” dedi.

Kadın, adamın yüz ifadesini sert, lidervari bir ifadeye büründürmeden önce, rahatsız edici bir şeyin—belki de bir hüznün—yanı çıktı gözlerinde. “Onunla konuşmalısın, Dance.”

Daha fazla soru sormak istedi ama adam bunu hoş karşılamayacaktı, bu yüzden asıl konuya geri döndü. “Eğer onunla konuşursam, bizim bir çift olduğumuzu düşünmesine izin verir misin? Benimle bu kadar samimi olmana gerek yok. Sadece bunu inkar etme.”

“Benden bir iyilik daha mı istiyorsun?”

“Size teşekkür olarak bedenimi sunardım, ama on yedi yaşındayken istemediyseniz, şimdi de istemezsiniz.”

Kaşları çatıldı. “O zaman ne istediğim ya da istemediğim, şimdi ne istediğimle hiçbir ilgisi yok.”

Kürek çekmeyi bıraktı, bir an için söyleyecek söz bulamadı. Eğer onun kastettiği şey onun düşündüğü gibiyse, onu doğru yola sokması gerekiyordu. “Clint, ciddi değildim. Cinsel ilişki karşılığında iyilik yapmam.”

Ona baktı ve başını salladı. “Böyle bir şey kastettiğimi düşünüyorsan, tekrar içmeye başlamışsın demektir.”

“Söyleme şeklin önemli.” Küreği suya batırdı. “Geçmişim var.”

Bakışları onu delip geçiyormuş gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazı sapık yapımcılar veya yönetmenler çıplak vücudumu görmeden beni kadroya almayacaklarını, üstelik tayt giymenin yeterli olmadığını söyledikleri için ne kadar iş kaybettiğimi tahmin bile edemezsiniz. Bir de, 'çığır açacak' bir rol hakkında görüşmek için otel odalarında yalnız görüşmeyi reddettiğim yırtıcılar var. Sanırım o rolü yeterince istemiyordum."

"Aferin sana."

Kadın rahatladığını hissetti, onun anladığını düşündüğü için minnettardı, ama adamın tekrar gerildiğini gördü. "Eğer senin bedeninin peşinde olsaydım, bunu çok iyi bilirdin."

Bir anlık baş dönmesi onu sardı, bedeninin bir yükten daha fazlası olduğunun farkına vardı. Kayığın koltuğunda huzursuzca kıpırdandı.

Ona tekrar çok kızdı. "Kendin hakkında saçma sapan konuşmayı bırakmalısın. Bu kabul edilemez. Oyun kurucuların karşılaştığı en büyük zorluğun ne olduğunu biliyor musun?"

Zoraki bir espri yaptı. "Uçuklu grupçular mı?"

Hiç de eğlenmemişti. "Darbelere göğüs germek. İşte asıl zorluk bu. Darbelere göğüs germeli ve hatalarınızdan ders çıkarmalısınız. Nerede yanlış yaptığınızı bulmalı, düzeltme yapmalı ve zihninizi tekrar oyuna odaklamalısınız."

"Evet, yani, Hollywood'un en iyi kalpli adamı diye anılan biri tarafından hiç boşanmadınız. Ve yüksek sosyete mensuplarının önünde dağılıp, sonra da sürünerek uzaklaşmaya çalışırken kıyafetinizin Noel ağacı gibi ışıldamasına da şahit olmadınız."

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi. "İki saniye kala dördüncü ve kısa mesafede topu elinden kaçırmayı dene de bana nasıl hissettiğini söyle. Tamamen boşta olan bir alıcıyı kaçırmayı dene ve binlerce insanın sana 'pislik herif' demesini dinle. Ben her türlü hatayı yaptım ve sen ne yaptığımı biliyor musun?"

"Gülümseyip kalabalığa el sallayabilir misiniz?"

"Üzerimdeki baskıyı atıyorum, sahaya çıkıyorum ve işi düzeltiyorum," dedi kararlılıkla. "Daha çok antrenman yapıyorum. Daha çok çabalıyorum. Geri adımımı sağlam atıyorum ve bir daha hata yapmamaya kesinlikle dikkat ediyorum. Benim yaptığım bu."

"Aynen öyle. İşte yapılması gereken bu." Kayığı çevirerek kayıkhaneye doğru yöneldi, kendini her zamankinden daha kötü hissediyordu. O, onun

gibi değildi. NFL Draft'ında ilk on arasına hiç girmemiş ya da Lombardi Kupası'nı başının üzerinde kaldırmamıştı. O, futbol oynamak için doğmuştu. O ise güzel görünmek için doğmuştu.

İskeleğe geri döndü, Watch'ı spor salonundan aldı ve onu vagonun arkasına götürdü; orada kısa atkuyruğu saçlarını şapkasının arkasından geçirdi. Bir kez daha özür dileyerek Watch'ı vagonun içinde bıraktı ve bisikletle şehre doğru gitti. Markete girmeden önce bir maske taktı.

Dün akşamki yemek ona meyve ve sebzeleri ne kadar özlediğini hatırlatmıştı. Manav reyonundan havuç, birkaç elma ve birkaç portakal aldı. Ona dikkat eden tek kişi, çok ince bacaklarına imrenerek bakan, yanlış yönlendirilmiş bir genç kızdı.

Alışveriş arabasını süt ürünleri reyonuna doğru sürerken tanıdık bir kadın sesi onu durdurdu. "Logan yıl sonuna doğru çok daha iyi durumdaydı. Umarım yaz boyunca onu okumaya teşvik ediyorsunuzdur."

Sigaradan dolayı sesi kısılmış bir kadın, "Biliyorsunuz işte, Bayan Gates. O, video oyunları oynamayı tercih eder," diye yanıtladı.

"Eve gönderdiğimiz yazlık kitap listesinde okumayı eğlenceli hale getirme fikirleri var," dedi tanıdık ses. "Ve onun kitapları tehdit edici olarak görmek yerine, kitaplardan zevk almayı öğrenmesi için sizin ve eşinizin ona kitap okumanızda hiçbir sakınca yok."

"Bazen zaman bulmak zor oluyor."

"Önemli olan şeyler için her zaman zaman bulabiliriz."

"Haklısın." Logan'ın annesi utangaç bir kahkaha attı. "Daha iyisini yapacağım. İyi bir yaz geçirmeniz dileğiyle, Bayan G."

"Sen de."

Saçlarını pembe bir kelebek tokasıyla toplamış bir kadın, alışveriş arabasını koridorun sonundan geçirdi. Bu ancak Logan'ın annesi olabilirdi. Dancy onu tanımadı, ama diğer sesin kime ait olduğunu biliyordu. Bayan Gates, Walmart otoparkındaki Erin'di.

Erin, içinde birkaç eşya bulunan bir sepetle köşeden döndü. Büyük cepleri olan mavi pamuklu bir yazlık elbise ve ayak bileklerinden bağlanan beyaz sandaletler giymişti. Dancy maskeli olmasına rağmen, Erin onu tanımış olmalı ki hızla bir adım geri çekildi.

Dancy, halk önünde aşağılanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu ve onu görmüyormuş gibi yaparak kek karışımları sergisine bakmaya başladı. Erin bir öğretmen olmalıydı, belli ki toplumun saygın bir üyesiydi

ve onu en kötü halinde gören kişiyle karşılaşmak inanılmaz derecede acı verici olmalıydı.

Ama Erin daha güçlü bir yapıya sahip olmalıydı çünkü geri çekilmek yerine Dancy'ye doğru geldi. "Jessie, değil mi?"

Dancy, Jessie olarak kendini tanıttığını, vagon çocuklarından biri olduğunu hatırladı. Başını salladı.

Erin endişeli bir gülümsemeyle, "Seni bir daha asla görmemeyi umuyordum," dedi.

"Anlıyorum." Dancy raftan aldığı kek karışımını geri verdi.

"Waterfront Park hemen yan blokta. Konuşmak için vaktiniz var mı?"

Dancy şaşırdı. Erin'in sorunlarına daha fazla karışmak istemese de, reddetmeye de gönlü el vermedi. "Tamam. Bana on dakika ver."

Erin başını salladı. "Kahveyi ben getireceğim."

Dancy geri kalan alışverişini yaptı, sığan her şeyi sırt çantasına doldurdu ve geri kalanını iki plastik poşete koyup gidonuna astı. Araba kiralaması gerektiğini biliyordu, ancak bu, kendi adına kayıtlı bir kredi kartını teslim etmeyi gerektirecekti.

Sahil Parkı'nda bir oyun alanı, yarım düzine piknik masası ve göle bakış imkanı sağlayan bir ağaçlık vardı. Erin, kırmızı çatılı bir çardak yakınındaki bir banka oturdu. Dancy, market alışverişini gözlemleyebileceği bir yere bisikletini yerleştirdi ve isteksizce patikayı geçerek ona katıldı. Yolda maskesini çıkardı. Dancy'nin şahit olduklarından sonra, Erin'in onu tanıması büyük bir tehlike oluşturmuyordu.

Erin ona bir bardak kahve uzattı. "Kahvenizi nasıl sevdiğinizi bilmiyorum, o yüzden şeker ve krema getirdim."

"Teşekkürler. Siyah uygun." Dancy onun yanına oturdu.

Erin'in mavi yazlık elbisesinin etek ucunu beyaz papatya sıraları süslüyordu. Her biri minik birer boya kalemi kutusu olan küpeleri, açık kahverengi kısa saçlarının arasından görünüyordu. Yuvarlak yanakları ve ela gözleriyle "sağlıklı" kelimesinin tam karşılığıydı. Ayaklarını bankın altına soktu ve önündeki yere baktı. Elinde kıvrılmış kahve fincanıyla uzaklara bakarak, "Bakım işlerinde çalışan kadınlar bazen kendilerine bakmayı unutuyorlar," dedi. "Eğer birisi onun bana nasıl davrandığını öğrenirse..."

Dancy, kadının ne kadar açık sözlü olduğuna hayran kaldı. "Benden öğrenemezler. Senin kim olduğunu bilmiyorum."

“Lake Isabella İlkokulu müdürü Erin Gates.” Alaycı bir tostla bardağı uzattı. “Bütün kartlarımı masaya serdiğime göre, bu nasıl bir şey?”

“Cesur ama belki de çok zeki değil. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Dancy kendi kahvesinden bir yudum aldı.

“Biliyorum, çok iyi bir çocuksun.” İki okul öncesi çocuğu çardakın ötesindeki oyun alanına koştu. Erin, mavi ve kırmızı renkli oyun kubbesine tırmanırken onları izledi. “Clint Garrett ile birlikteydiniz. Futbolu takip etmiyorum ama ben bile onu tanıdım ve herkes onun burada bir evi olduğunu biliyor, gerçi insanlar onun mahremiyetine saygı göstermeye çalışıyor.”

"Eminim bunu takdir edecektir."

İkisi de konuşmadan kahvelerini yudumladılar, ama Dancy kendini tam olarak rahatsız hissetmiyordu. Erin hem samimiyet hem de sessiz bir zekâ yansıtıyordu. Roth'la seyahat etmek ve onu her şeyden önce tutmak kendi arkadaşlıklarını sürdürmeyi imkansız hale getirmeseydi, Dancy'nin evliliği boyunca arkadaş olarak isteyeceği türden bir kadındı.

Erin, kaküllerini yana itti. "Shane benden yedi yaş küçük. Büyümesi gereken bazı şeyler var ama çok umut vadeden bir çocuk."

"Açıklama yapmanıza gerek yok."

“İstiyorum.” Erin ona baktı. “Garip. Artık özel hayatım hakkında arkadaşlarımdan hepsinden daha çok şey biliyorsun.”

"Bir yabancıya çok fazla güven duyuyorsunuz."

"Yanlış yere mi bırakıldı?"

Dancy biraz düşündü. "Hayır. Sanırım değil."

Erin yavaşça başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Sağ elindeki gümüş Claddagh yüzüğüyle oynadı. “Her şey her zaman gördüğünüz gibi değildi. Shane çok zeki. Yazar. Romancı. İşine bu kadar tutkuyla bağlı biriyle birlikte olmak heyecan vericiydi ve bana sanki dünyadaki tek kadınmışım gibi bakıyordu. Birlikte göle gider, derin sohbetler ederdik. Ben konuşurken gerçekten dinlerdi. Hiç parası olmadı. Yazarlığını yazlık evlerin bakımını yaparak, web tasarımı, biraz fotoğrafçılık yaparak finanse ediyor ama bana her zaman küçük hediyeler getirirdi. Nergis çiçekleri, en sevdiğim çikolata, güzel bir şişe şarap. Birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızla anahtarlık yaptı. Sadece benim için şiirler yazdı. Benden daha genç ve bana bu kadar düşkün biriyle birlikte olmak heyecan vericiydi. Ve seks harikaydı.” Dudaklarını birbirine sürttü, sanki rujunu düzeltiyormuş gibi. “Bazı edebiyat yazarlarını ya da tanınmayan bir caz müzisyenini tanımadığımda

bana tepeden bakabiliyordu, ama onu bu konuda uyardığımda geri adım atıyordu. Her şey yolundaydı. Ta ki geçen kışa kadar.”

“Sonra değişti.”

Başını salladı. “Shane romanı için ne kadar çok ret alırsa, o kadar huysuzlaştı. Okuldaki akşam etkinliklerimin hiçbirini sevmiyordu. Arkadaşlarımla dışarı çıkmak yerine benimle birlikte olmak istiyordu. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştığımda, öfkesini bana yöneltiyor, destekleyici olmadığımı söylüyor, sanki ben onun başarısının önünde bir engelmişim gibi davranıyordu.”

Okul öncesi çağındaki çocuklardan biri tırmanma kubbesinden düştü ve ağlamaya başladı. Erin ayağa kalkmaya çalıştı, ancak çocuğun annesi hemen yanına koşunca durdu. “Bunun klasik bir aktarım vakası olduğunu biliyordum ve insanlardan vazgeçmeye inanmıyorum, bu yüzden onun için bahaneler uydurmaya devam ettim, ama ne kadar çok bahane uydurursam, durumu o kadar kötüleşti.”

Dancy alaycı bir gülümsemeyle, “Söz konusu erkekler olduğunda başka bir kadının aptallığını asla yargılamam,” dedi.

“O zaman belki anlarsın.” Daha fazla çocuk oyun alanına koştu. Dancy, Erin’in eğer mümkün olsaydı onlarla oynamak için seve seve atlayacağını hissetti. Bunun yerine, boya kalem kutusundan yaptığı küpelerinden birini çekti. “Beni bıraktığın gecenin ardından evime geldi. Yaptıklarını küçümsedi ve beni korumak istediğini söyledi. Beni herkesten daha çok sevdiğini ve sadece potansiyelimi gerçekleştirmeme yardım etmek istediğini söyledi. Sonunda yeterince dayandım ve aylar önce yapmam gerekeni yaptım. Ona ilişkimizin bittiğini söyledim.” Yazlık elbisesinin eteğindeki hayali bir kırıklığı düzeltti. “İşler... tatsız bir hal aldı.”

Dancy ilk defa üst kollarında başparmak şeklinde morluklar fark etti. “Polisi aradın mı?”

“Bunu asla yapamazdım. Kariyerim benim için her şey demek ve burası dedikoduların hızla yayıldığı küçük bir kasaba.” Alnı kırıktı. “Toplumdaki herhangi biri, bana davrandığı gibi davranılmasına izin veren bir eğitimciye nasıl saygı duyabilir ki?”

Dancy bileğine dokundu. “Belki de seni tanıyan insanlara daha çok güvenmelisin.”

Erin başını yana eğdi. “Sana güvenmek daha güvenli görünüyor.”

“Ben?”

"İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilen tek kişinin bir yabancı olması ironik değil mi?" Dancy'nin gözlerine dosdoğru baktı. "Ünlü bir yabancı. Adı Jessie olmayan bir yabancı."

Dancy kahvesine odaklandı.

"Tanıdık geldiğini biliyordum," dedi Erin, "ama sekiz yaşındaki çocukları ilgilendirmeyen popüler kültürü pek takip etmiyorum, bu yüzden seni tanımam birkaç günümü aldı. Ve o zaman bile... kendimi ikna ettim. Dancy Flynn'in Wisconsin, Lake Isabella'da ne işi olurdu ki? Ama Clint Garrett ile birlikteydin ve şimdi seni tekrar görünce haklı olduğumu anladım."

Dancy inkâr etmenin bir anlamı olmadığını düşündü. "Uzun bir hikaye."

Erin kararlı bir şekilde, "Bu senin hikayen," dedi. "Beni ilgilendirmez."

Erin'in ortaya çıkardığı her şeyden sonra, biraz dürüstlüğü hak ediyordu. Dancy, "Hepimizin hayatında gurur duymadığımız şeyler var," dedi. "Gerçek şu ki, ben kendimi saklıyorum."

Erin başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Şehirdeyken dikkatli olduğunuz sürece, Isabella Gölü bunun için iyi bir yer."

Aralarındaki tüm gerilim kayboldu ve Dancy, bir kız arkadaşa sahip olmayı ne kadar özlediğini fark etti. "Clint, mülkündeki bir vagonunda kalmama izin veriyor."

"Şu eski vagonu duymuştum."

"Burası özel bir yer."

"Bunu görmeyi çok isterdim." Erin utangaç bir kahkaha attı. "Bunu söylediğimi unutun. Çok hadsiz davrandım."

"Hiç de bile."

Erin ona gülümsedi. "Sırrın benimle güvende. Dinlediğin için teşekkürler."

Dancy ona sabit bir bakışla baktı. "Açıkçası, cesur olduğunu düşünüyorum."

"Uzun zamanımı aldı."

"Kendini küçümseme. Dediğin gibi, insanlardan kolay kolay vazgeçmeyen birisin."

"Bu bir eğitimci için iyi bir özellik, ama konu erkeklere gelince o kadar da iyi değil."

"Hepimiz gelişim sürecindeyiz, değil mi?"

Birbirlerine gülümsediler. Dancy kahvesini bitirdi ve banktan kalktı.

"Şartlar göz önüne alındığında bu garip gelebilir ama seninle konuşmaktan

keyif aldım."

"Ben de öyle. Uzun zamandır özgürce konuşamıyordum." Erin ayağa kalktı. "İsterseniz..." Durdu, başını eğdi.

Dancy ona şaşkınlıkla baktı. "Ne diyecektin?"

Erin kızardı. "Sen büyük bir ünlüsün, ben ise küçük bir kasaba okulunun müdürüyüm sadece."

"Bu da seni topluma benden çok daha faydalı kılıyor."

"Hiç de değil. Ben... Bir akşam yemeği için evime gelmek ister misin? Hiç baskı yok. Eminim meşgulsündür ve—"

"Ben isterdim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Ama ben burada sadece birkaç gün daha kalacağım."

"İki gece sonra ne dersiniz?"

"Bunu çok isterdim."

Erin, market fişine adresini özenle yazdı ve Dancy bisikletine kadar gülümseyerek yol boyunca ilerledi.

Parkın karşısında, Shane Conling sarışın kızın uzaklaşmasını izledi. Daha önce hiç tanışmadıklarından emin olsa da, onda tanıdık bir şeyler vardı. Öfkeyle dolup taşı. Erin'le araları iyiydi, ta ki Erin burnunu her şeye sokup sıradan bir anlaşmazlığı çirkin bir şeye dönüştürene ve onu bir tür tacizci gibi gösterene kadar. Tanrım, bu tür cahil insanlardan nefret ediyordu.

Erin kahve fincanını çöp kutusuna attı ve onu fark etmeden parktan çıktı. Genellikle Erin, gördüğü her çocukla konuşmadan hiçbir yere gidemezdi ve dokuz yaşındaki bir çocukla anlamsız bir sohbet ederken onu öylece bırakırdı. Ama bu, onu sevdiği için ödemeye razı olduğu bir bedeldi ve ilişkiler uzlaşmayla ilgiliydi; Erin bunu unutmuş gibiydi.

Vaktini böyle onun için endişelenerek harcamak yerine yazmalıydı. Bütün bunlar sarışın kızın kendi işine bakamaması yüzünden oldu.

“Eğer seni tanımadan önce senden hoşlanmaya başlasalardı, işler daha kolay olurdu...”

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Watch, Dancy'yi vagonun kapısında sanki yıllardır ayrı kalmışlar gibi karşıladı. Karnını okşadı ve Erin'le karşılaşmasını düşünerek gülümsedi. "Hayat daha da tuhaf olamaz derken, bir arkadaş buluyorsun."

Kuyruğunun yer döşemelerine vuruş şekli, hayatın gizemlerini onun da kafa karıştırıcı bulduğunu gösteriyor gibiydi.

Marketten aldığı yiyecekleri yerleştirmeye başladı. Portakalları çıkarırken, boğazından aşağı kayan bir votkalı kokteylin tatlı tadını hayal etti. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Watch havlamaya başladı, vagonun kapısı açıldı ve eski kocası içeri girdi. Kadın torbadan brokoli çıkardı. "Güzel bir vuruştur."

Hain köpeği, üzerine atlayabileceği yeni bir insan bulduğu için çok sevinmişti, ama Roth köpeklerden hoşlanmayan biriydi ve onu ayağıyla iterek uzaklaştırdı. Sobayı, uyumsuz mobilyaları ve duvara yığılmış örtüyü inceledi. "Gerçekten burada mı kalacaksın?"

"Harika değil mi? Clint de ben de kendi alanımızı seviyoruz. Bu, seksi daha heyecanlı hale getiriyor."

Onu her zamanki gibi inceliyordu, kusurlarını fark etmemesi için çaba gösteriyordu. Bakışları kısa saçlarından, boşanmalarından beri dolgu yaptırmadığı dudaklarına kaydı. Birlikte çalıştıkları antrenörü kovduğunu

biliyordu ve ne kadar kas kaybettiğini görmek onun için zor değildi. Bunların hiçbirini dile getirecek kadar aptal değildi, ama bu incelemesi ona, onun mükemmellik standartlarına uymaya çalışmanın ne kadar yorucu olduğunu hatırlattı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu standartları kendine de aynı titizlikle uyguluyordu. Tanışmadan önce hem burun estetiği hem de kapsamlı kozmetik diş tedavisi yaptırmıştı. Daha sonra, mükemmel bir cerrah çenesini güçlendirmiş ve daha yakın zamanda da göz çevresini biraz sıkılaştırmıştı.

"Binbir yer varken neden buraya geldiniz?" dedi.

"Hayatımın aşkı Clint ile ilişkimizi yeniden canlandırmak için."

Saçlarına daha yakından baktı. Yanılmıyorsa, eskisine göre biraz daha koyuydu ve ortaya çıkmaya cüret eden minik gri telleri gizliyordu.

"Chicago'da kendinizi rezil ettiniz." Roth bunu bir suçlamadan ziyade bir endişe ifadesi olarak dile getirdi.

"Ve seni utandırdım," diye belirtti.

Omuz silkti, omuzları Clint'inkinden daha dardı; bunun sebebi hem daha ufak tefek olması hem de omuzlarının kalçalarıyla orantılı olmasıyla daha uzun göründüğüne inanmasıydı; lise sevgilisinin bunu bir kez bile düşündüğünü hayal edemiyordu. "Neden böyle dağıldığını anlamıyorum," dedi Roth. "Boşanmamız seni pek de yıkmadı."

Portakalları tezgâhın üzerine biraz fazla sertçe koydu. Roth çatışmadan nefret ediyordu; eskiden saygı duyduğu ama artık umursamadığı bir şeydi bu. "Bir çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Bisa'nın hamile olduğunu bana özel olarak söylemek yerine herkesin önünde öğrenmeme izin vermen çok kötüydü."

"Aralarında bir fark var. Bisa çocuk sahibi olmak için doğru yaşta ve—"

Kadın bir portakal kaptı ve doğrudan adamın başına fırlattı.

Ne yazık ki, eğildi. "Buna gerek yok."

Watch, yeni bir oyunun başladığını sezerek, Roth'un üzgün görünmesine rağmen turuncu topun peşinden koştu. "Orada olacağını bilmiyordum."

Başka bir portakal fırlatma isteğine karşı koydu. "Ama basın bunu yapacağını biliyordunuz ve telefonunuzu alıp beni aramak yerine işi onlara bırakmaya karar verdiniz. Tanrı korusun, Roth Hardy zor bir konuşma yapmak zorunda kalmasın."

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim."

Dudaklarını büzdü. "Tartışmaktan ne kadar nefret ettiğini ikimiz de biliyoruz."

Ona Cole Legend'ın o meşhur bakışını attı; bu bakış, hain silah tüccarlarını, uluslararası teröristleri ve haydut suikastçıları, kıyametin kopmak üzere olduğu konusunda uyarıyordu. Ancak özel hayatında bu bakış, Roth'un çekiciliğini kaybetmeden rahatsız edici bir durumdan nasıl sıyrılacağını düşündüğü anlamına geliyordu.

Sonunda, "Senin için en iyisini istiyorum," dedi. "Bu yüzden buradayım. Valerie ile yeni bir projemiz var. Yakında çekimlere başlayacağız. Bence okumalısın."

Sonunda onu şaşırtmayı başarmıştı. Valerie Evers, Dancy'nin kalan birkaç arkadaşından biri ve Roth'un Valerie ile birlikte kurduğu Hard Heart Productions şirketindeki uzun süreli yapım ortağıydı. Dancy ilk kez taşıdığı zarfı fark etti.

"Çekimler yakında başlıyor," dedi. "Ben Tom'u oynuyorum. Sen Lucinda rolü için mükemmel olursun. Okuyun, sonra konuşabiliriz." Zarfı yere bıraktı, başıyla onayladı ve şaşkın halde onu geride bırakarak vagondan çıktı.

Dancy'nin kalbi hızla çarpıyordu. Onun için bir rol mü? Lucinda'nın bir başka aptal sarışın olmaması için dua ederek kanepeye koştu. Zarfı açarken eli titriyordu ve senaryo içinden kaydı. Başlık sayfasına baktı.

Sahip olduğum her şey.

İki saat sonra Dancy senaryoyu bitirmişti ve heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu. Aşağıdan bir tıkırtı duydu ve senaryoyu kubbedeki yanındaki eski deri banka koydu. Watch havlamaya başladı ve Roth, Dancy'nin bir tıkırtıyı hak ettiğine inanmadığı için, bunun ancak Clint olabileceğine karar verdi.

"Beni rahat bırakın!" diye seslendi aşağıdan.

Kapı açıldı ve içeriye sert ayak sesleri geldi. Watch'ın havlamaları coşkuyla arttı ve kubbeden aşağıya baktığında, küçük iç mekanda hızla koşuşturduğunu gördü.

Clint, kadın merdivenden inerken yukarı baktı. Kadın yine iki adam arasındaki farkı hissetti. Clint, stadyumları fethetmeye alışmış bir adamın otoritesiyle her yeri doldururken, Roth çevresini sadece yapay yıldız tozu parıltısıyla süslüyordu.

"Önceden uyarayım," dedi Clint. "Eski kocan bir gece daha burada kalmak istiyor ve ben de ona kalabileceğini söyledim. Sana haber vermem

doğru olur."

"Bu harika."

"Harika mı? Bu sabah onların kalmasına izin verdiğim için beni bıçaklayarak öldürmek istedin, şimdi de bunun harika olduğunu mu söylüyorsun?"

Elindeki senaryoyla kanepeye yığıldı. "Bunu okumam için getirdi. Onun yapım şirketi projenin arkasında ve çekimlere başlamaya hazırlar. Bir evliliğin dağılmasının anatomisini anlatıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Onun alaycı sözlerini görmezden geldi. "Bu eğlenceden çok daha fazlası. Roth kocayı, Tom'u oynuyor ve sanırım benden de karısı Lucinda'yı oynamamı istiyor."

Kanepenin diğer ucuna oturdu. "İstedğin bu değil mi?"

"Her şeyden önce, senaryo çok iyi. Komik ve trajik; ve biliyorum bu garip gelebilir ama ne kadar sıradan bir insan hikayesi olduğu düşünüldüğünde destansı."

Watch burnunu spor ayakkabısına dayadı. Kadın heyecanını gizlemeye çalışmadan bir bacağına altına kıvırdı. "Tom eski bir üniversite sporcusu. Lucinda ise eski bir manken. Henüz otuzlu yaşlarının ortalarında ama geçmişe takılıp kalmışlar. Her ikisi de dünyanın onlara vermediği bir şey borçlu olduğuna inanıyor. Kariyerleriyle, ebeveynleriyle, arkadaşlarıyla ve birbirleriyle mücadele ediyorlar. Tom, bir bebek sahibi olmanın hayatlarını ve evliliklerini düzelterek düşünüyor, ama Lucinda her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyor."

Clint, her zamanki gibi dikkatle dinledi, sanki kadının anlattıklarında kişisel bir çıkarı varmış gibi.

"Lucinda, Tom'un ona yirmi yaşındayken baktığı gibi bakmasını istiyor. O, kendini ancak başkalarının gözlerinde yansıdığı gibi görebilen bir kadın." Ona bakmadan avuçlarını şortuna sürdü. "Bunu anlıyorum."

"Sanki sizin için yazılmış gibi," dedi içtenlikle.

"Öyle, değil mi?"

Watch, Clint'in yanındaki kanepeye atladı ve Clint, Dancy'nin yapacağı gibi onu azarlamayınca Watch ona sırtıttı, ama Dancy de coşkusuyla onu azarlayamadı. "Tam olarak hayalini kurduğum şey buydu, ama Chicago'da olanlardan sonra bunun olabileceğine inanmamıştım."

İkisi arasında bir anlayış, bir bağ kuruldu; ikisi de iyi işler yapma fırsatını karşılıklı olarak takdir etti. "İşte bu yüzden buraya geldi."

“Roth uzun zamandır bağımsız film havası taşıyan bir senaryo arıyordu. Cole Legend'ın ötesinde oyunculuk yeteneklerini kanıtlamak istiyor. Ayrıca boşanmamızdan sonra bu kadar çabuk yeni bir ilişkiye başlaması nedeniyle basında eleştiriler aldı ve kötü adam rolünden nefret ediyor. Eğer bana bu rolü verirse, halkla ilişkiler ekibi eski eşine hayatının rolünü teklif etmesinin ne kadar cömert bir davranış olduğunu duyuracak ve hala ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu ilan edecek. İyi adam imajı daha da parlayacak.”

Clint ayak bileğini dizinin üzerine koydu. "Ve senin için sakıncası yok mu?"

“Eğer beni Lucinda rolüne seçerse, onun destek ekibinin başına geçirim. Onunla konuşmam gerek.”

"Bugün öğleden sonra yelken açmaya gidiyoruz, bu yüzden akşama kadar beklemeniz gerekecek."

Gülümsedi. "Ne kadar tatlı. İkiniz arasında çok yakın bir dostluk var."

“İlginç bir adam. Onu sevdim.”

"Ve bir kişi daha Hardy'nin zehirli içeceğine kandı."

Şimdi gülümseyen o olmuştu. "Söz veriyorum, sadece küçük bir yudum alacağım."

"Şu anda bütün bardağı içmen umurumda değil. Bu akşam onlar için yemek yapacak mısın?"

"Davetli değilsiniz."

“Davet edilmem gerekiyor. Sen ve ben bir ilişki içindeyiz, unutma? Ben salata getireceğim.”

"Salata yapmayı bile biliyor musun?"

“Ev işleriyle uğraşan kadınlar tarafından büyütüldüğümü unutuyorsunuz. Yapmayı tercih etmediğim ne kadar çok şey bildiğime şaşıracaksınız.”

"Sözüne inanıyorum." Koltuktan kalktı ve Watch'ın kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bisa'ya nazik davran, tamam mı?"

"Centilmenliğiniz bir kez daha kendini gösterdi."

"Bütün gün neredeyse tek bir tam cümle bile kuramadı."

“Bunu kadınlara yaptığınızı duydum.”

Sözü duymazdan geldi. "Umarım eğer onunla evlenmemeye karar verirse, bunu kaldırabilir."

“Onunla evlenecek. Bebeğinin annesiyle evlenmemesi onun için kötü bir durum olurdu.” Dancy, Bisa'nın kendi bebeği olması gereken bebeği taşıdığını düşündü. Gözlerini kırıştırdı. “Uysal olacağım.”

Gölerek, "İzlemek çok eğlenceli olacak," dedi.

Dün gece Roth onu, Rory'nin plaj elbisesinden diktiği, az çok düzgün sayılabilecek tek kıyafetiyle görmüştü. Bu gece eski kocasının titiz standartlarını karşılayacak hiçbir şey giyemeyeceğini bilen kadın, tekrar dikiş setine uzandı. Bunu başka bir şekilde yapacaktı.

O akşam saat yedide, o ve Watch verandaya çıktılar. İhtiyaç duyarsa diye tasmaını da yanına almıştı, ama Watch Clint'i görene kadar terbiyeli davrandı, sonra tezgâha doğru fırladı. Clint, Roth ile birlikte bira içiyorlardı. Clint, Watch'ın ağzından yakı aldı ve onu getirmesi için verandanın karşısına fırlattı.

Dancy, hazırladığı salatayı koyduğu, beyaz ve altın sarısı buğday desenli eski Pyrex kasesini bir paket cipsin yanına yerleştirdi. Bisa, dağınık topuzu bozulmuş ve uzun saçları omuzlarından aşağıya kıvrıcık bir bulut gibi dökülmüş halde, kanepede telefonuna bakıyordu. Beyaz, tığ işi, şeffaf elbisesi karnını ve altındaki siyah sütyen ve bikini külotunu ortaya çıkarıyordu. Bütün bunlar, şehvetli bir hamile bakire havası veriyordu. Elbisesi pahalıydı ve Clint'in arka bahçesindeki barbekü partisi için fazla şıktı, ama muhteşem görünüyordu. Hem o hem de karnı.

Acı, Dancy'yi hazırlıksız yakaladı, oksijenini kesti ve kaybettiği şeyleri hatırlattı. Bu gece bunu düşünemezdi, hele ki önüne bir iş teklifi konmuşken.

Clint ayağa kalktı. Dancy dengesini sağlamak için parmak uçlarını terliklerinin içine kıvırdı ve eğilip dudaklarının kenarından öptü. Zımpara kağıdı gibi sert sakalı dudaklarında karıncalanma hissi yarattı. Hoş bir bira, temiz tişört ve yeni defter kağıdı kokuyordu. Gözleri kapalıyken bile bir sürü erkeğin arasından kokusunu alabilirdi. Bunu asla Roth'la yapamazdı, çünkü o ruh haline göre lüks kolonya markasını değiştirirdi. Yatakta bile Roth kolonya kullanırdı. Eleştirilere karşı hassastı, bu yüzden bunu hiç dile getirmemişti, ama bu yapaylık cinsel isteğini köreltmişti.

Roth, Dancy'nin Clint ile olan sözde ilişkisine karşı en ufak bir kıskançlık belirtisi bile göstermeden Bisa'nın tarafına geçti. Ondan farklı olarak, hayatına gerçekten devam etmişti. "İkinizin resmen tanıştığına inanmıyorum," dedi.

Bisa telefonundan başını kaldırdığında, Dancy kendiliğinden güney aksanıyla cevap verdiğini duydu: "Ve sen de ne kadar tatlı bir şeysin, değil

mi?"

Clint kolunu onun omzuna doladı, parmakları pençelerini içeri çekmesi için bir uyarı gibi omzuna saplandı. Bisa onun düşmanlığını hak eden kişi değildi ve kendinden utanıyordu. "Elbisen çok güzel," dedi, huysuzluğunu telafi etmek için.

"Teşekkürler." Bisa, ufak tefek biri için oldukça boğuk bir sese sahipti. Dikkatini tekrar telefonuna verdi, ancak Dancy'nin derme çatma kıyafetine görsel bir değerlendirme yapmadan önce değil.

Dancy, Clint'in gri spor şortunu kalçalarına yarı uyacak şekilde değiştirmiş, tişörtünün kollarını kesmiş, göğüs hizasının hemen altından aşırı derecede kısaltmış ve yan dikişlerini daraltarak göğüslerini, Yıldızlar logosunu (mavi bir daire içinde iç içe geçmiş üç altın yıldız) sergileyen bir reklam panosu haline getirmişti. Genç, biraz bayağı ve Roth'un kadınlar için moda standartlarına doğrudan bir hakaretti. Ancak Clint, takımının logosuna sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Bisa kıyafetleri çok güzel taşıyor," dedi Roth. Sonradan bira şişesini Dancy'ye doğrultup kibarca gülümsedi. "Sen de öyle."

"Bazı şeyleri değiştirmekten keyif alıyorum."

Clint, "Dancy gençliğinde kıyafetlerinin çoğunu kendisi dikerdi," dedi.

Roth'un hayatında hiçbir payının olmadığı bir dönemi hatırlattığı için onu öpmek istedi. Uzun, derin bir öpücük. Titredi.

"Ne içecek bir şey alayım?" diye sordu Clint.

"Ben getiririm." Tezgahın etrafından dolaştı ve tezgahın üzerinde duran, bardağın üzerinde damlayan buğu damlacıklarıyla beyaz bordo şarap şişesine özlemle baktı. Elbette bir kadeh içtikten sonra daha fazlasını istemeyecekti. Ama alkolik olmasalar bile her alkoliğin böyle düşündüğü doğru değil miydi?

Tezgahın altındaki buzdolabını açtı. İçinde iğrenç gazlı su kutuları, çeşitli biralar ve meşrubatlar sıralanmıştı; hiçbirisi onun ilgisini çekmedi. Birayı sevmiyordu ama şişe taşımanın verdiği o sert kız havasını seviyordu. Yine de, bir Sprite almak için uzandı ve Bisa'ya doğru başını eğerek sohbete başladı. "Gölde yüzdün mü?"

"Su çok soğuk. Ben ağırlıklı olarak koleksiyonum üzerinde çalışıyorum." Pul mu? Kağıt ağırlığı mı? Doldurulmuş fare mi?

Clint, Dancy'nin sormayacağı soruyu sordu: "Ne tür bir koleksiyon?"

"Saç bantları. Ben gerçekten çok havalı olanlarını tasarlıyorum. Herhangi bir kıyafeti tamamen farklı bir seviyeye taşıyabiliyorlar."

Roth gururla, "Bisa harika bir tasarımcı," dedi. "Çok yetenekli."

"Ve yeteneklilerden bahsetmişken..." Dancy, elinde Sprite bardağıyla bar taburelerinden birine oturmuş, rahat görünmeye çalışıyordu. "Senaryoyu bitirdim. Muhteşem."

Roth çocuksu gülümsemesiyle karşılık verdi: "Okudun mu zaten?"

"Elimden bırakmadım."

"Harika. Yarın konuşabiliriz. Clint, misafirperverliğini bir gece daha uzattığı için çok nazık davrandı."

Senaryo hakkında şimdi, yarın değil, konuşmak istiyordu ama Roth çoktan Clint'e dönmüştü. "Sabah spor salonunuzu kullanabilir miyim acaba?"

"Elbette. Sizi burada görmekten memnuniyet duyuyoruz."

"Harika." Roth, Bisa'nın yanağını öptü ve koltuktan kalktı.

Akşam yemeği bin yıl sürdü. Hamburgerler lezzetliydi, fırında pişmiş fasulyenin güzel bir isli tadı vardı ve salatası da idare ederdi, ama Dancy pek bir şey yemedi. Senaryoya, Roth ve Bisa ile aynı masada oturmak zorunda kalmaya ve Clint'in ona bakışlarına çok fazla odaklanmıştı; sanki ondan bir şey istiyormuş gibiydi ama Dancy ne olduğunu anlayamadı.

Tek rahat sohbet Roth ve Clint arasında gerçekleşti. İki adam futbol, film dublörlüğü, iş kazaları ve çocukluk hayalleri olan büyük lig beyzbolu oynamak hakkında hikayeler paylaştılar. Clint, Roth'a antika motosikletlerden 10 milyon dolarlık Neiman Marcus Limited Edition savaş motosikletine kadar geniş motosiklet koleksiyonu hakkında sorular sordu.

"Bunu sürmeyi çok isterdim," dedi Clint.

Roth bira şişesiyle kadeh kaldırdı. "Bir dahaki sefere Los Angeles'a geldiğinde görüşürüz."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Clint Dancy ve Bisa'yı sohbete dahil etmeye çalıştı, ancak Bisa'nın söyleyecek bir şeyi yoktu ve Dancy de Roth ile kısa bir sohbet başlatma isteğini gösteremedi.

Bisa telefonu ile ilgilenmediği zamanlarda peçetesini parçalıyor, dökülen tuzla masanın üzerinde desenler yapıyor ve tırnak etlerini yoluyordu. Roth, Clint'i bir sonraki Cole Legend filminde kısa bir rol almaya ikna etmeye çalışırken, Bisa da bir dilim cheesecake'i kurcalıyordu.

Clint, "Kendimi bir oyuncu olarak görmüyorum," dedi.

"Harika olursun," diye yanıtladı Roth. "Etkileyici bir duruşun var."

Bisa aniden ellerini masanın kenarına koydu ve ayağa kalktı. "Jakuzi'ye gidiyorum."

O kadar uzun zamandır konuşmamıştı ki Dancy sesinin ne kadar boğuk olduğunu unutmuştu. Bisa, üstü kapalı verandadan jakuziye doğru ilerledi. Hava neredeyse kararmıştı ve taş döşemeye yerleştirilmiş uzun, sepet benzeri metal LED lambalar yanarak altın rengi ışık huzmeleri yaymaya başlamıştı. Bisa, örgü elbisesini başından geçirirken karnına takıldı. Kurtuldu ve elbiseyi kenara attı. Altında giydiği siyah sütyen ve bikini, mayodan çok iç çamaşırı gibiydi.

Clint tabakları tezgaha taşımakla meşgul olurken, Bisa jetleri çalıştırdı. Roth konuşmayı bırakıp onu izlemeye başladı.

Bisa altı aylık hamile olduğunu söylemişti ve Dancy, onun köpüren suya batışını izlerken huzursuzlanmıştı. Masadan kalkıp tabağını aldı. "Hamile kadınların jakuziye girmesi doğru mu bilmiyorum."

Roth, Dancy'nin endişesini önemsemedi. "O iyi."

Dancy tabağını ve kalan cheesecake'i tezgaha taşıdı. Clint dışarıdaki bulaşık makinesini doldururken, Roth olduğu yerde kaldı, bakışları nişanlısı ve göl arasında gidip geliyordu ve dağınık temizliği All Pro'ya bıraktı.

Dancy masayı toplamaya yardım etmeye devam ederken, başının arkasını jakuzinin kenarına yaslamış, gözleri kapalı ve etrafında buharlı su köpüğünün kabardığı Bisa'ya tedirgin bakışlar atıyordu. "Gerçekten mi, Roth? Bence orada olmamalı."

Roth, daha önce birçok konuda yaptığı gibi, onun endişesini bir kenara bıraktı. "Bisa ne yaptığını biliyor."

Dancy, telefonunun şarjının dolu olmasını ve "jakuzi" ve "hamilelik" kelimelerini Google'da arayabilmesini diledi. Roth'un cebinde sıkışmış Bisa'nın telefonunu düşündü.

"Teşekkürler. Tamamdır." Clint, ondan son tabağı da aldı.

Dancy'nin karnı kasıldı, bu da düşük yapacağının ilk belirtilerini hatırlattı. "Telefonuna ihtiyacım var," dedi Clint'e.

Ona şaşkınlıkla baktı, ama yüz ifadesindeki bir şey bunun boya örneklerinden daha fazlası olduğunu göstermiş olmalı ki, paketi açıp ona uzattı.

"Jakuzi ve hamilelik" diye Google'da arama yaparken eli hafifçe titriyordu. Bilgileri şöyle bir gözden geçirdi. İlk üç ayda değil... Ilık banyo daha iyi... On dakikadan uzun sürmemeli... Ne kadar zamandır oradaydı?

Dancy taramaya devam ederken göğüslerinin arasında ter damlaları belirdi. Yüz iki derecenin altında. "Su ne kadar sıcak?" diye sordu Clint'e.

"Yüz dört olarak belirlendi."

Kaynatılmış bir bebeğin korkunç görüntüsü onu baş dönmesine neden oldu. Telefonu ona geri verdi ve Bisa'nın yanına koştu. "Orada kalamazsın!"

Şaşıran Bisa ona baktı ama kıpırdamadı.

"Hemen çıkmalısın!" Panik, sözlerini tizleştirmişti. Kramplar. Kan. Bir bebek daha kaybetmişti.

Roth yerinden fırladı. "Dancy, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Çık dışarı!" Dancy köpüren suya daldı.

Bisa, Dancy'nin saldırmaya gelen bir köpekbalığı olduğunu sanarak ayağa fırladı. "Buraya daha birkaç dakika önce girdim. Kalacak değildim."

Roth ileri atıldı. "Ondan uzak dur!"

"Su çok sıcak!" diye bağırdı Dancy. "Bu kadar sıcak suya girmemen gerekiyor."

Bisa geriye doğru çekildi, bacaklarının etrafında buhar şeritleri kıvrılıyordu.

Roth jakuzinin kenarına ulaştı. "Ne zamandan beri hamilelik konusunda uzman oldun?"

Kadına yumruk atmış gibiydi.

Clint küvetin kenarında belirdi ve Dancy'nin sudan çıkmasına yardım etmek için kolunu uzattı. Islak bacakları titreyerek elini tuttu. Clint'in tutuşu güçlü ve sağlandı. "Dancy haklı," dedi rahat bir şekilde. "Misafirler geldiğinde sıcaklığı yeniden ayarlamayı hatırlamam gerekecek."

Onun neden dağıldığını biliyordu. Anlıyordu.

Bisa güverteye çıktı, bir kenara attığı tığ işi elbiseyi aldı ve ıslak bedenine geçirdi, Dancy'ye şaşkın bakışlar fırlattı. Roth, Dancy'ye ters ters baktı, sonra Bisa'nın yüzünü okşadı. "Merak etme bebeğim. İyisin. O deli gibi davranıyor."

Clint kolunu Dancy'nin omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Sevgilim, Watch'ı akşam yürüyüşüne çıkarmamızın vakti gelmedi mi?"

12

"O, bunca zamandır kaçırdığınız adam."

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

"Bana 'sevgilim' dedin." Dancy, verandayı geride bırakırlarken başını Clint'in omzuna yaslama isteğine karşı koydu.

"Sana karşı tavrından pek hoşlanmadım." Onu evin önüne doğru yönlendirdi. "Arka tarafta epey olay çıktı."

Araba yolundaki ışıklar, onu bıraktığı sırada kaldırım taşları üzerinde puslu yarım daireler oluşturuyordu. "Kendimi sürekli aptal durumuna düşürmekten bir türlü vazgeçemiyorum."

"Haklıydınız. Su çok sıcaktı."

"O yirmi iki yaşında!" Dancy'nin öfkesi yeniden alevlendi. "Neredeyse bir çocuk. Ve bebek taşımayı bilmiyor."

Clint hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Kadının öfkesi dindi. "Biliyorum. Kendime gelmeliyim. Bisa'dan çok daha genç kadınlar yüzyıllardır çocuk sahibi oluyorlar ve ben kıskanç bir sürtüğüm." Watch, araba yolunun sonuna vardıklarında uzun bir tasmayla önlerinden neşeyle yürüdü. "Erkekler biyolojik olarak genç kadınlara mı ilgi duymaya programlanmışlar, yoksa sadece aptallar mı?"

Ellerini şortunun ceplerine soktu. "Şahsen konuşmak gerekirse, bazen bu daha kolay oluyor."

"Bunu mu istiyorsun? Kolay mı?"

"Zorluklardan daha iyi."

Çakıllı yola saptılar. Yukarıda, yarım ay ileriye görebilecek kadar ışıık sağılıyordu. "Seni bu kadar temkinli yapan gerçekten Ashley miydi, yoksa ben mi önce oraya vardım?"

"Seni incitmek istemem ama ilk yaşadığım kalp kırıklığından sonra, seni bir daha asla görmek istememe konusunda yoğun bir arzu duydum."

"Ve işte buradayız."

"İşte buradayız."

Aralarında bir sessizlik oluştu. Watch yavaşlayarak koşmaya başladı. Sonunda, "İyi haber şu ki, köpeğini beğendim," dedi.

"İyi bir köpek." diye sormak zorunda kaldı. "O düşmanlık? Hâlâ öyle hissediyor musun?"

Sesinde bir gülümseme sezdi. "Yeterince hırpalandın, intikam alma ihtiyacımı giderdin artık."

"Bu iyi." Gece onları adeta kucakladı. Eğer bir daha aşık olursa, Clint gibi biriyle olmasını isterdi ama dünyada kaç tane Clint Garrett vardı ki? "Bu arada," dedi. "Sürücü ehliyetimi buldum. Çantamda. Çok komik. Meğerse hep oradaymış."

Clint onun niyetini hemen anladı. "Gerçekten de o hayvan barınağına tek başına gitmek istemedin, değil mi?"

"O an zayıf bir an yaşıyordum."

Gülerek karşılık verdi. Sessizce yürümeye devam ettiler, kırsalın sesleri onları kucaklıyordu: uzaktan gelen bir baykuşun ötüşü, cırcır böceklerinin cıvıltısı, ağustos böceklerinin tıkırtısı. "Yedi ya da sekiz yaşındayken bir yaz, ağustos böceği kabukları topladım ve mutfağın her yerine sakladım," dedi. "Ev hizmetçimizi çıldırttı. Sonunda onu ağustos böceklerinin kerevizi sevdiğine ve her şeye kereviz koymayı bırakırsa ortadan kaybolacaklarına ikna ettim."

"Anladığım kadarıyla kerevizi pek sevmiyordunuz."

"O zamanlar nefret ediyordum. Şimdi seviyorum."

"Sana inandı mı?"

"Çok zeki değildi ve ben de çok ikna ediciydim." Sırıttı. "İlginç olan şu ki, kereviz almayı bıraktığı anda, o ağustos böceği kabuklarının hepsi sihirli bir şekilde ortadan kayboldu."

"Böyle işe yaraması inanılmaz."

Onun eğlencesi, içinde isimsiz bir özlem uyandırdı. Ona bir şey vermek istiyordu ama kendinden bir parça dışında sunabileceği hiçbir şey yoktu. Bir

çakıl taşını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve kararını verdi. "Mick'le olanlar..."

Eğlencesi kayboldu. "Yine mi aynı konuya döndük? Bırak şu işi."

Utanç ve pişmanlık gölgesi onu sarmıştı. Onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama bunun yerine, uzun zamandır içinde tuttuğu kelimeler ağzından döküldü: "Rızamız yoktu."

Yürümeyi durdurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediklerim." Ona bakamadı ve yürümeye devam etti.

"Yani bana onun sana tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?" Clint yine onun yanındaydı.

Gözlerini dümdüz ileriye dikti. "Tam olarak değil."

"Tam olarak değil" derken neyi kastediyorsunuz?

Sesi çelik gibi sertti ve artık acımasız bir dürüstlük zamanı gelmişti. Kadın parmaklarını avuç içlerine kıvırdı. "Onu ben yönlendirdim. Seni kıskandırmak için onu kullandım, bu yüzden bir bakıma bunu hak ettim."

Adımları sendeledi. "Ne dediğini duyuyor musun?"

Adımlarını hızlandırdı. "Hey, ateşle oynarsan er ya da geç ellerin su toplamasıyla sonuçlanır."

"Dur bir dakika!" Elini yakalayıp yürümesini engelledi. " 'Hayır' kelimesini mi kullandın?"

"Birden fazla kez." Başını kaldırıp gözlerine bakmaya zorladı kendini; gözleri artık okyanus mavisi değil, karanlıkta koyu lacivertti. "Anlaman gerekiyor. Onunla oyun oynuyordum. Başka çocuklar etraftayken sürekli onun peşindeydim çünkü sana söyleyeceklerini biliyordum."

"Tanrım, Dancy, on yedi yaşındaydın!" Kolunu bıraktı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Gece esintisi çıplak karnına dokunup onu üşüttü. Yol boyunca uzanan ormana baktı. "Çok uzun zaman önceydi. Hatırlamıyorum."

"Böyle bir şeyi unutacağınızı sanmıyorum."

Tekrar yürümeye başladı. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"Söyle bana."

Ona bunu borçluydu—tüm kusurlarıyla birlikte—ve derin bir nefes aldı. "Anne babası yoktu ve Mick evinde büyük bir parti veriyordu. Gitmek istedim ama sen kuzenlerin ziyarete geldiği için gidemeyeceğini söyledin ve anne baban da onlarla takılman gerektiğini söyledi. Ben de kendimi kuzenlerinden daha önemli gördüm ve anne babam bana asla 'hayır' diyemediği için bunun ne kadar büyük bir sorun olduğunu anlamadım ve sana gizlice çıkmanı söyledim. Sen reddettin."

Yine onunla aynı adımları attı, yanında yürüdü ama yine de ona mesafe bıraktı. "Hatırlıyorum."

"Bu, seni kaybettiğimin bir başka işareti gibi geldi bana, bu yüzden karşılık verdim. İyi vakit geçirmek için sana ihtiyacım olmadığını ve yalnız gideceğimi söyledim."

"Olay o gece yaşandı," dedi kesin bir dille.

Başını salladı. "Sana çok kızmıştım, bu yüzden partide Mick'e tam anlamıyla haddini bildirdim. Koluna yapıştım, söylediği her saçma şeye güldüm ve herkesin onun bana deli gibi aşık olduğunu görmesini sağladım ki sana anlatsınlar."

Ağaçlardan bir gece kuşu uyarı çığlığı attı. "Midem bulanmaya başladı. Alt kattaki banyoda biri vardı, ben de yukarı çıktım ve çıktığımda kapının yanında duruyordu. Beni içeri itti ve öpmeye başladı. Ne kadar iğrenç olduğunu hatırlıyorum. Islak ve tiksindiriciydi. Soğan gibi kokuyordu." Titredi. "Kısa bir elbise giymiştim ve beni ittiğinde elbisemi yırttı. Düştüğümde başımı tuvalete çarptım ve aşağıda çocukların güldüğünü duyabiliyordum, yaptığı şey o kadar acıttı ki bayılabilirdim. Her şey bittiğinde, üzerimden kalktı ve iyi olup olmadığını sordu. Ona olabildiğince sert bir yumruk attım ve evin arka tarafından kaçtım."

"Doğrudan polise gitmeliydin!" Clint'in öfkesi havayı yırtardı.

"Mick'e karşı davranış şeklimden sonra bana gerçekten inanacaklarını mı düşünüyorsun?"

Bunun için bir cevabı yoktu.

Watch ormanda bir şeye hırladı. Kadın eğilip onun sıcak bedenini okşadı. "Evinize arabayla geldim ve arabamda oturdum. İçeride bütün ışıklar açıktı. Pencerelerden insanların geçtiğini görebiliyor ve müzik dinleyebiliyordum. Kar yağmaya başlamıştı—o ıslak, erken bahar karlarından biriydi. Her şey çok parlak ve temiz görünüyordu, ben ise kendimi çok kirli hissediyordum."

Sesi gergin ve sertti. "Kirli olan sen değildin."

"Motivasyonlarım şunlardı." Watch bacağına sürtündü, varlığı rahatlatıcıydı. "Mick herkese anlattıktan sonra, yalan söylediğine seni ikna ettim ve sen de, o saf çocuk gibi, bana inandın." Boğazı düğümlendi. "O ilan panosunda iç çamaşırlarımı bulmasaydın ne olurdu kim bilir? Ve sana helal olsun. Çoğu on altı yaşındaki gibi telefonda ayrılmadın. Yüz yüze, bir erkek gibi yaptın. O zaman bile, doğru olanı nasıl yapacağını biliyordun."

Yumuşak bir sesle haykırışı, acı dolu bir ifade gibiydi. Aralarındaki mesafeyi kapatıp koluna dokundu. Kadın geri çekildi, aralarındaki o küçük mesafeyi koruyarak. “Yıkılmışım. Yaptıklarımınla yüzleşmek yerine, öfkeyle patladım. Kendime, partiye benimle gelmek için beni yeterince sevmediğin için bunun senin suçun olduğunu söyledim. Sana karşı intikam almaya çalıştım—belki de seni takımdan attırmak için—herkese o kadar çok ot içtiğini ve beni tatmin edemediğini söyledim. On yedi yaşında hangi genç böyle bir şey yapar?”

“Sorunlu bir durum.” Omuzları çöktü. “Dancy, tecavüze uğradın ve Mick'i ne kadar oyalamış olursan ol, bunu hak etmedin. Kadınlar yüzyıllardır erkekleri oyalıyor ve bu yüzden tecavüze uğramıyorlar.”

“Haklı olduğunu biliyorum ama...”

“Daha da rahatsız edici olan şey, hâlâ bunu hak ettiğinize inanmanız.”

“Aslında öyle düşünmüyorum. Ama ben—”

“Geçmiş yüzünden kendini bu kadar çok suçlamaya bu kadar hevesli birini daha önce hiç tanımadım.”

“Eylemlerin sonuçları vardır.”

“Öyle diyorsun ama sandığın kadar kötü bir kadın değilsin. Buraya geldiğinden beri sokak köpeği kurtardın ve tanımadığın bir kadına yardım etmeye çalışarak kendini tehlikeye attın. Hatta bu gece bile... O jakuzili olay.”

“Bana hatırlatma.”

“Ya başka bir kadın size bunun başına geldiğini anlatsaydı? Ona, başına gelenleri hak ettiğini söyler miydiniz?”

“Bu farklı.”

“Öyle mi?” Önüne geçti ve onu kendisine bakmaya zorladı.

Yüzünü çevirdi. “Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.”

Çenesine dokundu. “O çocukken onu şeytanlaştırmak yerine ona biraz merhamet duysaydın hayatın nasıl olurdu?”

Sözlerinin verdiği teselliye karşı gözlerini kapattı. “Ama seni çok incittim.”

“Kendine verdiğin zarar kadar değil,” dedi usulca. “Başkalarına, kendine vermeye razı olduğundan daha fazla hoşgörü göstermeyi alışkanlık haline getirmişsin gibi görünüyor.”

“Bunun doğru olmadığına eminim.”

“Ve eminim öyledir. Akıllı bir kadın için kör noktanız olabilir ve eve döndüğünüzde umarım o çarpık beyninizi düzeltmek için iyi bir terapist

bulursunuz.”

Onun öfkesi rahatlatıcıydı, ama kadın kendini bu kadar kolayca affedemezdi. "Kendine şefkat göstermek, bencilce büyümüş bir insan için tehlikeli olabilir."

"Peki ya, kendi çocuklarını kendi başlarına büyötmeye bırakan bencil anne babaya biraz merhamet göstermek? Bence sen bir hayatta kalansın."

Kadın bundan daha fazla şaşkına dönemezdi. Hayatta kalmış biri mi? Gerçekten onu böyle mi görüyordu, yoksa sadece kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya mı çalışıyordu? Ama Clint ona ne zaman gerçeği söylememiştii ki?

Bakışları buluştu. Ay ışığı başının etrafını sararken, o güçlü, sağlam bedenini kendisine yaslanmasını istedi. Ona dokunmak için elini uzattı. Elini göğsüne bastırdı.

Ay bir bulutun altına girdi. Boğazını temizledi ve geri çekildi. "En iyisi geri dönelim."

Kendini topladı. Clint'i, tanıdığı en seksi adam olarak değil, bir rahip olarak düşünmeliydi. "Evet, uzun bir gün oldu ve üşüyorum."

"Size ceketimi verirdim ama üzerimde ceket yok."

"Her zaman bir beyefendi."

"Her zaman değil." Telefonunu çıkardı ve el fenerini açtı.

Hakaretler onların ortak diliydi, bu değil. Yönünden saptırdığı gemiyi düzeltmesi gerekiyordu. "Sen bir marshmallowsun. Ya da romantik roman dilinde, bir tarçınlı çörek. Nazık, dürüst ve nefis derecede lezzetli."

Ürperdi. "Bunu bir daha asla ağzından duymayayım."

"Hadi ama, Watch. Bu gece bu tatlılıktan yeterince bıktık. Eve gidelim ve gerçek bir adam hayal edelim."

"Ah."

Dünya kendi ekseni etrafında yeniden dengeye otururken gülümsedi.

Ama vagonun sonuna yaklaşınca gülümsemesi soldu. Clint haklıydı. Uzun zamandır taşıdığı utançtan kurtulmasının zamanı çoktan gelmişti. Gençlik yıllarındaki benliği yargılanmak yerine şefkati hak ediyordu.

Düşünce mekanı haline gelen kubbeli odaya tırmandı. Tecavüzcüsünden intikam almak için çok zaman geçmişti, ama suçluluk duygusuna tutunarak onun kendisine tekrar tekrar tecavüz etmesine izin vermişti. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Bir ritüele, bir törene, bir şeye ihtiyacı vardı.

Pencerenin ötesindeki karanlığa uzun süre baktı, ta ki ne yapması gerektiğini anlayana kadar. Merdivenden indi ve ihtiyacı olanları topladı.

Gözcüyü olduğu yerde bırakarak dışarı çıktı ve yanında getirdiği el fenerini açtı. Küçük taşlardan oluşan bir halka buldu ve minyatür bir ateş çukuru yapmak için onları dizdi. Birkaç dal ve kuru yaprak kullanarak ateş yaktı. Ateş yanarken, çizim defterinden kestiği kağıt parçalarıyla vagonun basamaklarına oturdu. Acele etmeden, her bir parçaya tek bir kelime yazdı. Öfke. Çaresizlik. Utanç. Suçluluk. Aptallık. Alçalma. Tecavüzüyle bağlantılı hissettiği her duygu. Sonunda, onun adını yazdı. Mick Watkins. Yavaşça, kelimeleri teker teker ateşe attı. Sonra onun adını. Her biri yanarken, kendi kendine fısıldadı, "Üzerimdeki etkisini bırakıyorum."

Ancak hepsi küle dönüşüp ateş söndükten sonra içeri geri döndü. Uzun zamandır hissetmediği kadar hafiflemişti kendini.

Clint eve dönmeye hazır değildi ve yürümeye devam etti. Dancy'nin söyledikleri onu sarsmış ve öfkelen-dirmişti. Mick Watkins ortaokuldayken bile kendini beğenmiş, şımarık bir veletti. Hâlâ ara sıra Clint'ten maç biletleri istemeye çalışıyordu. Dancy utanç duygusunu korurken, Mick şüphesiz onun ilk sevgilisi olmakla övünüyordu.

Dancy'yi lise yıllarının kötü kızı olarak düşünmeye o kadar alışmıştı ki, onu kendisine çeken şeyin ne olduğunu unutmuştu. Güzelliğinden daha fazlasıydı bu, gerçi okulda -eşcinsel ya da heteroseksüel- yanından geçerken başını çevirmeyen tek bir erkek bile yoktu. Başından beri onunla rahatça konuşabiliyordu. İnsanlar ve dünya hakkında ona yabancı gelen gözlemleri vardı ve muzip mizah anlayışı kendininkine benziyordu. Ayrıca, ebeveynlerinin onu terk etmelerinin telafisi için ısrarla yaptırdığı tüm dersler ve aktiviteler sayesinde başarılıydı: şarkı söylemek ve dans etmek, piyano çalmak, jimnastik. Yüzme takımındaydı ve futbol sahasında nasıl hareket edeceğini biliyordu. Kızlar onu kibirli buluyordu, ama o zaman bile onun mesafeli tavrının kibirden değil, güvensizlikten kaynaklandığını biliyordu.

Bulutlar ayın üzerinden çekildi. El fenerini kapattı ve telefonu cebine koydu. Gitmeden hemen önce ona nasıl yaslanmıştı... Biraz teselli istemişti ama o sertleştiği için uzaklaşmıştı. Şimdi sapık kimdi? Kendinden iğreniyordu.

Dancy ertesi sabah peronda bir zarf buldu. İçinde bir araba anahtarlığı ve iki ayrı anahtarın yanı sıra Clint'ten karalanmış bir not vardı; notta gün boyu dışarıda olacağı ve ihtiyacı olursa arabayı kullanabileceği yazıyordu. Gözleri yaşardı. Dün gece çok nazik davranmıştı. Yaptığı o basit yakma töreni olanları silmemişti ama ona bir tür kapanış sağlamış ve umut vermişti. Şimdi sadece Roth'un teslim ettiği muhteşem senaryoya ve önünde sallanıyormuş gibi görünen hayatının oyunculuk rolüne odaklanmak istiyordu.

Boyanın bıraktığı son dağınıklığı temizledi, Roth'un gelip bu konuda konuşabilmeyi diledi. Gelmeyince evin zilini çaldı ama kimse cevap vermedi. Üç arabalık garaja doğru ilerledi. Clint'in bıraktığı anahtarlardan biri küçük bir yan kapıyı açıyordu. Diğer anahtar ise ancak girmesini yasakladığı eve ait olabilirdi. Bunun bir acıma teklifi olduğunu anladı ve onun kendisini muhtaç biri olarak düşünmesinden nefret etti.

Garajın içinde, parlak gri epoksi zemini ve yerleşik dolaplarıyla düzenli alanda tek bir örümcek ağı bile yoktu. Range Rover en uzaktaki bölmede duruyordu, ancak diğer iki bölme boştu. Clint'in kamyoneti ve Roth'un Ferrari'si yoktu.

Peki ya Roth çoktan Los Angeles'a geri dönmüş olsaydı? Bir zamanlar Los Angeles'taki herkes gibi telefonuna bağımlı olan biri olarak, neredeyse bir hafta boyunca telefonsuz kalmak, farklı bir gerçekliğe hoş bir kaçış olmuştu. Ama o zamanlar geride kalmıştı. Telefonu olmadan, senaryo hakkında Roth ile iletişime geçemezdi.

Artık koruyucu balonunun içinde saklanmaya devam edemezdi. Bir şarj aleti alması gerekiyordu. Clint'in Range Rover'ı hafifçe sabun, narenciye, biraz baharat ve yeni kağıt kokuyordu; her şey temiz ve ferah, tıpkı onun gibi.

Üzerinde "Simply the Best" yazılı şapkası ve yüz maskesiyle eczanede kimse onu tanımadı. Şarj aletiyle dışarı çıktığında, sanki saldırmak için bekleyen bir yılan tutuyormuş gibi hissetti. Kendini zorlayarak aleti ambalajından çıkardı, arabaya taktı ve telefonuna bağladı.

Bir süre yapabileceği hiçbir şey yoktu ve aklına bir fikir geldi. Vagon, yeni bir boyadan daha fazlasını hak ediyordu. Parasını yenilemek için bir ATM'ye uğradıktan sonra, Erin'i aldığı gün gördüğü büyük kırmızı ahıra doğru otoyolda güneye doğru sürdü. Ön cephesinde büyük siyah harflerle "Antika Dükkanı" yazıyordu.

Ahırın dışında iki tur otobüsü park halindeydi ve içeri girdiğinde onlarca yaşlı insanın birçok tezgahı incelediğini gördü. Yer bu kadar kalabalık olmadığına geri dönmeyi düşündü, ancak vagonu daha konforlu hale getirecek ne bulabileceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Yaşlı alışverişçilerden oluşan kalabalığın arasından sıyrılıp tezgahlara doğru ilerleyen kadın, muhtemelen yıllarca süren yıpranmaya dayanmış ve vagonu ziyaret eden hareketli çocuklara da kesinlikle dayanabilecek el dokuması bir İran halısı buldu. Selofan ambalajlarda dantel perdeler ve üç ilginç lamba keşfetti. Bir sıçrama desenli çaydanlık, eski bir buharlı lokomotifin büyüleyici bir litografisi ve göl kenarındaki bir köyün ilkel tarzda yapılmış iki resmi dikkatini çekti.

Turist kalabalığının arasından her şeyi taşıyıp Range Rover'a geri koymak çok uzun sürdü. Arka koltukları indirdikten sonra halıyı içeri taşımayı başardı. Geri kalan alışverişlerini yerleştirmeyi bitirdiğinde şortunun bacağından bir çekme hissetti. Aşağı baktığında kıvrıcık kızıl saçlı, yaklaşık dört yaşında görünen küçük bir çocuk gördü. Beyaz dinozor tişörtündeki kırmızı lekeler, yakın zamanda bir meyve suyu kutusu veya dondurma yediğini gösteriyordu.

"Çocuklarınız var mı?" diye sordu.

Boğazındaki yumruyu yutkunarak, "Hayır, ama bir köpeğim var," dedi.

"Nerede o?"

Etrafına bakındı, bir ebeveyn aradı ama sadece bir grup yaşlı insan gördü. "Eve geldi." Eve. Benim küçük kırmızı vagonuma.

Çocuğun dudağı titredi. "Annem, eğer bir gün kötüleşirsem, çocuklu bir anne bulmam gerektiğini söyledi."

"Çok iyi bir tavsiye." Dancy bagaj kapağını kapattı, maskesini indirdi ve yanına diz çöktü. "Buraya annenle mi geldin?"

Gözlerinde yaşlar birikip kirli yanaklarından aşağı süzülürken başını salladı. "Annem ve Tawoowah."

Ona nazıkçe sarıldı. "Adın ne?"

"W-W-Wevi."

"Levi?" Başını salladı. "Onu bulmana yardım edeceğim. Nasıl biri?"

"Annem gibi." Ağlamaya başladı.

Dancy'nin kalbi eridi. Tişörtündeki dinozora baktı ve kirli yanağını avuçladı. "Onu bulmaya giderken, yiyecek arayan dinozorlar gibi davransak nasıl olur? Dinozor gibi kükreyebilir misin?"

Levi, gerçekten de bir dinozor gibi kükreyebileceğini kanıtladı.

Küçük elini kendi eline aldı ve el, sıcak bir civciv gibi orada yuvalandı. "Benim dinozor adım Rex. Senin adın ne?"

"Rex olmak istiyorum."

"Rex olsun. Ben de... Susie." Gelmiş geçmiş en aptal dinozor ismiydi ama memnun görünüyordu. O da kendi kükremesini yaptı. "Hadi Rex, ormana gidelim ve birkaç yünlü mamut anne arayalım."

Gözyaşlarını unutarak kükredi. Maskesini yerine taktı ve elini güvenle onun eline koyarak antika ahıra girdiler. Kalabalığa dehşetle baktı. Gri saçlar, gümüş saçlar, pembe saçlar ve siyah saçlar. Bu kalabalığın içinde annesini nasıl bulacaktı?

İnsanlar onlara çarptıkça Levi'nin kükremesi titremeye başladı. Dancy onu kucağına aldı ve Levi kollarını sıkıca onun boynuna doladı. Kompakt vücut, terli, küçük çocuk saçları. "Rex, yünlü mamutlar gördün mü?"

"Bir tane görüyorum!" diye tavan kirişlerini işaret etti, bu da pek yardımcı olmadı.

"Harika. Daha fazlasını aramaya devam edin." Bir zamanlar TikTok'ta izlediği, ebeveynlerin halka açık bir yerde çocuklarını kaybetmeleri durumunda neler yapabileceklerini anlatan bir videoyu hatırladı.

"Kulaklarını kapat Levi. Çok yüksek sesle bağıracağım!"

Derin bir nefes aldı ve kalabalığın duyabileceğini umduğu bir sesle seslendi: "Küçük çocuk! Beyaz dinozor tişörtü ve mavi şort! Kıvırcık kızıl saçlar!"

Kasiyerin arkasındaki genç tezgahkar da aynı videoyu görmüş olmalı, çünkü hemen sohbete katıldı. "Beyaz dinozor tişörtü, mavi şort, kıvırcık kırmızı saçlar!"

Tezgahlardan birinden kimliği belirsiz bir ses çağırıyor tekrarladı: "Küçük oğlan, beyaz dinozor tişörtü, mavi şort, kızıl saçlı!"

Levi kükredi.

Kalabalığın arasından genç bir kadın çıktı. "Levi!" diye seslenerek ona doğru atıldı. Dağınık kızıl saçları, çilleri, kot pantolonunun içine yarı yarıya sokulmuş bluzu ve kucağında bir bebeği vardı.

"Anneciğim!"

Dancy, Levi'yi yere bıraktı, kadın ise hızla oğluna doğru koştu. Oraya vardığında, Dancy'ye neredeyse hiç bakmadan bebeği kucağına verdi ve dizlerinin üzerine çökerek oğlunu kucakladı. "Levi, beni çok korkuttun!"

Bebek, Dancy'ye merakla baktı. Dancy, bunun Tawoowah olduğundan şüphelendi. Ağabeyinin aksine, Tallulah'ın düz, sarı saçları mükemmel bir

balina fışkırması şeklinde yukarı doğru taranmıştı. Islak, tombul parmaklarıyla Dancy'nin yüz maskesine uzandı. "Hey, sen," diye fısıldadı Dancy, elini yakalayarak.

Bebek gülümsedi ve iki minik alt dişi görüldü. Dancy, "Ve ne kadar da mükemmelsin," dedi; bu sözler bebeği çok mutlu etmiş gibiydi ve bebek kollarında zıplamaya başladı.

Levi'nin annesi ayağa kalktı. "Teşekkür ederim! Size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi tek nefeste. "Bir dakika önce buradaydı, bir dakika sonra gitmişti. Her yeri aradım." Elini küçük kızına uzattı.

Dancy onu geri vermek istemiyordu. Levi'yi kapıp, onu ve bebeği arabaya bindirip uzaklaşmak istiyordu. Bebeğin bezine kaka yapmış gibi kokması ve Levi'nin kasıklarını tutarak zıplamaya başlaması umurunda değildi. Bu çocukları tüm kalbiyle istiyordu.

Bebeği annesine verdi ve Levi'nin başını okşadı. "Seni tanıdığırna memnun oldum."

Anne ona minnettar bir gülümseme daha verdi. "Tekrar teşekkür ederim." İki çocuğu da yanına alarak otoparktan arabasına doğru yürüdü. Ancak oraya varmadan önce Levi geri döndü ve el salladı. "Güle güle, Susie."

Gözyaşlarını zorlukla geri tuttu. "Hoşça kal, Rex."

13

Hiçbir şey onun için çok zor veya çok kirli değildi.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Hâlâ sinirleri bozuk olan Dancy, satın aldığı eşyaları boşalttı ve Range Rover'ı garaja park etti; garajda hâlâ tek araç oydu. Vagonuna doğru dönerken, kırmızı bir Ferrari garaj yolunda gıcırtyla durdu. Roth, Cole Legend'ın hızlı hareketlerinden biriyle arabadan atladı. Eğer üstü açık bir araba olsaydı, kapının üzerinden atlardı.

"Neredeydin? Bütün sabah seni aramaya çalıştım." Çok koyu saçları, onun dışında herkesin sevimli bulduğu bir şekilde alnına dökülüyordu.

"Telefonumun şarjı bitti. Şimdi şarj ediyorum."

"Bu projeyi ciddiye alacaksınız, size ulaşabilmem gerekiyor."

Bunu bilmesi gerekiyordu. "Ciddiye almak derken tam olarak neyi kastediyorsunuz? Aklınızda ne var?"

"Senaryonuzu alın. Sonra konuşabiliriz."

Senaryon mu? Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ona baskı yapmak istiyordu ama araba yolunda dururlarken ve o her an arabasıyla uzaklaşabilirken bunu yapamazdı. "Tekne evinin çatısında buluşalım."

"Ev daha konforlu."

Eve girmek istemedi ve Roth'un da vagonun içinde olmasını istemedi. "İçeride kalmak için çok güzel bir gün. Temiz hava bize iyi gelecek."

“Öyleyse acele edin. Bisa'dan uzun süre ayrı kalmayı sevmiyorum. Yeni asistanım yakınlarda özel bir ev buldu ve kendi alanımıza sahip olmak için birkaç günlüğüne kiralyoruz.”

"Kalıyor musun?"

“Sana söylemiştim. Bu proje benim için önemli. Ve senin yanında olmak Bisa'yı tedirgin ediyor.” Gözlerini kısarak, “Dün gece haddini aştın.” dedi.

“Doğum öncesi bakım konusunda bilgini tazele. Sonra bana teşekkür edebilirsin.” Daha fazla bir şey söylemeden kendini durdurdu ve senaryoyu almak için aceleyle vagonun arkasına koştu. “Senin senaryon,” demişti adam. İçinde incecik umut ışıkları belirdi.

Neyse ki hava açık ve rüzgarsızdı, Roth da kayıkhanenin çatısında bekliyordu. Merdivenlerde ondan öne fırlayan Watch'a baktı. "Senin o köpeklerle derdin ne? Eğer evcil hayvan alacaksan, en azından düzgün bir tane almalıydın."

Ona—ve belki de Clint'e—Watch'un eksiklikleri hakkında yorum yapma izni verilmişti, ama başka kimseye değil. "O çok nadir bir cins," diye doğaçlama yaptı. "Küçük, tüylü bir çoban köpeği av köpeği."

"Sıradan bir köpeğe benziyor."

“Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor. Bu köpekler On Dördüncü Batlamyus tarafından avcılık için yetiştirilmiş. Ama biz burada benim köpeğimden bahsetmek için değiliz. Saçını mı boyuyorsun?”

“Senin aksine, ben kendime bakmaya inanıyorum.” Gözleri tişörtünden şortuna, terliklerine kadar her yerini süzdü. “İyi görünmüyorsun. Clint Garrett'ı elinde tutmak istiyorsan, kendine çeki düzen vermen gerek.”

"İlginiz için teşekkür ederim," diye mırıldandı, sonra da asıl öğrenmek istediği konuya hızla geçti. "Senaryo onaylandı mı?"

“Elbette öyle, hem yapımcılığını üstleniyorum hem de başrol oynuyorum. Şehirdeki herhangi bir stüdyonun beni reddedeceğine gerçekten inanıyor musunuz?”

“Zekiler için sorun olmaz. Ve senaryo harika. Yıllardır bu kadar ilgi çekici bir kadın rolü okumamıştım.”

“Bu senin için yapıldı. Tom hakkında ne düşündüğünü söyle bana.”

"Tam da böyle bir rol arıyordun." Roth'un bir oyuncu olarak ne kadar ciddiye alınmak istediğini menajerinin bile bilmediğinden şüpheleniyordu, ancak yapımcı ortağı Valerie Evers bunu biliyordu.

Senaryosunu, orman yeşili bir şemsiyenin gölgesinde kalan iki hasır sandalyenin arasına yerleştirilmiş küçük bir masanın üzerine koymuştu.

"Okuyalım. Ne dersin? Tıpkı eski zamanlardaki gibi, değil mi?"

"Evliliğimizin en güzel dönemiydi."

İkisi de bunun doğru olduğunu biliyordu. Lucinda ve Tom'un yeni dairelerinde kutuları açtıkları ilk sahneyi okumaya başladılar; bu daireyi karşılayamıyorlardı ama sahip olmaları gerektiğine kendilerini ikna etmişlerdi. Roth'un Tom yorumu sönüktü ve Dancy'nin Lucinda hakkında aktarabildiği tek şey onun huysuzluğuuydu. Bir sonraki sahneye geçtiler ve Dancy, Lucinda'nın kırılganlığını bulmaya çalışarak farklı yorumlar denemeye başladı.

Roth ilk yorumuna saplanıp kalmıştı ve sonunda kadın onları durdurdu. İşte burada kadın ondan daha çok şey biliyordu. "Baştan başlayalım. Lucinda ile farklı bir şey denemek istiyorum ve sen kendini uzaklaştırıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cole Legend araya sızmış."

"Kahretsin. Haklısın. Baştan beri."

Eskiden kendileri için her zaman işe yarayan yöntemlere geri dönmüşlerdi. Bir senaryoyu birlikte incelemek, en iyi yönlerini ortaya çıkarıyordu: karakterleri analiz etmek, geçmiş hikayeler yaratmak ve bir sahnedeki ritim değişikliklerini, yani bir karakterin bir tür değişim geçirdiği o küçük kaymaları aramak. Roth, onun senaryoya yaklaşım biçimi dışında her şeyini eleştirmişti. Onun her zaman kendisini daha iyi hale getirdiğini biliyordu.

TOM

Dün gece partide Ethan'la keyifli vakit geçirdin, çok eğlendin.

LUCINDA

Benimle yakınlaşmaktan keyif aldı.

(Beyzbol kartları kutusunu çıkarıyor)

Bunlardan kurtulacağınızı sanıyordum.

TOM

Ben öyleyim.

LUCINDA

Ne zaman?

TOM

Ethan'a senden uzak durmasını söylediğinde.

LUCINDA

(gölerek)

Diğer erkeklerin bana yaklaşmasından hoşlanıyorsun.

TOM

(Beyzbol kartlarını elinden alıp onu öpüyor)

Onların kıskançlığından besleniyorum.

“Durun bir dakika.” Dancy onları tekrar durdurdu. “Bir ritmi kaçıırıyorsunuz.”

“Nerede? Göremiyorum.”

“Beyzbol kartları. ‘Benim’ dediğinde, bu çok anlamlı sözler. Kartları bir sebeple saklıyor. Onun için çok önemli.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Senaryosunun kenarına bir not karaladı. “Tamam, tekrar deneyelim.”

Çalışma yoğundu ve iki saat sonra daha ilk yarısını bile tamamlayamamışlardı ki Roth, Bisa'ya geri dönmesi gerektiğini söyledi.

Dancy, "Proje hakkında daha fazla bilgi verin," dedi. "Yönetmen kim?"

Gölümsedi. "Şimdilik sadece mutlu olacağını söylüyorum."

Rolü almıştı. Güvertede dans etmek istiyordu. Ama bunun yerine ona gülümsedi. "Teşekkürler, Roth. Bunun için teşekkürler."

“Teşekkür ederim.” Senaryosunu toplarken, ertesi gün buluşmak üzere plan yaptılar. “Kiralık adresini sana mesajla göndereceğim.” Kendinden emin bir selam vererek yola koyuldu.

Kendine sarıldı. Roth, hayatının fırsatını kucağına bırakmıştı. Onu yeterince iyi tanıyordu ve onu fedakarlıkla seçmediğini biliyordu. Çok

bencil bir yanı vardı ve ne kadar kendine güvenli görünse de, alışılmışın dışında bir rol oynayacaktı, bu yüzden bu film onun için büyük bir riskti. Ama onunla oyunculuk partneri olarak rahat hissediyordu ve pazarlamayı anlıyordu. İkisini bir evlilik dramasında oynatmak, film için büyük bir basın ilgisi garanti ediyordu. Bu onun için sorun değildi. Tek istediği iyi bir iş yapma şansıydı.

Vagonun arkasına döndü ve platformda rulo halinde bıraktığı Fars halısının üzerinden geçti. Aldığı eşyaları açmak yerine, dolaptan çocukların resim defterini aldı, bir kalem buldu ve senaryosunu eline alarak kubbeli bölüme çıktı; burada aldığı notları inceleyip bir karakter geliştirme gibi ciddi bir işe girişti.

İş ona enerji vermişti ve eğer Watch sonunda dikkatini çekmeseydi, saatlerce orada kalırdı. Kendine bir sandviç yaptı ve onu uzun bir yürüyüşe çıkardı. Döndüklerinde garajı kontrol etti. İçeride sadece Range Rover vardı. Clint'in kamyoneti hala yoktu.

Nashville'e sekiz saatlik bir yolculuktan ve Clint, apartman dairesinin kapısı açıldığında yorgun düşmüştü. Mick Watkins Minnesota'da kalmamıştı, belki de orada iki eski karısı olduğu içindi.

“Garrett!” Mick, üzerine salya akıtmaya hazır, uyuz bir golden retriever gibi görünüyordu. “Seni görmek ne güzel! Kahretsin, keşke şehirde olduğunu bana söyleseydin. Burayı temizlerdim. İçeri gel.”

Clint, bakımsız bir bekar evine göz gezdirdi. Duvarların üçü siyaha boyanmıştı. Dördüncüsü ise aynalıydı ve üzerinde büyük bir içki koleksiyonunun bulunduğu cam raflar vardı. Dev ekranlı bir televizyonun altında bir langırt masası, zebra desenli bir halının üzerinde ise iri bir sehpa duruyordu. Odanın en rahatsız edici nesnesi ise beyaz deri bir kanepenin üzerinde asılı duran büyük bir tabloydu; örgülü saçlı küçük bir kızın külotunu aşağı çekmesini gösteren yarı soyut bir resim. Clint gözlerini ondan ayırdıktan sonra bile, görüntü gözbebeklerine kazınmış gibiydi.

Mick saçlarını korumuştur ama göbek yapmıştı ve hala çok fazla kolonya kullanıyordu. Lise yıllarında aşırı miktarda Paco Rabanne kullanırdı. Şimdi ise misk ağırlıklı bir şey kullanıyordu. "Bu aralar ne içiyorsun? Bende her şey var. Macallan, Glenlivet, Johnnie Walker Blue. Seçim senin."

"O kadar uzun süre kalmayacağım."

“Kaçıp gidemezsin. Bir içki iç, sonra da Nashville'deki en iyi biftek restoranına gidelim de biraz sohbet edelim.” Mick, endüstriyel borulardan yapılmış iki yer lambasının arasına koltuğa yayıldı. “Otur bakalım dostum. Ayak bileğin nasıl? Geçen sezon epey sakatlandın.”

Clint kıpırdamadı. "Ayak bileğim iyi durumda."

“Bu iyi.” Clint hâlâ ayakta dururken, Mick rahatsız görünmeye başladı. “Şimdi yayıncılık yapıyorum. Birkaç yayın platformu için profesyonel futbol maçlarını anlatıyorum.”

“Duydum.” Clint, ön kapının yanındaki ahşap rafa doğru yürüyüp inceledi ve Mick'in lise kupalarının sergilendiğini gördü.

“Maaş fena değil,” diye devam etti Mick, “ama ESPN veya diğer kanallar için maç anlatmak gibi değil, beni tanıyorsun—hırslıyım.” Mick kolunu koltuğun arkasına attı ve kendine olan güvenini yeniden kazandı. “Bu gizli bir bilgi ama önümüzdeki hafta büyük bir duyuru gelecek.”

Clint kupa rafından uzaklaştı. "Evet, bir televizyon kanalından teklif aldığımı duydum."

“Çok iyi bir teklif.” Mick'in gülümsemesi kibirliydi. “Çalışmanın karşılığı alınır. Nasıl duydun?”

“Arkadaşlarım var.” Clint masa futbolu masasına doğru yürüdü, sonra başını kanepenin üzerindeki çocuk pornografisi resmine çevirdi. “Senin sanat zevkin berbat.”

Mick'in gülümsemesi soldu. "Bu tablo bana üç bin dolara mal oldu."

"Berbat." Clint langırt masasından topu aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı. "Tıpkı senin gibi."

Mick ayağa fırladı. "Sorunun ne, dostum?"

“Ben mi? Ben iyiyim. Sorun sende.” Clint langırt topunu bir elinden diğerine geçirdi. “Dancy Flynn'e rastladım. Bana senin hakkında oldukça ilginç bir hikaye anlattı.”

Mick, sanki boğazını sıkıyormuş gibi polo tişörtünün yakasını çekiştirdi. "Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum."

“Elbette biliyorsun.” Mick'in aniden geliştirdiği sinirsel tik, Dancy'nin anlattıklarını doğruladı; gerçi Clint'in doğrulamaya ihtiyacı yoktu. Topu atmaya devam etti. “Nisan. Son sınıf. Ona tecavüz ettiğin gece.”

"Dostum, ben ona asla tecavüz etmedim!"

"O öyle anlatmıyor."

Çenesi öne doğru çıkıktı. "Benden hoşlanıyordu! Bunu herkes biliyordu!"

“Gerçekten mi?” Clint topu avucuna aldı ve parmaklarında yuvarladı. İlgüdüsel olarak bir değışiklik yaptı. “Hepsi senden mi hoşlanıyordu?”

Mick'in yüzü öfkeyle kabardı. "Dancy'nin sana ne söylediği... diğer kızların ne dediği... Hepsi yalancı."

Demek ki Clint'in tahmin ettiği gibi başkaları da vardı. "Kötü haber, Mick." Topu dikkatlice masaya geri koydu. "Çok sevindiğin televizyon işi suya düştü. Birkaç arkadaşımı aradım ve anlaşılan hiçbir televizyon kanalı tecavüzcü birini çalıştırmak istemiyor. Çok fazla sorun. ESPN için de aynı şey geçerli." Omuz silkti. "Yayıncılarla henüz konuşmadım ama önümüzdeki hafta halledeceğim."

Mick'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu yapamazsın! Bunu bana yapamazsın!"

“Zaten yaptım.” Clint kapıya doğru yöneldi ama lise kupa rafının önünde durdu. “Sanırım bunları genç kızları etkilemek için saklıyorsunuz?” En yakın kupayı aldı ve tek bir kol hareketiyle saldırgan tabloya fırlattı. Tuval yırtılırken, ikinci bir kupayı alıp odanın karşısına fırlattı; kupa aynalı duvarı paramparça etti ve içki şişeleri ile cam raflar yere saçıldı.

Mick çığlık attı. Clint kapıyı duvara çarparak dışarı çıktı. Mick öfkeyle buruşmuş bir yüzle, ağzından tükürükler saçarak açık kapı aralığına daldı. "Polisi arıyorum!"

“Öyle yapın. Onlarla konuşmayı dört gözle bekliyorum.”

"Sana ne?" diye bağırdı. "Hepsi de fahişeydi! Hepsi!"

“Kahretsin...” diye mırıldandı Clint, “Bunu yapacak değildim.”

Tek bir adımda basamakları çıktı. Mick korku dolu gözlerle geri çekildi. Clint'in ilk yumruğu Mick'in karnına indi. İkincisi ise çenesine gelen bir yukarı doğru vurdu. Acı içinde inleyen Mick, verandaya yığıldı.

Clint ona baktı. "Bunu Dancy'den ve diğerlerinden gelen bir mesaj olarak kabul et."

Parmak boğumlarını ovuşturarak kamyonuna doğru yürüdü. Yaptığı hiçbir şey o kadınların çektiği acıyı silemiyordu ama kendini daha iyi hissediyordu.

Kamyonunun direksiyonuna geçtiğinde gözleri yorgunluktan kumlanmıştı. Dün gece pek uyuyamamıştı ve evden erken çıkmıştı. Yakında hava kararacaktı ve bu gece geri dönecek durumda değildi, ama şimdi gitmezse...

Acıyan elini saçlarının arasından geçirdi. Beş gün önce Dancy'ye sadece bir hafta kalabileceğini söylemişti. Yarın altıncı gündü. Ya sözüne güvenip

erken ayrılmaya karar verirse?

Kaldırımdan ayrılıp kuzeye doğru yöneldi.

“Bu gece seninle evde kalacağım... ve yarın ne yapılabileceğine bakacağız.”

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Saat henüz beşi bile geçmemişti ama Dancy senaryo üzerinde geç saatlere kadar çalışmış olmasına rağmen artık uyuyamıyordu. Watch diğer odadan sessizce içeri girdi ve patilerini yatağın kenarına koydu. Onu okşadı ve yastığının üzerinde duran bez bebeği aldı. Üç parça yün saçını düzeltti ve başparmaklarıyla beceriksizce boyanmış pamuk yanaklarını okşadı.

Şarjı tamamen dolu telefonu yanındaki masada duruyordu. Henüz kontrol etmemişti ve şüphesiz bir sürü mesaj onu bekliyordu, ama dünyaya açılmadan önce kahveye ihtiyacı vardı.

Yatak odasından çıktığında, kanepede uzanmış, bacaklarını koltuğa yaslamış, spor çoraplı ayakları kenardan sarkmış iri bir adamı görünce olduğu yerde donup kaldı. Buruşuk haki şort ve yukarı doğru sıyrılmış, kaslı bir karın bölgesini gösteren beyaz bir tişört giymişti. Yanında yerde, büyük beden bir çift Adidas ayakkabı duruyordu. Bekçi köpeği bulundurma fikri de böylece suya düşmüştü.

Watch, Clint'i karşılamak için aceleyle yanına giderken, dün bütün gün nerede olduğunu merak etti. Daha da gizemlisi, neden onun koltuğunda uyuyordu? Uzuvarları ve bacakları sağa sola yayılmış halde, kanepede komik derecede küçük görünüyordu. Büyük ellerinden biri göğsünün üzerinde düz

duruyor, diğeri ise avuç içi yukarı dönük şekilde halının üzerindeydi. Uyurken bile becerikli... ve lezzetli görünüyordu.

Kaybettiğini sandığı cinsel uyarılma bir kez daha içini yakıp kavurdu. Ona dokunmak, üzerine uzanıp başını boynunun kıvrımına yaslamak, o güçlü kolların onu sarmasını, o ellerin sırtında olmasını istiyordu. Kalçasında...

Kadın titredi. Arzuladığı Clint'in kendisi değil, onun temsil ettiği istikrar ve dürüstlüktü. Clint'in ona karşı hissettiği tek duygu acıma duygusuydu.

Hâlâ onun üzerine iyice sokulmak istiyordu.

Salak.

Kirpiklerinin uçları bronzlaşmış elmacık kemiklerine yaslanmıştı. Yatağındaki yorganla onu örtmeyi düşündü ama vazgeçti. Adidas ayakkabılarının üzerinden atlayarak kapıyı açtı ve Watch'ı dışarı çıkardı.

Birkaç dakika sonra geri döndüklerinde, Clint hâlâ kanepede, kolunu gözlerinin üzerine koymuş oturuyordu. Dancy kahve yaparken saati de yanında duruyordu. Clint'e bir fincan kahve getirdiğinde, Clint doğrulmuş, dizleri yana açılmıştı. Kıvrık, kahverengi saçları başının yan tarafına doğru dikilmişti ve Dancy'nin yapmak istediği gibi saçlarını düzeltmek yerine, ona bir kupa uzattı.

Okyanus mavisi gözleri hafifçe kızarmış, çenesi sakal izleriyle pürüzlü bir halde ona baktı. "Hâlâ buradasın."

"Neden olmasın ki?"

Bardağı avucuna aldı. "Bir haftalık süre. Umarım unutmuşsundur."

Haziran Temmuz'a dönmüştü ve yarın onun son günüydü. "Elbette unutmadım." Bir hafta içinde ayrılacağına söz vermişti ama vagonun arkasındaki kozasından ayrılmaya hazır değildi.

Koltuktan kalktı, aradaki boşluğu doldurdu. Elinde kupayla başını yerdeki kutulara doğru eğdi. "Bunlar da ne?"

"Vagonun son rötuşları kaldı," dedi tedirgin bir şekilde. "Umarım her şeyi beğenirsiniz. Beğenmezseniz bağışlayabilirim. Roth ile dün senaryo üzerinde çalıştık ve eşyalarımı yerleştirmeye vaktim olmadı."

Başını salladı ve kupasından bir yudum alarak pencereden dışarı baktı. "O bir haftalık anlaşma iptal oldu."

"Ama benim başka bir günüm daha var! Yarın sabaha kadar vaktim var."

"Hayır, demek istediğim gitmenize gerek yok." Pencereden döndü.

"Kalabilirsiniz."

"Kalabilir miyim? Gerçekten mi?"

Sinirli görünüyordu. "Ben de öyle demiştim, değil mi?"

Merak ve rahatlama karışımı bir duyguyla, "Garip davranıyorsun. Neden benim kanepemde uyuyordun?" dedi.

"Geç döndüm," dedi, sanki bu durumu açıklıyormuş gibi.

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. İstediğiniz kadar burada kalabilirsiniz."

Kadın gerildi. "Demek fikrini değiştirmen için tek yapmam gereken sana acıklı hikayemi anlatmaktı, öyle mi?"

Bardağını karşı duvara doğru uzattı. "Burada yaptığınız iş... Rengi çok beğendim."

"Boya rengini beğendiğin için mi kalmama izin veriyorsun?"

"Başka ne sebep olabilir ki?"

"Çünkü bana acıyorsun," dedi soğukkanlılıkla. "Clint, ben yetişkin bir kızım ve beni zayıf bir anımda yakaladın."

"Ya kalırsın ya da kalmazsın. Sana kalmış." Kahvesini bıraktı ve çıkmak için döndü. Kapı koluna uzanırken, kadının dikkatini çeken şey adamın parmak boğumlarındaki kan izleriydi.

"Elini nasıl yaraladın?"

Aşağıya doğru baktı. "Spor salonunda olmuş olmalı. Ve belki de senin yanımda olmandan hoşlanıyorum."

Bunun üzerine o da gitti.

Clint, evine doğru araba yolundan ağır adımlarla ilerledi. Bir gün Mick'e yaptıklarını ona anlatacaktı. Belki sinirlenip bunun onun sorumluluğu olmadığını, intikamın onun işi olduğunu ve benzeri saçma sapan şeyler söyleyecekti, ama Mick'in hak ettiği fiziksel intikamı ona vermeyecekti. Clint'in yaptığı şey çok iyi hissettirmişti.

Eski zamanlar olsaydı... tam olarak ne kadar eski olduğunu bilmiyordu ama erkeklerin bir kadın adına ceza almasına izin verildiği ve bunun da erkeğin kontrolcü ve cinsiyetçi olarak görülmediği kadar eski bir zaman olsaydı... Eski zamanlar olsaydı, kadın o kadar minnettar olurdu ki kıyafetlerini çıkarır ve bir erkeğin kollarına erirdi. Dancy'nin böyle bir şey yapmasını istemiyordu elbette—tam tersine. Ama çıplak halinin görüntüsünün bu kadar göz kamaştırıcı olmamasını diledi. Sinirlenerek arkasını döndü, vagonun arkasına doğru yürüdü ve kapıyı çalmadan açtı.

Dancy elinde telefonla tezgahın önünde duruyordu.

Onu görmezden gelerek, yanına koşarak gelen hayvana doğru işaret etti. "Gel bakalım dostum."

Watch, itaatkâr bir şekilde onu takip ederek kapıdan çıktı.

Yarım saat sonra ikisi göldeydiler. Watch, Clint'in felaketle sonuçlanan Walmart alışverişinde aldığı köpek can yeleğiyle güvendeydi. Köpek, kulakları rüzgarda sallanarak, bir sokak köpeğinin olabileceği kadar mutlu bir şekilde kayığın ön tarafına tünemişti.

Clint bıçakları suya sapladı. Dancy bir süreliğine hiçbir yere gitmeyecekti ve onun burada olması hâlâ özel hayatının ihlali olsa da, yalnız kalmak ona iyi gelmiyordu. Şimdilik, onun etrafta dolaşmasına katlanabilirdi.

Dancy arka platformda oturmuş, bir sürü kısa mesaj ve e-postayı inceliyordu; bunların çoğu, cep telefonu numarasını bulabilen her televizyon programından, podcast yayıncısından ve muhabirden gelen röportaj talepleriydi. Ayrıca menajerinden iki iş teklifi içeren acil mesajlar da almıştı: biri ters ipotek kredilerinin reklamını yapmak, diğeri ise uzun vadeli bakım sigortasını tanıtmak içindi. Resmen kariyerinin dibine vurmuştu.

Videoya ait bağlantıların hiçbirine tıklamadı, ancak magazin manşetlerinden kaçınmadı:

Dancy Işıklarını Yakıyor, Çıldırıyor
Dancy intihar gözetimi altında
Roth, Dancy'nin çöküşünden dolayı yıkıldı.
Dancy Bırakamıyor

Çeşitli isimsiz kaynaklar onu Dubai'de sarhoş, St. Bart's'ta bir plajda kokain etkisinde ve Malibu Country Mart'ın otoparkında baygın halde gördüklerini bildirdi. Tüm "güvenilir" haberler, onun hala Roth'a aşık olduğunu ve yeni ilişkisini kabul etmek istemediğini söylüyordu. Tek gerçek haber, çevresindeki hiç kimsenin nerede olduğunu bilmediğini belirtiyordu. Bugün, birkaç gün öncesine göre daha az haber vardı. Onun sinir krizi geçirmesi artık eski bir haber haline gelmişti.

Yanıt verdiği tek mesaj Roth'tan gelmişti ve buluşmak için bir adres ve saat içeriyordu. Clint, Watch'ı kaçırmıştı ama Range Rover'ının anahtarını

geri almamıştı. Senaryosunu alıp yola koyuldu.

Roth'un birkaç günlüğüne kiraladığı eski Viktorya dönemi göl evinin oturma odasında saatlerdir senaryo üzerinde çalışıyorlardı ve ikisi de yorulmaya başlamıştı. "Bunu görmezden gelemezsin," diye ısrar etti Dancy. "Neden sigara içiyor?"

Roth volta atmayı bıraktı. "Belki de sadece bir sigaradır!"

"Öyle mi?"

Hayal kırıklığına uğradı. "Tabii ki hayır. Adam tam bir sağlık manyağı." Gerindi. "Bugünlük bu kadar yeter. Yarın aynı saatte görüşürüz." Emri verdi ve ona cevap verme şansı vermeden sürgülü kapılardan geniş çimenliğe çıktı.

Viktorya dönemine ait bu ev, yüksek tavanlı, hafifçe küf kokan, kalın pervazlı, yerden tavana kadar uzanan perdeli pencereleri ve kuş, böcek ve çiçek desenli solmuş duvar kağıdıyla kaplı bir yerdi. Görünüşe göre, asistanının kısa sürede kiralayabileceği en iyi yerdi ve sadece birkaç gece kalacakları için Roth, kendisi ve Bisa'nın "köhne bir yerde" kalabileceğini söyledi.

Dancy, elindeki senaryoyla, goblen kaplı koltuktan kalktı. Bugünkü iş onu çok heyecanlandırmıştı.

"Bunu nasıl yapmayı öğrendin?" Şöminenin yanındaki rahatsız görünümlü bir kanepeye kıvrılmış olan Bisa, son birkaç saattir incelediği telefonu bir kenara bıraktı. Dancy ve Roth'u bir an bile yalnız bırakmamıştı.

"Ne yapayım?" Dancy ayaklarını tekrar terliklerine soktu.

"Senaryoya bu şekilde bakın. Tüm bu soruları sorun."

"Yıllardır oyunculuk eğitimi alıyorum."

"Roth'un bunca rolü alıp kendisinin hiç rol alamaması oldukça sinir bozucu olmalı."

Miyav. Bisa'nın pençeleri dışarıdaydı. "Seçimlerimi yaptım." Dancy, bu seçimlerin çoğunun ne kadar yanlış olduğunu eklemedi.

Bisa kıvrıcık saçlarını savurdu. "Sanırım onu hâlâ seviyorsun."

Dancy oyun oynamaya yanaşmadı. "Roth'a olan aşkım boşanmamızdan çok önce bitmişti. Onu sana bırakıyorum." Senaryoyu köpekbalığı desenli sırt çantasına tıktırdı.

"Sorun yok. Kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Beni sevdiğini biliyorum." Bisa, hamile karnının üzerindeki moda yoga pantolonunun bel

kısmını çekiştirdi. “Chicago'da öyle yıkılmamalıydın. Sana çok üzüldüm.”

Kedinin keskin dişleri olması, Dancy'nin ısırılmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu. "Sarhoştum ve kötü bir gün geçirdim. Artık ona bakacak enerjim yok. O artık senin." Dancy sırt çantasını kaptı, ama Bisa onunla işini henüz bitirmemişti.

"Siz ayrıldıktan sonra görüşmeye başladığımızı söyledi, ama bunu sadece seni üzmemek için söyledi."

Dancy avucundaki anahtarlık ucunu kıvırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Bisa ayağa kalktı. “Evli bir adamla birlikte olmaktan gurur duymuyorum ve bunun için özür dilerim. Ama birbirimizle tanıştığımız anda ruh eşimizi bulduğumuzu anladık. Sanırım sen de iyi bir insansın ve bunu bilmeni istedim.”

Yani, inkar etmesine rağmen, Roth onu aldatmıştı. Dancy acı hissedip hissetmediğini kontrol etti ama sadece tiksinti duydu. "Paylaştığın için teşekkürler."

Bisa alaycı yorumu anlamadı. "Senaryo yazımı ve oyunculuk üzerine dersler alacağım. Yaptığım işi nasıl yapacağımı öğreneceğim."

"Hadi bakalım." Dancy sırt çantasını alıp çıktı.

Roth onu aldatmıştı. İlginç. Eve giderken, onun bir sinema aşığı olarak ününün ironisini düşündü. Oyuncu partnerine verdiği o yavaş, şehvetli film öpüşlerini izlerken çok tahrik olurdu. Sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi parmaklarını aktrisin saçlarının arasından geçirir, dudaklarını bir ağız akrobatı gibi kullanırdı. Ama bu tür dokunuşlar—bu tür güçlü öpüşler—onun için zevk değil, işti. Gerçek hayatta aceleci davranmaya meyilliydi.

Bir aktrisi bacakları açık bir şekilde arkadan tutup duvara yaslayarak tutkuyla ilişkiye girmesini izledikten sonra, bunun ne kadar erotik olduğunu defalarca dile getirmişti. Adam ise gülerek onu geçiştirmişti. "Dancy, o kadın neredeyse 1.50 boyundaydı. Sen ondan iki tane yapmışsın, benim göğüs omurgam buna dayanamazdı."

Bu ironikti. Dünyanın dört bir yanındaki erkekler için bir seks sembolü olmuştu, ama kocası onu iri, beceriksiz ve istenmeyen biri gibi hissettirmişti.

Vagonun sonuna döndüğünde ne köpeği ne de lise sevgilisi etrafta yoktu; bu da önceki gün aldığı eşyaları açmak için mükemmel bir zamandı. Fars halısını vagonun ortasına serdi; yumuşak pas rengi, tozlu mavi ve adaçayı yeşili renk paleti, soluk duvarlar ve sıcak ahşap döşemeyle mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Dantel perdeler özenle kurutulmuş lavanta ile paketlenmişti. Onları arka rayın üzerine silkeledi ve kubbe hariç tüm pencerelere küçük pirinç çubuklardan astı. İki pirinç yer lambası ve eski bir demiryolu fenerinden yapılmış bir lamba görmüştü. Mavi benekli çaydanlık, tam hayal ettiği gibi, sobanın üzerinde yerini buldu.

Eski bir toprak kabın tozunu temizledi ve içine daha büyük mutfak eşyalarını doldurdu. Buharlı lokomotifin litografisi peron kapısının yanındaki duvarda mükemmel duruyordu ve iki adet ilkel manzara resmi de kanepenin arkasına yakışıyordu. Geriye kalan tek satın aldığı şeye, ceviz çerçeveli bir tabelaya baktı. Gülümseyerek, bitmemiş banyoya astı: "Tren istasyondayken tuvaleti sifonlamayın."

Vagonu döşemek onun görevi değildi ve Clint'in beğenmesini umuyordu. Eğer beğenmezse—

Kapı açıldı ve köpeği onu karşılamak için içeri koştu, ardından yakışıklı ev sahibi geldi.

Kadın, Watch'ı selamladı: "Kötü köpek hırsız seni korkuttu mu?" Başını çevirdi. "Öpücük yok. Ağzının nerelerde dolaştığını biliyorum." Watch yana döndü ve kadın, Clint'e bakmadan önce karnını okşadı.

Saçlarının kırpılması gerekiyordu ve çenesindeki sakal, hafif sakal ile sokak serserisi arasında tehlikeli derecede seksi bir uzunluğa ulaşmıştı. Onu sadece bir futbol kaskıyla kolayca hayal edebiliyordu.

Zihnindeki görüntüyü kovmak için başını salladı. Neyse ki, yaptığı değişiklikleri incelemekle o kadar meşguldü ki, bunu fark etmedi.

"Vay."

Bu, çözümlenmesi imkansız, tarafsız bir "vay canına" tepkisiydi. Yerden kalktı. "Bundan nefret mi ediyorsun? Bütün bunları önce seninle konuşmadan yapmamın hadsizlik olduğunu biliyorum ve beğenmediğin her şeyi kaldırabilirim, ama bence halıyı tutmalısın çünkü sabahları yer soğuk oluyor. Ve buraya lambalar da gerekiyor. Evet, her şey moda uygun değil, eski moda, ama mekan bunu gerektiriyor gibiydi."

"Her şey harika." Buharlı lokomotifin litografisini incelemek için yanına gitti. "Mükemmel."

Tutmuş olduğu nefesi bıraktı. "Gerçekten mi? Hoşuna mı gitti?"

"Evet, öyleyim. Size ne borçluyum?"

"Bana borçlu musun? Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Ona tuhaf tuhaf bakıyordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Sonra bakışlarını kaçırdı. "Burada büyük bir fark yarattın."

"Yapabileceğim en az şey buydu."

"Ayrıca dışarıdaki votka şişesine henüz dokunulmadığını da fark ettim."

"Ben içki içtiğimde Watch hiç hoşlanmıyor."

Gülümsedi ve incelemesine devam etti, onaylayarak seramik çaydanlığa baktı, yatak odasına göz attı—yastığın üzerinde bıraktığı bez bebeği fark etmemesini umuyordu—ve sonunda banyoya baktı. Güldü. "Harika bir işaret."

"Uygun görünüyordu." Arkasından yaklaşmıştı ve adam döndüğünde birdenbire çok yakın durmuşlardı, bedenleri birbirine değiyordu, adamın çenesi kadınınkinden sadece birkaç santim yukarıdaydı. Gözleri birbirine kenetlendi.

O gözlerin içinde yüzebilirdi.

İkisi de kıpırdamadı. Adamın kolu yanında kıpırdandı. Kan damarlarında vızıldadı. Nefesi alına hafifçe değdi ve eli belinin alt kısmına dokundu. Avucu, sert ve gergin kaslarıyla adamın yanına yerleşti. Adam başını eğdi. Kadın da başını yana eğdi. Bedenleri buluştu. Dudakları aralandı.

Dokundular.

Ve... birbirinden ayrıldılar.

"Bok!"

"Bok!"

Ona öfkeyle baktı. "Ne halt ediyorsun, Dance?!"

"Bana 'ne halt ediyorsun' deme sakın!" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ben mi? Ya sen? Bana o... o ağzınla... o bacaklarınla bakıyorsun ya..."

"Bacaklar mı? Bacaklarımdan bununla ne alakası var? Ya sen ve gözlerin? Göğsün! Kalçaların!" Ondan bir adım daha geri çekildi.

Nefes nefese birbirlerine baktılar.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu kötü bir fikir."

"Korkunç bir fikir."

Çenesi suçlayıcı bir ifadeyle gerildi. "Eğer şöyle olsaydı bu olmazdı—"

"Sakın beni şimdi buradan kovmaya kalkma!"

"Seni dışarı atacağım ile ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Bunu düşünüyorsun!"

"Ne düşündüğümü tahmin bile edemezsin." Bakışları onun üzerinde gezindi. "Şey... belki de biliyorsundur. Ve bu benim suçum değil."

"Hadi bakalım. Suçu kadına atın."

"Herhangi bir kadın değil. Kahretsin, Dancy! Sen... sensin."

"Ve son birlikteliğimizde kalbini kırmıştım. Bu riski tekrar almak istiyor musun?"

"Ciddi misin?" dedi inanmaz bir şekilde. "Kalp kırıklığıma sebep olamazsın."

Tavrı onu incitti ve kadın da kurnazca bir oyun oynadı. Alt bacağının hafifçe titremesine izin vererek, "Şu anda çok savunmasızım," dedi.

Başını öne eğdi, pişman görünüyordu. "Biliyorum. Ben bir pisliktim ve fırsattan yararlandım."

"Kahretsin!" diye haykırdı. "Hâlâ ne zaman seni kandırdığımı anlamıyorsun. Ben de senden daha savunmasız değilim."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Doğru. Ben hâlâ aynı eski Dancy'im."

"Sen değilsin."

"Pekala, belki tamamen aynı değilim ama... saçımı kokladın mı?"

"Benim şampuanımı kullanıyorsun ama sende farklı kokuyor. Bunun şu anki durumumuzla hiçbir ilgisi yok."

"Bu bir çıkmaz değil. Şu anda cinsel açıdan kurak bir dönemden geçiyor gibiyim, bu yüzden geçici bir delilik hali. Senin bahanen ne?"

"Aynı."

Alaycı bir şekilde, "Sen mi?" dedi.

"Ne düşünürseniz düşünün, tek gecelik ilişkilere olan ilgimi kaybettim. Bu konuya mantıklı bir şekilde yaklaşmalıyız."

"Tam olarak bunu yapıyoruz." Yatak odasına doğru işaret etti. "Mantıklı olmasaydık, şu anda Watch'ın gözleri önünde o yatakta çıplak bir şekilde güreşiyor olurduk." Ürperdi. Clint'le yatakta çıplak olma fikrinden değil, bir köpek gözlemcinin olması fikrinden ürpermişti.

"Bununla başa çıkmanın tek bir yolu var," dedi.

Yatakta mı? Bu sözleri kendine sakladı. "O ne?"

"Sanki hiç yaşanmamış gibi davranıyoruz."

"Mükemmel bir fikir."

"Kabul etmek?"

"Kabul etmek."

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Söyleyecek bir şey bulmak için çabaladı. "Peki, bütün gün ne yaptınız çocuklar?"

"Kanoyla gezintiye çıktık."

"Watch'u kano ile mi götürdünüz?"

"Köpekler için özel olarak üretilmiş bir can yeleği var. Ve suda olmayı çok seviyor. Merak etmeyin, güneş kremi sürdüm."

"Köpeğime güneş kremi mi sürdün? Bunu yapman mı gerekiyor?"

"Köpekler de insanlar gibi güneş yanığı olabilirler."

"Bunu bilmiyordum." Aklından başka bir konu geçmeye çalıştı ama aklına bir şey gelmeden önce adam vagonun arkasından çıkmaya başlamıştı bile.

Bu sefer köpeği onunla kaldı.

"Peki, sana acımasızca mı davrandı?"

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Erin'in son derece kadınsı oturma odasında açık gri duvarlar, yumuşak pembe kanepeler ve beyaz boyalı tuğladan yapılmış şöminenin üzerinde pastel tonlarda bir deniz manzarası tablosu asılıydı. Watch, üç adet iri fildişi mum ve bir yığın yepyeni ciltli aşk romanının sergilendiği sarı ahşap sehpanın altında kibarca kıvrılmıştı.

"Bu kitaplar kendime aldığım bir ödül." Erin, sehpanın altındaki plastik bir altlığın üzerine Watch için bir su kabı koydu. Watch'ın bacağı iyileştiği için Dancy bandajını çıkarmıştı. Şimdi burnunu eski yarasının yakınına dayadı. "Shane aşk romanları koleksiyonumu attı." Erin'in Aç Tırtıl küpeleri kahverengi saçlarının arasında sallanıyordu. "En sevdiğim yazarların hepsi. O zaman anlamalıydım."

"Artık biliyorsun, önemli olan da bu." Dancy çirkin terliklerini çıkardı ve ayaklarını altına çekti. "Bu çok güzel bir ev."

"Onu müdürlüğe başladığım ilk yıl aldım." Erin, kanepenin yanındaki küçük kanatlı koltukta oturuyordu. Üzerinde minik beyaz gelincikler olan, kısa, turkuaz yeşili bir yazlık elbise vardı; bu elbise, Rory Garrett'in artıkları olan ve Dancy'nin çok dar beyaz tişörtünden ve sürekli yıkamak zorunda kaldığı yenilenmiş spor şortundan daha şıktı. Eğer burada daha uzun süre kalmayı düşünüyorsa, kıyafetlere ihtiyacı vardı.

Erin elini salladı. "Çok içki içmem, o yüzden alkolsüz margarita hazırladım. Umarım sakıncası yoktur."

"Virgin mükemmel. Şu anda alkolü bıraktım."

"Bakirelikten bahsetmişken..." Erin ayağa kalktı ve odanın arka tarafındaki bir kapıdan kayboldu. "Ben de kendi bakireliğimi geri kazanmayı düşünüyorum."

"Bekaretini geri kazanmak mı?"

"Zihinsel olarak. Böylece yeni bir başlangıç yapabilirim."

Dancy, mutfakla doğru onu takip etti. Mutfak, yeşil yaprak detaylarıyla süslenmiş, kesme metalden yapılmış pembe çiçeklerden oluşan güzel bir avize ve ortasında ahududu rengi bir orkide bulunan saksıda bir orkide dışında tamamen beyazdı. "Bu tam olarak nasıl çalışacak?"

"Bunu çözmeye çalışıyorum." Erin buzdolabından cam bir sürahi çıkardı. "Şu an biraz yaralıyım ve biraz zaman alacak, ama ben romantik biriyim ve sonunda düzgün bir adam bulmak istiyorum. Bir yıl boyunca cinsel perhiz yaparsam, sence bu yeniden bakirelik kazanmak sayılmaz mı?"

"Bu benim işime yarıyor. Peki sonra ne olacak?"

"Yeniden başlıyorum, ama Isabella Gölü'nde değil." Buz kovalarına buz doldurdu. Buz küpünün bir parçası yere düştü ve Watch hemen koşarak onu ısırmaya başladı. "Burada evlenmeye uygun bekar erkeklerin sayısı sınırlı."

Dancy, sırtı olmayan bar taburelerinden birine oturdu. "Biraz flört edebilirsin. Belki de komşu kasabalardaki barları gezebilirsin."

"Barlarda müşteri avlama konusunda uzman sayılmam."

"Çok kolay." Dancy çıplak topuklarını taburenin basamaklarına dayadı. "Sarı bir peruk al ve kimse seni tanımasın diye bolca makyaj yap. Ayrıca siyah bir push-up sütyenli, aşırı açık bir elbise giy. Ve kendine Alessandra adını ver."

Erin'in kaşları birden yukarı kalktı. "Bu, korkutucu derecede ayrıntılı."

"Kariyerimin ilk günlerine hoş geldiniz." diye gülümsedi Dancy.

"Uzmanlık alanlarımdan biri, bar taburelerinde oturup erkek avlayan kadınları oynamaktır. Hatta bir adamı Hello Kitty sustalı bıçağıyla öldürdüm, ama bunun bir marka ihlali olduğu ortaya çıktı ve sahneyi kesterler."

"Bunu kesinlikle uyduruyorsun."

"Allah şahit. Yıkıldım."

Erin güldü ve kobalt mavisi çerçeveli kalın bardaklara buz küpleri attı. "İlginç bir plan, ama tam olarak doğru türden bir erkeği kendime

ekebileceğim gibi görünmüyor."

"Haklısınız."

Watch yerde daha fazla buz küpü ararken, Erin bardakları doldurdu. "Biliyor musun, en acınası Şey ne?" Dancy'nin ieeğini tezgâhın üzerinden kaydırđı. "Shane ile geçirdiğimiz güzel zamanları düŐünüp duruyorum ve onun ne kadar kontrolcü bir pislik olduğunu unutuyorum."

"Başka bir deyişle, tipik bir kadın gibi davranıyorsun."

"Böylece bunca zaman cezasız kalmasına izin verdiğim için utanıyorum." diyerek nden oturma odasına doğru yol gösterdi.

"nk sen doğuştan iyimser bir insansın."

Erin bardağını daha önce oturduğu koltuğa götürdü. "Bir itirafım var. Seni Google'da aradım."

Dancy kanepeye tekrar oturdu. "O zaman videoyu izlemiŐsindir."

"En azından bir seks kaseti değil." Erin ona muzip bir gülümsemeye baktı. "Dürüst olmak gerekirse, senin dağılmanı izlemek kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı."

Dancy, Erin'in kara mizahına güldü. Ruh eşini bulmuştu ve bir daha hiçbir Şeyin, hiçbir erkeğin, kadın arkadaŐlıklarının önüne geçmesine izin vermeyeceğine kendine söz verdi.

Erin ciddileŐti. "Eski sevgilini yeni kız arkadaşıyla görmek çok kötü olmalı."

"Onu görmek beni zmedi." Bir yudum aldı. İeeği tatlı ve ekŐiydi; narenciye, bal, gazlı su ve ilginç bir tat katmak için hafif bir acılık vardı. Yine de, gerçek alkol olmasını diledi çünkü tam o anda Erin'e gerçeği anlatmaya karar vermişti. "Beni ıldırtan Şey, hamile olduğunu görmekti. Çok ocuk istiyordum ama Roth reddetti. Ve Şimdi..." Omuz silkti.

Erin'in güzel yüzü öfkeyle buruŐtu. "Bir daha asla onun filmlerinden birini izlemeyeceğim."

"DeŐeđiniz için teşekkür ederim." Watch, salyalı yakını Dancy'nin ayağına dayarken, Dancy Erin'e hamileliğini ve düşük yaptığını anlattı. Olanlar hakkında konuşmak hâlâ acı veriyordu, ama belki de eskisi kadar değil.

Hiç beklemeden n kapı açıldı ve Erin'in eski partneri siyah bir kabile tişörtü, kot pantolon, ip bileklikler ve uzun saçlarının üzerine aynı örgü bereyi takmış halde içeri girdi. Erin yerinden fırladı.

"Hey, bebeğim." Sanki aralarında hiç kötü bir Şey yaşanmamış gibi konuştu.

Watch, kısık bir hırıltıyla ona doğru yaklaştı. Köpek, karakter değerlendirmesi konusunda inanılmaz yetenekliydi.

Shane kolunu Erin'in omzuna atmaya çalışırken Erin bir adım geri çekildi. "Burada olmaman gerekiyor," dedi.

Şapkasını çıkarıp sandalyeye fırlattı. "Bizim için yeni bir sayfa. Streslendiğimde biraz sabırsızlanabiliyorum ama biliyorsun ki kötü bir niyetim yok."

"Biliyorum, ama..."

Dancy'nin tüyleri diken diken oldu. Erin bu herifi hayatına geri almayacaktı herhalde, değil mi?

"Hadi biraz uzaklaşalım," dedi. "Belki de Dakotalara kadar arabayla gideriz. Badlands'i ziyaret ederiz." Shane elini Erin'in koluna doladı ve Dancy'ye döndü, gözleri düşmanca ama sesi sakindi. "Erin ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

Dancy onu paramparça etmek istiyordu ama şu anda ona bakmayan Erin'den işaret almak zorunda kaldı.

Shane sırtını ona döndü, sadece Erin'e odaklandı. "Geçen gün bu kadar duygusal olmana gerek yoktu, bebeğim. Aramızda her şey yolunda." Başını Dancy'nin genel yönüne doğru eğdi. "Şuradaki arkadaşın Clint Garrett'in hayranlarından biri. Bunu biliyor muydun? Futbolcu. Onun arabasını kullanıyor. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ne tür insanlarla arkadaşlık kurduğuna dikkat etmelisin."

Erin elini itti. "İyi tavsiye. Anahtarımı geri istiyorum."

Yüzü düştü. "Aşırı tepki veriyorsun."

Erin son derece kendinden emin bir şekilde konuştu: "Anahtarım."

Ona ulaşmaya çalıştı ama kadın geri adım atmadı.

Sesi daha da yükseldi. "Seni gerçekten önemseyen tek kişi benim. Bunu sana defalarca gösterdim. Tek istediğim senin için en iyisi."

Eli titremezdi. Dancy bunun ona neye mal olduğunu biliyordu ve endişeyle izliyordu, ama yerinden kıpırdamıyordu. Shane sonunda anahtarı yere bıraktı. "Akıllıca değil, bebeğim. Hiç de akıllıca değil."

Adam öfkeyle dışarı çıkarken Erin titrek bir nefes verdi. Dudaklarını ısırды ve Dancy'ye döndü. "Sarı peruk nereden alabilirim?"

Shane arabasına doğru yürüdü. Erin, o günkü kötü ruh halinin onunla hiçbir ilgisi olmadığını anlamalıydı. İyi bir yazıyı yüzüne çarpsa bile

tanıyamayacak bir edebiyat ajansından yine ret almıştı. Erin ona biraz anlayış göstermeliydi. Garrett'in hayranı araya girmeseydi, işleri yoluna koyabilirlerdi. Tanrım, sporcu tiplerinden nefret ediyordu. İlkokuldan beri Garrett gibi tipler tarafından zorbalığa uğramıştı. Ve şimdi Erin, kafasını onun hakkında saçma sapan şeylerle dolduran bir aptalı dinliyordu.

Erin'e ihtiyacı vardı. Her yetenekli yazarın onu dengede tutacak birine ihtiyacı vardı ve onun için bu kişi Erin'di. Belki entelektüel değildi ama zekiydi. Ayrıca yatakta da iyiydi. Ve Erin'in de ona ihtiyacı vardı. Ona göz kulak oluyordu. Çimlerini biçiyordu. Kötü niyetli bir ebeveyn ondan faydalanmaya çalıştığında onu sakinleştiriyordu. Şimdi bunu onun için kim yapacaktı?

Pes etmeyecekti. Erin'in ona ne kadar ihtiyacı olduğunu tam olarak anlayacaktı. Bundan emin olacaktı.

Sütyen takma zahmetine girmeyen Dancy, önce bir tişört, ardından da Clint'in üşümemesi için sweatshirt'ünü giydi. Kupaya sabah kahvesinin ilk fincanını doldurdu, Watch'ın suya atlamasını engellemek için tasmaını taktı ve göle doğru yürüdü. Bir önceki gece, Shane gittikten sonra birkaç saat Erin'le kalmıştı. Erin sarsılmıştı ama Dancy'nin rahatlamasına neden olacak şekilde, pişmanlık belirtisi göstermemişti.

Pastel renkli gökyüzünün altında, Dancy'ye bir bebek odasını hatırlatan sabah sisinin şeritleri sudan kıvrılıyordu. Ağaçlardaki yapraklar neredeyse hiç hışırdamıyor, ama kuşlar tamamen uyanıktı. Watch her ot kümesini kokluyor ve sincaplara hırlıyordu. Tekne iskelesine çıktığında, tasmaını çekiştirdi, ama Dancy kahvesinden bir yudum aldı ve sıkıca tutundu.

İskelenin ucunda, çizgili bir plaj havlusunun yanında, sağlam kahverengi deri terlikler duruyordu. Clint'in Watch için aldığı, garip şekilli, neon sarısı bir köpek can yeleği, kürek kancalarından birine asılıydı. Köpeğe bağlanan tek kişi o değildi. Belki de o gittiğinde Clint onu da yanına alırdı.

Ama Watch'ı geride bırakma fikri hoşuna gitmiyordu, Clint'e bile bırakamazdı. Watch onun köpeğiydi. Onu bir uçağın kargo bölümüne koyma düşüncesi de onu rahatsız ediyordu, bu da Los Angeles'a arabayla geri dönmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu da bir arabaya ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bu da...

Düşünecek çok şey vardı ve dikkatini tekrar göle verdi. Uzakta bir çift balıkçı sabahın erken saatlerinin tadını çıkarıyordu. Onların solunda, yalnız

bir yüzücü gördü. Etrafta kimse yokken bu kadar uzağa yüzen ne tür bir aptaldı bu? Bakışları plaj havlusuna ve terliklere takıldı.

Yapmazdı.

Ama yapmıştı.

Lake Harriet'te büyümüşlerdi ve tüm çocuklar orada su güvenliği dersleri alırdı. İyi bir yüzücüydü ama kramplar en iyilerin bile başına gelirdi ve soğuk bir gölde, kendisini gözetleyen kimse yokken o kadar uzağa yüzmenin tehlikeli olduğunu biliyordu.

Kaygısı onu ele geçirmişti. Kahve fincanını yere bırakıp, Watch'ın tasmaını bir kancaya geçirdi ve tek kişilik kayığı suya indirdi. Watch onu dikkatle izliyordu. Onu geride bırakamazdı, bu yüzden köpek can yeleğini kaptı, tokaları açıp giydirdi ve tasmaını çıkardı. Dakikalar sonra, gölün ortasına doğru kürek çekiyordu, Watch ise kayığın kokpitinde mutlu bir şekilde önünde oturuyordu.

Karşı kıyıya neredeyse bir mil vardı ve Clint şimdiye kadar geri dönme belirtisi göstermiyordu. Yanına vardığında, aklını başına getirmek için kürekle kafasına vurabilirdi.

Neyse ki akıntıya kapılmıştı, bu yüzden kürek çekmekte hiç zorlanmadı. Suyu yarararak ilerlerken omuz kaslarının kasılmasını görebilecek kadar yaklaştı, ancak iyi bir tekniğe sahip olması güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Sonunda yanına kadar geldi. Nefes almak için başını çevirdiğinde, yüzme gözlüğünün içinden onu gördü. Kulaçları bir an aksadı, sonra tekrar ritmini buldu. Canı acısa da, güvenli bir şekilde kıyıya çıkana kadar kürekle vurmayı ertelemenin en iyisi olduğuna karar verdi.

O devam ederken, kolları suyu yarararak ilerlerken, vuruşları etkili olurken o da onunla birlikte kaldı. Onu izlemeye o kadar dalmıştı ki, Watch'ın güverteye tırmandığını görmedi. "Watch, hayır!"

Arkadaşıyla birlikte yüzmek için suya atladı.

"İzle!" Kadın uzanıp can yeleğinin arkasındaki tutamağı kavramaya çalışırken kayığın sallandığını hissetti. Ağırlığını yeniden dengeleyemeden kayak devrildi ve onu soğuk suya fırlattı; böylece hem köpeği hem de NFL'nin tanrısı yanına katıldı.

Clint sonunda yüzmeyi bıraktı. Watch, can yeleğinin sağladığı kaldırma kuvvetinden keyif alarak neşeye kürek çekti. Dancy ise ağzından bir sürü küfür savurarak ona katıldı ve köpek yüzme stiliyle suya daldı.

Clint, ıslak saçları başına yapışmış halde, yüzme gözlüğünü alnına bastırdı. "Söz yok!" diye bağırdı. "Hiçbir kelimem yok!"

"Elbette doğru değil," diye bağırdı, çirkin terliklerinden biri ayağından kayıp suya batarken, ardından diğeri de aynı şekilde suya girdi. Islak saçlarını gözlerinden çekti. En iyi savunma güçlü bir saldırıydı, kendisi gibi bir Amerikan futbolu ustasının bilmesi gereken bir şeydi bu. "Ve gölü tek başıma yüzerek geçmeye karar veren ben değilim. Ciddi anlamda, bu neyin nesi?"

"Köpeğiniz can yeleği giymiş ama siz giymemişsiniz?" Yanaklarını yalamaya çalışan neşeli su köpeğinin yakınlaşmalarını savuşturdu. "Bunu en son kayığımı aldığınızda konuşmuştuk."

"Can yelekleri konusunda tartışacak durumda değilsiniz," diye karşılık verdi.

O, Rabbin adını boş yere kullandı ve devrilmiş kayığın ön tarafına doğru yüzdü, ardından gözlem yaptı.

Kadın, adamın kayığı çevirmek için pruvayı kaldırdığı sırada suyun kollarındaki kasları nasıl aşındırdığını izleyerek suda çırpınmaya devam etti. Gözünün ucuyla küreğin uzaklaştığını fark etti. Peşinden yüzdü, ancak suyla ıslanmış, ekstra büyük Chicago Stars sweatshirt'ünün ağırlığının onu aşağı çektiğini hissetti. Zorlukla kurtuldu ve büyük bir pişmanlıkla, sweatshirt'ün ayakkabılarının yanına, Isabella Gölü'nün dibine sürüklenmesine izin verdi.

Clint sertçe tekmeledi ve kayığı düzeltti. Bu ekstra çaba, zaten uzun olan yüzme mesafesiyle birleşince onu yormuş olmalıydı. En son istediği şey, dinlenme fırsatı bulamadan yola koyulmasıydı, bu yüzden zaman kazanmak için yanına yüzdü. "Burada ne işin var?"

Gözlüğünü tekrar gözlerine çekti. "Ne düşünüyorsun? Bu da kardiyo egzersizimin bir parçası."

"Aşırı gibi görünüyor." diye burnunu çekti.

"Ama o zaman sen futbolcu değilsin, değil mi?"

"Doğru." Gözlüğünün ardında, ıslak kirpiklerinin koyu sivri uçlarını görebiliyordu. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

Sırtüstü döndü. "Kısa sohbetimizi karaya çıktıktan sonraya erteleyebilir miyiz?"

"Yeter ki bir dahaki sefere gölün karşı tarafına tek başına geçmeye kalkıştığında bana haber vereceğine söz ver."

"Evi inşa ettiğimden beri gölü tek başıma yüzerek geçiyorum!"

"Ve 'aptal sporcu' teriminin nereden geldiğini merak ediyorsunuz, değil mi?"

"Tekrar kayığa bin," dedi öfkeyle. "Ve bu sefer devirmemeye çalış."

"Benim hatam değildi. Watch seninle birlikte olmak istedi. Nedenini sadece Tanrı biliyor."

"En başta buraya gelmemeliydin!"

"Ya kramp girerse?"

"Lanet olası kayığa biner misin?" Küreği elinden aldı ve lastik bandın altına bağladı. "Ortasından kendini yukarı çek ve tekrar devirmemeye çalış."

Yanlış bir başlangıcın ardından, beceriksizce de olsa suya geri dönmeyi başardı. Clint, hâlâ mutlu olan köpeğini can yeleğinin arkasındaki tutamaçtan yakalayıp kaldırdı. Kadın da onu almak için uzandı. Kayak sallandı. Clint boşta kalan eliyle kayığı dengelemeye çalıştı ama çok geç kalmıştı ve kadın tekrar suya düştü.

"Kayaklardan nefret ediyorum!" diye bağırdı nefes almak için su yüzüne çıkarken. "İhtiyacım olduğunda güzel bir kürekli tekne nerede?"

"Onu da muhtemelen devirirdin," diye karşılık verdi.

"Yolumdan çekil!" Adamın yaptığı gibi kayığı önden düzeltecek gücü yoktu, bu yüzden ortaya doğru yüzdü ve kaygan gövdenin üzerine çıktı, böylece adama kalçasının ve muhtemelen deve parmağının harika bir görüntüsünü sundu. Kokpitin en uç kenarındaki tutamağı aradı, olabildiğince sertçe çekti ve suya geri dönerken kayığı dik pozisyona getirdi.

"Aferin," dedi kadın su yüzüne çıktığında.

Onu görmezden gelerek, tekrar yerine oturmayı başardı. Kayak su almıştı ama su üstünde kalıyordu. Adam, Watch'ı ona verdi ve bu sefer onu göle düşmeden tekrar kayığa bindirmeyi başardı.

Clint onunla işini bitirmemişti. Gözlüğünü tekrar alına doğru itti. "Bir dahaki sefere, eğer beni gölde görürsen... Eğer beni görürsen, bir dahaki sefere..." Sesi kesildi. Kadın ona bakakaldı. Gözlüğü gözlerinin etrafında kırmızı izler bırakmıştı; gözleri ise utanmadan kadının göğsüne bakıyordu. Kadın başını aşağıya eğdi.

Üzerindeki ince, beyaz, çok dar tişörtü ıslak mendil kadar şeffaftı ve her santimetrekaresi soğuk, çıplak göğüslerine yapışmıştı. Adamın bakışlarını kaçırma nezaketini göstermediği zamanlarda, Viktorya dönemi bakireleri

gibi kollarını kavuşturmayı reddetti. "Daha önce hiç göğüs görmemiş gibi davranmayı bırak."

"Uzun zamandır bu kadar iyisini görmemiştım." Sırt üstü döndü. "Belki de hiç görmemiştım."

"Teşekkürler."

Ona, hayatında görme talihsizliğine uğradığı en seksi, en etkileyici gülümsemeyi attı. "Rica ederim."

Watch'ın arkadaşına suya girmesini engellemeye çalışmak dışında, dönüş yolculuğu olaysız geçti. İskelenin ucunda durup Clint'in yaklaşmasını izledi, Clint'in tekmesi hala güçlüydü. Aptal köpeği de doğal olarak onu karşılamak için suya atlamak zorunda kaldı. İkisinin de kafasına kürekle vurmak istedi.

Clint merdivene tırmandı ve dışarı çıktı, ona denizci mayosunu gösterdi —ürkütücü olanlardan değil, kare paçalı ve bel kısmı göbek deliğinin üç dört santim altında, ıslak, koyu renkli saç çizgisinin tehlike bölgesinde kaybolduğu yerde duranlardan. Su teninin üzerinden akıp gidiyor, orada burada izler bırakıyor, etkileyici tepelerden aşağıya ve cezbedici vadilere doğru kayıyor, iştah açıcı karın kaslarının üzerinden süzülüyordu.

Yutkundu. "Güzel bir yüzme miydi?"

"Harika." Gözlüğünü çıkardı ve uzanıp Watch'ı gölden aldı.

Kendini toparladı. "Onun sana olan bu hayranlığını anlamıyorum."

"Buna alışkınım."

"Hatta nefes nefese bile kalmıyorsun. Kalbin beyninden daha büyük olmalı. Bunu duymuştım. Buna 'sporcu kalbi' deniyor. Çok fazla egzersiz yaptığınızda kalbiniz beyin hücrelerinizi çaldığında oluyor."

"Bu, 'sporcu yüreği'nin anlamına bile yaklaşıyor."

"Benim yorumum."

Ama dünyanın tüm aptalca şakaları bile aralarındaki elektriği dindiremedi. Gözleri bir kez daha onun göğüslerindeydi. Onun gözleri ise tamamen onun üzerindeydi. Bakışları buluştu.

"Dancy..." Adı tek nefeste ağzından döküldü.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama..."

"Bu . . ."

"Ben değilim..." Dişleri birbirine takılmaya başladı.

"Üşüyorsun."

"Sıcak."

"Benim kadar çekici değil."

Ayaklarını yere vurdu. "Bundan nefret ediyorum! Aylardır cinsel isteğim yoktu. Sonra seninle birkaç gün geçirdim ve... Kahretsin!"

"Cinsel isteğin olmadığını mı sanıyorsun? Ben—" Plaj havlusunu kapıp ona fırlattı. "Üzerini ört."

Ona dik dik baktı. "Ne dedin? Ne demeye başlamıştın?"

"Ben hiçbir şey söylemeye kalkışmadım," diye karşılık verdi.

"Evet, öyle dedin. Libido hakkında."

"Libido" kelimesini kullanan sendin."

"Dedin-"

Ayaklarını deri terliklerinin içine soktu. "Yapmam gereken işler var."

Ve o da gitti, ıslak lacivert yüzme şortu, profesyonel sporcu kalçalarına çekici bir şekilde yapışmıştı.

Clint sabahın geri kalanını telefonda geçirdi. Önce birkaç yatırım hakkında görüşmek üzere menajerleriyle bir toplantısı vardı, ardından antrenman rejiminde bazı ayarlamalar yapmak isteyen antrenörüyle bir video konferans görüşmesi yaptı. Tüm bunlar boyunca Clint, Dancy ile az önce yaşananları düşünmeden edemedi. Daha ileri gitmek felakete davetiye çıkarmak demekti.

Evet, sonuçta erkekliğini kaybetmediğini bilmek rahatlatıcıydı, ama onu bu... her neyse, uyuşukluktan, halsizlikten çıkaranın Dancy olması sinir bozucuydu. Dancy ile hiçbir şey asla sıradan olamazdı. Hâlâ düşükle başa çıkmaya çalışıyor ve aynı zamanda ölü bir kariyeri canlandırmaya çalışıyordu. Bir de vagonun dışındaki o votka şişesi vardı.

Geldiğinden beri neler olmuştu bir bakın. Eski kocası, hamile nişanlısı ve bir köpek kapısına dayanmıştı. Müdahale olmadan yüzmeyi bile beceremiyordu. Bütün bunlar olurken aklını nasıl başına toplayacaktı ki?

Antrenman kampına iki haftadan az bir süre kalmıştı; basın her yerinde onun peşinde olacak, çaylaklar ona adeta bir tanrıymış gibi bakacaktı. Takım arkadaşları, antrenörler, taraftarlar, hepsi onun en iyisini hak ediyordu. Kariyerinin en iyisini. Tek odaklı ve kararlı. Olması gereken buydu. Ama Dancy'nin beyninde yarattığı kaosla nasıl en iyi performansını sergileyecekti ki?

Keşke o bir erkek olsaydı.

Dancy'nin erkek versiyonu fikrini aklından geçirmesine izin verdi. Kesinlikle arkadaş olurlardı. Belki de en iyi arkadaş. Hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Onu güldürüyordu. Onu düşündürüyordu. Saçmalıklarını yüzüne vuruyordu. Dancy'ye neredeyse her şeyi anlatabilirdi. Belki de her şeyin nasıl fazla geldiğini bile anlatabilirdi. Başını dik tutmanın, her gün aynı soruları cevaplamanın, rol model olmanın ne kadar zor olduğunu. Hem hayranlığın hem de nefretin onu etkilemesine izin vermemenin ne kadar zorlaştığını. Belki de artık kendi beklentilerini karşılayamayan, aşırı para kazanan bir sporcudan daha fazlası olup olmadığını bilmediğini bile anlatabilirdi.

Keşke erkek olsaydı.

Yük vagonundaki evine vardığında onu nefis bir koku karşıladı.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Dancy, o akşamın ilerleyen saatlerinde Erin ile evin önünde buluştu ve Erin'in Subaru Forester'ının arkasından paketleri indirmesine yardım etti. Dancy daha önce onu aramış, neye ihtiyacı olduğunu açıklamış ve akşam yemeğine davet etmişti; ancak daveti, sadece mikrodalga fırını olduğunu ve dışarıdan yemek sipariş edeceklerini belirterek şartlandırmıştı.

Erin bagaj kapağını kapatırken, "Uymayanları geri göndereceğim," dedi. "Birkaç şeyde şansımı denedim."

"Büyük bir istek olduğunu biliyorum ve bunun için ne kadar minnettar olduğumu size anlatamam."

Erin, Dancy'nin 10 numara ayaklarına ve Clint'in 13 numara terliklerine dikkatlice baktı; Dancy, Packers terliklerini gölün dibine kaybettikten sonra bu terliklerle dolaşmaya başlamıştı. "Açıkhçası bir yardım görevi. Ayrıca parayı harcarken çok eğlendim."

Dancy, şeftali rengi bir çantanın üstünden görünen dantelli bir tanga külotu havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Dancy Flynn'i büyükannenin iç çamaşırlarıyla hayal edemezdim."

Dancy gözlerini devirdi. "Hadi ama. Sana en arka vagonu göstereyim."

Dancy, Clint'e garaj yolundaki yabancı arabayı görmezden gelmesini mesajla bildirmişti. Kutsal Topraklara bir yabancıyı davet etmesinden Clint

hiç memnun olmayacaktı.

Erin vagonun son kısmına bayıldı. Etrafına bakarken, "Tıpkı Vagon Çocukları gibi," dedi. "Jessie Alden ismini oradan almışsın. Tanıdık geldiğini biliyordum."

"Kitabı biliyor musun?"

"Eskiden ikinci sınıf öğretmeniydim ve o kitap hâlâ yedi yaşındaki çocuklar arasında çok popüler. Gerçi Benny'nin yemek parasını neden Reese's çikolatası almak için kullanmadığını bir türlü anlayamıyorlar."

"Büyük edebiyat eserleri derin düşüncelere ilham verir."

Dancy, Erin'in kendisi için seçtiği kıyafetleri (şortlar, askılı bluzlar, birkaç spor giyim, birkaç günlük kıyafet ve yaprak yeşili ve beyaz girdaplı bir yazlık elbise) açarken gülüştüler ve kitaplar hakkında konuştular. Yazlık elbise Dancy'nin giyeceğinden çok Erin'in giyeceği bir şeye benziyordu ama Dancy kıyafetleri olduğu için o kadar mutluydu ki umursamadı. Daha fazla tanga gösterdi. "Takıntılısın."

"Özür dilemiyorum. Sen olduğun gibisin."

Dancy güldü, sonra Clint'in onu bunlardan biriyle görseydi yüz ifadesinin nasıl olacağını hayal etti. Bal rengi deri sandaletlerini giydi. Erin'in aldığı spor ayakkabılar gibi bunlar da ona çok yakıştı. Geri kalan kıyafetlerini sabah kaldıracaktı. Bu gece için bol spor şortu ve kısa Stars tişörtüyle yetinecekti.

"Şehir merkezinden akşam yemeği aldım," dedi Erin'e. "Herhangi bir şeye alerjin olup olmadığını sormayı unuttum."

"Shane."

"Onunla harika iş çıkardın, biliyorsun."

"Kendimle gurur duyduğumu itiraf ediyorum."

Erin, akşam yemeğine katkısı olarak getirdiği alkolsüz karpuzlu mojito'lardan termosundan iki bardağı doldururken, Dancy fişleri topladı ve kıyafetlere harcadığı parayı Venmo üzerinden ona gönderdi. Bardaklarını, Dancy'nin aldığı bir dilim Manchego peyniri, Castelvetro zeytinleri ve biberiyeli deniz tuzuyla yapılmış kaju fıstıklarıyla birlikte arka platforma taşıdılar. Yudumlayıp sohbet ederken, Dancy Erin'e işi hakkında sorular sordu; bu sırada Watch ekibi de onları katil sincaplardan korumak için bölgede devriye geziyordu. Sohbet hem kolay hem de ilgi çekiciydi.

Sonunda yemek yemek için içeri girdiler. Dancy, ağaç dallarının altında, belki de yanında rahat bir şezlong bulunan bir piknik masası olmasını diledi. Bebek ıspanak, meyveler ve kavrulmuş cevizlerden oluşan

salatalarının tadını çıkarırken, evlerindeki güzel avlu terasını, pişmiş toprak karolarını, taş çeşmesini ve mor salkımlarla kaplı pergolasını düşündü.

O hâlâ ayrılmaya hazır değildi.

Satın aldığı limon otlu tavuk ve fırında sebzeleri ısıtırken, kapı çalındı ve Dancy "Erkekler giremez!" diye seslendi.

Clint yine de içeri girdi; 1.90 boyunda ve 95 kiloluk, geniş omuzlu, ince kalçalı ve güçlü bacaklı, muhteşem bir adamdı. Erin'i görünce kaşlarının çatıldığını fark eden Dancy, onun yabancı arabadan endişelendiğini düşündü. Ona doğru işaret etti. "En az beş Hallmark filmi izleyip tayt ile çorap arasındaki farkı bilmiyorsan hoş gelmiyorsun."

Onu görmezden gelerek Erin'e başıyla selam verdi. "Erin, değil mi?"

"O benim yeni en yakın arkadaşım," dedi Dancy. "Ve büyük bir spor hayranı değil, bu yüzden sizi takip etmesinden endişelenmenize gerek yok. Sizi neredeyse hiç tanımıyor."

Erin'in yüzü kızardı. "Bu doğru değil. Kim olduğunu biliyorum. Seni daha iyi şartlarda görmek... güzel." Yüzü kızararak kağıt peçetesini ellerinde buruşturdu.

Dancy araya girdi. "Utanmana gerek yok Erin. Clint geçen sezon Seahawks maçında topu elinden düşürdü, bunun yanı sıra affedilemez başka hatalar da yaptı. Ne kadar aptal bir adam. Yani tıpkı senin ve benim gibi, başkalarının aşağılamalarına karşı oldukça duyarsız."

Clint, bıkkınlıkla ona döndü. "Kariyerimi bu kadar yakından takip etmeniz gurur verici."

"Tim Correlli ve Jason Henderson'ı da lise yıllarından beri takip ediyorum. Tim'in şimdi bir ilaçlama şirketi var, Jason ise Lana McBride ile evlenmek için rahipliği bıraktı. Onu hatırlıyor musunuz? Bir gece kütüphanede kilitli kalmış ve okulun çatısına tırmanmak zorunda kalmıştı. Üstelik Katolik bile değildi. İnanmıyorsanız Google'da arayın."

Erin'e döndü. "Daha fazla tuzağa düşmeden önce zararı en aza indirmek istesen iyi olur."

Erin gülümsedi. "Onu sevdim."

"Ben de," dedi üzgün bir şekilde.

Dancy kalbine dokundu. "Arkadaşlar... Çok duygulandım."

Erin, ona on yaşından beri kadınların ona fırlattığı o hayranlık dolu bakışı attı. "Dancy'nin bolca yemeği var. Akşam yemeğine bize katılabilirsin."

"İmkânsız!" diye bağırdı Dancy. "Seahawks maçından sonra asla olmaz."

"Çok isterim," dedi Clint Erin'e.

"Yapamazsın," diye karşılık verdi Dancy. "İnsanların yanında olmaktan nefret ettiğini hatırlıyor musun?"

"Çoğu insan öyle düşünüyor. Ama Erin'i seviyorum ve acıktım."

"Maalesef, sizinle birlikte yemek yiyebilmeniz için yeterli sandalyemiz yok."

"Verandamda bolca sandalye var."

Bu yüzden Dancy, Clint, Erin, Watch ve satın aldığı akşam yemeğini araba yolundan, evin etrafından ve verandaya kadar takip etmek zorunda kaldı.

Clint boş tabağını kenara itti. Dancy uzun bacakları ve arsız tavrıyla dikkat çekiyordu. O bacaklar... Clint kendini göğüs düşkünü olarak görüyordu ve Dancy'nin göğüsleri muhteşimdi, ama bacakları... İncecik ayak bileklerinden başlayıp, baldırlarının üzerinden geçerek, adeta cennete uzanıyordu.

Onun çekiciliğinin getirdiği duygusal yükü düşününce, kendinden iğrendi. Yarın ilk iş olarak Chicago'ya geri dönecek ve onu görmekten memnun olacak birkaç kadını arayacaktı. Orada bir hafta kadar kalırsa, bu kaşıntıdan kurtulacaktı.

Zihninde rehberindeki kişileri taradı ve Amelia Wright'ı seçti. Muhteşimdi. Boyu yaklaşık 1.68 metreydi. En iyi reklam ajanslarından birinde müşteri hizmetlerinde çalışıyordu. Gülüşü hoştu. Ama sadece yirmi iki yaşındaydı.

Tamam, Amelia değil.

Peki ya Hailey Ames? Muhteşem bir vücudu var. Zeki. Ayrıca büyük bir Cubs taraftarı. Birlikte bir maça gidebilirler. Daha büyüktü, değil mi?

Ya da belki de değil. Yirmi dördüncü doğum gününden bahsetmemiş miydi?

Bu kadınların hiçbiri onun ilgisini çekmemişti ve şehvet dolu bakışları tekrar Dancy'ye döndü. Gençken, o vücudun her yerinde elleriyle oynamıştı. Şimdi onunla yapabileceği her şeyi düşününce ne büyük bir kayıp!

Dancy ona, her şeyden önce, yatırım stratejisiyle ilgili bir soru soruyordu. "Özür dilerim, kaçırdım," dedi.

"Endişelenme. Kimsenin hem kas gücüne hem de zekaya sahip olması gerekmez. Tanrı'nın sana verdiklerine şükret."

Gülümsemeyi zor tuttum.

Erin düşünceli bir şekilde, "İkiniz de çok tuhafsiniz," dedi. "Bu birçok şeyi açıklıyor."

Ne o ne de Dancy onun ne demek istediğini sormadı.

Erin gerçekten iyi insanlardan biriydi ve o pislikten kurtulduğu için memnundu. Dancy'nin onu kurtardığı gün gördüklerine rağmen, Erin sağlam karakterliydi. Bahsettiği sınıf kütüphanelerini kurmak için okuluna güzel bir çek yazmayı düşünüyordu.

Kadınlar dondurucusunda sakladığı limonlu dondurmanın tadını çıkarırken, Dancy'nin tavsiyesi üzerine önce tasmaını takıp Watch'ı göl kenarında yürüyüşe çıkardı. Verandaya döndüğünde Erin gitmişti. Tasmasız Watch, lavaboda bulaşıkları elde yıkayan Dancy'ye koştu. "Bunları bırakabilirsin," dedi. "Sonra alırım."

"Sadece birkaç tane var."

Clint bir mutfak havlusu alıp tezgahın üzerine üst üste dizdiği üç tabağı kuruladı, bu sırada Watch, Dancy'yi Clint'in koyduğu kaseden su içmeye bıraktı. "Erin'in o kaybedene geri döneceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle düşünmüyorum."

"İyi." Bardakları kurulayıp tabakların yanına koydu. Son kaseyi de bitirdi ve suyun süzülmesini beklerken, gereğinden fazla dikkatle lavaboya baktı.

Bulaşık havlusunu yere bıraktı. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ne hakkında?" Ona bakmadı.

"Aklınıza ne gelirse."

Omuz silkti. "Gittiğimde Erin'i özleyeceğim. Ve vagonun son kısmını da."

Kendini tutamadı. "Ya ben?"

Sonunda gözlerine baktı. "Elbette seni özleyeceğim."

Aralarında alışılmadık bir gariplik oluştu. Watch, verandanın kenarındaki çimenlere yerleşmiş onları izliyordu. Dancy gereksiz yere tezgahı silmeye başladı. Hafif rüzgar, yanağına düşen parlak sarı saç tutamıyla oynuyordu. Arkasını dönerek verandanın karşısındaki gömme jakuziye doğru ilerledi ve onu çalıştıran düğmeye bastı. "Suya giriyorum. Yüz iki derece." Şortunun düğmelerini çözdü. "Bakmasan iyi olur."

Elleri durdu. "Ya da durmayabilirim."

"Dansçı..."

"Şaka yapıyorum." Ona sırtını dönmüş gibi yaptı.

Şortunu ve iç çamaşırını çıkarıp çıplak bir şekilde köpüren suya daldı. "Bana katılabilirsin... yeter ki diğer tarafta kal."

"Benden çok korkuyorsun."

"Bu gezegendeki her erkek senden korkmalı."

Gülümsedi ve küvetin kenarına doğru yürüdü, yeni sandaletlerinden birini çıkardı ve parmağını suya batırdı.

Ona karşı fiziksel tepkisi anında oldu. Geldiğinden beri geçen günlerde teninin solgunluğu kaybolmuş, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar yumuşamıştı, böylece o olağanüstü gözler artık yüzünü kaplamıyordu. Şu anda buz dolu bir banyoda oturuyor olsa bile, yine de cehennem gibi sıcak hissedirdi.

"İçeri giriyorum," dedi.

Arkasını döndü ve onun tişörtlerinden birini keserek yaptığı üstü çıkardı. Ardından spor sütyeni de çıktı ve ince, fildişi rengi sırtı ortaya çıktı. Bütün iyi niyetleri bir anda yok oldu.

Sırtı hâlâ ona dönükken, iki giysiyi şezlonga bıraktı, sonra şortunu çıkardı ve üzerinde sadece Green Bay logosu olan çirkin gri bir külot kaldı. Bunda seksi hiçbir şey olmamalıydı, ama o, etrafında dönen sudan daha ateşliydi.

Onun gözlerini kaçıracağına aptalca güvenmişti, ama o kaçırmadı ve kadın döndüğünde, vücudunun geri kalanıyla birlikte göğüslerinin tamamını gördü.

Kendini örtbas etmek yerine -ve Dancy Flynn olduğu için- ona kibirli bir şekilde baktı. "Büyü artık."

"Daha önce görmediğim bir şey değil." Sesi titredi.

Kadın, üzerinde o aşağılayıcı külot dışında tamamen çıplak bir şekilde küvete yaklaştı. Adam dayanamadı ve arkasını döndü, ancak jakuzinin su jetlerinden biri tam kasıklarına isabet etti ve adam sıçradı.

"Su çok mu sıcak?" diye sordu.

Onun arkasından küvete girdiğini hissetti. "Ayağımın parmağını çarptım."

"Daha dikkatli olmalısınız."

Ona yeterince zaman vermişti ve kendisi de yeniden yerine oturdu.

Green Bay marka külotlar küvetin kenarında duruyordu. Kadın onun karşısına uzandı, yuvarlak ve dolgun göğüsleri köpüklerin üzerinde belirgindi. "Bu çok güzel." Başının arkasını kenara yasladı ve yıldızlara baktı.

Şu anki hislerini tarif etmek için kullanacağı son kelime "güzel" olurdu. Alaycı tavrına rağmen, tanıdığı en zeki, en büyüleyici kadındı. Ayrıca en güzeliydi. Ama ister sıradan ister güzel olsun, yine de onu isterdi.

Suyun içine daha da derine yerleşti. "Eğer yoldan çıkmasaydım ve ayrılmasaydık ne olurdu diye hiç düşündün mü? Mesela, Hollywood'a gitmek yerine, sen lise son sınıfını bitirirken ben üniversiteye başladım ve birlikte kalırdık."

"Dancy, hangi üniversiteye gidersen git, oradaki her erkek senin peşinde olurdu ve lise sevgilin sadece uzak bir anı olarak kalırdı."

Bunu inkar etmedi, ama bu fikir de onu memnun etmemiş gibiydi. "LA'ye gitmem daha iyi oldu. O reddedilmelerin hepsi karakterim için iyi geldi."

Ona göre, kız ailesinden yeterince ret görmüştü. "Bir şekilde ayrılacaktık," dedi.

"Çünkü eninde sonunda beni aldatacaktın. Ünlü bir NFL oyuncusu, bir sürü hayranıyla deplasmanda. Bir erkek nasıl karşı koyabilirdi ki?"

Hakarete uğradığını hisseden adam, jakuzinin ortasına doğru ilerledi. "Cidden seni aldatacağımı mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Öyle meydan okurcasına konuştu ki, adam onun buna hiç inanmadığından şüphelendi.

"Evet, haklısın," dedi. "O kadar istekli kadını geri çevirmenin hiçbir sebebi yok."

Alt dudağını hafifçe ısırды. "Ama sen aldatmazdın, özellikle de ciddi bir ilişkiyeysen. Muhtemelen aldatacak olan ben olurdum."

"Sanmıyorum. Tahminimce Roth'u aldatmak için birçok fırsatınız oldu ama hiç yapmadınız."

Bunu nereden bildiğini sormadı, aksine suya daha da gömüldü. "Bilmem gerekirdi."

Kadının memnuniyetsiz ifadesine gülümseyerek karşılık verdi: "İkimizin de olgunlaşması gerekiyordu, bu yüzden ilişkimiz uzun sürmedi."

"Muhtemelen haklısın. Ama... bilmiyorum. Belki birbirimizin büyümesine yardımcı olabilirdik."

"Bu, iki gençten çok şey beklemek demek."

"Biz tam olarak normal gençler değildik. Ben ailemin olmamasından, sen de kendin olmandan dolayı."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Kendisini bir tür aziz olarak nitelendiren bir başka hakaretine hazırlanıyordu, ama kadın onu şaşırttı.

"Doğuştan gelen bir yeteneğiniz vardı ve onu boşa harcamayacak kadar da akıllıydınız."

Göz göze geldiler. Kadın kollarını güverteden indirdi ve ona doğru yaklaştı.

Zamanlayıcıyı doğru ayarlamamıştı ve su jetleri durmuş, su kristal berraklığında bir hal almıştı. Su altı havuz ışıklarıyla aydınlatılan bedenleri mavi-beyaz bir ışık saçıyordu. Ona bakmaktan çekinmiyordu.

Göğüsleri, göğsüne ve ellerine birkaç santim uzaklıktaydı. Hangisinin önce hareket ettiğini bilmiyordu. O, kollarını boynuna dolarken, o da kollarını beline doladı. Eli daha aşağıya, belinin kıvrımının altına indi ve kalçasını kavradı. Kadın ona doğru bastırdı ve dudaklarını buldu. Derin ve tutkulu bir öpüşme yaşadılar, dilleri birbirine karıştı, derine indi—

"Ondan uzak durun!" Kılıç gibi keskin, öfkeli bir ses berrak geceyi yarıp geçti.

Dancy'nin içkisinden o kadar sarhoştı ki, içeri giren kişiyi fark etmesi biraz zaman aldı. Sersemlemiş bir halde başını çevirdi.

Ve annesinin onlara doğru koştuğunu izledi.

Çocukların çalılıkların arasından tekrar dışarı çıkmaya cesaret etmeleri birkaç dakika sürdü.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Kristin jakuziye hücum edip Dancy'ye annelik taslayan sert sözlerle çıkışırken, Watch havlamaya başladı: "Oğlumu hemen bırak!"

Dancy sıçrayarak uzaklaştı ve suyun daha derinlerine battı; kabarcıkların olmaması göz önüne alındığında bu hareket faydasızdı. Görevini tamamlamış olan Watch ise başını ön patilerine yasladı, gözleri ise tetikte kaldı.

Clint annesinin nereden geldiğini veya burada ne yaptığını bilmiyordu. Tek bildiği, annesinin savaşa hazırlandığıydı.

Sandaletlerinin ayak sesleri kaldırım taşlarına çarptı. "Ona yaptıklarından sonra nasıl olur da hayatına geri dönebileceğini düşünürsün!"

Uzun zamandır kimsenin "Nasıl cüret edersin!" dediğini duymamıştı.

Kristin jakuzinin kenarına ulaştı. "Uzun bir hafızam var. Unuttuğumu sanmayın."

Müdahale etmesi gerekiyordu. Ve edecekti de. Ama bu Devler Savaşı'nın nasıl sonuçlanacağını merak ettiğini itiraf etseydi ne kadar kötü bir adam olurdu ki?

Elli altı yaşında olmasına rağmen annesi hâlâ dikkat çekiciydi. Kız kardeşi Rory, Kristin'in yüksek sosyete etkinliklerine ev sahipliği yaparak kariyer yapmış, fit, sarışın, mavi gözlü sosyetik kadınların hepsine

benzediğini söylerdi. Ama annesi sosyetik bir kadından çok uzaktı. Diğer insanlar kariyerlerini sonlandırırken, Kristin Rory'nin çalışkan iş ortağı olarak yeni bir hayat bulmuştu.

Şimdi ise bakımlı bir gargoyle gibi jakuzinin üzerinde yükseliyordu. "Olanları unutmadım ve ne kadar zaman önce olduğu da umurumda değil. Hâlâ ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Hayat senin için yolunda gitmiyor, bu yüzden pençelerini ona tekrar geçirmeye karar verdin!"

Dancy karşı koymak yerine, usulca suyun altına büzüldü. Hiç kimseden bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştı. "Tamam anne. Yeter artık. Bana bir iyilik yap ve çamaşırhaneden birkaç havlu getir. Dancy kameranın önünde olmadığı zaman çıplak olmaktan çekiniyor."

"Sen iğrenç bir insansın!" diye tısladı Dancy, Kristin verandadan geçip eve girerken. Dancy taş döşemeden iç çamaşırını kaptı ve su altında giymeye çalışırken göğüsleri sallanıyordu. "Neden ona burada olduğumu söyledin?"

O göğüsler... "Ona söylemedim."

"Peki bunu nasıl öğrendi?"

"Anlamıyorum." Gözlerini kaçırdı. "Ve sana şimdi söylüyorum ki, sana olan tüm saygımı kaybettim. Kendini savunmak yerine korkak bir tavşan gibi davranıyorsun."

"O senin annen!"

Daha fazla bir şey söyleyemeden Kristin, havluları taşıyarak ve bir tür Viking savaşçısı kadın gibi görünerek evden fırladı. Kristin'in Dancy hakkında Clint'in kız kardeşiyle yaptığı son konuşmadan öğrendiğini düşündü; kız kardeşinin de ağzını kapalı tutması gerekirdi.

Kristin havluları jakuzinin kenarına bıraktı, sırtını döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen de! Daha akıllı davranmalıydın."

Küvetten çıktı ve havluyu beline sardı. "Çocukken bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim, ama artık biraz geri çekilmen gerekiyor."

Yanında, Dancy sudan çıktı; havlu koltuk altlarına o kadar sıkıca yapışmıştı ki, neredeyse boğuluyordu.

Kristin arkasını döndü. "Bana bulaşmaya kalkma, Clint Garrett! Kadınlar konusunda hiçbir zaman aklın olmadı! İşte ben, neredeyse altmış yaşındayım—"

"Elli altı."

"Evde kocamla birlikte olmam gerekirken, ülkenin yarısını arabayla geçmek zorunda kaldım."

Chicago'dan buraya arabayla gelmek, ülkenin yarısını arabayla geçmek gibi değildi ama Kristin bu kadar üzgünken yalnız başına gitmesine izin vermesi konusunda üvey babası Daniel ile konuşmayı planlıyordu.

Kristin, Dancy'ye bir kamp ateşini bile söndürebilecek kadar soğuk bir bakış attı. Dancy ise ona aynı şekilde bakmak yerine başını eğdi, kıyafetlerini topladı ve köpeğini çağırdı. "Hadi gidelim, Watch."

Onunla konuşması gerekiyordu, ama önce bunama hastası annesiyle ilgilenmesi gerekiyordu. "Sen," dedi Kristin'e. "İçeride."

Hâlâ ıslak plaj havlusuna sarılı olan Dancy, votka şişesinin yanındaki kütüğün üzerinde oturmuş, dişleri takırdıyordu. Kristin'i on yedi yaşından beri ilk kez görüyordu. Sevgili oğluna ihaneti konusunda Kristin'in hâlâ ne hissettiğini anlamak için bu geceki karşılaşmaya ihtiyacı yoktu.

Kristin ona iyi davranmıştı. Elbette Clint'in hizmetçiler ve bakıcılar tarafından büyütülmüş bir kızla olan ilişkisi konusunda endişeleri vardı, ama yine de Dancy'yi aile yemek masasına kabul etmişti. Okul projeleriyle, arkadaşlarıyla ve okuduğu kitaplarla ilgilenmişti. Dancy, Clint'in babasına hiçbir zaman ısınamamıştı, ama Kristin, Dancy'nin kendi annesinin tam tersiydi ve Dancy onu çok seviyordu.

Votka şişesine baktı. Son birkaç gündür onu neredeyse hiç fark etmemişti. Şimdi ise hepsini bir an önce içmek istiyordu. Ama şişe, yanlış giden her şeyi temsil ediyordu, bu yüzden şişeyi kaptı, kapağını çevirerek açtı ve yavaşça boşalttı. Şişe boşaldığında, yaprakların arasına koydu ve kütükten kalktı. Watch onu takip ederken içeri girdi.

Erin'in onun için bulduğu ipeksi fildişi rengi pijamayı giymişti ki Watch kapıya koştu. Saniyeler sonra bir tıkırtı duydu. Çaresizlikle içini çekerek kapıyı açtı.

Clint orada, son derece erkeksi ve çekici bir şekilde duruyordu; bakışları onu baştan aşağı süzüyordu ve bu da onu doğruca yatağa sürüklemek istemesine neden oluyordu. "Özür dilerim—"

"Bu gece olmaz." Sözüünü kesti.

"Dans et..."

"Hayır, hayır demektir." Kapıyı kapattı.

Ertesi sabah hava bulutlu ve rüzgarlıydı, Temmuz başından çok Mayıs ayına benziyordu. Dancy yeni kot pantolonunu ve ince bir bluzunu giyerken, Clint'in şu anda gölde tek başına yüzüyor olabileceğini fark etti. Watch'ı vagonun arkasına bırakıp, o aptalın boğulmasını engellemek onun görevi olmasa da, iskeleye doğru koştu. Clint gölü onlarca kez yüzerek geçmişti ve bu konuda bu kadar telaşlanmamalıydı. Ama kimseye haber vermeden uzun yüzme yolculuklarına çıkması ona doğru gelmiyordu. Şimdiye kadar şanslı olması, şansının devam edeceği anlamına gelmiyordu ve bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gidebileceği hissinden kurtulamıyordu.

Göl çok dalgalıydı, iskeleden pek bir şey görünmüyordu, bu yüzden daha iyi bir manzara için kayıkhanenin merdivenlerinden çatı güvertesine aceleyle çıktı. Rüzgardan faydalanan birkaç yelkenli dışında, suda başka kimse yok gibiydi.

Sandalyeye çöktü ve birkaç derin nefes aldı. Ciddi kaygı sorunları yaşıyordu. Bir haftadan biraz fazla bir sürede Clint, ihtiyacı olan arkadaş, onu olduğu gibi gören ve yine de ona değer veren kişi olmuştu. Gençken onu ona çeken aynı özellikler şimdi de onu ona çekiyordu, ama bu sefer bunu mahvetmeyecekti. Dün gecedен sonra, birbirlerinden ellerini çekemedikleri apaçık ortadaydı, ama aralarındaki ilişkiyi seks gibi geçici bir şey yüzünden mahvetmeye dayanamazdı. Clint'le olan ilişkisini korumak istiyorsa, bir adım geri atması gerekiyordu. Büyük bir adım.

Rüzgar ince bluzunu çok sert estiriyordu ve keşke Clint'in, gölün dibinde kaybettiği sweatshirt'üne sarılıp yatabilseydi diye düşündü. Ayak sesleri kasvetli düşüncelerini böldü. Ayak sesleri, Clint'in sağlam adımlarına göre çok hafifti.

Anne Ayı merdivenlerin tepesinde belirdi ve güverteye çıktı. Kusursuzca röfleli sarı bob saçlarını taramış, makyajını yapmış ve havaya uygun olarak açık mavi bir kapüşonlu sweatshirt ve ona uygun eşofman giymişti. "Clint, senden özür dilemem gerektiğini söylüyor."

Dancy rahat görünmeye çalışarak sandalyeye yaslandı. "Özür dilemenize gerek yok."

"İyi, çünkü sen alamayacaksın." Kristin, cebinden çıkardığı mendille Dancy'nin yanındaki sandalyenin üzerindeki çiğ damlalarını sildi. Clint'in lise yıllarında, kıymetli oğlunun böylesine tehlikeli bir oyun oynamasından nefret etmesine rağmen, pizza akşam yemekleri düzenleyerek ve destek kulübü için para toplayarak tam bir takım annesi olmuştu.

Kirli mendili buruşturup kuru mindere oturdu. "Son zamanlarda zor zamanlar geçirdiğini ve Chicago'da olanlardan dolayı utandığını biliyorum, ama belki de bu, rehabilitasyona girmen için ihtiyacın olan bir uyarıdır."

"Aslında alkol problemim yok."

Kristin'in pürüzsüz alnı endişeyle kırıştı. "Trenin en arka vagonundaydım. O boş içki şişesini gördüm."

Dancy'nin votkayı döktüğünü hatırlaması için geçen saniyeler içinde Kristin daha da ileri gitti. "Eminim kalpsiz olduğumu düşünöyorsunuz, ama değilim. Doğru tedaviyi almanız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Yeter ki bebeğinize dokunmayayım, tamam mı?"

Kristin sert bir şekilde, "Oğlum için en iyisini istemekten utanmıyorum, özellikle Ashley ile yaşananlardan sonra," dedi. "Sanki olayı atlatmış gibi davranıyor ama emin değilim. Ve ikimiz de biliyoruz ki, yardıma ihtiyacı olan herkese kolayca yardım eder. Siz ondan faydalandınız ve bunu hiç sevmiyorum."

Bunda bir nebze doğruluk payı vardı, ancak Kristin'in tam olarak kastettiği şekilde değil. "Bu seni şaşırtabilir Kristin, ama Clint kendi başının çaresine bakabilecek yeteneğe fazlasıyla sahip."

"Eğer öyle olsaydı, bunca insan arasında senin burada kalmana izin vermezdi. Hayatın karmakarışık ve bununla kendin başa çıkmak yerine ona koştun."

Dancy bunu yalanlayamadı.

"Lütfen, Dancy. Doğru olanı yap. Oğlumu baştan çıkarmaya değil, hayatını düzeltmeye odaklan."

Dün gece kimin kimi baştan çıkardığı belli değildi ama Kristin haklıydı. Dancy'nin koluna dokundu. "Beni dinlemenı istiyorum. En iyi performansını sergilemek onun için her şey demek. Sezona hazırlanmaya odaklanması gerekiyor, senin sorunlarınla değil. Sen onun büyük başarılarla ulaşmasının önünde engel oluyorsun."

Kristin bu tür abartılı ifadeler kullandığı için utanmalıydı, ama buna inanıyordu ve Dancy, Clint'in kendisine bu kadar güvenen bir annesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

Ayak tırnaklarının basamaklarda çıkardığı tıkırtı sesinin ardından daha sağlam bir adım sesi geldi. Batman ve Robin kurtarmaya gelmişti. Dancy, Robin'i gördüğüne çok sevinmişti, ama Batman'in kendi sorunlarını çözmesi için ona güvenmesini dilerdi. Yine de, koruyuculuk söz konusu olduğunda—anne gibi oğul.

Watch, Kristin'i karşılamak için güverte boyunca koştu; Kristin onu vahşilik açısından değerlendirdikten sonra başını okşadı. Clint merdivenlerin başında durdu, yüzünde sert çizgiler vardı. "Anne, dün gece sana karışmamamı söylemiştim. Eğer buna saygı duyamıyorsan, gitmen gerekiyor."

Dancy yerinden fırladı. "Annenle öyle konuşma. O sadece seni korumaya alışıyor."

Clint ne olduğunu anlamamış bir şekilde başını yana eğdi. Dancy, Kristin'e döndü. "Söylediklerin tamamen yanlış değil, ama bazı kısımlarında yanılıyorsun. Ayrıca çok sinir bozucu birisin. Ama oğlun için her şeyi yaparsın ve buna saygı duyuyorum. Hadi, Watch." Merdivenlerin başında durdu ve tekrar Clint'e döndü. "Seni bu kadar çok önemseyen bir anneye sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin."

Watch, onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. En alt basamağa vardığında sevinçle havladı, iskelenin ucuna koştu ve soğuk gri suya atladı.

"Kahretsin!" diye çığlık attı Dancy.

Watch neşeyle kürek çekerek uzaklaştı, ama can yeleği olmadığı için kısa sürede yorulacaktı ve kolayca çıkabileceği bir kıyı şeridi de olmadığı için kendi başına sudan çıkamıyordu. "Aptal köpek!"

Duvardaki can yeleğini aldı, suya attı ve sandaletlerini çıkardı. Yeni kıyafetlerini göl suyuna maruz bırakmak istemediği için kot pantolonunu da çıkardı ve gazlı bezini başından geçirdi. Tek bir temiz dalışla suya girdi.

Clint her şeyi güverteden izledi. "O kadın eşsiz biri."

Kristin, onun yanında durarak, "Bu sabah vagonun dışında boş bir içki şişesi vardı," dedi.

"Orada mıydı?" Güverteyi geçip merdivenlere doğru ilerledi.

"Sakın onun peşinden suya girmeye kalkma!" diye bağırdı Kristin.

"Tekne kancasını kullan. O su çok soğuk, hasta olursun."

Clint gözlerini devirdi ve iskeleye atladı.

Dancy, Watch'ı tek başına kurtarabilecek yeteneğe sahipti ve onun suya girmesine gerek yoktu. Annesi onu bu kadar kızdırmamış olsaydı, dediği gibi tekne kancasını kapar ve olduğu yerde kalırdı. Bunun yerine, i çamaşırına kadar soyundu ve suya daldı.

Dancy yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Yorgun köpeğine ulaşmış ve onu can yeleğini giydirmek için çabalarken suda debeleniyordu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu, arkasından yüzerek yanına gelirken.

Arkasına döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Bugün yüzme antrenmanımı yapmadım."

"Sen bir aptalsın."

"Biliyorum."

Başını salladı. "Bu, anneni tamamen çıldırtacak."

"Genel fikir bu." Köpeğin arka bacaklarını sabitlemeye yardım etti.

"Kristin, vagonun dışında boş bir içki şişesi bulduğunu söyledi. İlginçtir ki, o kadar içkiyi içip de bugün hiç baş ağrısı çekmedin."

"Demir gibi bir mide."

"Saçmalık. Sen attın onu."

"Tamamen iyi içkinin israfı." Üstündeki tokasını kapattı. "Kristin dünyanın en iyi aşırı koruyucu annesi. Senin için kurşun bile verdi."

"Onu alabilirsin."

"Yapabilmeyi isterdim."

Şimdi biraz daha suyun üzerinde kalabildiği için geçici olarak mutlu olan Watch, iskeleye doğru yüzmeye başladıklarında hemen arkalarından kürek çekmeye başladı. Dancy gözlerindeki suyu sildi. "Watch iskeleyi görür görmez oyun zamanı olduğunu düşünüyor. Belki bir dahaki sefere onu tasmayla bağlamayı hatırlarsın?"

O kadar hanımefendi ve edepliymi ki, adam gülümsemesini zor tuttu. "Belki." Lavanta rengi askılar omuzlarından geçiyor, göğüslerinin üst kısımları dantelli sütyeninin kupalarının üzerinden yükseliyordu. "İç çamaşırlarını beğendim. Çok seksi."

"Erin temel prensiplere inanmıyor."

Suya baktı ama uzun, zarif bacakların gölgelerinden başka bir şey göremedi. Dalmadan önce iç çamaşırının bir kısmını görmüştü ama bazı durumlar daha fazla açıklık gerektiriyordu. "Bana bir ipucu ver. Dipte ne var?"

"Sweatshirt'ünüz."

"Gölün dibinde değil. Senin kalçada."

"Fazla değil."

"Ne kadar demek istiyorsunuz?"

Kirpiklerinin koyu renkli sivri uçları, yaramaz gözlerini çerçeveliyordu. "Erin tanga külotlara bayılıyor."

"O kadını çok seviyorum."

"Sadece poponuzun arasına kaşındıran bir dantel parçası sıkışmadığı için."

Suya daldı. Derinlere indi. Soğuk suyun, sözlerinin uyandırdığı imgelerin izlerini silmesini diledi. Cinselliğe olan ilgisini kaybetmiş bir adamın birkaç gün içinde böyle bir sapığa dönüşmesi ironikti. Su altında gözlerini açtı, ama çok geçti. Kadın çoktan yüzerek uzaklaşmış, Watch'ı can yeleğinden çekerek götürmüştü.

Kristin, iskelede onları bekliyordu, tıpkı önceki gece olduğu gibi havlular hazırды. Dancy'nin yanına yaklaşırken, "Annemi dışarı atabilir miyim lütfen?" diye sordu.

"Benden daha da çok nefret edecek. Gitmesi gereken benim."

Eğlencesi kayboldu. "Onun seni uzaklaştırmasına sakın izin verme."

Gözyaşları yanaklarında birikirken bile, ona sabit ve ciddi bir bakışla baktı. "Sadece o değil. Bunu biliyorsun. Roth ve ben işimizi bitirir bitirmez Los Angeles'a geri döneceğim."

Bu konuşmayı yapmaya hazır değildi ve önden yüzdü. İskeleğe ilk ulaşmak, onun ıslak iç çamaşırlarıyla sudan çıkışını izleyebileceği anlamına geliyordu ve hızla merdivene tırmandı.

Ancak annesinin başka planları vardı. Dışarı adımını attığı anda, annesinin keskin dirseği onu hazırlıksız yakalayıp karnına saplandı. Otomatik olarak geri çekildi, ancak annesi hemen önüne geçip havluyu Dancy için açarak görüşünü engelledi. Böylece Watch'ı çıkarmak ve can yeleğini yırtmaktan başka pek de heyecan verici bir iş kalmamıştı.

Dancy havlusunu sabitlerken annesi eski kız arkadaşına dudak bükerek, "Hâlâ kıyafetlerini üzerinde tutmakta zorlanıyor gibisin," dedi.

"Ne anlamı var ki?" diye mırıldandı Dancy. "Oğlun onları yine koparacak."

Sırıttı. "Dancy seni kışkırtıyor."

Annesinin hiç de memnun olmadığı açıkça belliydi.

Eski kız arkadaşı, hafif bir homurtuyla eşyalarını topladı ve köpeği de peşinden gelerek iskele boyunca ilerledi. İskelenin sonuna vardığında, havluyu iki eliyle kaldırdı. Ve işte orada, tüm dünyanın görebileceği şekilde, ince bir lavanta rengi dantel şeridiyle ayrılmış, yuvarlak, parıldayan iki kalça vardı.

Bu kadar ıslak çocuk hiç görülmemiştir.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Her sahneyi analiz etmiş, her repliği tartışmışlardı. Dancy, Lucinda'yı kendisi kadar iyi tanıyordu ve Roth da Tom'u daha derinlemesine anlamıştı. Ayrılmaya hazırlanırken, Roth ona o içten, film yıldızı gülümsemesiyle baktı. "Teşekkür ederim, Dancy. Gerçekten."

Onun cazibe saldırısı onda boşa gitmişti. Aralarındaki ilişkilerin iyi olduğu eski günlere dair en ufak bir özlem bile hissetmiyordu artık. Belki de onu Clint'in gölgesinde görmeyi bunun sebebi. Roth sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da daha küçük bir adamdı. Yine de, kibar olmaktan başka bir şey değildi. "Ve teşekkür ederim. Bu harika oldu."

Ona sert bir selam verdi ve geçici bir ofis kurduğu evin rutubetli eski kütüphanesine doğru kayboldu.

Bisa, ön verandadaki hasır sallanan sandalyede oturmuş, elinde telefonla konuşuyordu. Ya Dancy'nin bir tehdit olmadığına karar vermişti ya da kocasının çalışma seanslarının sıkıcılığına dayanamamıştı, çünkü sonunda onları yalnız bırakmıştı.

Dancy ön basamaklara doğru ilerlerken verandanın tahta döşemeleri gıcırdadı. Bisa sallanmayı bıraktı. "Roth'un seni aldattığını bilmek seni rahatsız etmiyor mu?"

Güzel ama biraz da huysuz bir çocuk gibi görünüyordu ve Dancy onun oyununa gelmeyecekti. "Roth'un hileci olduğunu bilmek seni rahatsız ediyor mu?"

Bisa meydan okurcasına, "Beni aldatmayacak," dedi.

Dancy onu yerle bir etme dürtüsüne direndi. "Eminim ki bunu yapmayacak."

Bisa, "Bazı dersler alacağım," dedi. "Yapı, karakter, oyunculuk ve benzeri şeyler hakkında bilgi edineceğim."

"Evet, bana söylemiştin." Bir kez daha ayrılmaya başladı, ancak Bisa onu durdurdu.

"Roth, çocuk istemediğini söyledi."

Dancy bu konuda ona göz yummazdı. "Roth sana yalan söyledi. Ben onları çok istiyordum. İstemediğini söyleyen oydu."

Bisa, sanki bu önemli değilmiş gibi omuz silkti. "O bu bebeği istiyor. Ve eğer öyle düşünüyorsanız, bilerek hamile kalmadım."

Dancy dişlerini sıktı. "Hiçbir şey düşünmüyordum."

Alt dudağı hafifçe öne doğru çıkıktı. "Çocuk sahibi olmaya hazır değilim."

Bu, Dancy'nin duymak istemediği bir itiraftı. "Pişmanlık duymak için biraz geç."

Bisa topuklarını sallanan sandalyenin kenarına koymaya çalıştı ama karnı engel oldu ve vazgeçti. Dancy'nin tırnak ojesi soyulmaya başlamışken, Bisa'nın ayak tırnaklarında kusursuz bir Fransız pedikürü vardı. "Sanırım o kadar da kötü olmayacak. Gece hemşirelerimiz ve bakıcılarımız olacak, bu yüzden çok da üzgün değilim."

Dışarıdan birileri tarafından büyütülen bir çocuk daha. Ebeveynlerinin ihmali kendi hatası olarak gören gizli bir çocuk daha. İçinde kaynayan öfkeyle verandadan aceleyle ayrıldı ve arabasına doğru yöneldi.

Bisa arkasından, "Eve vardığımda sana bir saç bandı göndereceğim," diye seslendi.

Dancy duymamış gibi yaptı.

O gece Watch'ın havlaması onu, Roth ile birlikte bir tür döner kapıda sıkışıp kaldığı ve hızla giden arabalarla dolu bir otoyola açıldığı rahatsız edici bir rüyadan uyandırdı. Kalbinin sakinleşmesini beklerken, Watch vagonun

diğer ucundan tekrar havladı. Dirseklerinin üzerine yaslandı ve telefonuna baktı. Sabahın ikisi. "Lanet olsun, Watch. Gecenin yarısı."

Kapıyı tırmalayıp ve sızlanarak durdu. Kadın yastığına vurdu ve gözlerini kapattı, ama köpek hâlâ huzursuzdu. Daha önce, Milwaukee'de iki günlük bir eğitimciler konferansına katılan Erin ile konuşmuştu. Dancy, keşke o da otel odasında, uykusunu bölen sinirli bir köpek olmadan rahat rahat uyuyabilseydi diye düşündü.

İnleyerek yataktan kalktı. "Yine mi zombi sincap seni korkutuyor?" Yeni lambalardan birini açtı. Adam kapıya dikilmiş gözlerle alçak bir hırıltı çıkardı. Kapıyı açıp arka platforma çıktı.

Cırcır böceklerinin orkestrası onu karşıladı, buna derin gecenin temiz kokusu eşlik ediyordu. Tek aydınlatma kaynağı arkasındaki lamba ve ağaçların arasından süzülen ince bir ay ışığıydı. "Bak bebeğim. Burada hiçbir şey yok."

Bebeğim... Onun melankolisi, son birkaç aydır hissettiği o yürek burkan acıyı artık vermiyordu. Şimdi daha çok kendini kaybettiği bir dönemi hatırlatıyordu.

Watch sonunda sakinleşti. "Hadi, yatağına geri dön evlat."

Shane ormandan çıktı ve elleri ceplerinde, omuzları düşük bir şekilde karanlık otoyolda arabasına doğru yürüdü. Erin'in Subaru'su Garrett'in garaj yolunda değildi, ama onun büyük garajında olabilirdi. Shane'in sezgileri onu harika bir yazar yapan şeylerden biriydi ve sezgileri ona Erin'in yeni kız arkadaşıyla geceyi birlikte geçirdiğini söylüyordu.

Aklına daha karanlık bir düşünce geldi. Ya Erin, Flynn'le aynı vagonda değilse? Ya Garrett'in evindeyse? Ya Garrett'in yatağındaysa? Ya Erin, Garrett gibi bir sporcunun hiç çaba göstermeden elde edebileceği yüzlerce kadından biriye? Çok saf biriydi. Ona söylediği her saçmalığa inanacaktı. İşte bu yüzden Erin'in ona ihtiyacı vardı. Onu böyle pisliklerden korumak için.

Erin'in evinin karanlık ve arabasının yerinde olmadığını görünce, arabasını otoyol kenarına park edip ormanda yürüyerek yeni zengin arkadaşlarıyla takılıp takılmadığını kontrol etmeye çalıştı. Eve neredeyse varmıştı ki bir köpek havlaması duydu. Birkaç saniye sonra tren vagonunun içinde bir ışık yandı. Hala iyi görebildiği çalılıkların arkasına saklandı ve Dancy Flynn'in dışarı çıktığını izledi.

Shane, dün 7-Eleven'da o berbat magazin gazetelerinden birinin kapağında yüzünü görünce kim olduğunu anlamıştı. Haberi yazan kişi yazmayı öğrenmeliydi, ama okudukları onu dehşete düşürmüştü. Daha önce hiç ünlüleri takip etmemişti, ama yine de onu tanımalıydı. Milyonlarca dolar kazanan, göğüslerini sergileyen o sürtük Dancy Flynn, Erin ile onu ayırmaya çalışan kişiydi.

Erin nasıl böyle aptalca davranıp, itibarını riske atarak böyle biriyle takılabilirdi? Bunu düzeltmeliydi. Erin'in geçici olarak ona sırtını dönmesi, onun da ona aynı şekilde davranacağı anlamına gelmiyordu. Ona ihtiyacı vardı. İlham almak için bir sevgiliye bağımlı olan tek büyük yazar o değildi. F. Scott ve Zelda, Jack Kerouac ve Neil Cassady, James Joyce ve Nora Barnacle. Liste uzayıp gidiyordu. Ve o, H. G. Wells veya John Le Carre gibi her kadına göz diken bir çapkın değildi. Shane, edebi bir dev olma yolundaydı ve anlaşılmaz bir nedenden dolayı, Erin'e ihtiyaç duymak, büyüklüğe ulaşmak için ödemesi gereken bedeldi.

Arabasına bindi ve kontağı çevirdi. Bu sorunu çözmesi gerekiyordu.

Dancy, ertesi sabah erkenden göle yaklaşırken Clint'in iskelenin ucundan yaptığı zarif dalışı izledi. Clint, Dancy'nin geleceğini biliyor olmalıydı çünkü tek kişilik kayığı suya indirmiş ve Watch'ın can yeleğini hazırlamıştı. Ancak Dancy henüz yeni uyanmıştı ve soğuk bir kurtarma dalışına daha hazır değildi, bu yüzden su köpeğini vagonun arkasında bırakmıştı.

Esnedi ve gerindi, sonunda yeni sandaletlerini çıkarıp kayıkla yola koyuldu. Kıyıdan sis yükselirken rahat bir ritme girdi. Clint'in yardıma ihtiyacı olursa onu kurtarabilecek kadar yaklaştı -ki bunun pek olası olmadığını kabul etmeliydi- ama ikisinin de yalnızlıklarının tadını çıkarabilmesi için yeterince uzakta kaldı.

Jakuzide yaşananlar, iki azgın yetişkin arasındaki aşırı yakınlığın doğal bir sonucuydu. Clint'ten başkasıyla birlikte olsaydı, olayların doğal seyrine bırakabilirdi, ama onunla değil. İki hafta bile geçmemişti, ama o şimdiden hayatındaki en önemli kişi gibi hissediyordu. Gençlik yıllarındaki hallerinden çok farklı insanlar olmuşlardı, ama ona olan bağı aynıydı. Roth'la hiç hissetmediği türden bir bağ.

Clint'i hayatında tutmak istiyordu ve şehvetin bunu mahvetmesine izin veremezdi. Arkadaşlıkları onun için her şey demekti. O, sahip olduğu en iyi

arkadaşı; platonik ruh eşiydi. Ve bu platonik kalmalıydı, çünkü bu ilişkiyi sürdürmek yatakta geçirilen birkaç saatten daha önemliydi.

Su, kayığın kenarlarına hoş bir ritimle vuruyordu. Bir şekilde kürek çekme hareketlerini koordine etmişlerdi. Adam kolunu uzatırken, kadın da küreği suya daldırarak tek bir beden gibi hareket ediyor gibiydiler. Alışılmadık bir iyimserlik hissediyordu. Kariyerini yeniden canlandırmanın eşliğindeydi. Çocuklara gelince... Milyonlarca kadın çocuksuz da tatmin edici hayatlar yaşıyordu ve o da bir düşük daha yaşamak istemiyordu. Tek yapması gereken yeniden odaklanmaktı.

Şiddetli bir su sıçraması düşüncelerini böldü. Başını kaldırıp Clint'in çırpındığını, suyun etrafında çalkalandığını gördü. Suya batışını şaşkınlıkla izledi.

Kadın orada donakalmış oturuyordu. Adam su yüzüne çıktı ama nefes nefese kalmıştı. Kalbi gümbür gümbür atarken, küreğini suya iyice batırdı ve kayığın ön tarafını çevirdi. "Geliyorum!" diye bağırdı.

Tekrar suya daldı ve öksürerek su yüzüne çıktı. Kadın daha hızlı kürek çekti. Adam çırpındı. Battı. Kadın neredeyse başarmıştı.

Başını kaldırdı. "Kramp..." Tekrar öksürdü ve nefesi kesildi. "Kahretsin..."

"Bunu tut!" Küreği uzattı, olabildiğince öne eğildi. Adam küreği kaptı. Sertçe çekti...

Dengesini kaybetti.

Ve göle girdi.

Beceriksiz bir şekilde karnının üzerine düştü. Yeni ipli şortunun paçalarının altında su birikti. Islak saçları görüşünü engelledi. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Yanında suyun üzerinde duruyordu. Rahatça, zarifçe hareket ediyordu. Öksürmüyordu, hatta nefes nefese bile değildi. Yüzme gözlüğünü başının üstüne doğru eğdi, ağzında yapmacık bir sırıtış belirdi.

"Aman Tanrım!" Öfkeyle kükreyerek suya daldı ve hızla yüzeye çıkarak omzunu olabildiğince sert bir şekilde adamın karın boşluğuna sapladı. Yüzeye çıktığında "Şerefsiz!" diye bağırdı.

"Şimdi, şimdi." Hala sırıtıyordu, kadının sert karın kaslarına yaptığı saldırıdan hiç etkilenmemişti.

"Seni dışarı çıkarıyorum!"

"Sen ve hangi ordu?" diye karşılık verdi, on yaşında bir çocuğun hayal gücüyle.

"Öleceksin!"

"Bugün olmaz." Ve gitti. Kayığın kış tarafında hızla dolanıp durdu. Ona sataştı.

Kadın, adamın peşinden yüzerek zehir saçtı. "Aptal herif! Kendini beğenmiş, istediği her şeyi yapabileceğini sanıyor."

Geminin ön tarafında onu bekliyordu. Ona yetişmesi için zaman tanıyordu. Kadın onun başına doğru atıldı, dizlerini göğsüne dayadı ve onu suyun altına çekmeye çalıştı. Adam itaat etti, ancak aşağı inerken onu kendine doğru çekti.

Suyun içinde güreştiler. Kadın eline ne geçiyorsa kaptı. Adam da kadının kalçasına saldırdı.

"Hâlâ o tanga iç çamaşırını mı giyiyorsun?" diye sordu, başları suyun üstüne çıktığında.

"Asla bilemeyeceksin!" Onu bir kez daha alt etti.

Sonunda gücü tükendi ama ağzı susmadı. Dinlenmek için sırt üstü döndü. "Ne kadar da kaba birisin. İşte ben, senin zavallı kışını korumak için şafak vakti yataktan kalkıyorum, karşılığında ne alıyorum?"

Yanına sırt üstü döndü. "Biraz eğlenelim mi?"

"Bu hiç eğlenceli değil!"

"Elbette öyle. Dolandırıldığın için kızgınsın."

"Buna nasıl kandım, inanamıyorum," diye homurdandı. "Senden daha iyi davranışlar beklerdim."

"Otomobil sigorta reklamlarında oynarken oyunculuk hakkında biraz şey öğrendim," dedi kibirli bir şekilde.

"Bunu bana daha önce bildirebilirdiniz."

"Evet, muhtemelen yapmalıydım."

Yan yana rahatça uzanıyorlardı. Sonunda sessizliği bozdu. "Gerçekten deli misin?"

"Çok öfkeli."

"Çok öfkeli görünmüyorsunuz."

"Karaya çıktığımızda, haklı öfkemin tüm şiddetini hissedeceksin."

Güldü. "Kayaktan sonra yüzerken birkaç dakika burada kalabilir misin?"

Akıntıya kapılarak gölün kuzey ucuna doğru sürükleniyordu. "Elbette. Devam edin."

İlk defa endişeli görünüyordu. "Belki birlikte iskeleye geri yüzmeliyiz. Bowrider'ı daha sonra çıkarıp alabilirim."

“Ahhh...” diye mırıldandı. “Tek başıma burada boğulacağım dan korkuyorsun. Ne tatlısın.” Sertleşmiş kafasına bir tokat attı. “Git tekneye bin! Ve eğer gerçekten kramp girerse, iyi şanslar!”

Güldü ve uzaklaştı, ama iyi olduğundan emin olmak için sürekli arkasına bakıyordu.

Hem sinir bozucuydu hem de güzeldi.

Dancy, Lucinda'nın karakterini keşfetmeyi ve onunla Tom arasındaki dinamikleri çözmeyi ne kadar sevse de, anlaşmanın tamamlanması gerekiyordu. Duş aldıktan ve giyindikten sonra menajerini aradı ve Roth ile yaptığı çalışma seansları hakkında onu bilgilendirdi. Sebastian'ın herhangi bir sözleşme görüşmesinden son kuruşu bile çıkarmaya çalışmasıyla tanındığını biliyordu ve Dancy, onun kendisini mahvetmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

"Bu proje benim için her şey demek," dedi. "Gerekirse bunu ücretsiz bile yaparım."

"Hiçbir menajerin duymak istemediği sözler."

"Pazarlık yapma. Ne teklif ederlerse kabul et. Buna ihtiyacım var." Adam onunla tartışmadan telefonu kapattı.

Clint'in annesi ziyarete geldiğinde Kristin, Watch'ın tasmağını arıyordu. Watch onu sevmişti ve sakinleşmesi biraz zaman aldı. Kristin vagonun arkasına baktı. "Burada epey bir fark yaratmışsın."

"Bu bana, oğlunuzun hayatını mahvetmediğim zamanlarda yapacak bir şey verdi."

Kristin halıyı ve lambaları inceledi. "Clint bana 'kötü adam' diyor."

"Prens oğlunuzun size 'sürtük' dediğinden ciddi anlamda şüphe duyuyorum."

"Yaklaşık olarak doğru. Yargılayıcı, aşırı koruyucu olduğumu ve sınırlara saygı duymadığımı söyledi."

"Hepsi doğru." Dancy, Kristin'e kahve ikram etmeyi düşündü ama vazgeçti.

Kristin kanepenin üzerindeki bakir manzaraları inceliyordu. "Onun için endişeleniyorum."

"Sanırım endişelenmek annelerin hakkı, ama oğlunuz son derece yetenekli bir adam."

"Aynı zamanda mükemmeliyetçi ve kendine çok fazla baskı uygulayan biri."

"Gerçekten de aşırıya kaçıyor gibi görünüyor."

"Kadınlar konusunda da pek iyi bir yargıç değil, bunu söylediğim gibi kastetmiyorum."

"Bence tam olarak duyduğumuz gibi demek istiyorsun."

"Ashley Hart'ı hiç tanımadınız. O eski kafalı bir para avcısıydı."

"Benimle ilgili endişelenmenize gerek olmayan bir şey var, ancak dürüst olmak gerekirse, olabileceğim kadar çok milyon dolarlık bir servete sahip değilim."

Kristin bunu önemsemedi. "Düzenli bir ilişkiye ihtiyacı var."

"İstikrarlılığı tanımlayın."

"Onu olduğu gibi seven biri. Parası ya da kariyeri için değil. Görünüşü ya da şöhreti için değil. Sadece kendisi olduğu için."

Kristin haklıydı. Bu, Clint'in tam olarak ihtiyacı olan şeydi. Ve bunu hak ediyordu.

"Tek istediğim onun mutlu olması," dedi Kristin. "Ashley ondan ayrıldıktan sonra sen ortada yoktun. Ona kalbini vermişti ve yıkılmıştı." Yüz ifadesi sertleşti. "Ya da, sen onu aldattıktan sonra çocukken yaşadıklarını da unutmayalım."

Dancy bunu geçiştirmek üzereydi ki bir şey onu durdurdu. Başına gelenleri hak etmeyen o aptal genç kıza karşı duyduğu saygıyı gösterme ihtiyacı. "Clint'i aldatmadım. Tecavüze uğradım."

Kristin nefesini tuttu. "Dancy..." Yüzü acıma duygusuyla yumuşadı.

Dancy kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Güzel sohbet oldu."

"Ah canım, çok üzgünüm."

"Artık gidebilirsin." Dancy'nin o geceye dair ayrıntıları paylaşma zorunluluğu yoktu.

Kristin tereddüt etti, ama Dancy'nin yüz ifadesinde daha fazla konuşmaması gerektiğine dair bir işaret görmüş olmalıydı.

Kadın gittikten sonra Dancy kanepeye çöktü ve vücudunda herhangi bir morluk olup olmadığını kontrol etti, ancak yıllarca onu saran utanç, rüzgârla savrulmuş küle dönüşmüştü. Bir süre Watch'ı kucakladı, sonra sandaletlerini çıkarıp spor ayakkabılarını giydi, tasmağını taktı ve yürüyüşe çıktı.

19

"Sızıntılar," dedi Henry kısaca, su her iki uçtan da hızla akmaya ve kütüğün üzerinden taşmaya başlayınca.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

O ve Watch, Watch'ın bu sefer suya atlamak için değil, eve gitmek için tasmaını çekiştirmeye başlamasıyla gezilerini sonlandırdılar. Kadın onu serbest bıraktı ve peşinden verandaya çıktı.

Kristin gölgede bir masada bilgisayarla oturuyordu, ama onun hedefi o değildi. Bunun yerine, Watch, açık hava mutfak lavabosunun altından çıkan kaslı erkek gövdesine doğru hızla koştu. Watch, patilerini Clint'in göğsüne koydu ve burnunu lavabonun altına soktu.

Dancy tam onlara yetiştiğinde Clint beceriksizce dışarı kaydı, parmakları Watch'ın yakasını sıkıca kavramıştı. "Tesisat işlerinden nefret ediyorum," diye homurdandı sinirli bir fısıltıyla.

Kristin'in bilgisayar ekranına seslendiğini duyana kadar neden fısıldaştıklarını anlamamış olsa da, "Bir tesisatçı çağır," diye fısıldadı.

"Bütçeyi tekrar aşmak istemiyorum," dedi. "Ayrıca çikolatalı tereyağı ürün yelpazemizi zaten genişlettik."

"Bunu Rory'ye de danışalım," diye yanıtladı kalın bir erkek sesi. "Ama bence o da bunun alınmaya değer bir risk olduğu konusunda hemfikir olacaktır."

Dancy, bir zamanlar kendisine kuru köfte ve topak topak patates püresi servis eden kadının artık üst düzey yönetici pozisyonunda olduğunu sürekli

unutuyordu.

Clint, Watch'ın öpücüklerinden kendini korurken, "Tesisatçı tutmak istemiyorum," dedi.

"Bu, çoğu insanın iç mekan mutfağından daha güzel bir dış mekan mutfağına sahip olmanın Tanrı'nın cezası," dedi Dancy.

"#Zenginlerinayrıcalığı."

"Bununla barıştım. Ve sızıntının kaynağını bulabilirsem bunu düzeltebilirim." Ona bir el feneri uzattı. "Ben suyu açarken sen de oraya doğru kayabilir misin? Bakalım bulabilecek misin?"

"Ben?"

"Sen benden daha iyi uyacaksın."

"Bu ev tamirciliği işi çok ileri gitti," diye yakındı. Ama kaldırım taşlarının üzerine diz çöktü ve sırt üstü yatarak lavabonun altına girmeyi başardı. Rahatsız bir pozisyondu.

Suyu kadının başına doğru akıtmaya başladı. "Bir şey gördün mü?"

"Henüz değil." El fenerinin ışığını olabildiğince hareket ettirdi ve hayat seçimleri üzerine düşündü.

"Şimdi nasıl?" dedi.

"Su muhtemelen gider borusunun altından geliyor olabilir."

"Bana göster."

Daha önce de dar olduğunu düşünmüşse, onun başını ve bir omzunu yanına sıkıştırdığında olanların yanında bu hiçbir şeydi. Vücutlarının yanları birbirine yapışmış, yanağı sakalının kıllarına sürtünmüş, omzu göğüslerine bastırmıştı.

El fenerinin ışığını sadece bir an takip etti, sonra başını çevirdi. Gözleri buluştu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Dudakları sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Alnına su damlaları sıçradıkça göz kapakları yarıya indi, ama umursamadı. Ateşi çok yüksekti. Hafif bir iniltiyle dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Gözlerini kapattı...

Aniden göğsüne bir ağırlık çarptığında nefesi kesildi. "Oof!" Kafasını bir su borusuna çarptı. "Lanet olsun, Watch!"

Clint inledi.

Dancy lavabonun altından sıyrılıp Watch'ı itti, köpeğine ve kendine lanetler yağdırdı. Clint'le ömür boyu sürecektir bir dostluk istiyordu, tüm bu... şehveti değil!

Clint, saçları dağınık, tişörtünde ter lekesi görünür halde ortaya çıktı ve

—

Hayır, hayır...

Dancy köpeğini kaptı. Oturur pozisyona geçerek onu sıkıca kucakladı ve Kristin'in oğlunun şortundaki çıkıntıyı görmesini engellemek için kendi vücuduyla birlikte onu bir mahremiyet perdesi olarak kullandı.

Clint hafifçe arkasını döndü, ancak çabaları gereksizdi çünkü Kristin'in gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmişti ve parmakları klavyede hızla hareket ediyordu.

Dancy, bir daha asla Clint Garrett ile zor durumda kalmamaya karar verdi.

Boğazını temizledi ve başını tekrar lavabonun altına soktu. "Çamaşır odasındaki kovayı getirir misin? Şu bağlantı parçasını çıkarmam gerekiyor."

Bunu düşündü.

"Dancy...?" Sadece sesi duyuldu.

Alt dudağını ısırdı. "Üzgünüm. Yapamam."

Başını sudan çıkardı. "Neden olmasın?"

"Eve girmeme izin verilmiyor."

"Elbette eve girebilirsiniz. Size anahtar verdim."

"Bu bir şans eseri verilmiş bir anahtardı."

Oturur pozisyona geldi, cinsel uyarılmanın tüm belirtileri kaybolmuştu. "Acıma duygusuyla alınmış bir anahtar değildi!"

"Bu bir şans eseri verilmiş bir anahtardı," diye ısrar etti. "Ve ben bunu yapamam."

Ayağa kalktı. "Saçmalıyorsun."

"Bunu iyi yaparım," dedi üzgün bir şekilde.

Eğer bu bir çizgi film olsaydı, ellerini havaya kaldırıp eve doğru öfkeyle yürürken başının üzerinden küçük bir kasırga geçerdi. Arka kapıyı açtı ve ona dik dik baktı. "İçeri girebilirsin."

"Watch'tan ayrılamam."

"Evde nöbet tutmak serbest!" diye haykırdı.

Kristin bilgisayarını bir kenara bırakmış, onları merakla izliyordu.

"Belki başka bir zaman," dedi Dancy. "Roth ile bir iş görüşmesi için buluşacağım." Kristin'e döndü. "Bu çok gizli bir proje, o yüzden duymamış gibi yap." Sonra tekrar Clint'e döndü. "Arabanı bana ödünç verdiğin için tekrar teşekkürler."

Clint, Dancy ve köpeğinin uzaklaşmasını izledi. Dancy onu çıldırtıyordu! Acıma anahtarı mı? Bu da neydi Allah aşkına?

Omuzları dik, sarı at kuyruğu sallanarak, kendinden emin adımlarla evin yan tarafına doğru ilerledi. Hiçbir kadın bu kadar karşı konulmaz olmamalıydı. Dancy Flynn, sivri dili, hazırcevaplığı, olağanüstü güzelliği ve muhteşem zekasıyla. Her şeyi, bir buçuk hafta önceki üzgün, sarhoş halinden çok farklıydı: duruşu, yanaklarındaki kızarıklık, gözlerindeki ışıltı. Bu yeni, olgun Dancy, neredeyse hiç tanımadığı bir kadındı, ama yine de onu çok iyi tanıyordu.

İhtiyacı olan kovayı aldı ve dikkatini tekrar işine vermeye zorladı. Odaklanmasını sürekli kaybetmesinden nefret ediyordu. Orada, maç videosunu izlerken, bir anda onun söylediği ve onu güldüren bir şeyi hatırlıyor, saçlarının yanaklarına nasıl güzelce değdiğini düşünüyor veya o geniş, güzel ağzını hayal ediyordu. Dün, son halter squat setinin tam ortasında dengesini kaybedip yere düşmüştü. Dancy'nin kalçasını düşündüğü için poposunun üstüne düşmüştü!

Eskiden olayları birbirinden ayırabiliyor, her durumda odaklanmayı başarabiliyordu. Ama şimdi, antrenman kampına iki haftadan az bir süre kala, Dancy'nin gülerken başını nasıl yana eğdiğini ya da kariyerinden bahsettiğinde veya haberlerdeki bir konu hakkında fikrini söylediğinde nasıl gerçekten dinlediğini hayal ediyordu. Kendine asla olmayacağına söz verdiği şeyi yapıyordu; onun dikkatini dağıtmasına izin veriyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi. Bu öğleden sonra film izlemek yerine, ona su kayağına gitmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyordu. Bunun bir sonu olmalıydı.

Annesi arkasından konuştu: "Roth mu? Yani Roth Hardy mi? Eski kocası burada mı? Roth Hardy mi?"

"Karmaşık."

"Bunu görebiliyorum."

Dancy, Roth ve Bisa'nın kaldığı eski Viktorya tarzı eve vardığında hafif yağmur çiselemeye başlamıştı. Zili çaldı ve kimse cevap vermeyince tekrar çaldı. Sonunda arabaya geri döndü ve ona mesaj attı:

Buradayım. Sen neredesin?

On dakika sonra şöyle cevap verdi:

Los Angeles'a geri dönüyorum, sonra konuşuruz.

Başka bir çalışma seansını dört gözle bekliyordu ve hayal kırıklığına uğramıştı, ancak gerçekçi olmak gerekirse, yönetmenle görüşene kadar daha fazla bir şey yapamayacakları noktaya gelmişlerdi. Roth hâlâ onun adını vermekten kaçınıyordu. Dancy, bunun bir kadın olmasını umuyordu.

Kristin, Clint'in garaj yoluna girerken, direksiyonunda Kristin'in olduğu gümüş renkli bir Lexus da çıkıyordu. İkisi de durdu. Kristin camını indirdi. Dancy de onu takip etti.

"Gidiyorum," dedi Kristin.

Dancy, güneş gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Ama küçük Clinty caddeyi geçerken elini kim tutacak?"

Kristin gülümsedi. "İlginç bir kadın oldun Dancy. Sakın mahvetme. Ve oğluma zarar verme." Cam yukarı kalktı ve arabayı sürdü.

Dancy günün geri kalanını telefonda, ihmal ettiği bazı işleri halletmeye çalışarak geçirdi. Muhasebecisi ve finans müdürüyle görüştü, daha önce iptal ettiği ev temizlik hizmetini yeniden başlattı ve yaklaşık bir buçuk hafta boyunca iletişim kuramadığı için özür diledikten sonra vakfının genel müdürüyle uzun bir görüşme yaptı. Boşanma tazminatını, onlarca hastaneye yeni aile merkezleri eklemek, ayrıca yenidoğan yoğun bakım ünitesindeki bebekleri olan aileler için park kuponları ve bazı dezavantajlı topluluklarda ücretsiz çocuk klinikleri gibi basit şeyler için bir vakıf kurmak için kullanmaktan hiç pişmanlık duymadı. Belki de tüm o parayı vermek çılgıncaydı, ama hasta çocuklara ve ailelerine yardım edildiğini bilmek, ona bir sürü özel uçaktan veya bir sürü tatil evinden daha fazla tatmin sağladı. Doğru olanı yapmıştı.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Clint ona şu mesajı gönderdi:

Yarın yüzmeye gitmiyorum, nöbet tutmama gerek yok.

Mesajı bizzat kendisinin iletmesini diledi.

Gece boyunca sıcaklık düştü ve ertesi sabah gri gökyüzü ve rüzgarla uyandı. Erin'in onun için bulduğu koyu yeşil fermuarlı ceketi giyerek Watch'ı vagonun arkasına bıraktı ve spor salonuna ve sabah duşuna doğru yola koyuldu. Clint zaten oradaydı, ancak sırtı kapıya dönük olduğu için içeri girdiğini görmedi. Ön ayağı bir platform üzerinde ve her iki elinde ağır ağırlıklarla bir dizi işkence dolu çömelme hareketi yapmasını izledi. Tişört giymeden lacivert spor şortu giymişti, bu yüzden her kasının çalışmasını görebiliyordu—deltoid ve trapezius kaslarının belirginliği, baldırlarındaki tendonların esnemesi ve kasılması, o sıkı kalça—tüm bunlar, şehvetli bir kadının sonsuza dek arkadaşı olmasını istediği adamda asla görmemesi gereken bir manzaraydı. Vücudundaki sinirler erotik bir farkındalıkla vızıldadı. Gözlerini ondan ayırarak banyoya koştu.

Dışarı çıktığında biraz sakinleşmişti ama adam hâlâ egzersiz yapıyordu. Kendine bakmamasını emretti. Doğrudan kapıya yönelmesini, gözlerini dümdüz ileriye dikmesini, durmamasını söyledi.

Ama durdu.

Adam, ağırlık kaldırma sehpasında vahşice barfiks çekiyordu. Kadın izlerken, milyonlarca dolarlık vücudunu en yüksek pozisyona kaldırdı, dizlerini içeri çekti ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca orada asılı kaldı. Sonunda, dizleri hala yukarıda, kendini yavaş yavaş indirdi ve tekrar o pozisyonda kaldı. Kasları şişmişti ve kollarındaki damarlar, vücudunu bir silaha dönüştürmek için harcanan insanüstü emeğin bir haritasını oluşturuyordu. Kadın, ağız kurumuş ve yüzü kızarmış bir şekilde, adamın olağanüstü güç gösterisini izledi.

Yavaşça daha alçak bir pozisyona geçti, dizleri hala yukarıda, ayakları hala yere değmiyordu—on, yirmi, bin saniye. Yıllarca bir antrenörle çalışmıştı ve Roth'un birçok antrenmanına şahit olmuştu, ama hiçbirini onu bu kadar etkilememişti. Vücudunun her hücrelerinde bir sıcaklık dalgası yayıldı. Sonunda ayaklarını yere indirdiğinde, başı dönüyordu.

Kadının orada aptal gibi kendisine baktığının farkına vardı. Bir havlu alıp gözlerindeki teri sildi. "Bir sorun mu var?"

Derin bir nefes aldı. "Çok güzelsin."

"Öyle mi?" Ona küstah ve seksi bir sırıtışla baktı. "Aynı şekilde."

Kendini toparladı. "Bunu tamamen objektif bir şekilde söylüyorum."

Bakışları, başka birinden gelseydi rahatsız edici olabilecek bir şekilde onu süzdü. "Aynı şekilde."

Yutkundu. "Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Benimle uğraşmayı bırak," dedi boğuk bir sesle.

"Kısa süreli bir ilişki için sonsuza dek sürecek bir dostluğu mahvedecek değilim."

Havluyu boynuna doladı ve uçlarından çekiştirdi. "Hızlı olmaktan kim bahsetti ki?"

"Ciddi söylüyorum. Hangisi daha önemli, Clint? Yatağında başka bir kadın mı yoksa senin için her zaman en iyisini isteyen ve her zaman arkanda duracak ömür boyu bir arkadaş mı?" Başını eğerek spor ayakkabılarının uçlarını inceledi; bu, onun hassas bir noktasına dokunduğunu gösteriyordu. Kadın devam etti. "Sabah üçte arayabileceğin ve telefonu açacağından emin olabileceğin ömür boyu bir arkadaş. Hayatındaki kadınları inceleyip tekrar hata yapmamanı sağlayacak biri. Ya da her zaman kahraman rolü oynamak zorunda kalmayacağın biri?"

Havluyu bezden yapılmış bir çöp kutusuna attı. "Evet, haklısın."

"Bunu biliyorum."

"Bu, bundan hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

"İşine geri dön, şampiyon," dedi usulca. Alt dudağını ısırarak onu spor salonunda yalnız bıraktı.

"Bana tekrar söyler misin, neden onun çamaşır makinesini ve kurutma makinesini kullanamıyorsun?" Erin, çamaşır odasının kapısında durmuş, ayaklarının dibinde beklerken, Dancy ıslak çamaşırlarını kurutma makinesine yerleştiriyordu; bu sırada pencerenin dışında gökyüzü giderek kararıyordu.

"O göle kaçış için geliyor, benim kirli kıyafetlerimle evine girip çıkmam için değil."

"İkiniz de tuhafsınız." Erin, Dancy'nin giydiği yaprak yeşili ve beyaz yazlık elbiseye doğru başını salladı. "Kıyafetleriniz konusunda zevkim var."

"Doğru." Yazlık elbisenin sütyen gerektirmeyen, vücuda oturan bir üst kısmı, ince askıları ve genişleyen bir eteği vardı. "Benim için seçtiklerinin hiçbirinde köpek yavrusu ya da gökkuşağı yok."

Erin tişörtündeki renkli gökkuşağını kokladı ve dokundu. "Ben köpek yavrusu desenli tişört giymem."

Dancy gülümsedi. "Los Angeles'ta beni ziyaret edeceğine söz ver. Çok güzel bir misafir odam var."

"Anlaştık."

Temiz kıyafetlerle dolu bir çantayla ayrıldığında rüzgar şiddetlenmişti. Watch yolcu koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Telefonu çalarken boşta kalan eliyle onu okşamak istedi.

İşte beklediği telefon buydu. "Bekle, Sebastian." Ona tüm dikkatini verebilmek için arabayı yol kenarına çekti. "Tamam, buradayım. Sözleşmeyle ilgili son durum nedir?"

"Hey." Uzun bir sessizlik oldu. "Yani... pek de iyi haberler değil."

"Sana pazarlık yapmamamı söylemiştim! Roth bunun ne kadar istediğini biliyor ve hâlâ boşanma anlaşmasından dolayı kızgın. Bana düşük bir teklif vermeleri umurumda değil. Parayı da umursamıyorum."

"Öyle değil." Sandalyesinin gıcirtısını duydu. "Haberciye öldürme, tamam mı?"

Karnının derinliklerinde buz gibi bir şey kıvrıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dancy, Lucinda rolü için Gillian Mays'i seçti."

"Ne?" Bunu bir türlü kavrayamadı.

"Gillian Mays. Pop yıldızı. Oyunculuk yapmak istiyor."

Dancy nefes almaya çalıştı. "Yanlış anladınız. Gillian yirmili yaşlarının başında. Lucinda ise otuzlu yaşlarının ortalarında veya sonlarında. Bu sadece bir söylenti."

"Dansçı—"

"Yanlış duydun!" diye sözünü kesti. "Onu Lucinda'nın küçük kız kardeşi olarak seçtiler. Sen senaryoyu okumadın. Senaryo, evliliklerinin ilk heyecanı geçtikten sonra bu durumla başa çıkmaya çalışan bir çifti konu alıyor. Mays'i seçmek hiç mantıklı olmazdı."

"Hiçbir yanlış anlama yok, Dancy. Zaten bir basın bülteni yayınladılar bile."

Damarlarında buz gibi bir soğukluk yayıldı ve sesi o kadar kısıldı ki kendi sesini bile zor duyabiliyordu. "Bu olamaz. Bir hata var."

"Hiç şüphe yok. Valerie ile konuştum."

Telefonu uyuşmuş parmaklarıyla sıkıca tuttu. Roth'un yapım ortağı ve Dancy'nin sözde arkadaşı bu durumdan haberdar mıydı?

"Valerie çok net konuştu," dedi. "Gillian'ı geçen ay transfer ettiler."

"Geçen ay?"

Sebastian konuşmaya devam etti, ama telefon elinden kaydı ve tek kelime bile duymadı. Sadece Roth'un onu bir kez daha kullandığını biliyordu.

20

Barınacak bir yer düşündükçe ayakları hareket etti ve sendeleyerek oraya doğru ilerledi.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Roth ona yalan söylemiş, onu manipüle etmiş ve rolüne hazırlanmak için onun yeteneklerinden faydalanmıştı. Onu karısı olarak istemiyordu, ama oyunculuk koçu olarak ondan vazgeçemiyordu ve o da Lucinda rolünü o kadar çok istemişti ki, onun planına kanmıştı. Onun ne kadar bencil olduğunu çok iyi biliyordu, ama bunu asla beklemiyordu.

Clint'in garajının çatısına yağmur şiddetle vuruyordu. Kariyerini yeniden canlandırmanın bu kadar kolay olacağını gerçekten düşünmüş müydü? Roth'un sihirli bir şekilde iyiliksever bir peri babasına dönüştüğünü sanmıştı. Garajdan sendeleyerek çıkarken yazlık elbisesi sıırılsıklam olmuştu, Watch da arkasından geliyordu. Geri kazanmaya çalıştığı öz saygısı yok olmuştu. Bir kez daha, kendini kullandırmıştı.

Yağmura karşı kamburlaşmış bir halde, neredeyse vagonun yanına varmıştı ki yakındaki bir yere şimşek çaktı ve gökyüzünü yardı. Korku dolu bir çığlıkla Watch ağaçların arasına fırladı.

“Dikkat et!” Sağanak yağmur çıplak kollarına vururken, Dancy ormana doğru koştu. Bir başka şimşek çakması da çevrenin ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak gösteriyordu, ama kendi iyiliğini umursamıyordu. Bu köpeği kurtarmak, doğru yaptığı tek şeydi.

Bir uluma sesi duydu ve ağaç dalları çılgın, uzun saçlı dansçılar gibi başının üzerinde savrulurken yoldan saptı. Ayağı bir Virginia sarmaşığı yığınının takılınca dizlerinin üzerine düştü, sonra ayağa kalkıp çalılıkların daha derinlerine daldı. Elbisesinin eteği bir dala takıldı. Onu çekip kurtardı. Daha fazla şimşek çaktı.

Dancy, dereye ulaşana kadar ormanın derinliklerine doğru koştu. Suyun hafif şırıltısı, çamurlu, çalkantılı bir akıntıya dönüşmüştü. Geriye döndü, umutsuzca etrafına bakındı ve seslendi, ama derenin kükremesi yüzünden hiçbir şey duyamadı.

Yaklaşık üç adım ötede, uyluğu kadar kalın bir ağaç dalı önünde yere düştü. Geriye doğru sendeledi, tekrar düşmeden önce kendini son anda topladı. Yönünü değiştirdi, ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "İzleyin!"

Sadece yağmurun şiddeti cevap verdi.

Yol sağa doğru kıvrılıyordu. Ne önündeydi ne de arkasında. Meşe ağaçlarının olduğu bir yere doğru yönelirken, solunda beyaz bir alan fark etti. Oraya doğru koştu ve işte oradaydı, bir çukurda büzülmüş halde. "Dikkat et!"

Ona doğru atıldı ve bacaklarına çarparak onu neredeyse yere devirdi. Kadın patikada çömeldi ve ıslak, titreyen bedenini kollarına almaya çalıştı. Şimşek havayı ozon kokusuyla kavurdu ve sağır edici bir çatırtı, çok uzakta olmayan bir yere doğrudan isabet ettiğini işaret etti. Köpek ona karşı titriyordu, tırnakları kolunu çiziyordu. Onu kaldırmaya çalıştı, ancak her yeni gök gürültüsüyle birlikte köpek kaskatı kesildi. Kadın zorlukla ayağa kalktı, köpek kollarında çırpınıyordu ve bir şekilde onu patikaya doğru geri çekmeyi başardı. Köpek uluyordu ve çırpınıyordu. Onu düşürecekti.

Birdenbire, Clint şort ve yağmurlukla ona doğru koşarak ortaya çıktı. "Onu bana ver." Yağmur, yüzünün hatlarını belirginleştirdi ve köpeği göğsüne bastırırken burnunun ucundan damladı.

Yolda sendeleyerek onun peşinden gitti. Watch, bu daha güçlü ve istikrarlı kollarda kendini güvende hissederek yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Sonunda vagonun sonuna ulaştılar, ancak içeri girmek yerine eve doğru yöneldi ve ona bağırdı: "Vagon güvenli değil."

Dancy, Clint ön kapıyı açarken, vücuduna yapışmış yazlık elbisesiyle araba yolunun kenarında durdu. Watch havladı ve Clint içeri taşınırken onu aramak için başını Clint'in kolunun etrafından uzatmaya çalıştı. Köpek korkmuş bir şekilde bir kez daha uludu ve Dancy ne yapması gerektiğini

biliyordu. Acıma anahtarı olsun ya da olmasın, onu takip etmesi gerekiyordu.

Clint, Watch'ı antreye bıraktı. Köpek, kadın içeri girer girmez ona doğru koştu, kendini silkeledi ve her yere su sıçrattı. Kadın cilalı ahşap zemine çöktü. Watch kucağına atladı. Burnunu boynuna dayadı, çamurlu bacakları uyluklarının üzerine yayıldı.

Clint kapıyı kapattı ve ortadan kayboldu. Islak sandaletlerini çıkardı ve bir zamanlar bir çocuğu sakinleştirdiğini hayal ettiği gibi köpeği sakinleştirdi. Watch onu terk etmek için hiçbir hareket yapmadı ama yavaş yavaş titremesi durdu. Gizli hoparlörlerden yumuşak klasik müzik çalmaya başladı. Mozart'ın keman sonatlarından biriydi.

Clint plaj havlularıyla geri döndü, yağmurluğunu bir kenara atmıştı. Havlulardan ikisini ona uzattı. "Klasik müziğin huzursuz hayvanları sakinleştirebildiğini duydum."

Kadın Watch'ı kuruladı ve Watch sakinleşmeye başladı. Bir başka şimşek çakması pencereleri aydınlattı, ancak müzikten, kadının varlığından ya da evin fırtınanın gürültüsünü bastırmasından dolayı, tekrar huzursuzlanmadı. Sonunda, kadının kucağından sıyrılıp, yağmurun dövdüğü pencerelerden uzakta, havada asılı duran merdivenin altına kıvrıldı.

Clint bacaklarını kurulayıp havlusunu attığında, Dancy'nin hâlâ ıslak zeminde oturduğunu, ince yazlık elbisesinin içinde titrediğini ve çıplak, köpek pisliğiyle kaplı kollarında yağmur suyunun parıldadığını fark etti. Onu kaldırmak için elini uzattı, ancak yüzünde anlamadığı bir acı ifadesi gördü. Sarı saç telleri omuzlarına kadar sarkıyordu. Saç tutamları elmacık kemiklerine yapışmıştı. Çamurlu, perişan haldeydi ve inanılmaz derecede güzeldi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu ayağa kaldırdı, çamuru sildi ve kuru plaj havlusuna sardı. Saçlarını nazıkçe okşadı. Gözleri birbirine kenetlendi, kadının gözleri hüznü ve arayış içindeydi.

Dancy'nin konuşmamasına alışkın değildi. Onların yaptığı şey buydu. Konuşurlardı. Şakalaşırlardı. Tartışırlardı. Yapmadıkları şey ise, sanki dünyada kalan tek insanlar kendileriymiş gibi birbirlerine dik dik bakmaktı.

Vücudu onun vücuduna yaslandı. Isınmak için mi? Ateş için mi? Başını eğdi -nasıl eğmesin ki?- ve onu öptü.

Dudakları yumuşaktı ve tıpkı onunkiler gibi ihtiyaç doluydu. Sarhoş ve nefes nefese, bedenleri birleşti. Başını yana eğerek elini ensesine doladı. Elbisesinin askısı omzundan kaydı ve askının olduğu yeri öptü. Başını yana eğdi, göğüslerinin dolgunluğu ortaya çıktı. Orayı öptü, nefesiyle tenini okşadı.

Uzak pencerelerden bakıldığında fırtına giderek şiddetleniyordu, rüzgar gölü tehditkar gri bir köpüğe dönüştürüyordu. İçeride, kendi özel fırtınaları da kendine özgü bir güç kazanmıştı.

Ona sıkıca sarıldı. Onu ıslak, çamurlu zemine çekmek istedi ama kadın daha iyisini hak ediyordu ve düşünmeden, asla yapacağını hayal edemeyeceği, bu kadın için tam da doğru gelen bir şey yaptı. Onu kollarına aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

Kadın boğuk bir kakahayla ya da hıçkırıkla -hangisi olduğundan emin değildi- yüzünü adamın omzuna gömdü ve ona göğüs omurgasına dikkat etmesini söyleyen bir şeyler fısıldadı, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Boyuna rağmen, kollarında hafıftı ve tüm antrenmanlarının tek bir amacı olduğunu, oyunları kazanmak değil, Dancy Flynn'i yatak odasına taşımak olduğunu tuhaf bir şekilde hissediyordu.

Ayaklarını yere bastığı anda, kadın elleriyle adamın başını kavradı ve sanki bunun yapılması gereken en doğru şey olduğuna inanıyormuş gibi onu öptü. Pencerelerin dışında şimşekler çakıyordu. Kadın, elbisesinin eteğine uzanıp başının üzerinden çekerken bakışlarını adamdan ayırmadı. Adamın önünde, muhteşem göğüsleri çıplak, teni tüylerle kaplı, sadece dantelli beyaz bir tanga giymiş halde duruyordu.

Kendi kıyafetlerini çıkarıp onu yatağa atmak istedi ama yüzündeki umutsuz ifade onu durdurdu. "Emin misin?"

Buna karşılık, onu bu kez vahşice tekrar öptü. Islak tişörtünü ve iç çamaşırını çıkarmak için geri çekildi. Yağmur cama şiddetle çarparken, iki beden çılgına dönmüş bir halde yatağa yığıldılar.

Sırtının kıvrımlarını ve kaslarını keşfetti, köprücük kemiğini, göğüs kaslarını hafifçe ısırdı, onu çıldırtacak en iyi yerleri buldu. Saçları göğsüne değdi. Daha aşağıya indi, karnının düzlüğüne ulaştı. Ona oynamasına izin verdi. Ta ki artık dayanamayana kadar.

Boğuk bir iniltiyle onu sırt üstü çevirdi ve kendi erotik keşif gezisine başladı. O altında kıvrılırken, göğüsleriyle uzun süre ilgilendi. Sonunda

daha aşağıya indi, tangasının dantelli kenarlarını keşfetti ve sonra onu çıkarak onu bakışlarına, dokunuşuna, ağzına tamamen açık bıraktı.

Kadın çırpındı, onu üzerine çekmeye, onun üzerine çıkmaya çalıştı. Adam dişlerini sıktı ve onu geri tuttu. Kendini de geri tuttu. Dayanamayacak hale gelene kadar oynadı. Onun zerine çıktı, dizlerinin arkasından bacaklarını yakaladı ve içine girdi.

Başını geriye atıp çığlık attı.

Kasılmalarının geçmesini bekledi. Gözleri açıldı. Tekrar kapandı. Parmaklarını nemli saçlarının arasına daldırdı, başparmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu, ona alışmasını sağladı. Sonunda—artık dayanamayınca— hareket etmeye başladı.

Yağmur çatıya şiddetle vuruyordu. Gök gürültüsü ve şimşek evi sarsıyordu. Kadın onun altında hareket etti. Parmaklarını sırtına sapladı. Adamın z kontrolü kaybordu. Daha derine girdi. Kadın da ona karşılık vermek için sırtını geriye doğru kıvırdı.

Vahşi ağaç tepeleri pencereleri döverken, birlikte fırtınanın tam kalbine doğru yol aldılar.

Saatler sonra, Dancy buruşuk çarşafların üzerinde uzanmış, Clint'in onu merdivenlerden nasıl taşıdığını düşünüyordu. 1.78 boyundaki Dancy'yi. Sırtını hiç umursamadan. Başını korkuluğa çarpmadan ya da ayaklarını kapıya vurmada. Muhteşemdi ve doyumsuz bir birliktelikleri olmuştu. Az konuşmuşlar. Uyuklamışlar. Her şeye yeniden başlamışlar.

Fırtına dindiğinde, Watch'ı dışarı çıkarması gerekmişti ve Clint de onunla gelmekte ısrar etmişti. Ona gelebileceğini söylemişti, ama sadece konuşmaması şartıyla.

Yürüyüşleri kısa ve söylenmemiş sözlerle doluydu. Sonrasında birlikte duş aldılar ve o, tıpkı hayal ettiği gibi, onu fayanslı duvara yaslayıp büyük ellerini dizlerinin altına koydu.

şafak skmesine birkaç saat vardı. Yanında derin bir uykuya dalmıştı ve kadın ona tekrar dokunmak istiyordu. enesinin hatlarını okşamak, köprücük kemiğinin hemen altındaki o baştan çıkarıcı yeri öpmek, okyanus mavisi gözlerinde kaybolmak istiyordu.

Yan tarafına döndü ve onun güçlü yüz hatlarını, güzel bedenini, güzel zekasını inceledi. Elbette ona aşık olmuştu. Nasıl aşık olmasın ki? Ve elbette, gitmesi gerekiyordu.

Henry'nin üzeri sıcaktan bunalmıştı...

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Clint yanındaki boş yere dokundu. Dancy'nin vagonun arkasına geri dönmesine şaşırمامıştı, ama keşke dönmeseydi de kaldıkları yerden devam edebilselerdi diye düşündü. Güneş ışığı pencerelerden içeri doluyordu ve dün geceki fırtına artık sadece bir anıydı. Bu kadar uzun süre uyuduğuna inanamıyordu. Yüzüne su serperken ve dişlerini fırçalarken, onun çıkardığı sesleri, ellerinin altında teninin hissini hatırladı. O lüks dudakları öpmenin ne kadar mükemmel hissettirdiğini hatırladı. Şimdi ona kahvaltı hazırlamak ve her şeyi yeniden yaşamak istiyordu.

Saçlarını tarama zahmetine girmeden elini saçlarının arasından geçirdi ve aşağı indi. Watch onu karşılamaya koşmadı, yani Dancy henüz geri dönmemişti. Umarım hâlâ o acıma anahtarı saçmalığıyla meşgul değildir.

Kapının önüne bıraktığı eski Teva sandaletlerini giydi ve onu almaya gitti. Dün gece hayatının en güzel gecesi olabilirdi. Dancy ile birlikte olmak çok doğru hissettirmişti. Evet, işler karmaşılaşacaktı ve şimdi karmaşıklık için iyi bir zaman değildi. Bir hafta sonra antrenman kampına hazırlanmak için Chicago'ya geri dönmesi gerekiyordu ve er ya da geç Dancy de Los Angeles'a dönecekti. Sonra ne olacaktı? Sadece birbirlerinin cinsel partneri olmak doğru görünmüyordu ve Dancy'nin sonsuza dek arkadaş olma fikri

teoride iyi geliyordu, ama birbirlerinden ellerini çekemezlerse bu nasıl işleyecekti?

Clint vagonun arkasına yaklaştığında Watch havlamadı. İçerisi ölüm sessizliğindeydi. Yatak odasına girerken göğsü sıkıştı.

Yatak özenle hazırlanmıştı, yastığın üzerinde çirkin bir bez bebeğin yanında bir çocuk kitabı duruyordu. Gardırop kapağını açtı ve daha önce tahmin ettiği şeyi gördü. Dancy'nin kıyafetleri yoktu. Kaçmıştı.

Adam vagonun arkasından öfkeyle çıktı ve araba yolunun karşısına geçti. O kadın tam bir felaketti. İki yetişkin gibi konuları konuşmak için orada kalmak yerine, çekip gitmişti.

Hızla eve girdi ve telefonunu aldı. Tahmin ettiği gibi, kadın ona mesaj atmıştı.

Araban Erin'in evinde. Anahtarlar paspasın altında. Bu sezonda bol şans. Beni rahat bırak.

Mesaja bakakaldı. Kaçıyordu, onu öperek uzaklaştırıyordu. Muhteşem bir seks yaşamış olmaları, korkmuş bir tavşan gibi ortadan kaybolması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Çok sinirlenmişti. Kahve içmeden, öfkesini verimli bir şekilde atabilmek için spor salonuna gitti. Ne yazık ki, dikkatsiz davrandı ve neredeyse belini incitti. Bu da dikkat dağıtıcı şeylerin ne kadar tehlikeli olduğu konusundaki görüşünü kanıtladı.

Daha fazla zarar vermeden önce kendini saunaya kapattı. Beline bir havlu sararak, ıtılı bankın ortasına oturdu ve sıcağı içine çekti. Ter boynundan aşağı akarken, sedir ve okaliptüs kokusunun onu sakinleştirmesini bekledi. Bunun yerine, beyninin kenarlarında çirkin bir şey belirdi, tam olarak kavrayamadığı bir şey. Ta ki sonunda aklına gelene kadar.

Dün gece bir kere bile prezervatif eline uzanmadı. Bir kere bile ona doğum kontrolü hakkında soru sormadı. Suçu fırtınaya atın. Suçu Dancy'nin onu çıldırtmasına atın, ama hayatında ilk kez, aklı başında bir yetişkinin cinsel partneriyle yapması gereken en temel konuşmayı yapmayı başaramamıştı. Hem de Dancy ile, üstelik de çocuk sahibi olmayı çok isteyen Dancy ile.

Konuşmamaları konusunda nasıl ısrar ettiğini hatırladı. Ya dün geceki olay sandığı kadar ani bir karar değilse? Ya...? Bu çirkin düşünce aklını kurcaladı ve bir türlü aklından çıkmadı. Ya her şeyi o planlamışsa?

Dancy'nin kiraladığı Nissan Rogue SUV yolda iyi gidiyordu, hız sabitleyici çalışıyordu ve yüz maskesi, beyzbol şapkası ve makyajsız olması sayesinde, yolda geçirdikleri iki gece boyunca mola verdikleri yerlerde ve köpek dostu otellerde tanınmamıştı.

Watch iyi bir yol arkadaşı olduğunu kanıtlıyordu ve Amerika'nın güzelliklerini -mısır tarlalarını ve ovaları, dağları ve çölleri- havadan değil, yerden görüyordu. Bir mil diğerini takip ediyordu. Çiftlik raporlarını, vaazları, haberleri ve müziği dinliyordu. Clint'le olanlardan ziyade Roth'un onu nasıl kandırdığını düşünmek daha iyiydi. Evet, Roth'un oyununu anlamalıydı ama anlamamıştı.

O güçlüydü. Ayık kalmıştı. Kendini yalnızlığın ve alkolün karanlık çukuruna geri sürüklemeye izin vermeyecekti. Sevdiği vagonunu geride bırakıp eve dönmesi, öz disiplin ve olgunluğun bir zaferiydi.

Nevada sınırını geçip Kaliforniya'ya girdi. Artık duş almayı unutma derdi yoktu. Artık votka şişesinde cevap aramak da yoktu. İyiydi. Her şey yolundaydı.

Evden dört saat uzaklıkta, radyo istasyonu "Ocean Eyes"ın etkileyici açılış melodilerini çalmaya başladı, ardından o tatlı, uhrevi ses geldi:

Okyanusun o gözlerine doğru düşünüyorum...

On üç yaşındaki Billie Eilish, on yedi yaşındaki ağabeyi Finneas'ın yazdığı şarkıyı söylüyordu.

Okyanusun o gözlerine doğru düşünüyorum...

İşte o zaman nihayet oldu. Olgun aşktan hiçbir şey anlamayan iki genç, iki bin mil otoyolun başaramadığı şeyi başardı. Dancy'nin kalbini söküp onu ağlattılar.

Clint gürültüden bunalmıştı. Yıldızlar'ın karargahı şehrin batısındaki banliyölerde olmasına rağmen, gürültü hiç durmuyordu: banliyö trenleri ve yük trenleri, kamyonlar ve otobüsler, motosikletler ve helikopterler. Sirenler gece gündüz çalışıyordu ve Yıldızlar karargahının arazisi çim biçme makineleri, yaprak üfleyiciler ve ağaç budama makineleriyle vızıldıyordu. Her yerde insanlar vardı ve şimdi de ona sahip olmuşlardı.

Uyum sağlaması gerekiyordu. Birkaç gün içinde antrenörleriyle görüşecek, eski takım arkadaşlarıyla hasret giderecek ve çaylakları akşam

yemeğine götürecekti. Ailesini görecekti. Basınla konuşacaktı. Yapması gereken her şeyi yapacaktı.

Ama bunların hiçbirini yapmak istemedi. Yapamazdı. Beynini ele geçiren o tiz sesli testere sesi varken yapamazdı.

Dancy gece geç saatlerde eve geldi ve paketlediği her şeyi antrenin zeminine bıraktı, sonra dağınıklığın üzerinden atlayarak yukarı kata çıktı ve yatağına girdi. Huzursuz bir kalple ve göz kapaklarının arkasında otoyolun kırık beyaz çizgileriyle, huzursuz bir uykuya daldı.

Ertesi sabah, Watch'ı bakımsız avlu bahçesine çıkarmak için aşağı inerken, varlığını unuttuğu bir sandalyeye çarptı. Bahçıvan çağırmayı unutmuştu. Watch işini bitirince, sendeleyerek yatağına geri döndü. Bebeğini, kariyerini ve sevdiği adamı kaybetmişti. Birkaç gün yatakta geçirmeyi hak etmiyor muydu?

Evet, yaptı.

Önündeki yol açıktı. Geriye bakma, özellikle de Clint'i düşünme. Sadece bitmiş kariyerinden nasıl आगे devam edeceğine odaklanma.

Yarından itibaren.

Ya da belki ertesi gün.

Çarşafı başının üzerine çekti ve gözlerini kapattı.

Watch kısık bir hırıltı çıkardı. Kadın başını dışarı çekti ve ona dik dik baktı. "Ne?"

O da ona öfkeli bakışlarla karşılık verdi.

"Yargılamayın."

Dudaklarını büzerek ona baktı.

"Kahretsin, izle!"

Tam anlamıyla alaycı bir ifade.

"Kahretsin." Kendini yataktan sürükleyerek kalktı. "Duş almayacağım!"

Duş aldı ve beli biraz dar olan kot pantolonunu ve üzerinde James Earl Jones'un fotoğrafı olan bir tişört giydi. Watch evi keşfederken, o da kahve yaptı, Erin'e güvenli bir şekilde vardığını mesajla bildirdi ve dondurucuda yarım donmuş simit bulana kadar aradı. Onu tost makinesine koydu ve mutfak beyaz sıvalı duvarlarına baktı.

Ev bir zamanlar 1930'lu yılların bir film yıldızına aitti ve turuncu-mavi Meksika çini işçiliği ile kirişli tavan orijinaldi. Sonraki sahipleri, Güney

Kaliforniya'ya özgü cazibesini yok etmeden evi modernize etmeyi başarmışlardı ve Dancy de eve hak ettiği saygıyı göstermeye devam etmişti.

Boşanmasının ilk günlerinde hamile kalmaya çalışırken, odayı döşemek mükemmel bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Sıcak toprak rengi zeminlere ve yumuşak mavi ve yanık turuncu tonlarında doğal kumaşlarla döşenmiş mobilyalara uyum sağlaması için antika Navaho halıları seçmişti. Bebek odası için bir Pinterest panosu oluşturmuştu. Bırakması gereken bir anı daha vardı.

Bagel tost makinesinde aniden fırlayınca, ayaklarının dibinde büzülmüş olan Watch irkildi. "Tost makinesinden korkuyorsun," diye homurdandı, "ama sen bana karşı hep yargılayıcı davranıyorsun."

Alınmadı ama işte köpek böyle bir şey.

Yemek köşesindeki sarı boyalı ahşap masaya oturdu. Kahvesini yudumlarken, büyük, kemerli pencerenin kare camlarından, küçük arka bahçesinin çoğunu oluşturan bakımsız avluya baktı. Bir çift kral kelebeği kelebek otunun yakınında uçuyordu ve bir limon ağacı, ölmekte olan sukulentlerin bulunduğu toprak saksıları gölgeliyordu. Vagonunu özledi.

Simit midesinde sert bir yumru oluşturmuştu. Vagon arkasındaydı. İşte onun gerçek hayatı buydu.

Kahvesini bitirdi ve Roth'u aradı, telefonu açmayınca şaşırmadı. Yine sert bir mesaj bıraktı, sonra Hard Heart Productions'daki ortağı Valerie Evers'ı aradı. Dancy ve Valerie yakın arkadaş değillerdi ama arkadaşlıklar, birlikte içki içmeye gidiyorlar ve birkaç gösteri izliyorlardı. Dancy her zaman Valerie'nin zekasına ve özverisine saygı duymuştu. O da cevap vermedi, bu da Dancy'ye yatağa geri dönmek için iyi bir bahane verdi, ama Watch'ın yürüyüşe ihtiyacı vardı.

Burası Isabella Gölü değildi ve hiçbir şapka ve maske onun tanınmasını engelleyemezdi. Yine de, normalde Los Angeles'ta yaptığı gibi saçını yapıp makyajını düzeltmek ve özenle seçilmiş bir spor kıyafeti giymek yerine, olduğu gibi dışarı çıktı; James Earl Jones tişörtünü sadece güneş gözlüğü ve çalıntı "Simply the Best" şapkasıyla tamamladı.

Köpeğini tasmaına bağladı ve kapıyı kilitledi. Ön kaldırıma adımını attığı anda, bakımlı bir doodle cinsi köpeği gezdiren gri saçlı bir kadın durup ona bakmaya başladı. Yürüyüş bittiğinde, bir kahve dükkanından çıkan birkaç hipster ve yoga matı taşıyan yirmili yaşlarında bir genç tarafından gizlice fotoğraflandı. Her iki fotoğraf da günün sonunda internette olacaktı. Umurunda değildi.

Watch tepelere tırmanmaya alışkın değildi ve eve geldiklerinde uyuyakaldı. Dancy, dün gece antreye bıraktığı kıyafetleri, Clint'in misafir dolabında bırakmaya kıyamadığı o berbat mavi elbiseyi de dahil olmak üzere, yerine koydu. Enerjisini bulur bulmaz, hepsini yakacaktı.

İnternetteki dedikodu sitelerini kontrol etti ve Roth ile Bisa'nın Florida'daki Jupiter Adası'nda "bebek balayı" yaptıkları haberini öğrendi. Ne kadar tatlı onlar için.

Valerie hâlâ aramamıştı. Dancy, Roth'un yapımcı ortağının anında yanıt vermediği bir zamanı hatırlayamıyordu ve mesajı anlamıştı. Valerie de sırtını dönmüştü.

Dancy, Watch'a yakında döneceğine dair güvence verdi, gri Infinity G35'ine bindi ve Hard Heart Productions'ın West Hollywood'daki ofislerine doğru yola koyuldu.

Şık kavisli masanın arkasında sakallı ve modaya uygun sahte mohawk saç kesimli bir resepsiyonist oturuyordu. Arkasındaki duvarda Legend's End ve Sinner's Legend filmlerindeki Roth'un çerçevelenmiş posterleri asılıydı. Bilgisayarından başını kaldırdığında, onu tanıdığını anlayabildi.

"Valerie'yi görmek için buradayım," dedi.

"Bayan Evers müsait değil," diye aceleyle yanıtladı.

Onu görmezden gelerek cam kapıya doğru yürüdü. Adam masanın arkasından fırladı. "Bayan Flynn, yapamazsınız—"

"Zaten yaptım." Dancy, Valerie ofisinden çıkarken onu iterek koridora girdi. Valerie Dancy'yi görünce bir fare gibi yuvasına geri koştu. Dancy, kapıyı kilitlemeden önce oraya ulaştı ve içeri girdi.

Valerie'nin gözleri, kırmızı, büyük çerçeveli gözlüklerinin ardında irileşti. Kırklı yaşlarının başlarında, kısa saçları ve ciddi tavrıyla, sıkı çalışması ve Roth ile olan ortaklığı sayesinde Hollywood'da güçlü bir isim haline gelmişti. Cam raflarda kariyerinden plaketer ve hatıralar sergilenirken, Roth ve Dancy'nin en çok hasılat yapan filmleri Legend in Gold'u kutlamak için ona hediye ettikleri Baccarat kristal Mille Nuits vazosu masasında onur köşesinde yer alıyordu. Dancy, Valerie'yi vazonun fotoğraflarında mutlaka görünmesi konusunda sürekli olarak kızdırdı.

Valerie kolunu trafik polisi gibi uzattı. "Dancy, burada olmaman gerekiyor."

"“Kadınlar diğer kadınlara bakar” sözüne ne oldu Valerie?”

"Dancy, ben—"

“Kadın Yönetmenler Birliği'ne yaptığınız o muhteşem konuşma? Hollywood'daki kadınların birbirlerini desteklemeleri gerektiğinden bahsediyordu. O konuşma için ayakta alkış aldınız. Gözlerimden yaşlar aktı.”

Valerie masasının arkasına saklanarak aralarına bir bariyer koydu. "Anlamanız gerekiyor. Roth'u Gillian Mays'ten vazgeçirmeye çalıştım ama o ona çok kararlıydı."

“Roth'tan bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz. Bana geldiğinde ne yapmayı planladığını çok iyi biliyordun, ama beni uyarma dürüstlüğüne sahip değildin.”

Valerie, utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "Basit gibi geliyor ama Chicago'da başınıza gelenlerden sonra -tüm o basın ilgisi- her şey kafa karıştırıcıydı. Sizin için endişelendik."

“Bu saçmalık! İkinizin de tek derdi beni onun oyunculuk koçu olmaya zorlamaktı, çünkü ikiniz de onun alabileceği tüm yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz.”

Valerie dikkatlice ergonomik koltuğuna oturdu. "Roth mükemmeliyetçi. Ona bir senaryoyu adım adım anlatacak, içgörü sahibi tek kişi sensin. Bu inanılmaz derecede gurur verici."

Dancy ona inanmaz bir şekilde baktı. "Aklınıza gelen en iyi şey bu mu?"

Valerie'nin dudakları büzüldü, ağzının etrafındaki akordeon gibi kıvrımlar, yıllardır gizli bir sigara içicisi olduğunun kanıtıydı. "Bu sektörün ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz. Pratik olmak zorundayım. Roth ile uzun zamandır iş ortağıyız."

"Para her zaman dürüstlüğü ve dostluğun önüne geçer, değil mi?"

Ellerine baktı. "Ne söylememi istiyorsunuz?"

“Söylemediğin şey önemli.” Dancy, kolunu bir hareketle savurarak Valerie’nin kıymetli kristal Mille Nuits vazosunu mermer zeminde paramparça etti. Valerie nefes nefese kaldı ve ayağa fırladı. Dancy, kapıdan çıkarken kırık camların üzerinden geçti. “Bir dahaki sefere başka bir kadını kandırmaya kalkıştığında bunu hatırla.”

Eve kadar yol boyunca bir nebze de olsa tatmin duygusu hissetmeye çalıştı ama başaramadı; yaptığı şey hiçbir şeyi değiştirmede.

Akşama doğru, hipsterların ve yoga eğitmeninin çektiği fotoğraflar internetin her yerine yayılmıştı.

Dancy, sabah yürüyüşünde kalp kırıklığını gizliyor.

**Dancy Flynn, yaşadığı acıya rağmen metanetini
koruyor.
Kalbi kırık Dancy evde kalırken, Roth ve kız arkadaşı
yeni bebek için hazırlık yapıyor.**

Fırsatları asla kaçırmayan pazarlamacılar da görüşlerini dile getirdiler.

Dancy'nin JEJ tişörtünü hemen buradan satın alın!

Dancy'nin Makyajsız Görünümünü Kopyalayın!

Manşetlerden birini oldukça beğendi.

**Dancy'nin Yeni Köpek Arkadaşı Yalnızlığını
Hafifletiyor**

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Watch'a.

Memnun görünüyordu.

Yatak odasına sendeleyerek gitti, kıyafetlerini düzeltti ve yatağa girdi, ancak bakışları tavana dikildi. Dakikalar geçti. Vücudunu biraz değiştirdi ve yorganı üzerine çekti, ancak hemen tekrar aşağı itti.

O, unutulmak istemiyordu. İntikam istiyordu.

Clint'in Chicago'nun batı banliyölerindeki sahte şatosu çok fazla kötü anı barındırıyordu, bu yüzden Ashley orada öldürüldükten sonra zararına satmıştı. O zamandan beri, ihtiyacı olan her şeye sahip ama sevdiği hiçbir şeye sahip olmayan, tamamen mobilyalı, dört yatak odalı bir dubleks daire kiraliyordu. Ancak DuPage County'deki Stars kompleksine yakındı ve bazı takım arkadaşlarının aksine şehirden gelen otoyol trafiğiyle boğuşmak zorunda kalmıyordu.

Şezlongunda televizyonun karşısında oturuyordu, iki buçuk yaşındaki yeğeni Jemma kucağında uyuyordu. Bebek şampuanı, boya kalemi ve muz kokuyordu. Bu çocuğu o kadar çok seviyordu ki, bu sevgisi içini acıtıyordu.

Eski bir menajer ve Jemma'nın babası olan kayınbiraderi Brett Rivers, atıştırmalık poşetlerini, iki boş bira şişesini ve bir meyve suyu kutusunu bıraktığı mutfaktan çıktı. Cubs takımı deplasmanda Yankees ile oynuyordu

ve Brett, takımlarının yenilgisini birlikte izlemek için gelmişti. Clint'in Jemma'yı görmek isteyeceğini bilen Brett, kızını da yanında getirmişti.

Simply the Best çikolatalarının CEO'su olmasının yanı sıra Brett, Clint'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Profesyonel spor dünyasının en hırslı menajerlerinden biri olarak sürdürdüğü kariyerini bırakmış ve o zamandan beri çok daha mutlu bir adam olmuştu. Clint'in de kendini yeniden iyi hissetmesi için bunu yapması mı gerekiyordu? Ama eğer bırakırsa, hayatının geri kalanını bir başarısızlık olarak yaşamak zorunda kalacaktı.

Brett araba anahtarlarını aldı ve eski müşterisini inceledi. "Gitmeden önce konuşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Kristin, Rory'ye Dancy'den bahsetmiş olurdu, Rory de Brett'e anlatırdı ve bu onların lanet olası işi değildi. "Yeni sezon," dedi Clint. "Aklımda çok şey var."

Brett iyi bir arkadaştı ve geri çekildi. "Konuşmak istersen nerede olduğumu biliyorsun." Eğilip uyuyan kızını kucağına aldı.

Clint ona oyuncak tavşanını verdi. Kapıya doğru yönelirlerken Jemma, babasının kollarına daha da sokuldu, ona tamamen güvendi.

Kapı arkalarından kapandı ve Clint, neredeyse dayanamayacağı kadar acı verici bir duygu seline kapıldı.

Dancy, Bel Air'deki eski evinin kapısındaki güvenlik kameralarına arabayla geçerken kendini zorlayarak neşeli bir şekilde el salladı. Evlilikleri boyunca tüm o can sıkıcı güvenlik kodlarını yönetmek onun göreviydi ve Roth'un bunları değiştirmeyi ya da Bisa'nın görev listesine eklemeyi düşünmemiş olmasına şaşırmadı.

İtalyan tarzı villaya doğru giden yola koyuldu; villadan nefret etmeye başlamıştı ama Roth, ne kadar yol kat ettiğinin somut bir kanıtı olarak görüyordu. İngilizceyi pek bilmeyen, iri yarı yirmi yaşındaki bir gencin kullandığı beyaz bir kiralık minibüs, onu malikanenin iki büyük garajından küçüğüne kadar takip etti. Bu garajın şifresi de aynı kalmıştı ve kapılar sorunsuz bir şekilde açılıp kapanıyordu.

Yakiv, kendisine verilen işi beş dakikadan kısa sürede tamamladı. İşini bitirdiğinde, bu sefer o da arkasından gelerek arabayla geri döndü. Güvenlik kameralarına bir öpücük gönderdi. Yakiv işi bitirmek için bir yöne, o da diğer yöne doğru yola koyuldu.

Eve vardığında, Wimlock Klasik Motosiklet Müzesi basın bültenini yayınlamıştı bile.

Aktör Roth Hardy'ye, eşsiz Neiman Marcus Limited Edition Fighter motosikletini cömertçe bağışladığı için son derece minnettarız. Müzenin tarihindeki en büyük bağış olan bu inanılmaz hayırseverlik eylemi, Bay Hardy'nin müzeye tarihi 1950 Vincent White Lightning'ini de bağışlama sözüyle birleştiğinde, Wimlock artık dünyanın önde gelen koleksiyonlarından birine sahip olacak. Bay Hardy'ye bu cömert bağışı için duyduğumuz minnettarlığı kelimelerle ifade etmek mümkün değil.

Basın bültenine ekli olarak, 10 milyon dolarlık fütüristik Fighter'ın yanı sıra Roth'un antika 1950 model Vincent White Lightning'inin fotoğrafı da yer alıyordu. White Lightning'in değeri zar zor bir milyon dolardı, ancak koleksiyonundaki ilk motosikletti ve onun için manevi bir öneme sahipti. Yeni Ducati'sini almayı düşünmüştü ama bunun fazla abartı olacağına karar vermişti.

Bunu başarmak için sadece birkaç günlük çalışma, biraz araştırma ve mükemmel bir şekilde sahte bir belge yeterli olmuştu.

Telefonu çaldı. Roth'un aksine, eski eşini görmezden gelmenin kibar bir davranış olmadığını düşündü. Buzlu çayını doldururken eski eşine, "Bakın sonunda kim aramalarımı cevap veriyor," dedi.

Roth bağırmanın doğru olmadığına inanmadığını unutmuştu. "Bunun yanına kalmasına izin vermeyeceğim! Her şeyi geri alıyorum!"

"Bu imajınız için zor olacak ama siz bildiğinizi yapın."

Sesi titredi. "Seni dava edeceğim!"

"Önce halkla ilişkiler ekibinizle konuşsanız iyi olur. Karınızdan boşanıp daha genç bir kadından hamile kaldığınız için zaten darbe aldınız. Beş yıl boyunca yanınızda duran kadını dava etmek gerçekten istiyor musunuz?"

Kadın onu tuzağa düşürmüştü ve adam bunun farkındaydı, ama pes etmiyordu. "Bir daha asla iş bulmanı engelleyeceğim."

"Şu an iş bulamıyorum, ne önemi var ki? İyi bir hayat yaşa, Roth."

Telefonu kapattığında titriyordu ve evin duvarları etrafını sarmış gibiydi. Spor ayakkabılarını ve sırt çantasını kaptı. "Hadi, Watch. Yürüyüşe çıkalım."

İki saat sonra geri döndüklerinde, Clint onu bekliyordu.

"Ya Őimdi ya da asla," diye dűŐűndű Henry. "Bunu bilmeliyim!"

—Gertrude Chandler Warner, Vagon ocukları

Clint bir Cadillac Escalade'den inerken Dancy donakaldı. Birinin kalbinin göğsünden fırlayacakmıŐ gibi hissetmesiyle ilgili o kliŐe... doğruydu. Onu en son gördüğűnden beri sadece altı gün geçmiŐti, ama aylar geçmiŐ gibi geliyordu.

Gözlerini güneŐten koruyan bir çift pilot gözlüğűyle, kolları yanlarında gevŐek bir Őekilde arabasının yanında duruyordu. Watch, en sevdiği ikinci kiŐiyi görünce havlamaya baŐladı. Dancy arabasını garaja park etti ve kendine sakin olmasını söyledi. Watch onun üzerinden atlayarak arabadan inmek istedi. Kapıyı açtı ve Watch garaj yolunun karŐısına doğru koŐtu.

Clint burada olmamalıydı. Burası onun bölgesi-ydi. Clint'ten tamamen uzak, kendine ait bir bölgeydi. Mantıklı olanı seçip her Şeyin yavaş yavaş unutulmasına izin vermeliydi. Bunun yerine, işleri daha da zorlaştırıyordu.

YürüyűŐe çıkarken yanına aldığı sırt çantasını aldı ve araba kapısını kapattı. Clint, Watch'ı selamlamak için eğildi. "Hey dostum. Seni özledim."

Watch'a odaklanmak Clint'e kendini toparlama Şansı verdi. Antrenman kampı yarın Illinois'te başlayacaktı, ama o yine de Los Angeles'taydı. Anahtarlığını cebine soktu.

Üç hafta önce balo elbisesiyle limuzinden sendeleyerek çıkan sarhoş eski Bond kızı, şimdi güçlü, isyankar ve ölümcül derecede ayıktı. Tasarımcı kıyafetleri yerine kot pantolon ve tişört giyen kadın, göz alıcı imajını geride bırakmıştı. Topuklu ayakkabı, saç uzantısı, abartılı göz kalemi veya takma kirpik yoktu. Güzel görünüyordu, ama keşke saçları hala Lake Isabella'daki gibi bir at kuyruğu şeklinde olsaydı diye düşündü ve asla itiraf etmeyecekti ama gölde kaybettiği o çirkin Packers terliklerini özlemişti.

Beyaz sıvalı evinin kırmızı kiremitli bir çatısı ve kemerli bir ön kapısı vardı. Onu içeri davet etmedi ama dışarıda da kilitlemedi, bu yüzden adam onu pişmiş toprak zeminli bir antreye kadar takip etti. Sıvalı duvardaki büyük bir nişin içinde teneke bir melek, boyalı seramik bir mumluk, renkli kumaştan bir kuş ve mor panjurlu turuncu bir ev ile dev bir kaktüsün canlı bir halk sanatı tablosu vardı. Merdivenin siyah ferforje korkuluğu ve ikinci kata kadar her basamağın önünde sıralanmış renkli, el boyaması Meksika çinileri vardı.

Watch koridorda birkaç tur attıktan sonra hızla uzaklaştı. Clint ön kapıyı kapattı. "Bu ev beklediğim gibi değil. Sanırım seni daha büyük bir yerde hayal etmiştim."

Taşıdığı sırt çantasını yere bıraktı. "Bütçeme uygun değil."

"Boşanma tazminatını nasıl bağışladığın hakkında neden hiç konuşmadık?" diye sordu. Şimdi düşündüğünde, bu ona yetişkin Dancy hakkında çok şey anlatmalıydı.

"Sıkıcı bir sohbet." Çantasından bir su şişesi çıkardı. "Eğitim kampında olman gerekmiyor muydu?"

"Yarın başlıyor." Önünde, oturma odasının içinden, Fransız tarzı kapılar yemyeşil bir avluya açılıyordu. "Banyo nerede?"

Kadın başını antrenin sonundaki bir kapıya doğru eğdi.

Tuvalete ihtiyacı yoktu ama onu tekrar görmek onu sarsmıştı. Buraya neden geldiğini açıklamak kolay değildi ve düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Yapacak bir şey bulmak için bakır lavaboya su doldurdu ve aynada kendine baktı. Dancy'nin aksine yorgun görünüyordu ama bildiği kadarıyla, Dancy çoktan onun çocuğuna hamileyken geceleri nasıl uyuyacaktı ki?

Çocuğun çirkin olması ironik olurdu. Dünyanın en güzel kadınlarından biri olan Dancy, çirkin bir çocukla nasıl başa çıkardı?

Kimi kandırıyordu ki? O, sahip olacağı her çocuğu, hatta çirkin olanı bile, mükemmel olarak görürdü. Watch'a nasıl davrandığına bakın. O

köpeğin çok fazla kişiliği vardı ama asla bir güzellik yarışmasına giremezdi.

Clint, kafasını toplamaya çalışarak yüzüne su serpti. Sonunda banyodan çıktığında, onu mutfakta yalınayak, buzdolabının üst rafından filtreli su sürahisi alırken buldu. "İstersen kahve yapabilirim."

Çok kibardı. Çok soğuktu. Kollarında tuttuğu sıcak, seksi kadının aksine, sarışın bir buz prensesiydi. Tezgahın kenarına dokundu. "Kaçıp gitmen hoşuma gitmedi."

Kahve makinesine doğru yöneldi. "Burada kalmanın ne anlamı vardı ki?"

Sinirlenmeye başlamıştı ve kendine sakın olmasını söyledi. "Birlikte kahvaltı yapabilirdik. Krep yiyebilirdik."

"Ülkenin öbür ucundan gelip bana bunu mu söylemeye çalıştın? Krep yemek için kalmam gerektiğini mi?"

"Ben harika pankekler yapıyorum!" diye aşırı agresif bir şekilde bağırdı.

"Eminim. Her şeyi iyi yapıyorsunuz."

Bunu berbat ediyordu ve bu sefer daha rahat bir tavırla tekrar denedi.

"Kayakla gezintiye çıkabilirdik. Doğa yürüyüşü yapabilirdik. Ya da araba yolunda top oynayabilirdik."

Ona kaşını kaldırarak baktı. "NFL oyun kurucusuyla top oynamak çok eğlenceli gibi geliyor."

"Doğrudan sana atarım!" Bu adamda ne yanlış vardı? Her zaman soğukkanlıydı, asla baskı altında kalmazdı. Ama işte burada aptal gibi saçmalyordu.

Ona delici bir bakış attı. "Eğer burada kalsaydım, krep yemiyor olurduk. Doğrudan yatağa geri döner ve kaldığımız yerden devam ederdik."

"Peki bunda ne sakınca var?"

Tezgahı silmeye başladı, süngeri yavaş ve paralel çizgiler halinde hareket ettirerek acele etmeden işini yaptı. Sonunda, "Tek istediğim bir arkadaştı," dedi.

Bu onu neredeyse yıktı. Sesi o kadar üzgün geliyordu ki. Derin bir nefes aldı. "Bunun asla değişmeyeceğini biliyorsun."

"Cinsellik her şeyi değiştirir." Süngeri lavaboya düşürdü.

"Gerek yok." Ama bunu söylerken bile, tişörtü başından geçirmeyi düşünüyordu. Onu çıldırtıyordu. Altında, üstünde yaptığı hareketler... Kendine, yatakta kendisi kadar hevesli olduğunu hatırlattı. Suçluluk duyacak bir şeyi yoktu, ama ondan pek emin değildi.

Tezgaha yaslandı, rahat görünmeye çalıştı. "O gece fırtınadan başka bir şey mi oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eve ilk girdiğinizde, aklınızda bir şey varmış gibi görünüyordunuz. Belki de konuşmamız gereken önemli bir şey?" Pek de ince bir yaklaşım değildi, ama bunu açıkça anlaması gerekiyordu.

Dolaptan bir kupa ve bir bardak çıkardı, tezgâhın üzerine koydu ve su sürahisinden doldurdu. Sürahiyi buzdolabına geri koyduktan sonra ona baktı. "Roth, 'Sahip Olduğum Her Şey' konusunda bana yalan söyledi."

Bunu duymayı beklemiyordu.

"Beni görmeye gelmeden önce Lucinda rolü için genç bir pop yıldızını çoktan seçmişti."

"Anlamıyorum."

"Yıllardır onun oyunculuk koçu oldum – tabii ki perde arkasında. 'Everything I've Got' onun için zorlayıcı bir rol, bu yüzden gergin ve benden oyunculuk koçluğu isteseydi ona cehenneme gitmesini söyleyeceğimi biliyordu. Bu yüzden yalan söyledi. Rolü aldığımı düşünmemi sağladı. Ve ben de, saf bir çocuk gibi, önce sözleşme istemedim. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Tam tuzağına düştüm."

Bir erkeğin daha onu kullandığını bilmek, bir şeylere vurmak istemesine neden oldu. İlk tanıştıklarında Roth Hardy'yi beğenmişti, bu da karakter değerlendirmesinin yine yanlış olduğunu kanıtlıyordu. "Keşke bana söyleseydin."

"Bu benim sorunum, senin değil."

Roth ve Mick Watkins gibi asalakların Dancy'yi kullanabileceklerini düşünmelerine sebep olan neydi? Mick'in kapısına gittiği gibi Hardy'nin kapısına da gidip biraz sınır adaleti uygulamak istiyordu. Öfkesi ona yardımcı olmayacaktı ve bunu içine attı. "Ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Ne yapabilirim ki?"

"Benimle göle geri gel. 'Basında onu ifşa et.'"

"Bunu inkar ederdi."

"Oradaydım. Olanları izledim. Seni desteklerim."

"Teşekkürler, ama bu benim mücadelem."

Aralarında garip bir sessizlik oluştu. Sonunda, "Arka tarafa bir göz atabilir miyim?" diye sordu.

"Bahçe çok bakımsız ve henüz bir şey yapmaya fırsat bulamadım." Su bardağını alıp onu oturma odasının karşısına, Fransız kapılarından küçük bir avluya götürdü.

Sıvalı duvarları krep mersin ağaçları kaplamıştı ve ortadaki kullanılmayan taş çeşmenin etrafını bakımsız, aşırı büyümüş yeşillikler sarmıştı. Kil saksılarda bakımsız bitkiler vardı, bazıları kurtarılamayacak kadar kötü durumdaydı ve sarmaşıklar pergolayı ele geçirmişti. Altında, parlak turuncu minderli iki sandalyenin arasında boyalı ahşap bir sehpa duruyordu. Watch yanına bir yer bulurken, Dancy sandalyelerden birine, Watch da diğerine oturdu. Konuşacak çok şeyleri vardı ama Watch garip bir şekilde resmi hissediyordu. "Burası güzel. Serin ve gölgeli."

"Temizlendiğinde daha güzel olacak."

Kadın bacak bacak üstüne atarken, adam onun ayak bileklerini inceledi. İnce ve narin kemikliydiler. Elini kadının ayak kemerine koyup dizini bükmek için hareket ettirdiğini hatırladı. Yutkundu, sandalyesinde kıpırdandı ve boğazını temizledi. "Buraya gelirken... eski sevgilinin Fighter marka arabasını bağışladığına dair bir şey gördüm. Bana en sevdiği araba olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

İlk defa gülümsedi. "Bunu gönüllü olarak bağışlamadı."

Ona daha dikkatlice baktı. "Dance, ne yaptın? Ve ne yaptıysan, umarım canın çok acıdır."

"Evet, öyle oldu." Ona her şeyi anlatırken neredeyse eski haline dönmüş gibiydi: müzeyle olan iletişimi, hazırladığı ve sahtesini yaptığı belge, fiziksel işleri yapması için tuttuğu adam. En güzeli de Roth'un tepkisiydi. Su bardağını kucığına aldı. "İyi hissettirdi."

"Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım. Ya da hiç bu kadar korkmamıştım."

Saçlarını kulağının arkasına itti. "Kariyerimi yeniden başlatma şansımı mahvettim—Roth bunun böyle olmasını sağlayacak—ama zaten mahvolmuştu ve bir şeyler yapmak zorundaydım."

Onun için bu durumu düzeltmek, hak ettiği tüm harika şeyleri ona vermek istiyordu. Ama yapabildiği tek şey onu cesaretlendirmektir. "Kendini küçümseme. Oyuna nasıl geri döneceğini bulacaksın."

"Çok güçlü biri. Kimse bana iş teklif ederek onu gücendirme riskini göze almayacak."

"Kendine biraz güven. Yeteneklisin ve çalışmaktan korkmuyorsun. Büyük Motosiklet Soygununu başarabildiysen, bunu da başarabilirsin. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum, ama zaten ben de senin kadar zeki değilim."

Hafifçe gülümsedi. Çok belirgin bir gülümseme değildi ama yine de bir gülümsemeydi. "Bana aptal sporcu numarası yapma. Gayet zekisin."

"Tek bildiğim şey, sana inandığımdır."

Bu onu etkilemiş gibiydi. Başını salladı, sonra sandalyesinden fırladı. "İzle!" Evin uzak köşesine doğru koşarken, avlunun karşısına doğru koştu. "Oradan uzaklaş."

Köpek itaat etmek yerine ortadan kayboldu.

"Kol saati!"

Onu endişelendiren şeyin ne olduğunu merak eden Clint ayağa kalktı, ancak Dancy onu durdurmaya çalışmadan önce sandalyesinden henüz kalkmıştı. "Olduğun yerde kal! Kahveni bitir." Gözünden kayboldu. "İzle, oradan çık."

Clint, kadının emirlerine uymak yerine, onu köşeyi dönerek takip etti ve orada Watch'ın kırmızı çatılı, yeşil bacalı ve ön kapısına küçük sarı bir rampası olan mantar şeklinde bir çocuk oyun evini incelediğini gördü.

Dancy onun yaklaştığını duyup geri çekildi. "Bu, arkadaşlarımla çocukları ziyarete geldiklerinde oynamaları için." Eğer bu kadar telaşlı olmasaydı, ona inanabilirdi, ama bu oyun evini kendi çocuğu için aldığını biliyordu.

Kadın, kaskatı bir duruşla adamın karşısına geçti. "Artık gitme vaktin geldi."

Clint görmemesi gerekeni görmüştü: Onun kırılmasını. Tiyatro, kaybettiği şeyin görünür bir sembolüydü. Kollarını ona sarıp her şeyin yolunda olacağını söylemek istedi ama bunu yapamadı.

Boş çeşmenin yanında durdu, gerginliği dağıtacak bir şey söylemeye çalıştı ve sonunda yeşilliklerin arasında zar zor görünen iki güneş paneline işaret etti. "Yeterince ışık almıyorlar. Çeşmenizin tekrar çalışmasını istiyorsanız o bitkileri budamanız gerekiyor. Ya da ben sizin için yapabilirim." Çeşmeler... güneş panelleri... Anlık çözümler üretmede uzmandı, ama aklına gelen en iyi şey bu muydu?

Kendini toparladı. "Yapmam gereken şeyler var."

Tek istediği ondan kurtulmaktı ve bu onu üzüyordu. Birbirlerine karşı dürüst olabilen, sorunları birlikte çözebilen, her şey hakkında konuşabilen iki insandılar. Bunu yeterince uzun süre ertelemişti. Artık dürüst olma zamanı gelmişti. "O gece sorumsuz davrandım."

"Ben sizi uğurlayayım." Kadın, adamın yanından geçerek oturma odasının kapısına doğru yürüdü.

“Prezervatif yok.” Olduğu yerde kaldı, kıpırdamadı. “Ve doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını da sormadım.”

Yürümeyi bıraktı ve ona döndü. "Değilim."

Elini saçlarının arasından geçirdi ve odada volta atmaya başladı. "Bunu daha önce konuşmalıydık."

"Rahat ol," dedi soğuk bir sesle. "Üreme döngümle, istediğimden daha fazla aşınayım."

"Bu bana pek teselli vermiyor."

“Ayrıldıktan bir gün sonra regl oldum.” Bunu söyledikten sonra oturma odasına girdi ve ortadan kayboldu.

Tüm gerginliği buharlaştı. "Harika!" diye bağırdı ve onu içeriye kadar takip etti. "Gerçekten harika."

Kadın onun hissettiğı kadar mutlu görünmüyordu ve adam duyarsız davrandığının farkına vardı. "Konuşmayı başlatmadığım için kendimi suçluyorum."

Ona soğuk bir bakışla baktı. "Neden? O yatakta ikimiz vardık. Ne kadar endişeli olduğunu anlasaydım, sana söylerdim."

“Hayır, sorun değil. Her şey yolunda. Şöyleydi—” Susmak yerine devam etti. “Biliyorum, senin için zor zamanlar oldu. Yaşadıklarından sonra. Bebekle ilgili her şey... yani, çok şey yaşadın.” Kendini fazla derin bir çıkmaza sokuyordu ve çaresizce konuyu değiştirmeye çalıştı. “Ve Chicago'da olanlardan sonra...”

Omurgası kaskatı kesildi. "Bunun Chicago ile hiçbir ilgisi yok."

"Kötü bir durumdaydın."

Tırnaklarını avuç içlerine kıvırdı. "Beni hamile bırakmış olabileceğin için çok korkuyorsun, değil mi? Bu yüzden buradasın."

Kadın onu mantıksız biri gibi hissettiriyordu, bu da adil değildi. Adam tekrar denedi. "Biz sorumlu yetişkinleriz ve cinsel eğitimden hiç haberi olmayan çocuklar gibi davrandık. Tabii ki endişelendim. Bebek sahibi olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Ona dik dik baktı. Göğsü inip kalkıyordu. "Hamile kalmak için seni kasten kullandığımı mı düşünüyorsun?"

Sözleri onun kulaklarına sert ve etkisiz geldi. Hatasını çok geçmeden fark etti. O asla böyle alçakça bir şey yapmazdı. Bir anda, hayatında ona ihanet eden bir adam daha olmuştu. "Hayır, elbette ki hayır."

"Evet, yaptın," dedi yavaşça. "Zihninin bir köşesinde hâlâ bana güvenmiyorsun. Beni bebek tuzağına düşürmeye çalıştığımı düşünüyorsun."

“Bunu asla yapmazdın.”

“Hayır, yapmam. Şimdi çık dışarı.” Evin içinden ön kapıya doğru hızla ilerledi.

Onu takip etti—başka ne yapabilirdi ki? Ama böylece ayrılmak istemiyordu. Bu rengarenk, sıcak evde kalıp onu güldürmek, Watch ile oynamak, onlara akşam yemeği hazırlamak ve çeşmesini tekrar çalışır hale getirmek istiyordu. "Bunu konuşmamız gerek."

“Şimdi!” Kapıyı hızla açtı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Öfkeli ve belki de kalbi kırık. Dişlerini sıkarak konuştu: “Seni dışarı atacak gücüm yok ama eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, gideceksin.”

Başka seçeneği kalmamıştı ve onun dediğini yaptı. "Üzgünüm, Dance. Seni hiçbir şey için incitmezdim."

"Çok geç."

Kapı arkasından sert bir gürültüyle kapandı.

Kadın, antrenin fayans zeminine oturdu ve gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi. "İhtiyacın olduğunda ağlamak sorun değil," diye fısıldadı Watch'a. "Ve şu anda gerçekten ağlamam gerekiyor."

Watch koşarak uzaklaştı, birkaç dakika sonra yakıyla geri döndü. Yakı onun kucağına bıraktı. Kadın gözyaşları arasında gülümsedi. "Sen dünyanın en iyi köpeğisin."

Gece bekçileri onu takip ederken sendeleyerek merdivenlerden yukarı çıktı ve kot pantolonunu çıkarıp yere bıraktı. Yatağa sürünerek girdi. İşte bu kadardı. Her şey bitmişti. Erkeklerle işi bitmişti. Kendine bir kariyer kurma çabasıyla işi bitmişti. Hayatla işi bitmişti. O, büyük göğüsler ve sarı saçlardan başka bir şey değildi.

Ama yatakta kalamayacak kadar öfkeliydi ve yataktan fırladı. Clint, onun böylesine alçakça bir şey yapacağına bir an bile nasıl inanabilirdi ki?

Sana inanıyorum. Bunu söyledi, ama o ne zaman kendine inanmaya başlayacaktı?

Elbiselerini değiştirdi, bahçeye gitti ve güneş panellerinin etrafında büyüyen bitkilere saldırdı. Hiçbir peri annesi sihirli değneğini sallayıp ona istediği kariyeri vermeyecekti. Başka bir yol bulmalıydı.

“Ne yapacağım şimdi?” dedi...

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Clint'in ayrılmasından sonraki birkaç kasvetli günde aklına bu fikir geldi. Çeşmesini tekrar çalışır hale getirdiğinde ne yapacağını biliyordu. İki gün sonra, internette yayınlanan fotoğraflarda en sevdiği kitapçıdan çıkarken, güneş gözlüklerini başının tepesine itmiş ve kitaplarla dolu eski bir tasarımcı çantası taşıyordu. Tipik olarak, magazin basını sadece görünüşüyle ilgileniyordu.

Hâlâ yıkıcı boşanmasının etkisinden kurtulmaya çalışan Dancy Flynn, kitapçıya yaptığı bir geziyi bol paçalı Paige kot pantolon, ironik bir "Pedro'ya Oy Verin" tişörtü ve Louboutin çantayla tamamladı. Yeni, daha kısa saçları ve makyajsız yüzüyle hayranları, acısından henüz tam olarak kurtulamadığına inanıyor ve Dancy'nin arkadaşlarının yardım alması yönündeki ricalarını reddettiğine dair söylentiler devam ediyor. Bu arada eski eşi, kız arkadaşı Bisa Simmons ile ilk çocuğunun doğumunu heyecanla bekliyor ve pop yıldızı Gillian Mays ile yeni bir film için hazırlık yapıyor.

Dancy kendini tamamen işine verdi, yazmaya başlama cesaretini bulmadan önce saatlerce araştırma yaptı. Bütün gün bilgisayarının başında oturdu, sakladığından daha fazlasını sildi ve sadece birkaç saat uyumak ve Watch kitabını çıkarmak için ara verdi.

Onun ne üzerinde çalıştığını bilen tek bir kişi vardı. "Tek kişilik sahne gösterisi mi? Bu harika bir fikir!" Erin, Dancy'yi sanki kendi çocuklarından

biriymiş gibi destekledi.

"Ya da aptalca bir şey," dedi Dancy. Bunu Erin'le bile konuşmak midelerini bulandırıyordu.

Erin, öğretmen sesiyle, "Mükemmel olmak zorunda değiliz," dedi.

"Sadece elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Senden nefret ediyorum."

Erin güldü.

Dancy, mektuplar, anılar ve röportajlardan alınan kısa bölümler aracılığıyla, diğer kadınların sözlerini kullanarak, kendi hayatı da dahil olmak üzere tüm kadınların yaşamlarının farklı yönlerini ortaya koyan bir gösteri sahneleyecekti: aptal sarışın ve inek kız, kuralları çiğneyen ve kurallara uyan kadın. Hem tarihsel hem de sıradan, iyi sevmiş kadınları ve aptalca sevmiş kadınları öne çıkaracaktı. Bunu başarmak için, duygusal olarak en derin noktasına kadar soyunması, yetiştirilme tarzı, tecavüzü, düşük yapması gibi onu her yerdeki kadınlarla bağlayan olaylar hakkında açık olması gerekiyordu. Tuzaklarla dolu riskli bir plandı, ama ne kadar korkutucu olursa olsun bunu yapacaktı.

Temmuz, Ağustos'a dönüştü. Roth ve Bisa, Karayipler'deki özel bir adada sade bir törenle evlendiler ve Dancy gece geç saatlere kadar çalışmaya devam etti. Yıldızların hazırlık maçlarını izlemesine izin vermedi, ancak raporları gördü. İkinci maçta Clint, kendini toparlamadan önce ilk dört pas denemesinde başarısız oldu. Üçüncü maçta Yıldızlar, iki saha golünden altı puan aldı, ancak hiç touchdown yapamadılar.

Ağustos sonuna doğru, gösterinin senaryosunu yazmayı bitirmiş, telif haklarını halletmiş ve "The Women We Are" (Biz Kadınlarız) adını bulmuştu. Şimdi ise gerçek bir prodüksiyona başlamadan önce, birkaç kişinin önünde gösteriyi prova edebileceği, Los Angeles'tan uzakta bir yere ihtiyacı vardı.

Konuşurlarken Erin, "Bana bu atölye çalışması olayını açıklar mısın?" dedi.

"Bu, küçük bir grup önünde yapılan, basitleştirilmiş bir prodüksiyon gibi; neyin işe yaradığını ve neyin yaramadığını görmek için bir ön gösterim. Sorunları tespit edip düzeltme şansı. Ama bunu burada, duyulmadan, atölye çalışması olarak sunamam ve buna henüz hazır değilim."

"Bunu Shore Tiyatrosu'nda yapın!" diye haykırdı Erin. "Lake Isabella'da. Şehirde yanından geçtiniz. Şehrin yirmi yıl önce halk için satın aldığı eski bir sinema salonu. Atölyeniz için mükemmel olacak."

“Öyle olurdu, ama...”

“Gereksinimleri yapacağım ve bir dinleyici kitlesi bulacağım.”

“Erin, zaten çok meşgulsün. Yapamazsın—”

“Başka bir şey söylemenize gerek yok. Ben yapıyorum. Sizin yapmanız gereken tek şey gelmek.”

Her şey birdenbire çok hızlı gelişmeye başlamıştı. Dancy'nin tek başına çalışması bir şeydi, ama seyircili gerçek bir performans alanına sahip olmak, her şeyi korkutucu derecede gerçekçi kılıyordu. Gelmek kolaydı. Bundan sonra olacaklar için cesaret bulmak ise asıl zorluktu.

Clint başarısız oluyordu. Normal sezonun ilk iki maçı felaketti. Ritmi bozuktı ve cepten çıkmakta o kadar yavaştı ki Chiefs maçında dört kez sack yemişti. Kabul edilemezdi. Dünyadaki tüm iç konuşmalar onu düzeltemiyordu. Maçtan sonra soyunma odasında kimse onun gözlerine bakmak istemiyordu.

Bazı takım arkadaşlarının aksine, yaz boyunca gevşememişti ve en iyi formundaydı. Yine de, otuz dört yaşındaydı ve yirmili yaşlarının başındaki oyunculara karşı oynuyordu. Ama sorun yaş değildi. Sorun başarısızlıktı. Kimsenin beklentilerini karşılayamıyordu; ne antrenörlerin, ne takım arkadaşlarının, ne taraftarların, ne de en önemlisi kendi beklentilerini. Ve ne kadar başarısız olursa, o kadar kötü oynuyordu. Bu karmaşa onu etkilemişti: basının sürekli baskısı, taraftarların ona sahip olduklarına inanmaları ve her sezon artan ilginin bunaltıcı etkisi.

Yaz ve göl onu hazırlamış olmalıydı, ama hazır değildi. Kariyerinde ilk kez, kişisel hayatı—Dancy'nin hayatındaki bir başka ihanetçi pislik haline geldiği bilgisi—sahaya kadar onu takip etti. Futbol her zaman onun için her şey demekti, ama şimdi savaş ve kıtlıkla yaralanmış bir dünyada bunun ne önemi olduğunu anlayamıyordu. İnsanlar ölüyordu ve gezegen ya sular altında kalıyor ya da kavruluyordu. Bu kadar trajedi karşısında, Yıldızlar'ın bir maç daha kazanmasının ne önemi vardı ki? Her şey anlamsız görünüyordu.

Telefonuna Erin'den bir mesaj geldi. Dancy, Eylül sonlarında birkaç gece vagonun arkasında kalmak istiyordu. Bu sorun olur muydu?

Dancy neden kendisi sormamıştı ki? Erin'e her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Ama değildi. Şu anda hiçbir şey yolunda değildi.

Dökülen yapraklar vagonun arkasına giden yolu kaplamıştı. Watch, ağzında yakıyla onun önünden hızla koşuyordu. Eğer onu bir köpek bakıcısına bırakmış olsaydı, üç günlük yorucu bir araba yolculuğu yapmak yerine uçakla gidebilirdi. Ama Watch onun yolculuğunun bir parçasıydı ve onu geride bırakamazdı.

Vagonun içine adım atmak hem tuhaf hem de harika bir şekilde tanıdık geldi. Serin sonbahar havasına pencereleri açtı. Her şey neredeyse bıraktığı gibiydi. Bez bebek hala yeni yatak yastıklarının arasında, Vagon Çocukları kitabıyla birlikte duruyordu. Kitabın sondan bir önceki sayfasını açtı ve çocukların büyükbabasının eski vagonu güzel bahçesine taşıdığını hatırladı.

Keşke vagonu kendi bahçesine taşıyabilseydi. Arka platformda oturup yıldızlara bakmayı hayal etti. Arada bir orada uyumayı da. Clint'in hiç burada uyuyup uyumadığını merak etti.

Kitabı kapattı, bez bebeği eline aldı ve çarpık yüzüne baktı. Çocuk sahibi olma arzusunu kaybetmemişti, ama olanları bir şekilde daha sağlıklı hissettirecek şekilde zihninde bölümlere ayırmıştı. Annelik özleminin, bir bebeğe duyduğu özlem kadar, hayatında bir amaç bulmakla da ilgili olup olmadığını merak etti.

Saat henüz öğlen bile olmamıştı. Aldığı birkaç yiyeceği yerleştirdikten sonra, Watch'ı geride bırakarak kasabaya doğru arabayla gitti. Erin çalışıyordu ve tiyatronun anahtarlarını yerel ziyaretçi merkezinde bırakmıştı. Dancy maskesini ve güneş gözlüğünü takarak anahtarları almaya gitti. Anahtarlar elinde, sahne kapısının yakınına park etti, kapıyı açtı ve paketlediği basit sahne aksesuarlarını ve kostümleri indirmeye başladı.

Shore Tiyatrosu büyük değildi, belki basamaklı sıralarda yüz kadar koltuğu vardı, ama her yerdeki tiyatrolarda bulunan o kendine özgü küf kokusunu taşıyordu; toz, boya ve belki de terin karışımı bir koku. Film setlerinde alışkın olduğu sıcak ışıkların, kahvenin ve seyyar tuvaletlerin kokularından farklıydı.

Erin, Dancy'nin ihtiyaç duyduğu temel mobilyaları toplamıştı: birkaç sandalye, bir sehpa, küçük bir masa, bir şövale ve bağımsız siyah metal bir elbise askısı. Profesyonel sahne tasarımı, ışıklandırma ve ses sistemi ancak gösteriyi resmen sahneye koyarsa sağlanacaktı.

Dancy, gösterinin geri kalan kostümlerini arabasının bagajından çıkardı, elbise askısına astı ve kırıksıklıklarını ütiledi. Kostümleri kendisi

tasarlamıştı, ancak gizli cırt cırtlı bağlantılar ve hızlıca giyip çıkarmasını sağlayacak diğer karmaşık detaylara sahip giysiler dikmek için gerekli teknik becerilere sahip değildi, bu yüzden her zaman hayranlık duyduğu bir profesyonel olan Willow Reese'i işe almıştı. Ona ödeme yapmak, Dancy'nin bütçesinde ilk önemli açığı açmıştı. Daha da ileri giderse, seçici olmayı bırakıp ihtiyaç duyacağı her şeyi ödeyebilmek için bulabildiği tüm reklamları kabul etmek zorunda kalacaktı: tesis kiralama, sahne ekibi, reklam ve daha birçok şey.

Erin, izlemek için yirmi kişiyi sıraya dizmişti; hiçbir kimin veya neyin izleyeceğini bilmiyordu. Dancy sinirden titriyordu.

Kendine inan.

Clint, maçtan sonra takım arkadaşlarıyla en sevdikleri kulüpte içki içmek yerine doğrudan eve gitti. Dancy'nin çoktan trenin en arkasında olması gerekirdi. Stars üst üste üç maç kaybetmişti. On yıldır Chicago'nun yerel kahramanlarından biriydi. Ama futbol olmadan o kimdi? Eğer tamirci veya sigortacı olsaydı, onlarca arkadaşı hala arkadaşı olur muydu? NFL'deki en iyi hava şovlarından birini sergileyemezse, kim onu gerçekten umursardı? Zaten bugün hiçbir hava şovu sergileyemezdi.

Kendini zorla içeri sürükledi ve bir bira kaptı. Bitirdikten sonra bilgisayarına giriş yaptı ve bir efsaneyle oynadıklarını bilmeyen bir grup yabancıyla Fortnite oynadı.

Dancy, ertesi sabah okula gitmeden önce Erin'le görüştü. Erin, pembe bir termosu kahveyle doldururken, "Shane artık eve gelmiyor," dedi. "Ama akşamları okuldan çıktığımda ya da yürüyüşe çıktığımda geliyor. Her zaman tatlı ve mantıklı biri." Termosun kapağını gerekenden daha sıkı kapattı.

Dancy, üzerinde büyük kırmızı bir elma resmi olan bir bez çanta uzattı. "Sana sevgi bombardımanı yapıyor."

"Hiçbir zaman düzenli bir işte çalışmamış olan adam, tek istediğinin bana bakmak olduğunu söylüyor." Erin termosu çantaya tıktırdı. "Sanki ben kendime bakamazmışım gibi."

"Polisle konuşmak istemediğinizden emin misiniz?"

“Tehditkar biri değil ve h  l   gururum yerinde. Er ya da geç pes edecek.”   antay  omzuna attı. “Bir zamanlar ona açık olduğuma inanamıyorum. Şimdi bana bir  ocuk gibi geliyor.”

"Umarım tehlikeli bir  ocuk değildir."

Erin ona sar ld . "Hayır, değil. Merak etme."

Dancy, Erin'i uğurlamak için arabasına doğru yürüdü, ardından tiyatroya doğru yöneldi ve Erin'in Shane'in sahiplenici tavr n  hafife almad ğ n  umuyordu.

İhtiyaç duyduğu birkaç mobilya parçası, sade gri fonun önünde sahneye y ğılm   tı. Onlar  yerlerine ta ıdıktan sonra, tüm kostümlerinin bulunduğu elbise askısına yöneldi. Bu da dekorun bir parçasıydı ve seyircinin gözü önünde kıyafet değiştirebileceği şekilde sahnenin  n tarafında kalacaktı.

Kostümler sahneye canlı bir renk patlaması katt . Askının altında, ihtiyacı olan ayakkabıları sıraladı. Yakındaki masada ise sa tokaları, e arplar, tüy yelpaze ve keten bir şapka da dahil olmak üzere aksesuarları duruyordu.

Seyircilerin gelmesine bir gün daha kaldı.

İlk kez gerçek bir sahnede repliklerini okudu, ancak senaryoyu ezberlemiş olmasına rağmen, nerede kald ğ n  sürekli unutuyor ve baştan ba lamak zorunda kalıyordu. Kendini sakinle tirmeye çalıştı. Yarın gece sadece bir atölye alı masıyd . Hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama her şey ifade ediyordu. Bir seyirci onu yargılayacakt . Dancy Flynn—bar kızı, plaj kızı, Bond kızı—ciddi bir oyuncu gibi davranıyordu.

Yeter artık! Kendine inanmıyorsa, başkasından nasıl inanmasını bekleyebilir ki?

Erin'in görevlendirdiği iki lise son sınıf  ğrencisi geldi. Erin, Dancy'ye gösterinin ihtiyaç duyacağı basit ses ve    k i lerini yapabileceklerine dair söz vermişti. Uzun boylu vücuduna göre biraz büyük bir kafası olan Leo ve mor saçlı, kendini lise sahne ekibinin ba ı olarak tanıtan Mia, Shore Tiyatrosu'na a ınaydılar. Yaz tiyatro prodüksiyonu olan "You're a Good Man, Charlie Brown"da teknik ekipte alı m  lard . Dancy'nin bir tür oyuncu olduğunu biliyorlardı, ancak Marvel filmlerinde hiç oynamad ğ n  veya bir video oyununda seslendirme yapmad ğ n  öğrenince ilgilerini kaybettiler.

Dancy,  ocukların her birine senaryonun i aretlenmi  birer kopyasını verdi. Sonraki birkaç saat boyunca, repliklerini öğrendiklerinden ve    klandırma ve ses kontrol panellerinde yetkin olduklarından emin olana kadar çeşitli sahneleri onlarla birlikte çalıştı. Gösteri ertesini ak am saat

sekizde olacaktı. Yedide orada olun, dedi onlara. Sadece bir atölye çalışmasıydı, ama her şeyin olabildiğince profesyonelce yapılmasını istiyordu.

Çocuklar gittikten sonra Dancy senaryoyla boğuşmaya devam etti. Sahne düzenini değiştirdi ve yazdığı her şeyi sorguladı, ta ki o kadar bunaldı ki ayrılmak zorunda kaldı. Sahne kapısını kilitledi ve karanlık otoparka çıktı. Gösteri sönüktü. İlgi çekici ve ilham verici değildi. Buraya geri dönüp bunu yapmamalıydı.

“Dansçı.”

İrkilerek arkasına döndü ve otoparkın uzak ucundan kendisine doğru gelen, görmeyi hiç beklemediği son kişiyi gördü. Arabası burada tek başına değildi. Clint'in Range Rover'ı da gölgelerin arasında park etmişti.

Önünde durdu, hiçbir şey söylemedi, sanki onu içiyormuş gibi gözlerini ondan ayırmadı. Onu görmeyeli neredeyse üç ay olmuştu. Saçları uzamıştı ve projektörlerin gölgeleri onu daha yaşlı gösteriyordu. Cuma gecesi idi. Burada olmamalıydı. Pazar günkü maç için Chicago'da hazırlanıyor olmalıydı. Sonra dün gece Stars'ın maç yaptığını, Perşembe gecesi televizyonda yayınlanan ve kendisinin izlemesine izin vermediği bir maç hatırladı. Bu hafta sonu maçları yoktu.

Ona dokunma isteğine kapılmamak için kollarını yanlarına bastırdı. "Ne istiyorsun?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Nasılsın?"

Onu tekrar görmek kalbini acıttı. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

“Erin’le konuştum. Diziden haberdar olduğumu sanıyordu. Neden bana söylemedin?”

“Gerek yok.” Kollarını gecenin soğuğuna karşı ovuşturdu. Tükenmişti. İçi boştu. Bunu yapamazdı. “Uzun bir gün geçirdim. Yorgunum.”

“Anlıyorum.” Başını arabasına doğru çevirdi; pencereden kahverengi göz bantları ve yamuk kulakları olan tüylü bir yüz görünüyordu. “Seni aramak için vagonun en arka kısmına gittim.”

Dişleri birbirine takılmaya başlamıştı. "Yine mi Watch'ı kaçırdın?"

“Yalnızdın.” Ceketini çıkarıp omuzlarına örttü. Vücut ısıyla ısınan ceket, onun kokusunu taşıyordu ve kadın kendini ceketin içine sarmak istedi. “Evde konuşabiliriz,” dedi. “Ya da hâlâ takıntın devam ediyorsa vagonun arkasında.”

"Şovun kendisine odaklanmam gerekiyor, aramızdaki süregelen herhangi bir gerginliğe değil."

“Hiçbir sorun yok.”

O buna inanmadı.

"Lütfen, dans edin," dedi. "Ev mi, yoksa vagonun arkası mı?"

Bunu öylece geçiştirmeyecekti ve uzatmak onu daha da yıpratıyordu.

"Öyleyse eve gidelim." Yatağı sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen, onunla birlikte vagonun en arka kısmında kapalı kalma riskini göze alamazdı.

Eve doğru arabayla giderken o arkasında kaldı. Watch'ın onun yanındaki koltukta oturduğunu görebiliyordu. Evine vardığında telefonuna Erin'den bir mesaj geldi: "Özür dilerim! Onun zaten senin programa katıldığını bildiğini sanıyordum."

Dancy ona şu mesajı gönderdi: Sorun değil. Bu Erin'in suçu değildi. Dancy, Clint'in ne kadar ısrarcı olabileceğini biliyordu.

Arabasının kapısını açtı ve hâlâ onun sıcak ceketine sarınmış halde, isteksizce üç ay önce kaçtığı eve doğru ilerledi. Kapıda Watch tarafından coşkulu bir şekilde karşılandı. Clint, büyük salonda, pencerelerin önünde silueti belirmiş bir şekilde gece gölüne bakıyordu.

En son buraya geldiğinde ev narenciye, yaz fırtınası ve güneş kremi kokuyordu. Şimdi ise çok uzun süredir boş kalmış bir evin o boğucu kokusu vardı. Merdivenlerden geçerken, onu yatak odasına nasıl taşıdığını hatırladı. Göğsü acı verici bir şekilde sıkıştı. "Neden burada olduğunu bilmiyorum," dedi. "Her şeyi daha da zorlaştırıyor."

"Los Angeles'ta sana söylediklerim için özür dilerim."

"Öyle olmalısın. Seni asla böyle sinsi bir şey yapmakla suçlamazdım."

"Çünkü sen benden daha mantıklı düşünüyorsun. Yirmi yaşındakilerle o kadar uzun süre birlikte oldum ki, gerçek bir yetişkin kadınla nasıl iletişim kuracağımı unuttum. Ve tanıdığım en onurlu insanlardan biriyle."

İçindeki öfkenin en keskin kenarları yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve bu hoşuna gitmedi. "Bu senin suçun."

Ona döndüğünde, en yakın arkadaşını kaybetmiş biri gibi görünüyordu. "Dance, aramızdaki ilişkinin böyle bitmesine izin veremeyiz. Sana herkesten daha çok güveniyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Sen Ashley değilsin ve onun yalanlarını çoktan geride bırakmalıydım, bunca güvensizliği içimde taşımak yerine."

Ashley Hart. Onu kandıran ve kadınlarla ilgili sorunlar yaşamasına neden olan para avcısı. Ama bu onu mazur göstermezdi.

"Bu meseleleri kendi aramızda çözmemiz gerekiyor," dedi.

“Zaten yaptık.”

Dancy, tıpkı dördüncü sınıf öğretmeninin açıkça yasaklamasına rağmen okula Pokémon kartları getirdiğinde ona gösterdiği soğuklukla bakıyordu. Clint kanepeye çöktü. Çok geç kalmıştı. Aylar önce onunla işleri yoluna koymalıydı.

Bacaklarını yana açarak dirseklerini uyluklarına dayadı ve halıya baktı. Söylemeye hiç niyeti olmayan kelimeler ağzından döküldü. "Bebek meselesi... Belki de bunun hakkında konuşmalıyız."

“Ne hakkında konuşacağız?”

Koltuktan fırladı. "Bilmiyorum, tamam mı? Kafa karıştırıcı bir dönemdi. Çok şey oldu."

Ellerini ceketinin ceplerine gömdü ve başını yana eğdi. Ona bir şey vermek istiyordu. Aralarındaki bu soğukluğu sona erdirecek ve onu gülümsetecek bir şey. İkisinin de kendilerini yeniden iyi hissetmelerini sağlayacak bir şey. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer... eğer çok bebek istiyorsan... bilmiyorum. Belki bir çözüm bulabiliriz."

"Sen ne diyorsun?"

"Ne dediğimi bilmiyorum!" diye haykırdı. "Sadece konuşuyorum."

"Konuşmayı kes artık," dedi öfkeyle. "Kes şunu!"

Sözleri ani bir dürtüyle söylenmişti, ama şimdi kararlıydı. "Neden yapmayalım ki? Sen bebek istiyorsun. Bunu birlikte yapabiliriz."

"Aklını mı kaçırdın?" Mutlu olmak yerine dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Önce acıma anahtarı, şimdi de acıma bebeği mi?"

“Acıma anahtarını unut! Neden olmasın ki?” Aslında, olmaması için birçok sebep görüyordu.

Dehşeti yerini endişeye bıraktı. "Clint, neyin var? Bu sana hiç benzemiyor."

“Hiçbir sorun yok. Neden bir sorun olduğunu düşündün ki?”

"Bir şeyler yediniz mi?"

"Evet. Tabii."

"Ne zaman?"

“Bilmiyorum. Bu sabah. Bilmiyorum. İyiyim.”

Kadın onun mutfağına doğru yöneldi. Adam oraya vardığında, kadının kafası çoktan dondurucunun içindeydi. Cam bir kap çıkardı, kapağını açtı ve mikrodalgaya koydu. "Otur aşağı."

Kadının dediğini yaptı. Tezgahın başına oturdu. Yorgundu, omzu ağrıyordu, dizi sızlıyordu ve sağ ayak bileği sızlıyordu. Her profesyonel

oyuncu gibi, vücudu sezon bitene kadar yüzde yüz iyileşmeyecekti, ama bu farklı bir yorgunluktu. Umutsuz bir yorgunluktu.

Buzdolabından bir bira aldı, kapağını açtı ve önüne koydu. Adam uzun bir yudum aldı. Watch'a bir buz küpü verdi, sonra dolabı karıştırıp açılmamış bir paket tortilla cipsi buldu. Bir kaseye biraz koydu. Mikrodalga fırın bip sesi çıkardı. İçindeki hâlâ donmuş olan şeye dokundu, kapağı kapattı ve zamanlayıcıyı sıfırladı.

Bir şey söylemeye başladı ama kadın onu durdurdu. "Önce bir şeyler yemen lazım."

Her şey altüst olmuştu. Onu besleyen kendisiydi. Mutfağında bu kadar rahat görünmesi onu rahatsız etmişti. Kendisi hariç her şeyle rahattı.

Çok geçmeden, önünde ev yapımı acı biberli yemeğinin bir kasesi vardı. Kadın kendine daha küçük bir kaseye biraz aldı ama olduğu yerde, tezgahın önünde durarak kaseleri ayırdı. Adam acı biberli yemeğinin üzerine biraz tortilla cipsi serpti ve yemeye başladı.

Hâlâ ayakta dururken, elindeki kaseden birkaç lokma acı biberli yemek yedi. Sonunda, "İşte benim düşüncem," dedi. "İyi oynamıyorsun ve bu seni raydan çıkardı. Kendine karşı. Bana karşı. Bebek meselesini açıklıyor. Ben asıl sorundan dikkati dağıtan biriyim. Yoksa bunların hiçbirini aklına bile getirmezdin."

"Bana sadece bir dikkat dağıtıcı unsur olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kasesini yere koydu. "Clint, ne istiyorsun?"

Sesi de onun kadar yorgun geliyordu ve bundan nefret ediyordu. "İstediğim şey birbirimizin hayatında kalmak, en iyi cinsel ilişkiyi yaşadık diye kaçıp gitmen değil. Tamam, belki bebek meselesi çılgınca ama sen sürekli ortadan kaybolursan nasıl bileceğiz?"

"Pekala!" Sesi hiç de "pekala" gibi değildi. Çok sinirliydi. "Peki, bu 'birbirimizin hayatında kalma' meselesi tam olarak nasıl işleyecek sizce?"

Aralarındaki engel aşılmaz gibiydi ve adam temkinli davrandı.

"Konuşuyoruz, mesajlaşıyoruz, olabildiğince sık birlikte vakit geçiriyoruz."

"Başka bir deyişle, seks arkadaşı olun."

"Hayır!" Kasesini kenara itti, acı biberli yemek kaseden taşıtı. "Benim hakkımda, bizim hakkımızda düşündüğün tek şey bu mu?"

Kendini korumak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anda," dedi, "bir yanım kapıdan dışarı fırlamak istiyor. Ama daha büyük bir yanım çıplak soyunup sana saldırmak istiyor. Baştan beri söylediğim şey bu. Seks, mantıklı düşünmeyi bozuyor. Her şeyi bozuyor."

Sözlerine devam etti: "Şu ana kadar net düşünme yeteneğinizden etkilenmedim çünkü en önemli şeyi kaçıırıyorsunuz. Birbirimizin hayatında yer almalıyız."

"Ne amaçla?"

O güzel küçük poposuna. Bu da onun haklı olduğunu kanıtladı ve kesinlikle duyması gereken şey değildi. "Zamanla öğreniriz."

"Bu belki sizin ve yirmi yaşındaki çocuklarınız için iyi bir plan olabilir, ama benim için iyi bir plan değil. Yapmam gereken bir gösteri var. Kalbimi ve ruhumu ona adadım ve neredeyse kesinlikle bir felaket yarattığım için çok korkuyorum. Bunu düzeltmem gerekiyor. Kariyerimi düzeltmem gerekiyor. Hayatımı başkası için değil, kendim için nasıl yaşayacağımı bulmam gerekiyor."

"Sana yardım etmek istiyorum, yoluna çıkmak değil." Orada durup ona bakarken, sanki elektrik çarpmasına maruz kalmış gibiydi ve birdenbire bulanık olan her şey apaçık ortaya çıktı. Gerçek o kadar basitti ki, bunu anlaması bu kadar uzun sürmemeliydi. "Dancy, seni seviyorum."

Bunu haftalardır biliyordu ama gerçeği sürekli bastırıp, onu en yakın arkadaşı olarak görme imajına tutunmuştu. Aklını oyuna verememesinin sebebi kalbinin başka bir yerde olmasıydı. Ancak şimdi düşüncesi son derece netti. Onu sonsuza dek yanında istiyordu. "Seni seviyorum, Dancy. Seninle evlenmek istiyorum."

Eğer evlilik teklifinin onu kollarına atacağını düşünüyorsa, kadın onu anında yanılttı. "Ne olmuş yani? Ben de seni seviyorum, hayal edebileceğimden çok daha fazla, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Onun "Seni seviyorum" dediğini duymak, olması gerektiği gibi bir zafer gibi hissettirmede.

Bir kağıt havlu alıp dökülen sıvıyı silmeye başladı. "Benimle evlenmek istemen beni çok duygulandırdı, ama senin ihtiyacın olan hayatla benim ihtiyacım olan hayat çok farklı."

Ne olursa olsun, sakinliğini korurdu. "Bunu bana açıklayın."

"Hayatında seni ilk sıraya koyacak biriyle evlenmelisin. Her zaman tribünde seni destekleyecek, düzgün, karmaşık olmayan kadınlardan biri olmalı; Los Angeles'ta kendi kariyerini kurmaya çalışmakla ya da Tanrı aşkına Londra, Lizbon veya Louisiana'da bir fırsat için her şeyi bırakmakla uğraşmamalı." Kağıt havluyu çöpe attı. "Ne yaptığımı, nereye gittiğimi veya oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Ama yapıyorum. Kendimi ilk

sıraya koyuyorum ve bu, hayatını senin kariyerine odaklayacak, evde oturan tatlı bir kadını hak eden senin gibi biri için doğru eş değil.”

Bar taburesinden kalktı. "Beni 1950'lerden kalma biri gibi gösteriyorsunuz ve bu hoşuma gitmiyor."

"Sen devasa bir gölge bırakan bir adamsın. Yıllarca bir adamın gölgesinde yaşadım ve neredeyse ölüyordum. Bunu bir daha yapmayacağım."

Köşeye sıkıştırılmıştı ve bundan nefret ediyordu. "Senden asla bir şeyden vazgeçmeni istemezdim."

"Elbette yapmazsın. Bu senin karakterine uymuyor. Ama çok fazla oksijen tüketiyorsun, Clint. Büyük bir hayatın, büyük bir kariyerin var. Senin için her zaman en iyisini isteyeceğim, ama senin için en iyisi benim için en iyisi olmayabilir."

Tezgahın ucuna doğru ağır adımlarla yürüdü. "Yani istifa etmek mi istiyorsun? Bu kadar mı? Bana, ikimize de sırtını dönüp kaçacak mısın?"

Bakışları ve sesi yumuşadı. "Sanırım kaçan sensin."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Oyununu düzelt, Clint. Odaklanman gereken yer orası. Bana değil. Bize değil. Oyununu düzeltmeye odaklanmalısın." Tezgahın arkasından büyük salona doğru ilerledi.

Kadının peşinden koştu. "Peki bunu nasıl yapacağım?" Çok yüksek sesle konuşmuş, çok fazla şey ele vermişti.

Odaların arasında durdu, alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Clint, bana neyin yanlış olduğunu anlat."

Hiçbir şey yanlış değildi. O iyiydi. Elbette, iyiydi. Ama yanından öfkeyle geçerken ağzından çıkanlar bunlar değildi. "Ben kendini beğenmiş bir pisliğim, yanlış olan bu."

Yumuşak ve şefkatli bir sesle onu takip etti. "Bana neden böyle hissettiğini anlat."

"İnsanlar başıma milyon dolarlık çekler yağıdırıyor ve ben sevdiğim işi yapıyorum, o halde neden mutlu değilim?"

"Bilmiyorum. Bana açıklayın."

Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Her şeyden bıktım. Gülümsemekten ve hakaretlerin canımı acıtmıyormuş gibi davranmaktan bıktım. Benden bir parça isteyen herkese her zaman ulaşılabilir olmaktan bıktım. Ve her röportajda aynı lanet olası cevapları vermekten bıktım. 'Şey, Chris, Tony, Marv, kim olursa olsun... Her şey takımla ilgili. Uygulamamız

gerekiyor. Hata yapmamalıyız. Her şey tek tek oyunlara, tek tek maçlara odaklanmalı.' Ve en sevdiğim... 'Her şey kimin daha çok istediğine bağlı.' Bu tamamen saçmalık. Her şey en iyi oynayan ve en az hata yapana bağlı. Ve ben çok fazla hata yapıyorum! Başarısız oluyorum!"

Kadın o kadar dikkatle dinliyordu ki, adam kendini tutamadı ve her şey ardı ardına döküldü. "Madden futbolu oynayan herkes profesyonel bir oyun kurucu olabileceğini düşünüyor. Yani, gerçekten ne kadar zeki olmanız gerekiyor? Ama eğer bu kadar kolaysa, neden tüm ülkede bu işi yapabilen yüz kişiden daha az insan var? İnsanlar lanet olası bir video oyunu oynarken, tüm sahayı görüyorlar, sezonlarını bitirmek isteyen bir sürü etin olduğu bir kaskın içinden bakmıyorlar. Sadece birkaç saniyede ne kadar çok bilgi işlemeniz gerektiğini unutuyorlar. Savunmayı okuyun, blokları okuyun, blitzleri okuyun, her alıcının rotasını hatırlayın. Hata payı yok!"

Büyük sehpasının kenarına oturdu, bakışları yoğundu. "Bu çok büyük bir baskı."

"Kesinlikle büyük bir baskı bu. Ve bu sezonun gidişatından da anlaşılacağı gibi, bununla başa çıkamıyorum."

Ondan ne kadar yanıldığını söylemesini bekliyordu. Ama o söylemedi. Bunun yerine ellerini kucağında kavuşturdu.

"Bunların hepsi hakkında herhangi biriyle konuştunuz mu?"

"Kimden bahsediyorsun? Ben takım lideriyim! Tükenmişliğimden bahsetmemin, takım arkadaşlarımdan bana olan güvenini kaybetmelerine yol açacağını mı düşünüyorsun?"

Boyu ondan çok daha uzundu ama kadın hiç kıpırdamadı. "Takım arkadaşlarınızdan bahsetmiyorum. Takımınızdan bahsediyorum." Sabırla ona baktı. "Kişisel takımınızdan, Clint. Bana Rory'nin kocası ve Thad Owens ile yakın bir ilişkiniz olduğunu söylemişsiniz, ikisi de oyunun uzmanları. Sonra kız kardeşiniz, anneniz var. Onların size olan duyguları kazanıp kaybetmenize bağlı değil. Kariyeriniz bittikten çok sonra bile sizin için orada olacak insanlar onlar. Onlar sizin gerçek takımınız."

"Bunu dile getirirsem kendimi aptal gibi hissederdim," diye mırıldandı.

Yavaşça ayağa kalktı ve ona nazikçe konuştu: "Bunu dile getirmemen biraz bencilce. Ve senin 'şikayet etmek' dediğin şey, yakın arkadaşların kendi aralarında yaptığı türden bir konuşma. Bizim şu an yaptığımız konuşma."

"Anlamıyorsun."

Yaklaştı, parmaklarıyla çenesine dokundu. "Kendini çok büyük ve çok önemli olduğuna, yardıma ihtiyacın olmadığına ikna etmişsin, oysa açıkça yardıma ihtiyacın var. Bu egonun konuşması."

"Şimdi ben mi egoist oldum?"

"Öyle mi?" Ona hiç bu kadar ciddi bakmamıştı. "Her NFL takımının bir spor psikoloğu vardır. Bundan faydalanan."

"Hadi canım," diye alay etti. "Kızarmış gözlerle psikiyatristimizin odasından çıktığını görseler ne düşünürlerdi tahmin edebiliyorum."

"Belki de şöyle düşünürlerdi: 'Büyük adam yardım isteyebiliyorsa, ben de isteyebilirim.'"

Mantığında bir hata vardı ama adam bunun tam olarak ne olduğunu çözemiyordu. "Anlamıyorsun."

Yavaşça başını salladı, ona acırcasına bir bakışla baktı. "Haklı olabilirsin. Ama ya gerçekten anlıyorsam? Bir düşün. Ya haklıysam?" Yan tarafında parmaklarını şıklattı. "Hadi gidelim, Watch. Yatma vakti geldi."

"Ve fark ettim ki bana kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadı, bu yüzden meraklandım."

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Dancy'nin kalbi Clint için sızladı. Stresli bir işte çalışan herkes gibi onun da yardıma ihtiyacı vardı, ama bunu kabul edene kadar acı çekmeye devam edecekti. Ona doğru yolu gösterdiğine dua etti.

Ertesi sabah Watch'ı dışarı çıkardığında Clint'ten hiçbir iz göremedi ve umarım onu tekrar görmeye çalışmadan gider diye düşündü. Çok zordu. Bu akşamki atölye çalışmasına kadar geçmesi gereken koca bir gün vardı. Gösterideki yanlışları bulup düzeltmek için koca bir gün. Şimdilik sadece buna odaklanmasına izin verecekti.

Kubbeli odaya çekildi ve senaryoda kısaltılabilecek yerler aradı, ancak birkaç saat sonra birkaç satırı değiştirmekten ve kendini daha da paranoyaklaştırmaktan başka bir şey yapamamıştı. Bütün bu muhteşem kadınları canlandırmak için kendini kim sanıyordu? Gerçekten bildiği tek şey iyi görünmekti. Ve Clint'le yaptığı konuşmanın düşünceleri sürekli aklına geliyordu. Bütün bunları uzaklaştırması gerekiyordu. Onu kalbinden silemezdi, ama beyninden silebilirdi. Silmek zorundaydı.

Erin'in öğle yemeği davetini memnuniyetle kabul etti. Buzlu çay ve tavuklu pesto dürüm eşliğinde evinin yemek köşesinde oturduktan sonra Erin, "Seyirciler sıraya girdi," dedi. "Yirmi arkadaşım. Şimdi tek konuşabildikleri bu gizemli olayın ne olduğunu anlamaya çalışmak ve

umarım okul için daha fazla para bağışlamalarını istemediğimdir. Ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Dancy tabağına baktı. "Eğer benden yemek yememi bekliyorsanız, konuyu değiştirmemiz gerekiyor."

"Gergin?"

"Çok gerginim."

Erin bir yudum alırken bardağındaki buzlar şıkırdadı. "Clint'in şehirde olmasına şaşırdım."

Dancy ondan bahsedemiyordu, Erin'e bile. "Birkaç gün izinli ve bunları göl kenarındaki evde geçirmek istiyor. Bana işe aldığınız yeni anaokulu öğretmeni hakkında daha fazla bilgi verin. Alaska'dan olduğunu söylemişsiniz?"

Erin tuzağa düştü ve Clint hakkında daha fazla soru sormadı.

Shane, direksiyonun arkasına kamburlaşmış bir şekilde uzaktan Flynn'in Erin'in evinden çıkıp arabasına binmesini izledi. Erin'in bu akşam tiyatrodaki bir grup insanı bir etkinliğe davet ettiğini duyduğunda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı, ama bunun Dancy Flynn'i de kapsayacağını hiç tahmin etmemişti. Kadını aylardır görmemişti.

Dün gece Flynn'in tiyatroya türlü türlü kostüm taşıdığını izlemişti. Bildiği kadarıyla bir tür striptiz şovu sahneliyordu ve Erin de Dancy Flynn gibi biriyle birlikte olmanın nasıl görüneceğini hiç düşünmeden buna razı geliyordu. Erin tanıdığı en saf insandı ve eğer kendini korumazsa, Shane onun yerine bunu yapacaktı.

Sonunda hazırlanma vakti gelmişti. Dancy spor salonunda sıcak bir duş aldı, saçlarını yıkadı ve kuruladı. Sahne için makyaj yapmaya başlarken elleri o kadar çok titriyordu ki, göz kalemini sürekli yeniden sürmek zorunda kaldı. Bütün gün içinde uçuşan kelebekler tam anlamıyla kontrolden çıkmıştı. Kendine bunun sadece bir atölye çalışması olduğunu söyledi ama bu da işe yaramadı.

Vücuduna yapışan, askısız, ten rengi tulumunu giydi; bu tulum tüm kostümlerinin temelini oluşturuyordu. Diz hizasında yüksek kesimliydi ve ilk bakışta çıplak görünüyordu. Üzerine bir sabahlık geçirdi ve çantasını toplamaya başladı: yedek makyaj malzemeleri, bir fırça, senaryosu, daha

fazla saç tokası, bir el aynası, su, ıslak mendiller, kağıt mendiller, naneli şekerler. Giydiği tulumun başına bir şey gelmesi ihtimaline karşı ikinci bir tulum daha ekledi. Son olarak, Watch'ı besledi ve vagonun arkasına kapattı. "Bu son sefer."

Tiyatroya giderken neredeyse bir Honda Civic'e arkadan çarpıyordu ve sahne kapısını açmak üç deneme gerektirdi. Dekorun etrafından dolaşp karanlık sahneye çıktığında başı döndü. Neden kendine bunu yapıyordu? O bir sahne oyuncusu değildi. En son sahneye çıktığı zaman lise üçüncü sınıftayken Grease'de Sandy rolünü oynamıştı.

Ayak sesleri sahne zemininde yankılandı. Sadece bir atölye çalışması. Dancy bu sözleri kendi kendine tekrarlayıp durdu. Sadece bir atölye çalışması. Yirmi kişi. Burası Los Angeles'ın göz kamaştırıcı ışıklarından uzak, güvenli bir alandı. Hiçbir yapımcı, oyuncu seçimi yönetmeni, eleştirmen veya magazin dedikoducusu onu görmeyecekti. Başarısız olursa, bir daha asla bu gösteriye katılamayacaktı. Ama bu durum onu daha da gerginleştirdi.

Koltuk altları terden yapış yapış olmuştu, kostümlerinin hâlâ düzgün bir şekilde asılı olup olmadığını kontrol etti. Sahne aksesuarları için de aynı şeyi yaptı. Sandalyeyi sahnenin ortasına doğru yaklaştırırken ayak sesleri duydu. Leo ve Mia erken gelmişlerdi.

Ama başını kaldırdığında, Roth orta koridorda yürüyordu. "Tek kişilik gösteri mi, Dancy?"

Üzerinde Cole Legend marka siyah bir tişört vardı, daracık Henley tişörtünden botlarına kadar. "Roth? Burada ne işin var?"

"Daha doğru soru şu: Burada ne yapıyorsunuz?" Sahnenin önünde durdu, soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde, Cole Legend kontrolü ele almıştı. "Kendinizi böyle tehlikeye atacak kadar zeki değilsiniz."

O kendini beğenmiş suratına bir tokat atmak istedi. Gösteriyi nasıl öğrenmişti? Sebastian bile ne yaptığını bilmiyordu; sadece kostümlerini diken terzi Willow Reese biliyordu ve o da bunu gizli tutacağına söz vermişti. Ama Dancy bilmeliydi. Elbette haberi yaymaktan kendini alamadı. "Willow Reese," dedi.

"İş bulması gerekiyor. Los Angeles'ta işlerin nasıl olduğunu biliyorsun." Merdivenlere doğru yürüdü ve sahneye çıktı. "Önce benimle konuşmalıydın."

Altında terlemeye başlamış olmasına rağmen, sabahlığının kemerini sıktı. "Telefonlarıma cevap vermeyi reddettiğin halde bunu nasıl yapacaktım ki?

Sen bir fare gibisin, Roth. Umarım bunun farkındasındır."

Kadının yorumunu görmezden geldi ve sahneye doğru işaret etti. "Sen bir sahne oyuncusu değilsin. Kendini başarısızlığa mahkum etmenden endişeleniyorum."

"Sence ben böyle mi yapacağım? Başarısız mı olacağım?"

"Endişeliyim." Masanın üzerindeki mürekkep şişesi olarak kullanılan küçük cam kavanozu inceledi. "Bu arada, bisikletlerimle yaptığın numara çok kötüydü."

Göğüslerinin arasından ter damlıyordu. Onu burada görmek içini korkutmuştu. Sesini titretmeden konuştu: "Müze sonsuza dek minnettardır."

"Elimde güvenlik kamerası kayıtları var. Sizi tutuklatmalıyım."

"Ama bunu yapmayacaksınız. Çok fazla insan soru soracaktır."

Cam kavanozu yere bıraktı. "Neyse ki, yaptığın şeyi görmezden gelmeye hazırım. Ayrıca Gillian Mays ile ilgili bir hata yaptığımı kabul edecek kadar da olgun bir adamım. Tatlı bir kız, ama işin üstesinden gelemiyor."

"Bunu şimdi mi anladın?" Dancy hiçbir tatmin duygusu hissetmedi, sadece ondan kurtulmak için acil bir istek duydu. "Bak, gitmelisin. Ekibim her an geliyor." Ekibi, on yedi yaşında iki gençten oluşuyordu.

Kalçasını masanın kenarına dayadı. "İkimiz de kötü davrandığımı biliyoruz, ama sonra sen bisikletleri çaldın, bu yüzden sanırım hesaplaştık." Kendi ihanetinin sadece çocukça bir yaramazlık olduğunu ima eden, kendine özgü yarım gülümsemesini sundu. "Lucinda'nın yönetimini devralmanı istiyorum."

Nefesi kesildi ve zaten altüst olmuş midesi daha da kötüleşti. "Lucinda?"

"O rol için yaratılmıştın. O zaman da biliyordum ama başkalarının beni etkilemesine izin verdim." Başparmağıyla dudağının kenarını ovuşturdu. "Sebastian'ı ara. Ne düşünürsen düşün, senin için en iyisini istiyorum."

Bu doğru değildi. Kendisi için en iyisini istiyordu. Ama kadın telefonuna uzandı.

Sebastian ilk çalmada telefonu açtı. "Dancy! Sen zihin okuyucusun. Az önce Valerie Evers ile konuştum. Gillian Mays'i kovmaya hazırlanıyorlar ve rolü senin almanı istiyorlar. Seni nasıl mahvettikleri için onlardan zorla bir bonus aldım." Dancy, Sebastian'ın cömert şartlarını sıralarken neredeyse hiç dinlemedi. "Sözleşmeyi şimdi sana e-postayla gönderiyorum," diye devam etti. "Dijital imzanı at ve hemen geri gönder."

Telefonu kapattı. Roth kostüm askısını inceliyordu. E-postasına baktı ve sözleşmenin geldiğini gördü. Geçerliydi. Rolü almıştı. Boğazında bir nabız

atışı hissetti. "Evet... tamam..." Telefonundan başını kaldırıp Roth'un masa sandalyesine yerleştğini gördü. "Gillian işten çıkarıldığını biliyor mu?"

"Valerie, sözleşmeyi imzaladığınız anda, bu öğleden sonra ona haberi verecek. Gillian, alışık olmadığı bir ortamda olduğunu biliyor ve hatta rahatlamış bile olabilir."

Dancy'nin hayatı altüst olmuştu ve ne yapacağını şaşırmıştı. Roth ayağa kalkarken ellerini birbirine sürdü. "Uçağım havaalanında. Yolda eşyalarınızı alabiliriz. Arabanızı geri götürmesi için birini ayarlayacağım. Hadi gidelim."

"Şu anda?"

"Neden?"

Her şey yoluna giriyordu. Gösterisi başından beri gerçekçi değildi, yeteneğinin abartılmasıydı. Şimdi itibarını riske atmadan ve bir başka kamuoyu önünde küçük düşürölme olasılığı olmadan ayrılmak için mükemmel bir bahanesi vardı.

Ancak... Eğer gösteriden kaçsaydı, kendini sınayacak cesarete sahip olup olmadığını asla öğrenemezdi. Kim olduğuyla asla gurur duyamazdı. Bunu yapmak zorundaydı. "Birkaç saate ihtiyacım var," dedi. "Gösteri biter bitmez gidebiliriz."

"Mümkün değil." Gülümsemesi, onu tedirgin eden, sevimli bir özür ifadesine büründü. "Yarın erken bir görüşmem var ve senaryodaki değişiklikleri gözden geçirmek için zamana ihtiyacımız var. Uçakta yapacak çok işimiz var."

Avuç içleri terlemeye başlamıştı. "Gösteri daha doksan dakika bile sürmeyecek. Saat ondan önce hazır olacağım."

Sanki yüzüne bir perde inmiş, tüm sahte cazibesini silmiş gibiydi. "Bu bir seçenek değil. Geri dönmem gerek."

"Başladığım işi bitirmem gerekiyor. Birkaç saat çok fazla fark yaratamaz."

Dudakları inceldi. "Saçmalama. Lucinda tam da her zaman istediğin rol. Küçük bir kişisel tatmin projesi için hayatının fırsatını kaçırmayacaksın."

"Durum öyle değil. Bu dizi benim için önemli."

"Peki ya film?" Ona doğru yavaşça yaklaştı. "Bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Bir senaryoyu nasıl çözümleyeceğini bilmen, yıldız olmanı sağlayacak türden bir yeteneğe sahip olduğun anlamına gelmez." Çok yaklaştı. "Lucinda tam sana göre. Güzelsin ve kamera seni seviyor. Bu güvenli. Ulaşabileceğin bir şey."

Geri çekildi. "Başka hiçbir şey de öyle değil mi?"

"Bunu acımasız olmak için söylemiyorum ama büyük bir oyuncu olma hayalleriniz gerçekçi değil." Yumuşak bir sesle konuştu, yüzünde, rol gerektirdiğinde ekranda yansıtabildiği aynı endişe vardı. "Eğer bir yıldız yıldız yapan türden bir karizmanız olsaydı, otuz yedi yaşında olup hala bu sektörde tutunmaya çalışmazdınız."

Otuz yedi yaşında değildi ama geri kalan konularda haklıydı ve korktuğu her şeyi söylüyordu. Lucinda rolünü oynayacak yüze ve vücuda sahipti ama belki de daha fazlasını yapacak yeteneğe veya yelpazeye sahip değildi. Roth ona garanti bir fırsat sunuyordu. Bu onun şansıydı.

Onun teslim olduğunu hissedebiliyordu ve sesi daha da yumuşadı, daha da şefkatli bir hal aldı. "Sevgilim, ne dediğimin doğru olduğunu biliyorsun. Herkesin yıldız olma potansiyeli yok, tıpkı herkesin senin kadar güzel olamayacağı gibi. Şu küçük şovunu unut. Sadece kendine zarar vereceksin. Hadi buradan gidelim."

Onun "küçük gösterisi." Sıfırdan şekillendirdiği, tüm benliğini içine kattığı gösteri. Cesaretinin simgesi haline gelen gösteri. "Hayır." Sesi uzaktan geldi.

"Dansçı..."

"Hayır dedim." Karnındaki düğümlere, şüphelerine, korkularına rağmen bunu yapmak zorundaydı. Sadece bir kez. Eğer yapmasaydı, bir daha asla risk alamayacak, asla cesur bir şey yapamayacaktı. Hep geçmişe saplanıp kalacaktı.

"Ne kadar yardım etmeye çalışsam da, hep bana karşı çıkıyorsun." Ani düşmanlığı, endişesinin ne kadar samimiyetsiz olduğunu açıkça gösterdi. "Şimdi de hayatının fırsatını mahvedip, özel hayatınla ilgili her şeyi tüm dünyanın önünde ifşa etmek istiyorsun."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Peki ya ben?" diye karşılık verdi. "Kirli çamaşırlarını ortaya dökmek istiyorsan, bu senin sorunun, ama kin besleyen eski bir eşin özel hayatımı ihlal etmesinden çok rahatsızım."

Birdenbire her şey o kadar açık hale geldi ki, onun oyununu hemen anlaması gerekirdi ve çok öfkelenildi. "Bana Lucinda'yı sadece beni susturmak için teklif ediyorsun. Bu şantaj. Sahnede söyleyeceklerimin, inşa ettiğin o parlak imajı zedeleyeceğinden korkuyorsun."

İnkâr etmek yerine daha da ısrar etti. "Bu senin son şansın. Uçağım seninle ya da sensiz kalkacak."

İnatçılığı onu tamamen sarmıştı. "Bensiz."

Roth, kendisine "hayır" denmesine alışkın değildi ve düşmanlığının yerini gerçek bir şaşkınlık almıştı. "Neden bu kadar inatçısın? Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Bu sefer kendim için en iyisini yapıyorum."

Cole Legend ortadan kayboldu ve altındaki huysuz, güvensiz adam ortaya çıktı. "Lütfen, Dancy. Bunu bana yaptırma."

"Ne yap?"

Telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. Ekranı görebilmesi için telefonu tutarken eli titriyordu.

Video onundu. Yatak odalarında. Çıplak. Gözleri kapalı, başı geriye atılmış, onun üzerinde oturuyordu. O geceyi hatırladı. Evliliklerinin son yılındaydı, ilişkilerini kurtarmaya çalışan tek kişi kendisiydi. Ve Roth gizlice bir seks kaseti çekmişti.

O, asla filme alınmasına izin vermemişti ve adam videoyu ona gösterdiğinde çok sinirlenmişti. Adam bunun sadece ikisi için olduğunu ve onu tahrik ettiğini söylemişti, ama kadın kararlı davranmış ve videoyu önünde silmesini sağlamıştı. Ancak adam bunu yapmamıştı.

"Özür dilerim." Sözleri meydan okuyucuydu ama ifadesi asık suratlıydı. Başparmağını ekranda gezdirdi ve aynı videoyu açtı. Ama aynı değildi. Bu videoyu dijital olarak değiştirmiş, kendi yüzünü başka bir adamın yüzüyle değiştirmişti.

Dehşet içinde ona baktı. "Roth, ne yaptın?"

"Bunu yapmak zorundaydım!" diye haykırdı. "Ama şimdi benimle o uçağa binersen, bunu kimse asla görmeyecek." Çenesi aşağı doğru eğildi. "Kimse seni... beni aldatırken görmeyecek."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Seni aldatıyor muyum?"

Sahne zeminine perişan bir halde baktı. "Senin suçun," diye mırıldandı. "Beni köşeye sıkıştırmasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Aman Tanrım!" Öfkeyle haykırarak sahnenin karşısına fırladı ve adamın göğsüne sert bir yumruk attı. Adam dengesini kaybedip düştü, telefonu yerde sürüklendi. Kadın üzerine atladı. "Erkek ol, korkak!" Adama olabildiğince sert bir şekilde vurdu.

"Yeter artık! Delirdin mi sen?"

"Seni alçak herif!" Elbise onu beceriksiz yapmıştı ama ulaşabildiği her yere vurdu. "Böylesine iğrenç bir şey yapacaksan, sorumluluğunu üstlen! Başkasının üzerine yıkmaya çalışma!"

Kadın, onu tekmelemek için bacağıyla elbiseden kurtardı. Ama daha fazla mücadeleye gerek kalmadı. Görünmez bir güç onu kadının üzerinden çekti.

Clint onu yakaladı, soğukkanlı bir katile o kadar benziyordu ki Dancy, yapabileceklerinden ve bunun kariyerine ne getireceğinden korkarak önüne atladı. "Haklı. Ona saldırdım."

Roth geriye doğru sendeledi, acı çılgılığı salondan yükselen bir çılgınlıkla karıştı. "Durun!" Bisa, bacaklarını yana açarak, ileri hamileliğinin izin verdiği hızda orta koridordan ağır ağır ilerledi. "Yüzüne zarar vermeyin!"

Roth, nefes nefese ve Clint'e tedirgin gözlerle bakarak, "Bu senin son şansın," dedi.

Dancy gözlerini Roth'tan ayırmadı. "Cehenneme git."

"Hayır. Ama teşekkürler."

Dancy, Bisa'ya göz kırptı. Clint yanında gerildi ve Dancy onun koluna dokundu. "Hamile bir kadını dövemezsin."

Roth sendeleyerek karısına doğru merdivenlerden indi. Bisa elini tuttu. "Gidiyorsun."

Dancy, Roth'un kolunun karnına değmesiyle yüzünde beliren bir tiksinti ifadesini fark etti. Roth geri çekildi, ancak Bisa onu tekrar yakalayıp salondan dışarı çıkardı.

Clint onu göğsüne çekti, çenesi başının yan tarafına yaslandı. "Burada ne olduysa... Özür dilerim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sizi kontrol etmek ve bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını görmek için uğradım. Böyle bir şey olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Ona bir anlığına bile yaslanmasına izin veremedi ve geri çekildi. "Gösteriyi kostümlerimi yapan kadından duymuş. Onun ne kadar hain olduğunu ifşa edeceğimden korkuyor, bu yüzden bu sefer bana Lucinda rolünü gerçekten teklif etti. Ama şimdi gitmem ve 'küçük gösterimi' yapmamam gerekecek. Onun sözleri, benim değil." Roth'un manipüle edilmiş seks kasetinden ona bahsetmeyecekti. Clint bunu yakında kendi gözleriyle görecekti. Dünyaya bunun sahte olduğunu haykırabilirdi, ama ona inanacak tek kişi Clint'ti.

Başparmağıyla yanağını okşadı. "Onu reddettin."

"Aptallık ettim, eminim. Kabul etmeliydim. İşin ironik yanı, dizide ondan bir kere bile bahsetmiyorum. Bu konuda çok titiz davrandım." Ellerini önünde bükerek, "LA'de her şeyi bir araya getirirken bu iyi bir fikir gibi görünmüştü. Dünyaya ciddi bir oyuncu olduğumu gösterme şansım." dedi. Son iki kelimeyi hak ettiği alaycı tonda söyledi. "Araştırmayı yapmayı ve senaryoyu yazmayı çok sevdim. Kimseye hesap vermek zorunda kalmadan kendim sahnelemeyi çok sevdim. Ama unuttuğum şey şu oldu." Cübbesinin yakalarını yumruklarıyla sıktı. "Her şeyi kendi başıma yapmanın, bana işin üstesinden gelemeyeceğimi söyleyecek kimsenin olmaması anlamına geldiğini unuttum."

"Bunu neden düşündün? Ne yaptığını biliyorsun. Roth'a cehenneme git diyecek kadar kendine inandın."

"Bu, inanç değil, inatçılıktı."

Genç yardımcıları içeri daldı. Leo, "Roth Hardy'yi dışarıda gördük!" diye bağırdı.

Mia parmak uçlarına sıçradı. "Onu tanıyor musun? Bu gece geliyor mu?" Clint'i görünce sözünü kesti. "Aman Tanrım... Bu Clint Garrett!" Mia, Dancy'nin kim olduğunu bilmiyordu ama Clint'i tanıdı.

Leo'nun futbol hayranı olmadığı açıkça belliydi ve Clint'e merakla bakıyordu, ama Mia'nın gözü kamaşmıştı. "Ben tam bir süper hayranım.

Green Bay'den sonra, Stars benim en sevdiğim takım."

"Bu harika," dedi.

"Gösteriye geliyor musun?" diye sordu.

Dancy ve Clint birlikte, "Hayır." "Evet." dediler.

Dancy kendine geldi. "Maalesef Clint'in Chicago'ya dönmesi gerekiyor. Bize bir dakika verirseniz..."

Mia isteksizce, Leo ise Clint'in kim olduğunu anlamaya çalışarak taşındılar; ikisi de şüphesiz Roth Hardy'nin tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu merak ediyordu.

Dancy, Clint'e baktı. "Teşekkür ederim." Gözlerindeki yanmaya karşı gözlerini kırıştırdı. "Şimdi hazırlanmam gerekiyor. Kalmasan daha iyi olur."

Dudaklarının kenarına dokundu ve yavaşça başını salladı. Kadın eliyle yanağına dokundu ve uzaklaştı; gitmezse gitmemesi için ona yalvaracağından korkuyordu.

Tiyatroda soyunma odası yoktu, sadece kulislerde beton zeminli ve kötü aydınlatmalı tek bir banyo vardı. Makyajını düzelterek terli tulumunu çıkarıp yanında getirdiği yedek tulumu giymesi gerekiyordu. Dengesini sağlamak için kapıya yaslandı. Her an Erin seyircileri içeri alacaktı.

Elleri titremeyi bir türlü durduramıyordu, saçlarını tokasıyla topladı. Soğuk suyun onu sakinleştireceğini umarak birkaç ıslak kağıt havluyla kendini kuruladı, ama endişesi daha da arttı. Yirmi kişiden az insan izleyecek. Neredeyse hiç kimse.

Giysisini değiştirirken dengesini kaybetti ve bacağına tuvalet kapağının kenarına çarptı. Nefes nefese kalmıştı. Saçlarını savurdu ve taramaya çalıştı. Bornoğunu tekrar giyerken parmakları çalışmıyordu. Baş dönmesi vardı, kalbi hızla çarpıyordu ve temiz hava almazsa bayılacaktı.

Banyodan fırladı, sahne dekorunun arkasına saklandı ve sahne kapısına çarparak kendini sokağa attı. Soğuk havanın şoku onu bir anlığına kendine getirdi, ama sadece bir an için. Gösteriyi iptal etmek zorundaydı. Erin'e mesaj atıp hasta olduğunu söyleyecek, sonra arabasına binip uzaklaşacaktı.

Eğildi, ellerini uyluklarına yaydı. Ayaklarının dibindeki sigara izmaritleri gözlerinin önünde bulanıklaştı.

Sahne kapısı arkasından açıldı. "Dans etmeye ne dersin?"

Neden kimse onu dinlemedi? Clint'e gitmesini söylemişti ama o kalmıştı. "Git buradan."

Büyük elini kadının belinin alt kısmına bastırdı. "Hiç şansı yok."

Parçalanmış hamburger ambalajının kalıntılarına baktı. "Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsiniz."

"Yapamam. Bu çok fazla."

"Doğrul bakalım, Dance." Omuzlarından tutarak onu ayağa kaldırdı. "Oyun planını ezberledin. Her şeyi biliyorsun. Tek yapman gereken uygulamak."

Sırtı duvara değiyordu. "Bu bir oyun kitabı değil, bir senaryo."

"Aynı şey." Önüne geçti. "Şu anda her şey zihinsel dayanıklılıkla ilgili. Bunu herkesten iyi biliyorum. Şu anda bende olmayabilir ama sende var. Bunu başaracaksın."

"Hiçbir şeyim yok!"

"Elbette, yapabilirsin. Bu, kendini test etme şansın. Nelerden yapıldığını gör."

"Hiçbir şey! Ben hiçbir şeyden yaratılmadım!"

"Kes şunu." Ona öfkeyle baktı. "Çok çalıştın. Tam olarak antrenman yaptığın şeyi yapmaya hazırsın. Gol atmak zorunda değilsin, ama kesinlikle kendini gol atma mesafesine sokmalısın."

"Sadece bir golle yetinmek istemiyorum!" diye bağırdı.

"Öyleyse bunun için savaş!"

İnledi ve kendini tuğlalara bastırdı. Adam ellerini başının iki yanına, duvara dayadı. "Acıması gerekiyor, Dance. Şampiyonlar güneşli havada değil, fırtınada, çamurda ve bataklıkta yetişir. Kendimizi böyle sınarız." Parmağını çenesinin altına soktu. "Önce hazırlanırız. Sonra sahaya çıkarız. Yuhalamaları ve hakaretleri görmezden geliriz. Vuruşları ve kötü hakem kararlarını görmezden geliriz. Kalbimizi ortaya koyarız ve her hamleyi yaparız."

Hem kendisinden hem de ondan bahsediyordu. Kadın bunu biliyordu.

"Bana bak, Dance." Parmaklarını gözlerine doğru uzattı. "Doğrudan bana bak. Bunu başarabilirsin. Başaracaksın. Bu, dünyaya kim olduğunu ve nelerden yapıldığını gösterme şansın."

"Ya ben hiçbir şeyden oluşmuyorsam?" diye haykırdı. "Sadece büyük göğüslerim ve sarı saçlarım varsa."

Gözleri dosdoğru kadının ruhuna baktı. "Buna inanmıyorsun. Ve nedenini biliyorum. Çünkü sen bir savaşçısın."

"Senin gibi mi?"

“Kesinlikle haklısın, tıpkı benim gibi. Her konuda haklıydın. Bundan nefret ediyorum ama haklısın ve ne kadar zor olursa olsun, bunu nasıl düzelteceğimi bulacağım. İkimiz de savaşıyız. İkimiz de. Kendimizi oyuna atabilmek için zorlu çalışmaları yapmaya istekliyiz. Ve savaşçı olduğumuz için oyunda kalıyoruz. Biz sertiz. Beni duyuyor musun? Bizden daha sert kimse yok. Ve bu senin fırsatın—parlamak için altın fırsatın. Bunu yapmaya hazır mısın?”

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki ağzı çalışamaz hale gelmişti.

"Hazır mısınız?" diye haykırdı.

“Evet,” diye mırıldandı. “Evet, hazırım.”

Parmak ucuyla göğsüne sertçe dürttü. "Daha yüksek sesle!"

"Hazırım!" diye bağırdı.

"Seni duyamıyorum!"

"Ben hazırım!"

Sahne kapısını hızla açtı ve onu içeri itti. "Öyleyse çık dışarı ve ortalığı kasıp kavur."

O delirmişti! Bu bir soyunma odası konuşmasıydı, tiyatro konuşması değil! Ve yine de... işe yarıyordu. Kendini daha sakın hissediyordu. Sakin.

Seyirciler arasında bir konuşma uğultusu yükseldi. Leo onun yanına geldi. "Saat sekiz."

Adam kontrol paneline doğru aceleyle dönerken, kadın kulisteki yerini aldı, sabahlığını çıkardı ve ayakkabılarını fırlattı. Bunu başaracaktı.

Evin ışıkları kısıldı.

Birkaç dakika sonra, Mia'nın sesi, kendisine söylendiği gibi hoparlörlerden duyuldu. "Bayanlar ve baylar, Dancy Flynn!"

Dancy, sadece makyaj ve ten rengi bir tulum giyerek dışarı çıktı.

İnsanlar birer birer onu tanıdıkça kalabalık arasında heyecanlı bir mırıltı yayıldı. Erin, ilk sıranın ortasında, gururlu bir anne gibi sandalyesinin kenarına oturmuştu. Alkışlamaya başladı ve sonraki birkaç sırada oturan grubun geri kalanı da ona katıldı.

Dancy sahnenin ortasına geçti ve abartılı bir poz verdi. Elleri belinde, göğüsleri öne çıkık. Seksi sesini aradı. Sesi cılız çıktı ama en azından çıktı. "Kimse aptal sarışın olmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyor."

Dudaklarını büzdü, ellerini vücudunda gezdirdi. "Bakımı..."

Tiyatroda bir patlama meydana geldi ve ortalık karıştı.

"Seni yalnız bırakmaktan ne kadar nefret ediyorum, Jess!"

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Salonun ön tarafını kırmızı ve mavi duman kapladı. İnsanlar sandalyelerinden fırlayarak çığlık atıp çıkışlara doğru koşuşturdular.

"Sakin olun herkes!" diye bağırdı Erin, ancak sözleri bir öksürük kriziyle birlikte kayboldu.

Clint birdenbire ortaya çıktı ve Dancy'yi yakaladı. Dancy, Leo ve Mia'ya doğru bağırdı: "Çıkın buradan!"

Dördü birden sahne dekorunun arkasına ve sahne kapısından dışarı fırlayarak, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ara sokağa doğru koştular. Kadın ne olduğunu anlayamadan Clint koşarak ara sokaktan aşağı doğru fırladı.

Leo ve Mia eğilip öksürüyor ve küfrediyorlardı. Dancy'nin zihni yavaş yavaş berraklaşmaya başladı. Kırmızı ve mavi duman... onu tanıdı. Özel efektler için birlikte çalıştığı fotoğrafçıların kullandığı türden sis bombalarından geliyordu. Sis bombaları doğru kullanıldığında zararsızdı, ancak tiyatrodaki çok fazla bomba patlamıştı ve doğru kullanılmamışlardı. Bu kasıtlı bir sabotajdı.

Loş sokak ışığında, Clint'in kovaladığı kişiyi yakalayıp tiyatroya doğru sürüklediğini gördü. Adam sendeledi, ancak Clint onu o kadar sıkı tutmuştu ki düşmesine izin vermedi.

Siren sesleri havayı doldurdu. Clint adamı sahne kapısının projektörünün ışığına doğru çekti. "Bu herifi tanıyor musun? Sokaktan aşağı doğru kaçıyordu."

Onu tanımak sadece bir an sürdü. "Shane. Erin'in adi eski erkek arkadaşı."

Shane beresini kaybetmişti. Saçları darmadağınık, siyah tişörtünün omuzunda ise yırtık bir parça vardı. Gözleri yaşlarla dolmuş bir halde, "Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı.

Siren sesleri yaklaştı. Clint ellerini kavradı ve ışığa doğru çekti. "Öyleyse bunu açıkla."

Parmakları kırmızı ve mavi toz lekeleriyle kaplıydı. "Sadece birkaç sis bombasıydı," diye bağırdı Shane. "Kimseye zarar vermedim!"

Teknik olarak doğru, ama onun programını sabote etmişti.

Erin köşeyi dönerek hızla geldi. Onları görünce yüzünde bir sürü duygu belirdi. Dancy ve gençleri görünce rahatladı, Shane'i görünce kafası karıştı ve ardından endişelendi. Eli hemen ağzına gitti. "Shane, ne yaptın?"

"Seni korumaya çalışıyorum! Onunla takılmamalısın. Onun striptiz şovunun bir parçası olmamalısın!"

"Sen delirmişsin!" Erin, Dancy'ye dehşetle bakmak için ondan yüzünü çevirdi. "Böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmemiştim. İnanamıyorum."

"Sürekli aramıza giriyordu!" diye feryat etti. "Seni koruyordum!"

Erin soğuk bir sesle, "Hastasın Shane," dedi. "Yardıma ihtiyacın var."

"Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu. Sana ihtiyacım var." Clint'in elinden kurtulmaya çalışarak Dancy'ye döndü. "Onu bana karşı kıskırttın! Her şeyi mahvettin!"

"Yeter artık!" Clint, Shane'in kollarını arkasına doğru bükerek, onu binanın yanından yaklaşan sirenlerin olduğu yöne doğru sürükledi.

Leo ve Mia her şeyi ağızları açık izliyorlardı. "Gösteri bitti," dedi Dancy yorgun bir şekilde. "Yarın ödeyeceğim."

Acil durum araçları gelmişti ve gençler, tiyatronun önündeki olayları izlemek için heyecanla oradan ayrıldılar.

"Çok üzgünüm." Erin, sanki en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey yapacağını hiç hayal etmemiştim."

Dancy ona sarıldı. "Özür dileme yoksa ağlarım. Bitti, kimse incinmedi."

"Özürümü telafi edeceğim."

“Zaten konuştun. Yüzlerce farklı şekilde.” Erin'e güven verici bir şekilde sarıldı. “Devam et. Polisle konuşman gerekiyor.”

Gözleri yaşlı bir şekilde başını sallayan Erin, diğerlerinin peşinden tiyatronun önüne doğru ilerledi. O gözden kaybolurken, Dancy ciğerlerine temiz hava çekti ve itfaiye her yeri kapatmadan önce anahtarlarını ve telefonunu almak için içeri geri döndü. Eşyalarının geri kalanını yarın alacaktı.

Duman dağılmaya başlamıştı bile, ama gösterisi için artık çok geçti. Bu bir işaretti. Bazı şeyler olmaya yazgılı değildi.

Dancy uyandıktan hemen sonra Erin'i aradı. Erin ona, "Shane psikiyatrik değerlendirmeden geçecek," dedi. "Ve kefalet talebi reddedildi. Zaten etrafta onu kurtaracak kadar merhametli kimse olmadığı için pek de gerekli değil." Sesi titredi. "Tehlikeli olduğunu anlamalıydım. Kinini sana yönelteceğini hiç tahmin etmemiştim."

Dancy, "İkimiz de başkalarının yaptıklarından sorumlu tutulacak yaşta değiliz," dedi. "Ve özür dilemeyi bırakmazsanız, Clint'in okulunuza daha fazla bağış yapmasını yasaklayacağım."

“Sınıflarım için bunca kitap. İnanamadım.”

"Bana öyle söyledin. Peki ya ortaokul kütüphanesi? Lise kütüphanesi? Cimri herif."

Erin güldü, gerginliği dağıldı.

Yarım saat sonra, itfaiye şefi Dancy'yi arayarak kapsamlı bir güvenlik soruşturması yürütmek için tiyatroyu kapatacağını bildirdi. Yeniden açılış tarihi konusunda kesin bir şey söylemekten kaçındı ve sadece personel eksikliği olduğunu ve bu tür işlerin zaman aldığını belirtti.

Dancy'nin kalmak için hiçbir sebebi yoktu. Kostümlerini alacak, arabasını hazırlayacak ve gidecekti. Ama gitmeden önce Clint'i görmesi gerekiyordu. Artık veda etmeden kaçmak yoktu.

Ülkenin bir ucundan diğer ucuna uzun bir araba yolculuğu yapma ihtimali onu Watch'a karşı kızgınlıştırmıştı, ama ikisinin Roth'un özel jetiyle eve uçmamasının onun suçu değildi. Özür dilemek için ona bir köpek maması verdi ve telefonuna baktı.

Roth henüz videoyu yayınlamamıştı ama o, programa katılmamış olmasına rağmen, onun yayınlayacağından şüpheleniyordu. Kimsenin ona karşı gelmesine alışkın değildi, motosikletlerini çalmıştı ve intikam almak

isteyecekti. Dün geceden sonra, şantajına boyun eğmediği için muhtemelen pişman olmalıydı ama ondan bir şey almaktansa yetişkin idrar kaçırma bezleri için reklam filmi çekmeyi tercih ederdi.

Giyinmeyi bitirmişti ki kapıya sabırsız bir şekilde vuruldu. Kapıyı açtığı anda karşısında Bisa'yı görünce şok oldu. Dancy ona ters ters baktı. "Sabahın bu saatinde drama için çok erken, ayrıca çok yorgunum."

"Yorgun olduğunu mu sanıyorsun? Bir de bunu taşımayı dene bakalım!" diye araya girdi Bisa. "Şimdiye kadar evde olmalıydık ama ona kalmamız gerektiğini söyledim!" Koltuğa yığıldı. Dancy'nin şaşkınlığına, Watch ayağa fırladı ve yanına kıvrıldı. Bisa başını kaşdı ve Dancy'ye gözlerini kısarak baktı. "Sana bir iyilik yapıyorum, o yüzden bana kötü kokuyormuşum gibi bakmayı bırak."

"Gayet iyi kokuyorsun. Benim itiraz ettiğim şey senin temel karakterin."

Bisa'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yıllarca Roth Hardy ile evli olup da onunla nasıl başa çıkacağını bir türlü çözemeyen kadın söylüyor bunu."

Dancy elini beline koydu. "Ne demek istiyorsun?"

Bisa'nın karnı, zümrüt yeşili ince tulumunun altından belli oluyordu. "İkimiz de onun ne kadar bencil olduğunu biliyoruz, ama senden farklı olarak ben onunla nasıl başa çıkacağımı çözdüm."

Artık ipler kopmuştu. Dancy, "Bu, dürüstlüğünüzün bir göstergesi sayılmaz," diye karşılık verdi.

"Dürüstlükten çok sonuçlara önem veriyorum." Bisa karnını tuttu ve homurdandı.

"Umarım doğum sancısı çekmiyorsundur!" diye bağırdı Dancy.

Bisa küçümseyerek, "Bunlara Braxton-Hicks kasılmaları deniyor," dedi. "Yalancı doğum sancıları."

Dancy, Braxton-Hicks sendromunun ne demek olduğunu biliyordu ve dişlerini sıktı. "Ne istediğini söyle ve git."

Bisa ellerini karnının altına koydu. "O iğrenç videoyu çok iyi biliyorum. Ona bunu bana yapmasına asla izin vermezdim."

"Size anlattığının aksine, onun bana bunu yapmasına izin vermedim."

Bisa bunu elini sallayarak geçiştirdi. "Bir şeyler deneyeceğini tahmin etmeliydin. İmajı her şeyden önemli ve senin sürekli imajıyla oynamandan hoşlanmıyor."

"Aşık olması gereken bir kadın için, ruh eşinin ahlak anlayışına pek de yüksek bir değer biçmiyorsun gibi görünüyor."

Omuz silkti ve Watch'ın kulağıyla oynadı. "Onun kötü biri olabilmesi, benim de öyle olmam gerektiği anlamına gelmez. Benim de sınırlarım var."

"Nerede bulunuyor?"

"Nerede ihtiyacım olursa oradalar! Artık baba olacağına göre, yapmaması gereken bazı şeyler var. Ayrıca, sen benim arkadaşımsın ve ben arkadaşlara sahip çıkmaya inanıyorum."

Dancy'nin dili tutuldu. "Senin arkadaşın mı? Ne zamandan beri?"

"Clint Garrett'a aşık olduğunu ve Roth'u geri kazanmaya çalışmadığını anladığımdan beri. Ayrıca, jakuzi olayı da var. Haklıydın." Watch'un diğer kulağını okşadı. "O rezil küçük videonun her kopyasının imha edildiğinden emin olduğumu bilmekten mutlu olacaksın."

"Bunu nasıl başardınız?"

"Roth video çekebilen tek kişi değil ve ben de onun hakkında çektiğim, kesinlikle halkın görmesini istemediği birkaç videom var." Ellerini arkasına geçirip belinin alt kısmını ovuşturdu. "Yani, kim bir süperstarın kolonoskopi yaptırdığı videoları izlemek ister ki? İşte böyle videolar."

Dancy ona hem endişeyle hem de merakla baktı. "Sen kimsin?"

"Ne istediğini bilen bir kadın." Bisa koltuğun koluna tutunarak doğruldu ve inledi. "Kahretsin."

"İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?"

"Sanırım doğum sancılarınız başlıyor."

"Neden bu kadar olumsuz olmak zorundasın?" diye ağladı Bisa.

"Roth nerede?"

"Uçakta surat asmak."

Bisa'nın bacağından nem damlamaya başladı. Dancy kolundan tuttu ve onu banyoya doğru yönlendirdi. "İçeri gir. Amniyotik sıvının halıya bulaşmasını istemiyorum."

"Lanet olsun, ne kadar duyarsızsın." Bisa kasıklarını eliyle kapattı ve ağır adımlarla içeri girdi.

Dancy, Watch'a baktı. "Ben de inanamıyorum."

Dancy, Bisa'nın telefonunu kanepeden aldı. Banyo kapısını açtığı anda, "Tren İstasyundayken Tuvaleti Sifonlamayın" tabelasının altında oturan Bisa'yı gördü. Küçük, genç ve acınası görünüyordu. "Bu bebeği burada doğurmayacağım!" diye feryat etti Bisa. "Cedars-Sinai'de rezervasyonum var! İki yatak odalı bir süit!"

Saat henüz sekizi bile bulmamıştı ve Dancy'nin günü çoktan cehenneme dönmüştü. Gerçi Bisa'ya inanılacak olursa, video kaydının ortaya çıkma tehdidi ortadan kalkmıştı. Dancy bu yüzden ona gönülsüzce de olsa saygı duymak zorundaydı. İçindeki sapıkça bir yanı bu berbat çocuğu sevmeye başlamıştı.

Dancy telefonunu uzattı. "Onu araman gerek."

Bisa, kocasına ulaşmaya çalışırken banyo kapısını açık bırakmakta ısrar etti. Sonunda ona ulaştığında, kasılmaları sıklaşmıştı. Telefonu Dancy'ye uzattı. "Sen onunla konuş."

Bu durum, Dancy'yi eski kocasıyla son olmasını dilediği bir konuşmaya katlanmaya zorladı; ona Bisa'nın hastaneye gitmesi gerektiğini, Bisa'nın şu anda Los Angeles'a uçmasının mümkün olmadığını, Cedars-Sinai'deki süit hakkında her şeyi bildiğini ve oda servisinin dahil olduğunu bilmediğini söyledi. Ona yerel hastanenin adresini gösteren bir rozet gönderdi ve orada buluşmalarını söyledi.

Dancy telefonda onunla konuşmayı bitirdiğinde Bisa, "O tam bir pislik!" diye bağırdı.

"Sana söylemiştim," diye karşılık verdi Dancy.

Hastaneye giderken Bisa'nın çok şiddetli bir kasılması oldu. Dancy uzanıp elini tuttu. Bisa'nın yanağından istemsiz bir gözyaşı süzüldü.

"Arkadaş olacağımızı biliyordum," dedi. "Birbirimizi anlıyoruz."

"Görünüşe göre öyle," dedi Dancy, buna pek inanmayarak. "Ama bu, hastanede seninle kalacağım anlamına gelmiyor."

"Sürtük," diye inledi Bisa.

"Ve bunu sakın unutmayın."

Acil servis girişinde Dancy, hâlâ Cedars-Sinai hakkında yakınan Bisa'yı, zaten imza dağıtmaya başlamış olan Roth'a teslim etti.

Bisa'yı tekerlekli sandalyeyle götürmeden hemen önce, Roth yanına geldi ve oldukça üzgün görünüyordu. "O videoyu gerçekten yayınlamazdım. Sadece çok sinirlenmişim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım bağırsak temizliğinizden keyif almışsınızdır."

Onun yüzünün bembeyaz kesilmesini izlemekten zevk aldı.

Vagonun arka kısmına dönerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Bisa, Dancy'nin olduğundan çok daha inatçı bir eş olacaktı.

Eve vardığında bir teslimat kamyonunun uzaklaştığını ve Clint'in ön basamaklarda, yanında Watch ile birlikte durduğunu gördü. Arabasından indi. Saat henüz on bir bile olmamıştı ve sanki koca bir günü yaşamış gibi hissediyordu. Clint dün gecedan farklı görünüyordu, daha dağınık ama artık o kadar gergin değildi. "Bu sabah geç uyanacağını tahmin etmişim," dedi.

"Bisa doğum yapmaya başladı ve onu hastaneye götürmek zorunda kaldım." Ona detayları verdikten sonra sormak zorunda kaldı: "Nasılsın?"

"Hâlâ ayaktayım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece söylediklerinin hepsini düşünmekten uyuyamadım. Bu sabah, birkaç başarısız denemeden sonra, bahanelerim tükendi." Ellerini ceplerine soktu. "Brett'i aradım."

"Gerçekten mi? Kayınbiraderini mi aradın?"

"Ve eski menajerim." Omuzları gevşedi. "Biliyor musunuz, garip olan şu ki, konuşmaya başlayınca duramadım. Tam olarak ne olduğunu açıklayamam ama her şey ağzımdan döküldü."

"Ah, Clint. Çok sevindim."

Ona alaycı bir gülümsemeyle baktı, bu durumun ne kadar zor olduğunu düşününce şaşırtıcıydı. "Brett, diğer birkaç düzine yüksek performanslı profesyonelden farklı olmadığımı, tek farkın onların yardım alacak kadar akıllı olmaları olduğunu söyledi ve tıpkı kız kardeşimin her zaman dediği gibi, kendimi hala kimseden hiçbir şeye ihtiyacı olmayan altın çocuk olarak görüyordum. Temelde, beni yerden yere vurdu ve bana sektördeki en iyi spor psikoloğu olduğu söylenen bir adamın adını verdi."

Kaşlarını çattı. "Daha duyarlı olmalıydı."

"Tam da duymam gereken şeydi. Söylediklerime hiç şaşırmış gibi bile görünmedi." Clint duraksadı. "Sonra Thad'i aradım."

"Thad Owens mı? Stars'ta oynamaya başladığınızda yedek oyuncunuz muydu?"

"Aynı şey. Ona içimi döktükten sonra sinirlendi ve temelde Brett'in söylediklerinin aynısını söyledi ve neden bu kadar uzun süre onunla konuşmak için beklediğimi sordu."

Bu durum hiç hoşuna gitmedi. "Daha anlayışlı arkadaşlara ihtiyacın var."

Onunla aynı fikirde olmak yerine gülümsedi. "İşler daha da iyiye gidiyor. Thad, opera yıldızı olan karısı Olivia'yı telefona verdi ve bana ona tam olarak ona anlattıklarımı anlatmamı söyledi ve bu üçüncü kez olduğu için işler kolaylaştı. Bitirdiğimde Olivia bana zehirli erkeklik ve kendilerini

herkesten daha zeki sanan sporcular hakkında bir ders verdi ve gerisini bilmenize gerek yok.”

Dancy çok öfkelen-di. “Hiçbiri bu kadar düşüncesiz olmamalıydı! Bir daha asla amatör psikolog rolü oynamayacağım.”

Omzuna dokundu. "Bir dakika bekle. Bana çok kızmışlardı ama hiçbir-i şaşırmamıştı. Hepsi ne kadar baskı altında olduğumu biliyorlardı ve sanki çıldırmak normalmiş gibi davrandılar, tek anormal olan şey ise bunu bu kadar gizli tutmalarıydı. Temelde bana anlattığın her şey, ama daha açık bir şekilde."

"Kesinlikle!" diye haykırdı.

"Kolay olmayacak, ama bu durumu atlatmak için ihtiyacım olan tüm yardım-ı alacağım."

“Bu harika.” Ama kininden vazgeçmeye hazır değildi. “Hâlâ sana karşı biraz daha yumuşak davranmaları gerektiğini düşünüyorum.”

Güldü. “Yumuşaklık işe yaramaz. Sertlik ise tam tersine...”

Bir anda aralarındaki hava değişti. Bakışları yumuşadı; kalbi hızlandı. Ama ellerini boynuna dolayarak onu öpmek için uzandığında, omzunun üzerinden orada olmaması gereken bir şey fark etti. Geri çekildi ve evinin açık ön kapısından hızla yukarı çıktı.

En son sahnede gördüğü elbise sandığı, tüm sahne aksesuarları ve dün gece tiyatrodan kurtardığı bez çantayla birlikte onun giriş holünde duruyordu. Hâlâ vagonun içinde olması gereken bir bez çanta. "Clint?"

İki elini de havaya kaldırdı. "Şimdi kendinizi fazla üzmeyin, Erin ve ben her şeyle ilgileniyoruz. Sizin yapmanız gereken tek şey gelmek."

"Ne için?"

“Şehir müfettişi dün gece beni tiyatroya aldı. Kostümlerinizi ve sahne malzemelerinizi yükledim. Her şey burada.”

İçini bir huzursuzluk hissi kemirdi. "Clint, ne yaptın?"

“Size borçluyum,” dedi, “ve yoğun bir sabah geçirdim. Gösterinizi bu akşam saat sekize erteledik. Erin herkesi aradı.”

Karnının derinliklerinde bir korku hissi belirdi. "Anlamıyorum."

Yavaşça konuştu, sanki kadın duyma güçlüğü çekiyormuş gibi. "Birkaç gün boyunca kimse tiyatroya geri dönmeyecek, bu yüzden gösterinizi burada, evde yapacaksınız. Bu akşam."

Kalbi korkuyla hızla çarpmaya başladı. "Burada mı?"

Omuz silkti. "Aklıma gelen en iyi şey buydu. Unutma ki sen benden daha zekisin."

“Bu programa katılmıyorum!”

“Az önce çıkan adam sandalyeleri getirdi ve eşyaları taşımama yardım etti. Ama o şerefsizin tek konuşmak istediği şey Packers takımındı. Bu beni biraz travmatize etti.”

Dikkat dağıtma girişimi işe yaramadı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Gösteri bitti."

Bunu görmezden geldi. “Bir saat kadar sonra birileri gelip bir platform kuracak.” Pencereilerin önündeki alanı işaret etti. “Bu, Shore'dakinden daha küçük bir sahne olacak, ama bence bununla da idare edebilirsiniz. Performansınız sırasında arkanızda parlama olmaması için arkadaki tüm ışıkların kapatıldığından emin olacağım.”

“Orada durun. Gösteri yok. Dün gece Tanrı'dan bir işaretti.”

“İşaretler farklı şekillerde gelir.” Merdivenlere doğru odanın karşısına geçti. “Konuşmamız sayesinde nihayet çözdüğüm bir şey.”

Hemen peşinden koştu. "Hayır, Clint!"

“Harika. Artık hazırız.” Merdivenlerden yukarı çıktı.

Bunu yapmayacaktı. Bunu yapmayacaktı. Asla. Kesinlikle hayır. "Bu ev senin inziva yerin!" diye bağırdı ona. "Arkadaşlarını bile buraya zor alıyorsun, bir sürü yabancıyı hiç almana gerek yok!"

Merdiven sahanlığında durdu ve ona baktı. “Sadece yirmi beş kişi. Belki otuz. Annemi davet ettim. Kocasıyla birlikte geliyor. Kız kardeşim ve Brett de arabayla gelebilirler. Ama çocuk yok.”

Bu durum onu iyice çileden çıkardı. "Annen!"

“Ona ne kadar harika biri olduğunu söyledim. Beni utandırma sakın.”

Şaşkına dönmüş bir halde, adamın podyumda gözden kayboluşunu izledi. Köşeye sıkıştırılmıştı ve çılgılık atmak istiyordu. Kristin kaçtığını öğrenirse, vicdan azabıyla nasıl yaşayacaktı?

Merdivenlerin dibine koştu ve ona yukarıdan bağırdı: "Bu her şeyi mahvedecek senin için! İnsanlara telefonlarını teslim ettirsen bile, birileri gizlice fotoğraf çekecek. Sen ve özel krallığın internette her yerde olacaksınız."

Tekrar ortaya çıktı ve podyuma doğru eğildi. "Bir erkeğin sevdiği kadın için yapmaya razı olduğu fedakarlıklar ilginç." Bununla birlikte, tekrar ortadan kayboldu.

Odanın kenarına ittiği kanepenin koluna çöktü. Diğer büyük mobilyaların hepsi gitmişti ve çıplak zeminde altı sıra halinde otuz altı sandalye dizilmişti. Elbise askısı, masa ve koltukla birlikte pencere duvarının önünde

duruyordu; tiyatroda kullandığı koltuk değil, biraz daha küçük başka bir koltuktu.

Odayı, sandalyeleri, her şeyi dikkatlice inceledi.

Kahveye ihtiyacı vardı.

Mutfak pencerelerinden göl ıslıl ıslıl parlıyordu ve suyun karşısındaki uçurumdaki ağaçlar bronz ve safran renklerine boyanmış gibi görünüyordu. Başlangıçta nefret ettiği bu mutfak, bu evi, bu gölü, bu adamı seviyordu. Sevmediği tek şey ise kendisiydi.

Kahvesini alıp büyük salona geri döndü. Korkularından bıkmıştı. Güvensizliklerinden bıkmıştı. Gelecek hakkında endişelenmekten bıkmıştı. Clint'in gölgesinde kaybolmaktan korkmuştu, oysa Clint onu kendi üzerine düşürdüğü gölgeden çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Onun o telefon görüşmelerini yapmak için gösterdiği cesareti düşündü ve içinde bir şeyler kırıldı. Mekanı incelemeye zorladı kendini. Kanat yoktu. Arka plan yoktu. Bunu yaparsa, seyircilerin arkasındaki merdivenlerden inerek sahneye çıkması gerekecekti. Ama o zaman da neredeyse çıplak bir şekilde seyircilerin arasından geçmek zorunda kalacaktı. Vücut kıyafeti sahne için mükemmeldi, ancak yakından bakıldığında seyircilerin çoğu rahatsız olacaktı. Elbisesini giyebilirdi, ama elbise onun kim olduğu ve keşfetmek istediği temalar hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Daha iyi bir fikri vardı. Yukarı kata, Clint'in yatak odasına çıktı.

Islak saçlarıyla ve kalçasının alt kısmına sarılı bir havluyla banyodan çıkıyordu. Kadın, tüm kalbiyle sevdiği bu adama baktı. Her şey, hatta yukarı çıkma sebebini bile unutturken, bedeni arzuyla titriyordu.

Başparmağını havlusunun üst kısmına taktı ve havluyu karnının düz yüzeyinde birkaç santim daha aşağı kaydırды, ta ki tehlike bölgesinin tam kenarında durana kadar. Bu tehlike bölgesi, kadın izlerken giderek büyüyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Dudaklarını ıslattı ve sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü, hiç planlamadığı kelimeler söyledi: "Havluyu bırak."

Kaşını kaldırdı.

Dün onun parlayan zırhlı şövalyesi olmuştu; Roth'la mücadele etmiş, Shane'in peşine düşmüş, ona soyunma odasındaki en iyi konuşmasını yapmıştı. Bunların hepsine minnettardı ama onu kurtaracak parlayan zırhlı bir şövalyeye ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey kendi cesaretiydi. "Bırak şu işi," diye tekrarladı.

Yavaşça, onun istediğini yaptı ve kadın onu içine aldı. Görünen her santimini... santim santim... santim santim. Onu orada, sert ve çıplak bir şekilde bıraktı. Arzusunun nesnesi. Onun zevki. Kaburgalarındaki morluğu öpmek istedi. Yok etmek istedi.

Dudakları yavaşça kıvrılarak gülümsedi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kazağını, sütyenini çıkardı. Ayakkabılarını çıkardı ve kot pantolonunu da indirdi. Parmaklarını bikini külotunun bel kısmına soktu. Yavaşça aşağı kaydırıldı. Ayak bileklerinde minik bir siyah su birikintisi oluşturmaya izin verdi.

"Beni öldürüyorsun," dedi sesi kısık bir şekilde.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ona doğru yaklaştı. Kendinden emin ve güzel bir şekilde kollarını kaldırdı, boynuna doladı ve çıplak bedeninin sıcaklığını onun sıcaklığına bastırdı. "Bana hizmet et."

İnledi. Dudaklarını öptü. Yavaşça, yumuşak ve şefkatli bir şekilde başlayarak, arzu giderek arttı ve birbirlerini adeta alt üst ettiler. Kadın parmaklarını adamın saçlarına daldırdı ve kendi içindeki tüm gergin, kıvrılmış parçalar çözüldü. Aralarındaki o kadar bulanık olan her şey şimdi kristal berraklığındaydı.

Onu yatağa indirdi. Büyük ellerini uyluklarının etrafına dolayarak bacaklarını araladı ve aralarına diz çöktü. Öne eğilerek omzunu, boynunu öptü, göğüslerini okşadı.

Ateş içini yakıyordu ama adam ona hiç rahatlık vermedi. Daha da aşağı indi. Bacaklarını omuzlarına yaslayıp her yerini ağzıyla, parmaklarıyla okşadı.

Onu yere düşürdü. Ve çığlık attırdı. Ve tekrar yere düşürdü.

Hayat çok güzeldi.

Vücuduna doğru kaydı ve saçının bir tutamını parmaklarının arasına aldı. Yarı kapalı gözlerle, kusursuz, seksi bir tehditle kulağına fısıldadı: "Şimdi seni alacağım. Sertçe."

Nefesini tuttu ve parmaklarını omuzlarına sapladı. Dizlerini kaldırdı. Islak bedeni onu içine alırken çığlık attı.

Sıkı, amaçlı ritim başladı. Kendini toparladı, böylece tüm ağırlığını o taşımıyordu, ama o, kendi bedeninin üzerinde onun ağırlığının verdiği hazdan zevk alıyordu. Onun içindeki ağırlığı. Onun gücü. Onun şefkati. Onun kokusu, onun dokunuşu.

Ritmeleri hızlandı. Vücutları ter içinde kaldı. Çıkardıkları sesler... yalvarışlar ve inlemeler. Küfürler ve övgüler. Ta ki son bir hamlede

birleşene kadar.

Kasılmalarının sonuncusu da geçtiğinde, adam bitkin bir halde yatıyordu ama kadın enerji doluydu. Yatağından kalktı ve adamın uyluğuna vurdu.

"Aferin dostum."

Adam inledi. Kadın yerden kıyafetlerini kaptı ve banyoya girdi. Şimdi bu konuda konuşmak istemiyordu, ama sonra konuşacaklardı. Sonra konuşacaklardı.

Kadın dışarı çıktığında, adam hâlâ yatakta, dirseği bükülmüş, başı eline yaslanmış halde yatıyordu.

"Buraya gelmenizin bir sebebi var mıydı?" dedi. "Açık olanın dışında?"

"Gömleklerinden birini ödünç almam gerekiyor."

Ona buğulu bir gülümseme verdi. "Ve yolda başka şeylerle mi uğraştın?"

"Olabilir." Dolabına girdi ve sade, uzun kollu beyaz bir gömlek seçti.

Giriş yapmak için mükemmeldi.

Onun girişi... oyun. Bu gece. Gerçeklik geri döndü. Bunu yapacaktı.

Clint ve başka bir adam sahneyi kurdular. Yerden sadece 30 santimetre yüksekteydi ve Shore sahnesinden hem daha dar hem de daha sığdı, ama iş görürdü. Mobilyaları yeniden yerleştirdi ve sahne düzenini yeniden ayarlarken kendi kendine mırıldandı. Sinirleri geçici olarak yatışmıştı, ama yerini daha kötü bir şey almıştı: Teslimiyet. Bu felaketin üstesinden gelme ve bir daha asla aynı duruma düşmeme konusunda acil bir istek.

Telefonuna Bisa'dan buruşuk, kızarmış, şişmiş gözlü ve kulakları başından dışarı fırlamış bir bebeğin fotoğrafı geldi. Pembe bir battaniyeye sarılmış bu minik yaratıktan daha sevimli bir orangutan yavrusu olurdu. Mesajın tek kısmı kalp emojiyelerinden oluşuyordu.

"Mükemmel," diye yanıtladı Dancy, en ufak bir kıskançlık belirtisi bile göstermeden. Ve sonra, Bisa Bisa olduğu ve Dancy de Dancy olduğu için... "Tıpkı sana benziyor."

Gençler geldi. Mia, Clint Garrett'ın evinde olmanın, Clint Garrett ile konuşmanın ve Clint Garrett'ın bizzat kendisine ses sistemini nasıl kullanacağını göstermesinin etkisinden kurtulamıyordu. Clint ayrıca Leo'ya büyük salondaki ışıklarla en iyi sonuçları elde etmek için denemeler yapmasında yardımcı oldu. Dancy onları kendi başlarına bırakıp işi çözmelerini sağladı.

Clint annesini davet ettiğini söylemişti ama Kristin gelmedi ve Dancy en azından buna şükredebilirdi. "Annen bana gerekenden fazla yük oluyor," dedi.

"Ah, o burada," diye neşeyle yanıtladı. "Ama Erin kapıları herkese açana kadar içeri giremeyeceğini söyledim."

"Nerede o?"

"Nöbetçilerle birlikte vagonun arkasına saklandık."

Dancy inledi. "Onun onu yemesine izin verme!"

O akşam saat yedide, gösteriden bir saat önce, Clint'in garaj yolunda bir kalabalık toplanmıştı; Erin'in davet ettiği yirmi beş kişiden veya sandalyelerin alabileceği otuz beş kişiden çok daha fazla insan vardı. "Ben hallederim," dedi ona.

O kadar hissizleşmişti ki, ne yapmayı planladığını sormadı.

Üst kattaki misafir odasını giyinme odası olarak kullandı ve mekanik bir şekilde çalıştı; makyajını yaptı, saçlarını topuz yaptı. Aynada yüzü solgun, ifadesizdi. Clint'in gömleğini tulumunun üzerine geçirip manşetlerini kıvrırken, önünü düğmesiz bırakırken bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Clint odaya girdi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Evet, bu benim," dedi ifadesiz bir şekilde. "Tam anlamıyla güzel."

"Bana aynı konuşmayı tekrar yaptırma."

Yapmacık bir gülümseme takındı, aslında içten gelmiyordu. "Harika bir konuşmaydı."

"İkimiz için de." Alnından öptü ve onu yalnız bıraktı.

Mia ortaya çıktı. "Beş dakika. Bu kadar ünlü olduğumu bilmiyordum. Bütün bu insanlar içeri girmeye çalışıyor. Clint dışarı çıkıp onları geri çevirmek zorunda kaldı."

Mia yola koyuldu. Dancy, yatak odasından çıkmadan önce aynada solgun yüzüne son bir kez baktı. Bacakları uyuşmuş bir halde koridorda ilerledi. Aşağıda, her sandalye doluydu, Clint'in kutsal mekanı yağmalanmıştı. Kristin'i, Clint'in üvey babası olması gereken bir adamla gördü. Clint'in kıvrıkcık saçlı kız kardeşi Rory, neredeyse kesinlikle kocası Brett olan yakışıklı bir adamla oturuyordu. Dancy, Clint'i göremiyordu.

Aşağıdan yükselen seyirci seslerine rağmen, çünkü felç edici kaygıdan eser yoktu. Sadece bir daha asla bunu düşünmek zorunda kalmamak için diğer tarafa geçme konusunda acımasız bir kararlılık vardı.

Leo, kitaplıkların yanındaki ışık anahtarlarının yanında duruyordu. Ona baktı, başını salladı ve onayını beklemeden ışıkları söndürdü. Kadın,

kendini sürükleyerek merdivenlerden yarıya kadar indi, seyircilerin arkasından. Bu hiçliğe kıyasla paniği tercih ederdi.

Leo, odanın diğer ucunda duran Mia'ya işaret etti. Mia küçük bir mikrofonu ağzına götürdü. "Hanımlar ve beyler, Dancy Flynn."

Leo odanın arka tarafındaki ışıkları açtı. Başlar döndü. Dancy kollarını zorla havaya kaldırdı ve istemediği bir poz verdi.

O yayındaydı.

"Jess, sen harikasin."

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Derin bir nefes aldı ve hiçbir şey hissetmeden, kalçasını sallayarak ve yapmacık bir şekilde kıkırdayarak seyircilerin arasına daldı. Saygın görünümlü yaşlı bir beyefendinin yanına geldi ve göğüs dekoltesine bakmasına izin verecek kadar eğildi. "Manzaranın tadını çıkarın, sevgilim," diye mırıldandı dudak büzerek, bebeksi bir sesle.

Seyirciler kıpırdandı. Kimse neler olup bittiğini anlamadı ve kimse oyuna katılmaya hazır değildi. Boş verin onları.

Kadın otomatik olarak hareket etti, cilveleştii, ellerini beline koyarak poz verdi ve Kristin Garrett'in yanındaki uzun boylu adama bir öpücük gönderdi. "Hey, yakışıklı."

O da, Erin de dahil herkes gibi şaşkın görünüyordu. Clint, giriş kapısını koruyarak antrede duruyordu ve Erin onun ifadesini göremeyecek kadar uzaktaydı. Erin, Rory Garrett'in kocasının oturduğu koridorun sonuna doğru kaydı ve kalçası dışarı çıkacak şekilde iyice yana kaydı. İşaret parmağının ucunu yaladı ve tam ona doğru uzattı. "Çok çekicisin."

Ona yarım yamalak bir gülümseme verdi, bu sırada karısı, yani Clint'in kız kardeşi Rory, ona göz kırparak adeta ateş topu fırlattı.

Biraz daha neşeli hareketler, büzülmüş dudaklar, bebeksi bir ses... ve seyirciler tamamen sessiz. Onları kaybetmişti. Bu iş bir an önce bitsin.

Sahneye çıktı ve sessiz seyirciler için bir kez daha göğüs dekoltesi bir poz verdi. "Kimse," diye mırıldandı, "aptal sarışın olmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyor."

Ona merakla baktılar. Ağır adımlarla ilerlerken, Clint'in gömleğinin omuzlarından kaymasına izin verdi ve ellerini vücudunda gezdirdi. "Bakım masrafları..."

Ayak parmaklarına dokunmak için eğildi. "Egzersiz."

Saçını tokasından kurtardı ve sarı dalgalı saçlarını eliyle düzeltti. "Kimyasallar."

Birisi kıkırdadı. Belki de Clint.

"Ve kıyafetler." Bebeksi sesiyle konuşmaya devam ederek elbise askısına doğru ilerledi. "İyi bir aptal sarışın olmak istiyorsan, bunun için çok çalışman gerekiyor."

Hızlı bir kahkaha duydu ve göğüs kafesinin etrafına göz kamaştırıcı pembe pullu bir korse giyerken, cırt cırtl bantlarla tutturarak, minicik bir enerji kıvılcımını hissetti. "Ne tür yemekleri sever?" Uyumlu bir etek giydi ve işaret parmağını yanağına bastırdı. "Hangi sporları izler?" Yüksek topuklu ayakkabılarını giydi. Birkaç kadın abartılı yüz buruşturmasına güldü. "Gerçekten umurunuzda değil..." Esnedi ve dudaklarına vurdu. "Ama bir kız"—topuğunu kaldırdı—"kirasını ödemek zorunda."

Mia, ses efektini profesyonelce yakaladı ve Dancy, Marilyn Monroe'nun nefes nefese söylediği sarışın-aptal kız şarkısı "Diamonds Are a Girl's Best Friend"i seslendirmeye başladı.

"El öpücüğü..."

Harika bir şarkıcı değildi ama bir şarkıyı nasıl pazarlayacağını biliyordu ve 12 santimlik topuklu ayakkabılarla bile dans edebiliyordu. Eski şarkıyı coşkuyla söylerken, başlar melodinin ritmine göre sallanmaya, ayaklar ise ritim tutmaya başladı.

Sahne etrafında dolaşarak, hem erkeklerle hem de kadınlarla flört ederek seyircilerin arasına daldı. Genişçe açılmış bacaklı bir sandalyeye oturdu ve nihayet gelmeye başlayan seyircilere gösteri yaptı.

Şarkı sona erdi. Seyirciler gülümsedi ve alkışladı. Arkadan tiz bir ısıklık sesi geldi. Clint. Allah rahmet eylesin. Bir adrenalin patlaması yaşandı. Onlar onun yanındaydı.

Uyuşukluğu geçmişti, elbise askısına doğru ilerledi ve başparmaklarını eteğin bel kısmına taktı ama sadece birkaç santim aşağı çekti. Normal sesiyle konuşurken düşünceli görünüyordu. "Bir kitapta okudum ki, 'aptal

sarışın' kelimesi, insanların hayatta kalma konusunda kendilerinden daha iyi olan bir kadını tanımlamak için uydurdukları bir kelimedenden başka bir şey olmayabilirmiş."

Güzel bir kızıl saçlı kız yumruğunu havaya kaldırıp bağırdı. Dancy onaylayarak ona işaret etti, eteğini çıkardı ve kendi kimliğiyle seyircilerin karşısına çıktı. "Ben aptal sarışın olmakta uzmanım." Gülümsedi.

"Erkekleri... ve birkaç kadını baştan çıkardım." Utangaç bir şekilde göz kırpınca seyirciler güldü. "Evleri yıktım"—etek kısmını yavaş yavaş açtı —"sevgilileri bıçakladım ve hayatları mahvettim." Kostümünü astı.

"Gerçekte bir kitap kurdu ve seri tek eşli olan bir kadın için ilginç bir hayat oldu."

Seyirciler de, adrenalinin etkisiyle kendinden geçmiş bir halde olan o da, gösteriye kendini kaptırmıştı.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp, ten rengi tulumuyla yalınayak durdu. "Kimse onlara 'çekici pozlar' demeden çok önce, yarı gizli bir şekilde de olsa, 'çekici pozlar' vermiştim." Başından mütevazı bir kahverengi elbise geçirdi. Elbise boynunun üst kısmından bağlanıp ayak bileklerine kadar uzanıyordu. "O fotoğraflar, seçmelere gitmek için aldığım benzinin parasını ve kilo almamı engelleyen sigaraları karşıladı."

Saçlarını topuz yaptı ve üzerine sade bir keten şapka taktı. "Fotoğrafçı beni sadece bir beden olarak gördüğü için rahatsız edici bir pozda çok uzun süre kaldığımda, birçok inek insanın yaptığı şeyi yapardım." Uzun bir sessizlik. "Periyodik tabloyu ezberden okurdum."

Açık kahkaha.

"Ardından, onluk tabana göre logaritmayı zihninizde hesaplayın."

Seyirciler eğleniyordu ve bu da ona daha fazla enerji veriyordu.

Sıradaki adım sade kahverengi terliklerdi. "Akıllıydım." Beyaz dantelli bir şalı omuzlarına attı. "Peki neden üniversiteye gitmek yerine tanga giyiyordum? Cinsiyetime ihanet mi ediyordum?" Mütevazı kahverengi elbisesiyle sahnenin karşısına yürüdü. "Abigail ne düşünürdü acaba?"

Küçük masaya oturdu, dirseklerini üzerine dayadı ve dinleyicilere hitap etmeye devam etti; dinleyicilerin çoğu sandalyelerinde öne doğru eğilmeye başlamıştı. "Abigail Adams'ın bir erkeğin onu sevmesi için kıyafetlerini çıkarmasına gerek yoktu. Kocasını John Adams, bir devrimi desteklemenin ve yeni bir ülke kurmanın karmaşık işleriyle uğraşırken, Abigail altı çocuğunu büyüttü ve ona mektuplar yazdı. Çok sayıda mektup. Abigail, aykırı kişiliğini sergilemekten asla korkmadı."

Dancy bir tüy kalem aldı, mürekkep hokkası olarak kullandığı boş kozmetik kavanozuna batırdı ve konuşurken yazmaya başladı. ‐Kocaların ellerine böylesine sınırsız bir g  vermeyin. Unutmayın, eğer yapabilselerdi bütün erkekler tiran olurlardı.‑

Bütün erkekler öyle değildi. Clint de öyle değildi. O bir liderdi, ama asla bir tiran değildi.

Dikkatini yeniden topladı ve tüy kalemini tekrar batırdı. ‐Eğer hanımlara özel bir  zen ve dikkat gösterilmezse, bir isyan başlatmaya kararlıyız ve söz hakkımızın veya temsilimizin olmadığı hiçbir yasaya bağlı kalmayacağız.‑

Dancy, Abigail'in kadınlar ve eğitim hakkındaki bağımsız düşüncelerini ve kocasına duyduğu derin sevgiyi vurgularken, bir yandan da sahne dışında sorun çıkaran yaramaz Adams çocuklarıyla hayali konuşmalara cevap vermesini konu alan sahneyi sürdürdü. Sahneyi kendi haline dönerek bitirdi. ‐Keşke zavallı Abigail, Nintendo Switch'in ocuk bakıcılığı gücünden haberdar olsaydı.‑

Kahkaha dalgası onu sardı. Abigail'i geride bıraktı ve mütevazı kahverengi elbisesini kırmızı, 1920'lerin modasına uygun bir elbiseyle değiştirdi. Devek şu tüyünden bir yelpaze ve an şeklinde bir şapka ekleyerek kendini büyük Josephine Baker'a dönüştürdü.

‐J'ai Deux Amours‑ şarkısının bir bölümünü söylerken, yelpazeyi kullanarak seyircilerle flört etti. şarkıdan sonra, kendi çocukluğunun maddi ayrıcalıklarını Baker'ın St. Louis'deki zorlu başlangılarıyla karşılaştırdı ve kendi korkularını Baker'ın Fransız Direnişi için casusluk yaparken gösterdiği kahramanlıklarla kıyasladı.

Bizler, Olduğumuz Kadınlar.

Seyirciler, bir karakterden diğerine geçerken ona eşlik etti. şık siyah bir takım elbise içinde, saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, sahnenin ortasındaki koltukta oturuyordu. Kibar bir İngiliz aksanıyla, çenesi hafifçe eğik bir şekilde konuşurken, meşhur Martin Bashir r portajındaki Prenses Diana'ya dönüştü. Diana aracılığıyla Dancy, yüksek profilli bir fiğ r n eşi olmanın tehlikelerinden bahsetti, ancak Roth'un adını anmaktan veya onu herhangi bir şekilde aşağılamaktan titizlikle kaçındı. Onun egosuna veya ilişkisine değinmedi. Bu gösteri onunla ilgiliydi, onunla ilgili değil. Ona şantaj yapmaya çalıştığında bunu söyleyebilirdi, ama asla inanmazdı.

Müzik dehası Clara Schumann'ın bakış açısıyla yaratıcılığı ele aldı. Amerikan  nc  kadınlarının günlüklerini metanet için ilham kaynağı olarak kullandı. Kısa bir üst ve bol eşofman giyen sanatçı, kendi tecavüz

deneyimini, erkek arkadaşı tarafından tecavüze uğrayan genç bir kurbanın gözünden anlattı. Kendini hiç bu kadar savunmasız ya da özgür hissetmemişti. Genç izleyicilerden birinin öne doğru eğilip kendini kucakladığını fark etti.

Şövalenin başına oturan sanatçı Frida Kahlo, üç düşükten kaynaklanan hem fiziksel hem de duygusal acıyla kıvranıyordu. Kendi düşük deneyimini açıklayarak, kendini dünyanın dört bir yanındaki kadınlarla özdeşleştirdi. Birkaç kıtadan oluşan bir İspanyol ninnisine daldı; çünkü daha fazlasını söylerse sesinin çatlayacağından emin değildi.

Gösterinin teknik açıdan en zorlu bölümüyle yarattığı gerilimi azaltmanın zamanı gelmişti. Kot pantolon ve kazak giyen Dancy, insan doğası üzerine yorum yapan altı büyük kadın komedyeni taklit etti. Her bir taklit için sesini ve fiziksel duruşunu kusursuz bir zamanlamayla değiştirdi ve izleyiciler şakalara kahkahalarla güldü. Sonunda, tekrar tulumuna soyunarak rock'ın güçlü marşı "Fight Song"u seslendirdi.

Geriye sadece bir kostüm kalmıştı. Elbise askısının altında duran elbise kutusunu alıp sahnenin ortasına taşıdı. Topuklarının üzerine oturarak kapağı açtı ve yakmadığı buz mavisi elbiseyi çıkardı.

“Bazen uçabilmek için her şeyini kaybetmen gerekir.” Korsaj ve etek artık ayrıydı. Önce eteği giydi. “Belki de değer verdiğin biri ölür, ya da düşük yaparsın, ya da sevdiğin bir çocuk yoldan çıkar, ya da işini kaybedersin, ya da boşanırsın...” Korsajı ilikledi. “Belki de minik ışıklarla süslü güzel bir mavi elbise giydin...” Kendi yaptığı fiber optik ışıkları yakan küçük düğmeye bastı. “Ve birkaç yüz kişinin önünde kendini küçük düşürürsün. Ertesi gün düşüşünün internette tekrar tekrar yayınlandığını izlersin.” Büyük bir gülümseme sundu. “Olabilir.”

Seyircilerin kahkahaları ona cesaret verdi ve devam etmesini sağladı.

“Yani ağlıyorsun.” Elbisedeki ışıkları söndürdü. “Sarhoş oluyorsun. Yemek yemeyi unutuyorsun. Haftalardır giydiğin aynı pijamalarla, kendini kötü reality şovlarla uyuşturuyorsun. Yeterince iyi, yeterince zeki, yeterince güçlü olmadığınızı biliyorsunuz. Kendi hayatında kaybolmuşsun ve orada kalmak istiyorsun. Depresyon ne zamandan beri kötü bir isim aldı? Bu depresyonu hak ediyorsun. Sonunda, gerçekten iyi olduğun bir şey.”

Dinleyiciler o kadar sessizleşmişti ki, sadece ara sıra bir sandalyenin gıcırtısını duyabiliyordu. “Kendine ‘kendine gel’ diyorsun. Yürüyüşe çık. Günlük tutmaya başla. Lahana ye. Ama bu senin depresyonun ve bunu

doğru şekilde atlatacaksın. Hayatın berbatken neden yoluna devam etmelisin ki? Yatağına geri dön.”

Seyirciler arasında bir kadının gözlerini sildiğini fark etti. Bir adam da yüzünü gizlemek için başını eğdi.

Sesi yumuşadı. “Ama belki de, çok şanslıysanız, size hitap eden bir müzik parçası duyarsınız, ya da mükemmel bir gün batımı görürsünüz, ya da taze pişmiş ekmeğin enfes kokusunu alırsınız. Ve bir şekilde, farkında olmadan, bu güzelliği fark edersiniz. Ya da belki de, benim gibi, sizden daha kötü durumda olan bir hayvana rastlarsınız. Ya da size yardım etmek için hiçbir nedeni olmayan ama en çok ihtiyaç duyduğunuz anda elini uzatan bir insana.” Durakladı ve gülümsedi. “Ya da belki de sadece iyi ilaçlardır.”

Avuç içlerini eteğine bastırdı. “Sebebi ne olursa olsun, yavaş yavaş uyanmaya başlıyorsun. Parça parça. Acı veren hücre, acı veren hücre. Bu eklemek, bu müzik parçası, bu hayvan, bu insan, bu hap... Sonunda anlıyorsun ki... faydalısın. Bir yerin var. Bir amacın var.”

Gözleri yaşlarla dolarken bile sesi güçlü kaldı. “Kendi düşüncelerinizden sıyrılıp başkalarının, kadınların ve erkeklerin mücadelelerini düşünün. Sadece Abigail ve Josephine değil, Frederick Douglass ve Neil Armstrong da. Anna May Wong ve Bay Rogers. Bu kahramanların da tıpkı sizin gibi insan olduklarını hatırlayın ve bu yüzden, insanlıkları yüzünden, bu kahramanlar da bir yerlerde sizin içinizde yaşıyorlar. Hepimizin içinde.”

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Sözler dürüst ve gerçek geliyordu. “Sonunda, kendi kendine, dünyaya fısıldıyorsun... “Bedenim zayıf, zihnim karmakarışık, ama işte buradayım.” İşte buradayız. Başarısızlıklarımız ve güçlü yönlerimizle birlikte. Hala buradayız. Hala umut ediyoruz.”

Seyircilere işaret etti. “Siz. Ben. Hepimiz insanlığımız içinde bir aradayız. Kusurluyuz, tamamlanmamışız.” Boğazındaki yumruyu yuttu. “Ama umutluyuz. Çünkü insanız.” Fısıltıyla, “Güzel, harika bir şekilde insanız.”

Işıklar söndü. Oda karanlığa büründü. Kaçacak yeri yoktu. Saklanacak yeri yoktu. Seyirciler alkışlamaya başladı.

Girişini planlamıştı ama çıkışını planlamamıştı. Her an ışıklar yanabilirdi. Saklanabileceği bir arka planı yoktu. İçine kaybolabileceği kanatları da yoktu.

Odanın arka tarafından tanıdık bir erkek sesi duyuldu: "Açın şunu! Elbiseyi açın!"

Boğuk, yutkunarak attığı bir kahkahayla, onun istediğini yaptı. Oda, buz mavisi elbisesi dışında karanlık kaldı.

Ve kalabalık çılgına döndü.

Bir saatten kısa bir süre içinde kasaba bu haberle çalkalanmaya başladı.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Kalabalık etrafını sararken Clint kulağına fısıldadı: "Bu sadece bir touchdown değildi. Süper Kupayı kazandın."

Erin, Dancy'nin etrafını saran kalabalığın arasından sıyrılıp ona sarıldı. "Harikaydın! Tüylerim diken diken oldu!"

Neşeli çilleri olan kızıl saçlı bir kadın telefonunu kaldırdı. "Dancy Flynn ile tanıştığıma inanamıyorum. Şarkı söyleyebildiğinizi bilmiyordum. İnanılmazdınız."

Daha sonra çok daha fazla fotoğraf ve yorum geldi, bunların arasında oldukça kişisel olanlar da vardı.

Yorgun görünen, üzerinde "Dance Mom" yazılı bir sweatshirt giyen kadın, Dancy'yi kendine yakın bir ruh olarak gördü. "Çok kötü bir depresyondaydım..."

Dancy'nin kendini toparlarken gördüğü kahverengi gözlü genç kız çekingen bir şekilde yaklaştı. "Beni inciten bir erkek arkadaşım vardı."

"İki kez düşük yaptım," diye itiraf etti ince yapılı orta yaşlı bir kadın. "Hâlâ düşündükçe canım acıyor."

Dancy'nin kalbi hepsine acıdı. Onlarla fotoğraf çektirdi. Gülümsedi. Sarıldı. Telefon numarasını gence verdi.

Erkekler de yanına geldiler ve hiçbiri onun göğüslerine bakmadı.

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama gerçekten çok iyiydi."

"Gerçekten de bir filozofmuşsunuz."

İnsanlar arkadaşlarını veya akrabalarını gösteriyi izlemeye getirmek istediler ve bir sonraki gösterisinin ne zaman olacağını sordular.

"Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum," diye yanıtladı, çünkü yakında çalışmaya başlayacaktı.

Leo bile yorum yaptı: "Sıkıcı olacağını düşünmüştüm, ama değildi."

Bütün bunlar olurken, Clint yakınlarda durup, birbiri ardına insanlar onu görmezden gelip onunla konuşurken gülümsüyordu. Bunca zamandır onun gölgesinde kaybolmaktan korkmuştu ve işte o, onun gölgesinde durmaktan mutluluk duyuyordu.

Seyirciler açık ön kapıdan dışarı çıkarken, Dancy araba yolunda toplanmış bir kalabalık gördü ve gösteriyi izleyenlerin tepkilerini kaydeden birkaç kişiyi fark etti. Clint'in kıvrıkcık saçlı çikolata ustası kız kardeşi Rory, Dancy'nin ellerini sıktı. "Hepimiz o durumdaydık. Bu muhteşemdi."

Rory'nin yakışıklı kocası Dancy'ye kartvizitini uzattı. "Şirketimiz için ünlü bir sözcü arıyoruz. Konuşalım."

Kristin, eşi Daniel'ı tanıttı; Daniel, son derece ciddi bir ifadeyle Dancy'nin performansını övdü. Kristin ise hiçbir şey söylemedi.

Sonunda geriye sadece Clint'in ailesinin üyeleri kalmıştı. "Kötü haber," diye fısıldadı ona. "Geceyi evde geçirecekler."

Her şeyden çok onunla yalnız kalıp aralarındaki konuşmayı yapmak istiyordu, ama bu beklemek zorundaydı. Adam elinin avuç içini beline koydu. "En kısa zamanda yanına geleceğim."

Başını salladı ve misafir odasından eşyalarını almak için merdivenlere yöneldi. En üst basamağa ulaştığında Clint yukarıdan seslendi, "Son bir kez daha!"

Gülümseyerek elbisesini açtı ve minik fiber optik ışıklar yandı.

Güldü. "İşte benim kızım."

Onun yıkımına neden olan elbise, yeniden doğuşunun sembolü haline gelmişti.

Üzerindeki kıyafetleri çıkardı, terden sıırıslam olmuş tulumunu üzerinden attı ve misafir odasındaki duşta faydalandı. Makyajsız yüzüyle eşofman altını ve kazağını giydi. Eşyalarını toplayıp vagonun arkasına götürmek üzereyken kapı açıldı. Clint'i görmeyi bekleyerek gülümsedi, ama onun yerine Kristin göründü.

Clint'in annesi her zamanki gibi kusursuzdu: sarı saçlarının her biri yerli yerindeydi, makyajı mükemmeldi, ipeksi fuşya rengi tuniği beyaz kalem eteğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Dancy kendini hazırladı.

Kristin nazikçe kollarını kavradı. "Bu çok güzeldi. Seninle gurur duyuyorum. Kendi çocuğum olsaydın bile daha çok gurur duyamazdım."

Kristin, Dancy'nin kendi anne ve babasının asla söylemediği sözleri söylemişti. Dancy'nin alt dudağı titremeye başladı.

Kristin titrek bir gülümsemeyle, "Sakin yapma," dedi. "Bu gece beni zaten duygusal olarak çok yıprattın."

Dancy hıçkırarak güldü. Kristin, gözleri yaşlarla dolarken Dancy'nin yanağını avuçladı. "Sen harikasin." Bir mendil alıp arkasını döndü ve Dancy'yi yalnız bıraktı.

Dancy arka mutfak kapısından fark edilmeden çıktı. Karanlık bahçede göle doğru yürümeye başlarken telefonunun fenerini açtı. Kemiklerine kadar bitkin düşmüştü. Ama mutluydu.

Nefesi Eylül sonu havasını buğulandırdı ve Clint'in dolabından ödünç aldığı ceketini fermuarla kapattı. Onun kıyafetlerini giymek bir alışkanlık haline geliyordu. Hem de hoş bir alışkanlık.

Kayikhaneye ulaştı ve çatıya çıktı. Uzun süre kalamazdı; Watch'ı dışarı çıkarması gerekiyordu, ama kendine birkaç dakika ayırmak istiyordu. Mobilyalar koruyucu örtülerle kaplıydı ve şemsiyeler sıkıca katlanmıştı. Korkuluğa doğru yürüdü ve el fenerini kapattı. Yazlıkçılar haftalar önce ayrılmıştı ve boş gölün karşısındaki evlerde sadece birkaç ışık titriyordu.

Adrenalin etkisi geçmişti ama yaptıklarından duyduğu memnuniyet ona neşe ve amaç duygusu vermişti. Girişini düzeltmesi ve komedi unsurlarını biraz daha sıkılaştırması gerekiyordu. Garip bir kostüm değişikliği olmuştu. Ama bunların hepsi kolayca halledilebilirdi. Bu gece ona bilmesi gerekenleri öğretmişti. Seyirciler onunla özdeşleşmişti. Anlamışlardı. Ve o da gösterisini turneye çıkarıyordu.

Bir fikir parçasını hayata geçirmek, hayal edebileceğinden çok daha tatmin ediciydi. Oyunu yazmayı, sahnelemeyi sevdiği kadar sevmişti. Bir gün bir tiyatro oyunu ya da bir film yönetebileceğini düşünmek çok klişe mi olurdu?

Rıhtımda ayak sesleri duydu ve uzun boylu bir figürün yanına gelmek için basamakları tırmandığını izledi. Yaklaştıkça elini uzattı. Adam elini

tuttu ve arkasına geçti, böylece sırtı onun göğsüne yaslandı, ikisi de karanlık suya bakıyordu. Kollarını önünde kavuşturdu, sıcaklığı onu sardı, nefesi kulağına yumuşakça değdi. "Harika bir geceydi. Muhteşemdin."

"Seni çok seviyorum, Clint Garrett."

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin." Onu kendine daha da yaklaştırdı, kasları hafifçe gerildi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Ona doğru döndü ve yüzünde daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir ifade vardı. Alınları birbirine değene kadar öne eğildi. "Kariyerimin aramızda engel olmasına izin vermeyeceğim."

Geri çekildi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Sen benim için oyundan çok daha önemlisin. Eğer aklımı başıma toplayamazsam, emekli olacağım."

Gülümsedi. "Endişelenmiyorum. Başın gayet iyi olacak. Bundan emin olacaksın."

Onu serbest bıraktı. "Şu anda bana duyduğum güvenden daha fazla güvenin var."

"Bu sorun değil." Parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. "Biz hayallerimizden vazgeçen insanlar değiliz. Birimiz zor durumda kaldığında, diğeri işin tamamlanmasını sağlamak için devreye girer."

Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Sen iflah olmazsın."

"Gelecek Pazar tribünde olacağım. Umarım kazanırsınız, ama hepsini kazanamazsınız ve özel takımınızın kaptanı olarak, başarısızlıkla başa çıkmanıza yardımcı olacağım. Fark etmemiş olabilirsiniz, ama ben bu konuda bir uzmanım."

Başını yana eğerek onu sorgulayıcı bir şekilde süzdü. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. Ama kötü bir haberim var." Hafifçe dudak büzdü. "Senin için hayal ettiğim o tatlı, ev hanımı eş mi? Çok yapışkan olmuş."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Bunun olacağından korkuyordum."

"Kocasının bu kadar sık uzakta olmasından mutlu değil. Bütün o Pazar günleri. Bazen Pazartesi ve Perşembe geceleri. Çok fazla. Güvensizliğini gizlemeye çalışıyor ama aynı zamanda paranoyak da... biliyorsunuz işte..."

Dudakları onun kulak memesıyla oynadı. "Hayran grubu mu?"

Başını salladı. "Bu da seni hiç tanımadığını kanıtlıyor."

Dudakları boynunun yanından aşağı doğru kaydı. "Hayali evliliğim bir felaket."

"Seni uyarmalıydım."

“Bir soru.” Elini kadının bileğine götürüp nabzını öptü. “Hâlâ çekici mi?”

"Evet. Ama benim kadar ateşli değil." Adam özellikle hassas bir noktayı bulunca nefesini tuttu.

"Kimse değil."

Parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Belli ki, tatmin olmak için senin hayatına bağımlı kalmayacak kadar kendi başına büyük bir hayatı olan bağımsız bir kadına ihtiyacın var."

Elini kadının ensesine doladı. "Gösterileri olan, filmleri çekilen bir kadın. Ve -yanılıyor olabilirim- ama şarkı söyleyip dans edebildiği için, muhtemelen Chicago'da Roxie rolünü oynayacak, ama eski lisemizin oditoryumu yerine Broadway'de."

Dudaklarının kenarına fısıldadı: "O daha çok yönetmenlikle ilgileniyor, ama sakın kimseye söyleme. Klişe olmaktan nefret ediyorum."

Onu kendine daha da yaklaştırdı, kalçaları birbirine değdi. "Bebek istiyor. Birkaçtan fazla olmasını ummuyorum ama çok hırslı biri, kim bilir?"

Tüm duygularını ona gülümseyerek anlattı, şüpheleri yok olmuştu. "Seni seviyorum, Clint. Benimle evlenir misin?"

Kendi bulanık görüşünün içinden, Clint'in güzel, okyanus mavisi gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. "Bu benim için bir ayrıcalık olurdu."

Öpüşmeleri, bir öpüşte olması gereken her şeydi; şefkatli ve cömert, hem erotik bir vaat hem de kutsal bir yemin. Aralarındaki tek engel ince bir dudak balmı tabakasıydı.

Öfkeli bir havlama bu mükemmel anı böldü. Watch bir şekilde vagonun arkasından kaçmıştı. Avluyu hızla geçip iskeleye çıktı. Merdivenlerin dibine ulaştığında onlara baktı. İkisi de tepki veremedi iskelenin ucuna fırladı ve büyük bir sıçramayla göle atladı.

"Kahretsin!"

"Kahretsin!"

Buz gibi su üzerine dökülürken Watch uludu. Beklediği şey bu değildi.

"O köpekten nefret ediyorum!" diye bağırdı Dancy merdivenlerden inerken. "Unutmayın, Kaliforniya yasalarına göre o ortak mülk."

"Wisconsin'deyiz!" diye bağırdı Clint arkasından.

“Önemsiz.”

İskeleğe yanaştılar. Clint etrafına bakındı. "Tekne kancası saklanmış."

"Ona bir rampa yapmanız gerekiyor!"

"Bu da şu an hiçbir işe yaramıyor."

Watch'ın çığlıkları daha da şiddetlendi. Dancy, Clint'e sertçe baktı.
"Birimizin içeri girmesi gerekiyor. Sen daha glsn. Sen olmalısın."
Clint buna katılmadı. "Sana daha iyi yanıt veriyor. Bunu yapmalısın."
Watch inledi, öfkeyle kürek çekti. Gl hiç bu kadar karanlık, soğuk ve ürkütücü görünmemişti. Dancy hızlıca düşündü. "Hangimiz diğerini daha çok seviyorsa, fedakarlığı o yapmalı."
"Hemen hallediyorum." Clint ceketini çıkardı ve ayakkabılarını fırlattı, ama Dancy de kendi ayakkabılarını çıkarmadan önce değil.
Birlikte suya atladılar.

Epilog

Ancak neredeyse her gün heyecan verici bir macera yaşıanıyordu.

—Gertrude Chandler Warner, Vagon Çocukları

Bundan sonra olanlar şöyleydi.

Dancy ve Clint evlendi. (Bunun olacağını tahmin etmişsiniz, değil mi?) Düğünü göl kenarında yaptılar, Erin nedimeydi. Bisa davetliydi ama kocası değildi. (Onlardan daha sonra bahsedeceğiz.) Erin şu anda iki kurtarma köpeğı olan bir lise matematik öğretmeniyle nişanlı, yani iyi bir adam olduğunu biliyorsunuz.

Dancy gösterisini turneye çıkardı. Eleştirmenler bile bayıldı, ama ben onunla gidemedim, bu da bir süreliğine iştahımı kaçırdı. Ancak Dancy'nin de belirttiğı gibi, Clint'in sezon boyunca yanında olamadığı zamanlarda ona destek olmam gerekiyordu. (Haydi, Yıldızlar!) Benim ve ailesinin sayesinde Clint oyununa geri döndü ve Dancy sonunda onu büyüklerden biri olarak emekli edene kadar Yıldızlar'la dört sezon daha oynadı. Şimdi Clint, Dancy ile birlikte Chicago'nun batısında beş dönümlük bir arazi üzerine satın aldıkları büyük eski çiftlik evini yenilemekle meşgul, çünkü benim ve çocukların özgürce dolaşabilmesini istiyorlar. Şu anda ahırda Dancy için bir ofis-prova alanı ve kendisi için büyük bir marangoz atölyesi tasarlıyor. Ayrıca mimarlık dersleri alıyor, bu da beni ve Dancy'yi sırada ne olduğunu merak ettiriyor.

Dancy hamile kaldığında çok gergin olduğu için birkaç ay turneye ara vermişti, ama sakinleştikten sonra tekrar yola koyuldu ve turneyi tamamladı. (Benimle ve onun ışıklı elbisesiyle ilgili talihsiz bir olay yaşandı. Detaylara girmeye gerek yok.)

İlk çocuğu doğduktan sonra, ne yazık ki bir köpeğe yer olmayan bağımsız bir film çekti. Oyunculuk ödülleri kazandı ve daha fazla film teklifi aldı ve Clint, bunun yeterli olduğunu, aileyi kalıcı olarak Los Angeles'a taşıyacaklarını söyledi. Ama -bunu da hiç beklemiyordum- Dancy Chicago'da kalmak istedi çünkü kendisini kadrosuna almak ve yönetmenlik yapmasını isteyen büyük bir Chicago profesyonel tiyatro topluluğuna aşık olmuştu, bu da onu çok mutlu etmişti. Hala bazen film çekiyor ve bu olduğunda, iki yetişkin, iki çocuk, bir köpek ve Bisa'nın Windsor ile takılmasıyla kalabalıklaşsa da, çeşmeli eve geri dönmek için hepimiz heyecanlanıyoruz. (Çocuğuna bu ismi vermişti. Bunları uyduramazsınız.)

Bisa ve Roth'a gelince—Roth'un filmi fiyasko oldu. Eleştirmenler, harika olması gereken bir filmi, yanlış oyuncu seçimiyle utanç verici bir yapıım olarak nitelendirdiler. Performansının yapmacık ve inandırıcı olmadığını, Cole Legend'la çalışmaya devam etmesi gerektiğini ve rol arkadaşının da şarkı söylemeye devam etmesi gerektiğini söylediler. Bütün bunları biliyorum çünkü Clint, Dancy'nin peşinden gidip eleştirileri okuyordu ve Dancy ona "schadenfreude" diye bir şey hakkında ders veriyordu, ama biliyorum ki o da mutluydu. Ben de öyleydim çünkü Roth köpeklerden hoşlanmıyor.

Bisa köpekleri seviyor. Bisa etraftayken Clint çıldırıyor ama Bisa Dancy'yi seviyor ve Dancy de onu hayatından çıkarmaya gönlü el vermiyor. Dancy ayrıca Bisa'nın Roth'un hayatını ele geçirmesine izin vermeyecek kadar bencil olduğunu ve eğer kendisini önceliklendirecek bir partner istiyorsa yanlış kadını seçtiğini, çünkü Bisa'nın kendisinden daha çok önem verdiği tek kişinin Windsor olduğunu söylüyor. Bisa ise Roth her boşanma talebinde bulunduğu ona bunun ne kadar pahalıya mal olacağını hatırlattığını ve kariyeri düşüşte olduğu için bunu karşılayamayacağını söylüyor. (Windsor'ı seviyorum. Birlikte yaşadığım diğer çocukların aksine, asla bana hükmetmeye veya şapka takmaya çalışmıyor.)

Yaz ve kış aylarında gölde çok zaman geçiriyoruz. Hepimiz, ayrıca Clint'in ailesi, arkadaşları, bazen bir sürü Stars oyuncusu ve hatta Stars'ın sahibi ve kocası bile geliyor. Clint eskiden burada yalnız kalmayı severdi, ama biz bunu değiştirdik.

Bir Şey daha... Clint, suya kendi başıma girip ıkabilmem için bana bir rampa yaptı, ama bazen o ve Dancy yine de peşimden suya dalıyorlar. Clint dünyanın en Şanslı adamı olduğunu, Dancy de dünyanın en Şanslı kadını olduğunu söylüyor, sonra da yatak odasının kapısını kapatıp beni koridorda bırakıyorlar, ki bundan hiç hoşlanmıyorum. Köpek olmak zor.

Son

Teşekkürler

Yedi yaşındayken, okumaya isteksiz, ilgisiz ve anlamakta yavaş bir çocuktum. Ta ki bir öğleden sonra, ikinci sınıf öğretmenim Bayan Martin, Gertrude Chandler Warner'ın "Vagon Çocukları" adlı kitabından sınıfa okumaya başlayana kadar. O anda dünyam açıldı ve o zamandan beri kitapsız kalmadım. Hayatımın yolunu açan bu kitaba saygı duruşunda bulunmak benim için bir ayrıcalık. Alden çocuklarının hayranı olanlarınızın, kullandığım alıntıların 1924 tarihli orijinal versiyondan olduğunu bilmekten memnuniyet duyabileceğini belirtmek isterim.

Yıllar boyunca Stars "takımının" bir parçası olan çok sayıda insan oldu. Editör Carrie Feron, Stars'ın çoğu sezonunda süper yıldız baş antrenörüydü ve editör Liz Stein sorunsuz bir şekilde görevi devraldı. Her maçta saha kenarında uzun zamandır menajerim olan Steven Axelrod yer alırken, HarperCollins, Avon Books ve William Morrow'dan oluşan muhteşem bir oyuncu grubu da takımı sahada tuttu. Her birine sonsuza dek minnettarım. Serinin tam kronolojisini şu adreste bulabilirsiniz:
<https://susanelizabethphillips.com/series/chicago-stars/>.

Yıllardır takımı destekleyen okurlara, kitapçılara ve kütüphanecilere en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Ve kariyerim boyunca her zaman yanımda olan aileme ve arkadaşlarıma da tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

Susan Elizabeth Phillips

Yazar Hakkında

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS, kitapları otuzdan fazla dilde yayımlanmış, çok ödüllü ve çok satan bir yazardır. "Hayat mutlu sonlarla daha güzeldir" mottosuyla hareket eden Phillips, aşkın her biçimini konu alan yazılar yazmayı sever. Başarıları arasında, Fancy Pants adlı romanıyla spor temalı romantizm türünü yaratması da yer almaktadır.

hc.com adresinde harika yazarları, özel fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

Susan Elizabeth Phillips'in diğerk eserleri

En İyisi

Yıldızlar Çarpıştığında

Benimle Dans Et

Bu gece gördüğüm ilk yıldız

Kahramanlar Benim Zayıf Noktam

Büyük Kaçış

Bana Karşı Konulmaz Deyin

Aşk İçin Yaptıklarım

Parıltılı Bebek

Doğuştan Büyüleyici

Eğer yapabilirsen benimle eşleş.

Ne kadar da tatlı değil mi?

Nefes Alma Alanı

Bu Benim Kalbim

Sadece hayal edin

First Lady

Lady Be Good

Küçük Bir Hayal Kur

Kimsenin Bebeği Değil, Sadece Benim Bebeğim

Bir Meleği Öp

Cennet, Teksas

Sen olmalıydın

Bookperk Reklamı

The logo for Bookperk is centered on a black rectangular background. It features a large, faint white circle behind the text. The word "Bookperk" is written in a sans-serif font, with "Book" in yellow and "perk" in white.

[Sign up for Bookperk](#) and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

Telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

ve kalabalık coştı. Telif hakkı © 2026 Susan E. Phillips, LLC'ye aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şimdi bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemine kaydedilemez veya sokulamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek için yetkisiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanmakta ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerde HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markalarıdır.

hc.com

ilk baskı

Kapak tasarımı Elsie Lyons'a aittir.

Kapak görselleri © iStock/Getty Images; © Shutterstock

Tren Vagonu © busra/Stock.Adobe.com

Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri için başvuru yapılmıştır.

Dijital Baskı ŞUBAT 2026 ISBN: 978-0-06-324865-6

Basılı ISBN: 978-0-06-324862-5

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda

HarperCollins Yayınları
Macken Evi,
39/40 Mayor Caddesi Üst Kısım,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda

HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM